Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânzienele - Drăgaica)

(24 iunie)

Cuvintele pericopei evanghelice din această zi ne aduc mărturie despre naşterea Sfântului Ioan Botezătorul şi Înaintemergătorul Domnului nostru Iisus Hristos. Sfântul Ioan s-a născut în chip minunat, ca fiu al preotului iudeu Zaharia şi a soţiei sale Elisabeta. În iconomia mântuirii neamului omenesc, Ioan Botezătorul a fost cel ce a pregătit calea pentru activitatea publică a Domnului Hristos. Viaţa Sfântului Ioan a fost una a rugăciunii, a ascezei şi a aşteptării smerite a venirii lui Mesia, Cel promis de Dumnezeu şi vestit de prooroci. Mesajul său era unul simplu, dar profund: ***"Pocăiţi-vă că s-a apropiat Împărăţia lui Dumnezeu!"*** Cuvintele sale îndemnau pe cei de atunci să-şi schimbe viaţa în bine şi să respecte poruncile.

El a fost cel ce a mărturisit: "***Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii***". În urma misiunii lui Ioan Botezătorul, mulţi au fost cei ce au înţeles că timpul naşterii lui Mesia a venit. Dintre ucenicii Sfântului Ioan unii au devenit apoi ucenici ai Mântuitorului. Despre Ioan Botezătorul, Mântuitorul a mărturisit aşa: "***Între cei născuţi din femeie nimeni nu este mai mare decât Ioan, dar cel mai mic în Împărăţia lui Dumnezeu este mai mare decât el***".Din evlavie şi recunoştinţă pentru viaţa şi activitatea Sfântului Ioan Botezătorul, în toate bisericile noastre vom găsi icoana sfântului lângă icoana Mântuitorului Hristos. Aşa ne rugăm în această zi: Sfinte Ioane Botezătorule, roagă-te pentru mântuirea sufletelor noastre!

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 6
În această lună (iunie), ziua a douăzeci și patra - Naşterea cinstitului slăvitului prooroc înainte Mergătorul și Botezătorul Ioan (Minei) 10
Canoane de rugăciune la Sărbătoarea Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul 37
Canon de rugăciune la sărbătoarea naşterii Sfântului Ioan Botezătorul (1) 38
Canon de rugăciune la sărbătoarea naşterii Sfântului Ioan Botezătorul (2) 46
Canon de rugăciune la sărbătoarea naşterii Sfântului Ioan Botezătorul (3) 54
Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul.....63
Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul.....74
Paraclisul Sfântului Ioan Botezătorul, prooroc şi Înaintemergător al Domnului!84
Rugăciune către Sfântul Ioan Botezătorul 100
Imnografie 101
Vieţile Sfinţilor - Naşterea Sfântului slăvitului prooroc Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului.....103
Sinaxar - Pomenirea naşterii cinstitului slăvitului prooroc înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan 108
Sinaxar - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânzienele sau Drăgaica); Aducerea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava; Sfântul ierarh Niceta de Remesiana 110
Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânzienele sau Drăgaica); Aducerea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava; Sfântul ierarh Niceta de Remesiana 112
Proloage - Naşterea Sfântului, slăvitului prooroc, Înainte-Mergătorul şi Botezătorul Domnului, Ioan 120
Vieţile sfinţilor - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul 124
Părintele Ilie Cleopa - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul 129

Părintele Ilie Cleopa - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, Înaintemergătorul Domnului despre avorturi 138
"Iată securea stă la rădăcina pomilor şi tot pomul care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc" 147
Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul 159
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Naşterea Sfântului proroc Ioan, înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului 163
Cântare de laudă la Sfântul Ioan Botezătorul 165
Un înger se naște pe pământ..... 167
Sfântul Iustin Popovici - Predica întâi la Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul: "Ce îţi rămâne de făcut, frate? Să te pocăieşti pentru tine şi pentru fraţii din jurul tău, pentru oamenii din jurul tău. "..... 169
Arhim. Arsenie Kotsopoulos: Lucrarea dezinteresată a Sfântului Ioan Botezătorul 173
Preot Gheorghe Sălăgian - Predică la praznicul Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul 175
Preot Prof. Gheorghe-Radu Sălăgian - Predică la Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul 184
Părintele Ion Cârciuleanu - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul 191
Pr. Dorin Picioruş - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul 196
Pr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul 200
Pr. Octavian Popescu - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul 205
Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, prietenul smerit al Mirelui-Hristos şi trezitorul conştiinţelor noastre 210
Părintele Ioan Buliga - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul: Câţi dintre noi am căuta şi am urma astăzi un astfel de călăuzitor, care nu face minuni? 216
Părintele Ciprian Negreanu - Predică la naşterea Sfantului prooroc Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului - De ce a fost pedepsit Zaharia? Pe cine trebuie să certăm cu asprime şi cui putem descoperi noi păcatele, după modelul proorocului Ioan?..... 218
Cuvânt la Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul al Părintelui Petroniu Tănase: "Este o lege pentru tot creştinul: în fiecare din noi, Hristos trebuie să crească, iar omul să se micşoreze". Nevoia de smerenie şi de postire..... 231
Pr. Lect. Grigore Dinu Moș - Învățătorul pocăinței este mai întâi împlinitorul ei 235

Mitropolitul Antonie al Surojului - Să nu ne „afirmăm” impunându-ne realizările în faţa celorlalţi 241
Sfântul Ioan Înaintemergătorul şi misiunea preoţească în zilele noastre: “Este vremea ca toţi clericii să mai reducă din teorie şi să se întoarcă la asceza cea adevărată”. Când (nu) are putere cuvântul preotului? 243
Smerenia Sfântului Ioan Botezătorul. “Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez”. Cine mai refuză astăzi ispita competiţiei pentru mărire? 246
Adrian Iştoc - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul 248
Călin Drăgan – Meditaţie la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul: Pocăinţa – între chemare omenească şi … dar al lui Dumnezeu 252
Ioan-Lucian Radu - Un înger se naşte pe pământ 254
Pr. prep. drd. Marian Vild - Naşterea proorocului care a unit cele două testamente 256
Arhimandrit Emilianos Simonopetritul - Cine nu ştie că sfinţii sunt persoane vii? 263
Arhim. Emilianos Simonopetritul: Naşterea cinstitului Înaintemergător 265
Pr. Ovidiu Bosta - Sfântul Ioan Botezătorul, cel mai mare om născut din femeie 269
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Sânzienele 271
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Sărbătoarea Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul 273
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Ziua Naşterii Înaintemergătorului Domnului 275
„Înlocuiţi gândurile, grijile şi stresul cu rugăciunea şi nădejdea în Domnul!” ... 277
Nicolae Pintilie - Sfinţii Ioan Botezătorul şi Ioan cel nou de la Suceava, modele pentru tinerii de azi 282
Constantin Ciofu - Trei zile de sărbătoare la catedrala din Piatra Neamţ 286
Semnificaţia numelui Ioan 290
Interpretarea numelui de „Ioan” 292
Arhim. Mihail Daniliuc - „Nopţile de sânziene”, un timp de linişte şi pace 295
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Muntele (Gornenski) din Ein Karem 302
Pr. Silviu Cluci - Biserica rupestră a Sfântului Ioan Botezătorul de la Mănăstirea Muntele din Ein Karem 305
Ain Karem, patria Sfântului Ioan Botezătorul - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte 306
Mănăstirea Vizitării - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte 308
Pr. Silviu Cluci - Biserica vizitei Maicii Domnului din Ein Karem 311
(Foto) Popas la Izvorul Maicii Domnului din Ein Karem 313

Sfântul Ioan Botezătorul şi Even Sapir – locul copilăriei 316
Pr. Silviu Cluci - Ein Karem - Patria Sfântului Ioan Botezătorul 333
Pr. Silviu Cluci - Biserica Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul din Ein Karen 335
Locul naşterii Sfântului Ioan Botezătorul - Ein Karem, Israel (foto) 338
Icoane 352

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

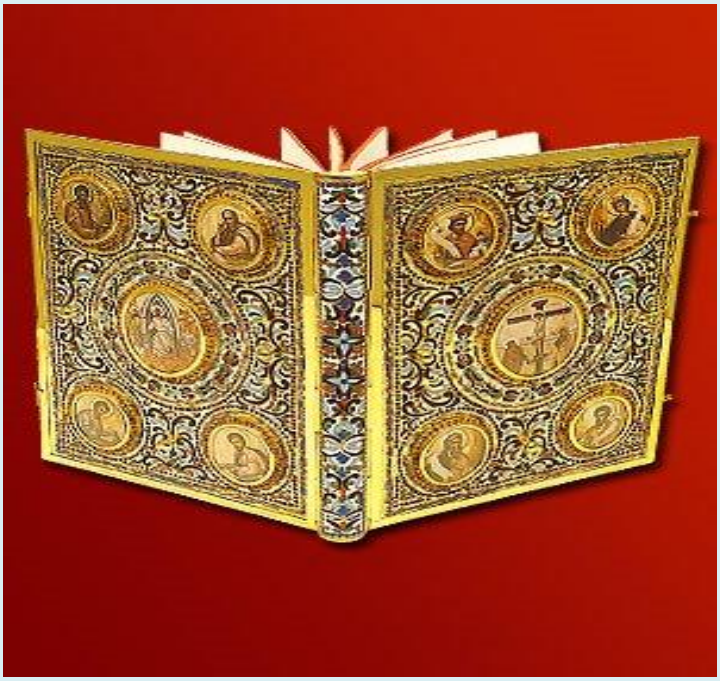

Ev. Luca I, 1-25; 57-68, 76, 80

1. Deoarece mulţi s-au încercat să alcătuiască o istorisire despre faptele deplin adeverite între noi,
2. Aşa cum ni le-au lăsat cei ce le-au văzut de la început şi au fost slujitori ai Cuvântului,
3. Am găsit şi eu cu cale, prea puternice Teofile, după ce am urmărit toate cu de-amănuntul de la început, să ţi le scriu pe rând,
4. Ca să te încredinţezi despre temeinicia învăţăturii pe care ai primit-o.
5. Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot cu numele Zaharia din ceata preoţească a lui Abia, iar femeia lui era din fiicele lui Aaron şi se numea Elisabeta.
6. Şi erau amândoi drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile şi rânduielile Domnului.
7. Dar nu aveau nici un copil, deoarece Elisabeta era stearpă şi amândoi erau înaintaţi în zilele lor.
8. Şi pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul săptămânii sale,
9. A ieşit la sorţi, după obiceiul preoţiei, să tămâieze intrând în templul Domnului.
10. Iar toată mulţimea poporului, în ceasul tămâierii, era afară şi se ruga.
11. Şi i s-a arătat îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii.
12. Şi văzându-l, Zaharia s-a tulburat şi frică a căzut peste el.
13. Iar îngerul a zis către el: Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-l vei numi Ioan.
14. Şi bucurie şi veselie vei avea şi de naşterea lui, mulţi se vor bucura.
15. Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură ameţitoare şi încă din pântecele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt.
16. Şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor.
17. Şi va merge înaintea Lui cu duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea drepţilor, ca să gătească Domnului un popor pregătit.
18. Şi a zis Zaharia către înger: După ce voi cunoaşte aceasta? Căci eu sunt bătrân şi femeia mea înaintată în zilele ei.
19. Şi îngerul, răspunzând, i-a zis: Eu sunt Gavriil, cel ce stă înaintea lui Dumnezeu. Şi am fost trimis să grăiesc către tine şi să-ţi binevestesc acestea.
20. Şi iată vei fi mut şi nu vei putea să vorbeşti până în ziua când vor fi acestea, pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor.
21. Şi poporul aştepta pe Zaharia şi se mira că întârzie în templu.
22. Şi ieşind, nu putea să vorbească. Şi ei au înţeles că a văzut vedenie în templu; şi el le făcea semne şi a rămas mut.
23. Şi când s-au împlinit zilele slujirii lui la templu, s-a dus la casa sa.

24. Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit şi cinci luni s-a tăinuit pe sine, zicând:
25. Că aşa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocara mea.

57. Şi după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu.
58. Şi au auzit vecinii şi rudele ei că Domnul a mărit mila Sa faţă de ea şi se bucurau împreună cu ea.
59. Iar când a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul şi-l numeau Zaharia, după numele tatălui său.
60. Şi răspunzând, mama lui a zis: Nu! Ci se va chema Ioan.
61. Şi au zis către ea: Nimeni din rudenia ta nu se cheamă cu numele acesta.
62 .Şi au făcut semn tatălui său cum ar vrea el să fie numit.
63. Şi cerând o tăbliţă, el a scris, zicând: Ioan este numele lui. Şi toţi s-au mirat.
64. Şi îndată i s-a deschis gura şi limba şi vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu.
65. Şi frica i-a cuprins pe toţi care locuiau împrejurul lor şi în tot ţinutul muntos al Iudeii s-au vestit toate aceste cuvinte.
66. Şi toţi care le auzeau le puneau la inimă, zicând: Ce va fi, oare, acest copil? Căci mâna Domnului era cu el.
67. Şi Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duh Sfânt şi a proorocit, zicând:
68. Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel, că a cercetat şi a făcut răscumpărare poporului Său;

76. Iar tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului, ca să găteşti căile Lui,

80. Iar copilul creştea şi se întărea cu duhul. Şi a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel.

Apostol

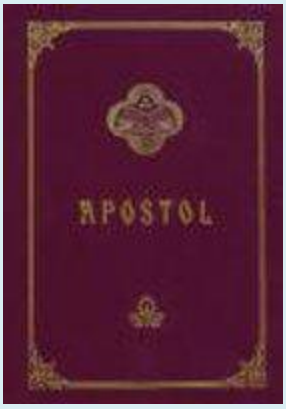

Epistola către Romani a Sfântului apostol Pavel

Ap. Romani 13, 11-14; 14, 1-4

Fraţilor:
11. Şi aceasta, fiindcă ştiţi în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziţi din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut.
12.Noaptea e pe sfârşite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii.
13. Să umblăm cuviincios, ca ziua: nu în ospeţe şi în beţii, nu în desfrânări şi în fapte de ruşine, nu în ceartă şi în pizmă;
14. Ci îmbrăcaţi-vă în Domnul Iisus Hristos şi grija de trup să nu o faceţi spre pofte.
1. Primiţi-l pe cel slab în credinţă fără să-i judecaţi gândurile.
2. Unul crede să mănânce de toate; cel slab însă mănâncă legume.
3. Cel ce mănâncă să nu dispreţuiască pe cel ce nu mănâncă; iar cel ce nu mănâncă să nu osândească pe cel ce mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit.
4. Cine eşti tu, ca să judeci pe sluga altuia? Pentru stăpânul său stă sau cade. Dar va sta, căci Domnul are putere ca să-l facă să stea.

În această lună (iunie), ziua a douăzeci și patra - Nașterea cinstitului slăvitului prooroc înainte Mergătorul și Botezătorul Ioan (Minei)

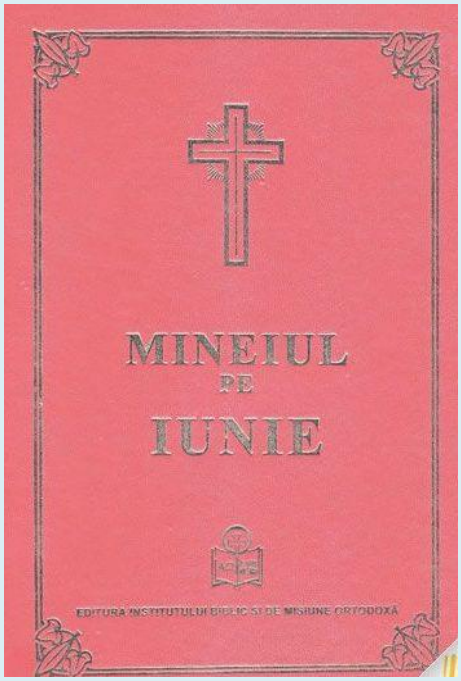

La Vecernia cea mică

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Cela ce de sus eşti chemat...

Din pântece sterp s-a născut, dezlegând sterpiciunea inimilor noastre, şi spre bună naşterea de fii întru credinţă şi întru adevăr, sufletelor celor neroditoare cuvânt dăruindu-le, slăvitul Mergătorul înaintea venirii lui Hristos; glasul Cuvântului cel bine vestit, înainte înseninătorul pocăinţei cel cu mare glas, şi dumnezeiescul mijlocitor al legii vechi şi al celei noi, arătat cunoscându-se, a cărui naştere cu dragoste să o prăznuim, veselindu-ne. (de două ori)

Viţelul cel gras al înfrânării, acum din cea stearpă s-a născut arătându-ne nouă pe Mielul cel ce S-a născut din Fecioara Doamnă, care ridică păcatele lumii, turtureaua cea iubitoare de pustie, arătat a răsărit, care vesteşte primăvara cea dumnezeiască, prin care a încetat iarna cea prea grea a nedumnezeirii. Şi prietenul Mirelui cel adevărat, arătat a venit, Ioan, rugându-se să se mântuiască sufletele noastre.

Cela ce Te-ai născut după dumnezeiasca făgăduință, când mai marele dumnezeiescul Arhanghel, Părintelui tău celui ce se ruga în biserică, a vestit naşterea ta, atunci preotului, celui ce nu credea, şi împotrivă grăia, precum scrie, amuţire şi asurzire, Gavriil i-a adus, până la naşterea ta; deci tu înainte Mergătorule, după ce te-ai născut, legătura limbii părintelui tău ai dezlegat, fericite, şi te rogi pentru noi toţi.

Slavă..., glasul al 8-lea.

Cuvine-se lui Ioan buna mireasmă, cuvine-se Botezătorului podoaba cântărilor, că acesta a propovăduit începătura mântuirii noastre; cel ce a săltat în pântece, şi a strigat în pustie: Pocăiţi-vă ! Ostaşul Împăratului, Mergătorul înaintea darului, care pe Mielul şi Mântuitorul mai-nainte L-a vestit, rugându-se pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Stăpână primeşte rugăciunile robilor tăi, şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

La Vecernia cea mare

După obişnuitul Psalm, cântăm: Fericit bărbatul... slava întâia. La Doamne strigatam. Punem **stihirile** pe 8, ale lui Ioan monahul glasul al 4-lea, singur glasul:

Limpezeşte-ţi luminat limba ta Zaharie, strigând: Prooroc al lui Dumnezeu va să fie pruncul, şi înainte Mergător Dumnezeiescului Cuvânt.

Stih: Bine este cuvântat, Domnul Dumnezeul lui Israil.

Arătatu-te-ai din pântecele maicii tale, Ioane, sfinţit lui Dumnezeu, că nu s-a sculat nimenea dintre oameni, niciodată, mai mare decât tine.

Stih: Şi tu pruncule, prooroc Celui Preaînalt te vei chema.

Dezlegat-ai prea fericite, amuțirea tatălui tău, precum încuietorile celeia ce te-a născut, ale nenașterii de fii le-ai dezlegat, născându-te din dumnezeiescul dar.

Slavă..., Și acum...

Ceea ce singură ești nădejdea creștinilor, și folositoare curată, cu Mergătorul înainte, roagă pe Fiul tău, pentru slugile tale.

Tropar, glasul al 4-lea: Proorocule și Mergătorule înainte, al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi, cei ce cu dragoste te cinstim; că nerodirea celeia ce te-a născut, și amuțirea părintelui tău s-a dezlegat întru slăvită și cinstită nașterea ta, și întruparea Fiului lui Dumnezeu, lumii se propovăduieşte.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat: Dumnezeu întrupându-Se, întru unire neamestecată, şi Crucea, de bunăvoie, pentru noi luând; prin care, înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Ectenia mică și Otpustul.

Dezlegat-a tăcerea Zahariei, Ioan născându-se, că nu se cădea să tacă tatăl, venind glasul; ci precum limba ceea ce nu crezuse mai-nainte o a legat, așa arătându-se a dat părintelui său dezlegare; căruia și bine s-a vestit și s-a născut glasul Cuvântului și Mergătorul înaintea Luminii, care se roagă pentru sufletele noastre. (de două ori)

Astăzi glasul Cuvântului, glasul părintesc cel oprit pentru necredință îl dezleagă, și arată bună rodirea de fii ai Bisericii, dezlegând legătura sterpiciunii maicii sale; sfeșnicul luminii înainte merge, raza Soarelui dreptății vestește venirea Lui, spre înnoirea tuturor, și mântuirea sufletelor noastre.

A lui Anatolie: Cuvântul lui Dumnezeu vrând să se nască din Fecioară, îngerul din coapse sterpe a ieșit, cel mai mare între cei născuți din femei, și cel mai presus de prooroci, că se cădea să fie prea mărite începăturile dumnezeieștilor lucruri, nașterea afară de vârstă, și zămislirea fără sămânță; Cela ce faci minuni spre izbăvirea noastră, slavă Ție.

A lui Andrei Criteanul: Arătatu-s-a astăzi marele Mergător înainte din pântecele cel neroditor al Elisabetei ieşind, proorocul cel mai mare decât toţi proorocii, şi altul nu este nici nu s-a sculat; că Mergătorului înainte, adică sfeşnicului, lumina cea prea luminată a urmat, şi Cuvântul glasului, şi Mirele aducătorului de mireasă, cel ce a gătit norod ales, şi mai-nainte l-a curăţit întru Duhul prin apă, odrasla Zahariei şi creşterea cea prea bună a pustiei, propovăduitorul pocăinţei, curăţirea greşelilor, care bine a vestit celor din iad învierea morţilor, şi se roagă pentru sufletele noastre.

A acestuia:Prooroc şi Mergător înaintea lui Hristos, din pântece te-ai arătat Ioane Bote-zătorule, săltând şi bucurându-te în pântecele maicii tale, văzând pe Împărăteasa venind la slujnică, pe ceea ce purta pe Cel fără de ani, pe Cel din tată fără mamă, şi la tine cel ce ai răsărit din cea stearpă, şi din bătrânul după făgăduinţe. Pe care roagă-L să miluiască sufletele noastre.

Iar a acestuia: O prea slăvită minune! Cela ce n-a crezut cuvântului îngerului, celui ce a zis, că va zămisli Elisabeta, şi va naşte fiu, grăind: Cum aceea va naşte, că eu am îmbătrânit, şi mădularele ei s-au omorât, care s-a osândit să tacă pentru necredinţă, acela astăzi a văzut născut pe cel făgăduit, şi de tăcere dezlegându-se, întru veselie a venit, strigând: Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, că a cercetat şi a făcut mântuire norodului său, dând lumii mare milă.

A aceluiaşi: Ioane prea lăudate şi al lumii apostole, cela ce eşti bunăvestirea lui Gavriil, şi odrasla celei sterpe, şi creşterea pustiei cea prea bună, şi adevărate prietene al Mirelui Hristos; pe Acela roagă-L să miluiască sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea, a lui Vizantie.

Astăzi sfeşnicul luminii, cale face înaintea venirii Cuvântului lui Dumnezeu, ca o stea luminoasă; astăzi limba Zahariei, care se deprinsese cu tăcerea, s-a limpezit, îngerul poruncind, că se cădea aşa tatălui, să nu păzească tăcerea, glasul ieşind din pântece sterp, şi binevestind mântuirea a toată lumea.

Şi acum..., a Născătoarei

Elisabeta a zămislit pe Mergătorul înaintea Domnului, iar Fecioara pe Domnul slavei; sărutatu-s-au amândouă maicile, şi pruncul a săltat, că înlăuntrul sluga a lăudat pe Stăpânul; minunându-se maica Mergătorului înainte a început a striga: De unde mie aceasta, ca să vină Maica Domnului meu la mine, ca să izbăvească pe norodul cel deznădăjduit, Cel ce are mare milă.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, și citirile.

De la Facere citire:

Cap. 17, Vers 15.

Zis-a Domnul Dumnezeului Avraam: Sara femeia ta nu se va chema numele ei Sara, ci Sarra va fi numele ei. Și o voi binecuvânta pe dânsa, și-ți voi da ție dintru dânsa fiu, și-l voi binecuvânta pe dânsul, și va fi spre neamuri, și împărații noroadelor dintru dânsul vor ieși. Și a căzut Avraam pe faţa sa, și a zis în cugetul său : Au doară se va naște fiu celui de o sută de ani, și Sarra au doară va naște, de nouăzeci ani fiind; și a zis Dumnezeu lui Avraam, așa este, iată Sarra femeia ta va naște ție fiu, și vei chema numele lui Isaac, și voi pune legătura mea cu dânsul spre împăcare veșnică. Și Avraam și Sarra prea îmbătrânise, vechi fiind de zile, și a râs Sarra întru sine, grăind: Încă nu mi s-a făcut mie aceasta până acum, și domnul meu este bătrân, și a zis Domnul Dumnezeu lui Avraam: Căci râse Sarra întru sine, zicând: Au doară cu adevărat voi naște bătrână fiind? Au nu este cu putință la Dumnezeu tot cuvântul ? Și Domnul Dumnezeu a cercetat pe Sarra, precum a zis. Și zămislind a născut lui Avraam fiu la bătrânețe, precum i-a zis lui Domnul Dumnezeu, și l-a tăiat pe dânsul împrejur în ziua a opta, precum i-a poruncit lui Domnul Dumnezeu. Și Avraam era de o sută de ani, când s-a născut lui Isaac fiul lui. Și a zis Sarra: A râs de mine Domnul Dumnezeu, că oricine va auzi, se va bucura împreună cu mine. Și a zis: Cine va spune lui Avraam, că Sarra hrănește prunc cu țâță, că am născut fiu la bătrânețile mele. Și a crescut pruncul, și l-a înțărcat. Și a făcut Avraam ospăț mare, în ziua întru care a înțărcat pe Isaac fiul lui.

De la Judecători citire:

Cap. 13, Vers 2.

În zilele acelea, fost-a un om din seminția lui Dan, și numele lui Manoe, și femeia lui stearpă, și nu năștea. Și s-a arătat îngerul Domnului femeii, și a zis către dânsa: Iată tu ești stearpă, și vei lua în pântece și vei naște fiu, și acum să te păzești, să nu bei vin, nici băutură bețivă, și să nu mănânci nimica ce este necurat. Că iată tu în pântece vei lua, și vei naște fiu și nu se va sui briciul pe capul lui, că sfințit lui Dumnezeu va fi pruncul din pântece. Și a mers femeia, și a spus bărbatului său,

zicând: Iată un om al lui Dumnezeu a venit la mine, și chipul lui ca chipul îngerului lui Dumnezeu luminat foarte. Și mi-a zis: Iată tu în pântece vei lua, și vei naște fiu, și acum să nu bei vin și băutura beţivă, și să nu mănânci nimic ce este necurat, că sfinţit lui Dumnezeu va fi pruncul din pântece până la moartea lui. Și s-a rugat Manoe lui Dumnezeu, și a zis: O, Doamne ! Omul pe care l-ai trimis la noi, să vină iarăşi, și să ne învețe pe noi, ce vom face pruncului ce se va naște. Și a venit îngerul la Manoe, și i-a zis: De toate, care am zis femeii tale, să se ferească. Câte ies din viță să nu mănânce, și vin și băutură beţivă să nu bea. Și a zis Manoe către îngerul Domnului: Cum îți este numele tău? Ca să te slăvim pe tine dacă se va plini cuvântul tău; și a zis lui îngerul Domnului: Pentru ce întrebi de numele meu, și acesta este minunat. Și n-a mai adaos îngerul Domnului a se arăta lui Manoe și femeii lui.

Din proorocia lui Isaia citire:

Cap. 40, vers 10.

Acestea grăieşte Domnul, mângâiaţi, mângâiaţi pe norodul Meu, grăieşte Dumnezeu. Preoților, grăiți Ierusalimului în inimă, mângâiați-l pe dânsul, că s-a înmulţit smerirea lui, că s-a dezlegat păcatul lui, că a luat din mâna Domnului îndoite pentru păcatele sale. Glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui. Toată valea se va umple și tot muntele și dealul se va pleca, și vor fi cele strâmbe drepte, și cele colțuroase căi netede. Și se va arăta slava Domnului, și va vedea tot trupul mântuirea lui Dumnezeu. În munte înalt te suie, cela ce binevestești Sionului, înalță întru tărie glasul tău, cela ce propovăduiești Ierusalimului, înalță nu te teme. Eu sunt Domnul Dumnezeu, Eu voi auzi Dumnezeul lui Israil, și nu voi lăsa pe el. Ci voi deschide din munți izvoare şi prin mijlocul câmpilor fântâni și voi face pustia întru bălți, și pământul cel însetoșat întru izvoare de ape. Veselească-se Cerul deasupra, și norii să roureze dreptate, să răsară pământul și să încolțească, milă și dreptate să arate împreună. Glas de veselie spuneți, și faceți să se audă aceasta până la marginile pământului, ziceți: Că a mântuit Domnul pe sluga Sa Iacov, și de vor însetoşa în pustie, scoate-va lor apă din piatră. Veselește-te cea stearpă, care nu naști, glăsuiește și strigă, care nu aveai durere. Că mai mulți sunt fiii pustiei, decât ai celei ce are bărbat.

La Litie

Stihirile glasului 1, singur glasul:

Picurați munți dulceață și dealuri ca berbecii săltați, că s-a născut din Elisabeta, cel ce era să petreacă împreună cu voi, Mergătorul înaintea Domnului; care când s-a

născut, a dezlegat amuțirea părintelui său. Pentru aceasta și noi strigăm către dânsul: Botezătorule al lui Hristos, roagă-te să se izbăvească sufletele noastre.

Glasule cel de Dumnezeu însemnător, sfeșnicule al luminii, Mergătorule înaintea Domnului, cela ce ești de Hristos mărturisit mai întâi între prooroci, care faci rugăciuni pentru lume, mai ales adu-ți aminte de turma ta, ca să se izbăvească nevătămată.

Propovăduitor fiind al Mielului și Cuvântului lui Dumnezeu, Ioane proorocule și înainte Mergătorule, ai proorocit cele ce vor să fie, și mai-nainte ai grăit marginilor: Iată Mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatul lumii, și dă tuturor mare milă.

Slavă..., glasul al 5-lea, a lui Andrei Criteanul.

Hotarul proorocilor, și începătura apostolilor, pe îngerul cel pământesc, și omul cel ceresc, glasul Cuvântului, pe ostașul și Mergătorul înaintea lui Hristos cel din făgăduință, cel ce în pântece mai-nainte a săltat, și întâi a propovăduit mai-nainte de naștere pe Soarele dreptății, astăzi Elisabeta l-a născut, și s-a bucurat, și s-a minunat Zaharia la bătrânețe, amuțirea aceea ce era ca o legătură lepădând, și ca un părinte al glasului a proorocit prea arătat, și tu pruncule, prooroc Celui Preaînalt te vei chema, și vei merge să gătești căile Lui. Pentru aceasta Îngere, proorocule, apostole, ostașule, înainte Mergătorule, Botezătorule și propovăduitorule al pocăinței, și îndreptătorule al luminii, ca un glas al Cuvântului, roagă-te neîncetat pentru noi, care cu credință săvârșim pomenirea nașterii tale.

Și acum..., a Născătoarei

Fericimu-te de Dumnezeu Născătoare Fecioară, și te slăvim credincioșii după datorie, pe tine cetatea cea nebiruită, și zidul cel nesurpat, și folositoarea cea tare și scăparea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihirile glasul al 2-lea, singur glasul:

Pe proorocul cel din prooroc și odrasla celei sterpe, pe cel mai presus decât toți cei născuți din femei, pe locuitorul pustiei, pe Ioan slăvitul, cu psalmi și cu laude și cu cântări duhovnicești să-l lăudăm, strigând către dânsul: Botezătorule al Mân-

tuitorului și înainte Mergătorule, ca cela ce ai îndrăznire întru cinstită naşterea ta, roagă pe Hristos, să dăruiască pace lumii, și sufletelor noastre mare milă.

Stih: Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, că a cercetat, și a făcut mântuire norodului Său.

Venit-a glasul darului Cuvântului, propovăduitorul Soarelui, cel ce s-a născut astăzi din cea stearpă fără de rod din făgăduinţă, Ioan înainte Mergătorul, noroade bucurați-vă. Venit-a, să ne gătească nouă calea mântuirii, căruia și săltând s-a închinat fiind în pântecele maicii sale, Mielului celui ce a ridicat păcatul lumii, și ne dă nouă mare milă.

Stih: Și tu pruncule prooroc Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feței Domnului, să gătești calea Lui.

Cela ce din pântecele maicii sale s-a sfinţit, și plinirea proorociei a luat, astăzi din cea stearpă se naște, venirea Domnului propovăduind luminat: Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăţia Cerurilor.

Slavă..., glasul al 8-lea, a Casiei monahiei.

Glasul proorocului Isaia acum s-a plinit astăzi, întru naşterea lui Ioan celui mai mare între prooroci, că a zis: Iată voi trimite pe îngerul Meu înaintea feţei Tale, care va găti calea Ta înaintea Ta. Pentru că ostașul acesta al Împăratului Ceresc mai-nainte mergând, cu adevărat drepte a făcut cărările Dumnezeului nostru, om adică după fire, și înger cu viaţa fiind; că iubind curăţia desăvârșit și înfrânarea, a avut cea după fire, și a fugit de cea peste fire mai presus de fire nevoindu-se. Acestuia toţi credincioșii cu fapte bune urmându-i, să ne rugăm, ca să se roage pentru noi, să se mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei

Vezi pe Elisabeta grăind către Fecioara Maria, ce ai venit la mine Maica Domnului meu? Tu pe Împăratul porți și eu pe ostașul; tu pe Dătătorul de lege, iar eu pe puitorul de lege; tu pe Cuvântul, și eu glasul cel ce a propovăduit Împărăţia Cerurilor.

La binecuvântarea pâinilor.

Tropar, glasul al 4-lea: Proorocule și Mergătorule înainte, al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi, cei ce cu dragoste te cinstim;

că nerodirea celeia ce te-a născut, și amuțirea părintelui tău s-a dezlegat întru slăvită și cinstită naşterea ta, și întruparea Fiului lui Dumnezeu, lumii se propovăduieşte. (de două ori)

Și: Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pre Mântuitorul sufletelor noastre. (o dată)

Și citire a cuvântului.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul. Troparul de 2 ori.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Acum a odrăslit nouă odrasla Zahariei, și veselește duhovnicește inimile credincioșilor, podoaba pustiei și temeiul proorocilor, pentru că s-a arătat Mergător înaintea lui Hristos, și mărturisitor nemincinos venirii lui. Deci cu duhovnicești cântări cu un glas Botezătorului să-i strigăm: Proorocule, propovăduitorule al adevărului, roagă-te să ne mântuiască pe noi. (de două ori)

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei

Spăimântatu-s-a Iosif cea mai presus de fire văzând, și cu mintea a socotit de ploaia cea de pe lână, întru zămislirea ta cea fără sămânță, de Dumnezeu Născătoare, de rugul cel nears în foc, de toiagul lui Aaron ce a odrăslit. Și mărturisind logodnicul tău și păzitorul, preoţilor a strigat: Fecioara a născut, și după naștere iarăşi a rămas Fecioară.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Începătura venirii lui Hristos, prea slăvit te-ai născut cu adevărat, Ioane prea lăudate, cela ce eşti capul proorocilor, şi ca un glas al Cuvântului fiind, ai strigat: Pocăiţi-vă, că s-a apropiat Împărăţia Cerurilor. Pentru aceasta gătind calea Domnului, Mergător înaintea darului te-ai arătat marginilor, Botezătorule şi apostole, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Preasfântă Fecioară Maica lui Hristos, patimile sufletului meu cele cumplite vindecă-le, rogu-mă, şi iertare îmi dăruieşte de greşelile mele, care fără minte am lucrat, sufletul şi trupul întinându-mi, eu ticălosul. Vai mie! Ce voi face în ceasul acela? Când îngerii sufletul meu vor despărţi de pătimaşul meu trup. Atuncea, Stăpână, ajutătoare mie să-mi fii şi folositoare prea caldă, că pe tine te am nădejde eu robul tău.

După Polieleu, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Bucură-te tată, veseleşte-te mamă, că prooroc aţi născut pe pământ, astăzi din făgăduinţă, pe Mergătorul înainte cel de Dumnezeu chemat, cea stearpă hrăneşte cu lapte prunc pe Botezătorul, şi se bucură Zaharia de cel născut, zicând: Dezlegatu-s-a limba mea cu venirea ta pe pământ, sfeşnicule al Luminii celei mari, cu adevărat minune prea slăvită. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Porunca cea cu taină luându-o întru cunoștință, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu știa de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine, pe care și văzându-L în pântecele tău luând chip de rob; mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te Mireasă, care nu știi de mire.

Antifon 1, al glasului 4.

Prochimen, glasul al 4-lea: Și tu pruncule, prooroc Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feței Domnului, să gătești calea Lui.

Stih: Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, că a cercetat și a făcut mântuire norodului Său.

Toată suflarea...

La Utrenie Evanghelia de la Luca

Evanghelia de la Luca: În zilele acelea îngreuiatu-s-a Elisabeta femeia Zahariei...

(I, 24 - 25, 57 - 68, 70 - 80)

24. Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit şi cinci luni s-a tăinuit pe sine, zicând:
25. Că aşa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocara mea.
57. Şi după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu.
58. Şi au auzit vecinii şi rudele ei că Domnul a mărit mila Sa faţă de ea şi se bucurau împreună cu ea.
59. Iar când a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul şi-l numeau Zaharia, după numele tatălui său.
60. Şi răspunzând, mama lui a zis: Nu! Ci se va chema Ioan.
61. Şi au zis către ea: Nimeni din rudenia ta nu se cheamă cu numele acesta.
62. Şi au făcut semn tatălui său cum ar vrea el să fie numit.
63. Şi cerând o tăbliţă, el a scris, zicând: Ioan este numele lui. Şi toţi s-au mirat.
64. Şi îndată i s-a deschis gura şi limba şi vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu.
65. Şi frica i-a cuprins pe toţi care locuiau împrejurul lor; şi în tot ţinutul muntos al Iudeii s-au vestit toate aceste cuvinte.
66. Şi toţi care le auzeau le puneau la inimă, zicând: Ce va fi, oare, acest copil? Căci mâna Domnului era cu el.
67. Şi Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duh Sfânt şi a proorocit, zicând:

68. Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel, că a cercetat şi a făcut răscumpărare poporului Său;
70. Precum a grăit prin gura sfinţilor Săi prooroci din veac;
71. Mântuire de vrăjmaşii noştri şi din mâna tuturor celor ce ne urăsc pe noi.
72. Şi să facă milă cu părinţii noştri, ca ei să-şi aducă aminte de legământul Său cel sfânt;
73. De jurământul cu care S-a jurat către Avraam, părintele nostru,
74. Ca, fiind izbăviţi din mâna vrăjmaşilor, să ne dea nouă fără frică,
75. Să-I slujim în sfinţenie şi în dreptate, înaintea feţei Sale, în toate zilele vieţii noastre.
76. Iar tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului, ca să găteşti căile Lui,
77. Să dai poporului Său cunoştinţa mântuirii întru iertarea păcatelor lor,
78. Prin milostivirea milei Dumnezeului nostru, cu care ne-a cercetat pe noi Răsăritul cel de Sus,
79. Ca să lumineze pe cei care şed în întuneric şi în umbra morţii şi să îndrepte picioarele noastre pe calea păcii.
80. Iar copilul creştea şi se întărea cu duhul. Şi a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.

15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea.

Pentru rugăciunile Mergătorului înainte, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Stihira, glasul al 2-lea: Cel ce din pântecele maicii sale s-a sfințit, și plinirea proorociei a luat, astăzi din cea stearpă se naște, venirea Domnului propovăduind luminat. Pocăiţi-vă, că s-a apropiat Împărăţia Cerurilor.

Canoanele două; cel dintâi cu Irmosul pe 8, iar al doilea pe 6.

Canonul întâi

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1

Irmos: Pe voievozii cei tari, pe cele trei părţi ale sufletului, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, întru adâncul nepătimirii te rog îneacă-i, ca Ţie, ca întru-o alăută întru omorârea trupului, să-ţi cânt cântare de biruinţă.

Ca un luceafăr de dimineață frumos, mergând înaintea soarelui odrasla celei sterpe, a propovăduit arătat nașterea cea din Fecioară acum la toată lumea; luminând marginilor lumina bunei credințe și a darului.

Prooroc Celui de sus te vei chema cu adevărat, că vei merge înaintea feței lui Hristos, strigat-a Zaharia către tine fiul său, Ioane prea lăudate, de Preasfântul Duh fiind purtat, ca să gătești calea Făcătorului.

Cuvintele lui Gavriil auzindu-le Zaharia, dumnezeiești vestiri s-a arătat neplecat, și cu tăcere s-a osândit, însă s-a dezlegat degrab de aceasta, că s-a născut glasul Cuvântului, Ioan înainte Mergătorul.

A Născătoarei

Cetatea lui Dumnezeu, Împăratului tuturor, lăcașul lui Dumnezeu cel curat, vistierie cinstită, de Dumnezeu Născătoare prea curată, păzește moștenirea ta, care pururea te laudă pe tine, și cinstește cu credință nașterea ta.

Alt Canon

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea...

Împodobească-se acum Biserica cu darul Duhului, și se luminează, și se înfrumusețează, ziua nașterii Mergătorului înainte, cu veselie cinstind și lăudând.

Propovăduitorul darului, și cel mai luminos decât luceafărul, pe Soarele slavei l-a vestit astăzi, și strălucirea Lui care era să se arate, mai-nainte o a propovăduit acum marginilor tuturor.

Slavă...

Noaptea nedumnezeirii de pe pământ se gonește, întru nașterea ta, Mergătorule înainte, și razele darului la marginile lumii se revarsă, că tu vestești pe Soarele cel neapus.

Și acum..., a Născătoarei

Cunoștința zămislirii tale o a arătat naşterea celei sterpe, Preacurată, mai-nainte vestind, și însemnând naşterea ta cea fără de sămânță, că rod din pântece neroditor a adus.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duh şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maice; şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi arăta minunile ei, bucurându-mă.

Canonul întâi

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune, în putere şi în bogăţie ne lăudăm; ci întru Tine, Înţelepciunea Tatălui cea ipostatnică, Hristoase. Că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Stăpânească naşterea cea din Fecioară se săvârşeşte, și încă și a slugii celei iubite, cea din maică bătrână, și stearpă cu adevărat, că înaintea minunii merge minunea.

Cea bătrână și stearpă, pe Fecioara Maică a sărutat, cunoscând fără minciună, că cu naşterea aceleia se va dezlega legătura sterpiciunii, prin voia lui Dumnezeu.

A Născătoarei

Ceea ce ai născut pe Dumnezeu întrupat, neştiind de nuntă, pe mine cel învăluit cu asuprelile patimilor mă întăreşte; că nu este altă ajutătoare afară de tine, Preacurată.

Alt Canon

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, de Dumnezeu Născătoare, ca un izvor viu şi îndestulat, pe cei ce s-au adunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască slava ta, cununilor slavei învrednicindu-i.

Glasul ieşirii tale din cea stearpă, dezlegând legătura glasului părintesc, slăvite, ai propovăduit limpede acum dumnezeieştile mai-nainte însemnări ale pogorârii lui Hristos, celei mai presus de minte.

Din cea stearpă neroditoare răsărind vestitorul bunei rodiri celei întru Hristos, a tăiat cu securea propovăduirii, neînțelepția cea stearpă și neroditoare a norodului evreiesc.

Slavă...

Razele darului celui nou au strălucit astăzi luminat întru naşterea ta, înainte Mergătorule, și întunecatele vorbe cele de demult, și chipurile Scripturii celei umbroase a trece au început.

Și acum..., a Născătoarei

Dezlegat-a naşterea ta, Fecioară, legătura osândirii omenești, și printr-însa ne-a adunat pe noi cu darul, binecuvântând pe toți, cei ce te cinstim pe tine de Dumnezeu Născătoare.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Ca un soare luminos din pântecele Elisabetei, a răsărit nouă fiul Zahariei, și a dezlegat amuţirea părintelui său, și tuturor noroadelor cu îndrăzneală multă a strigat: Îndreptați căile Domnului, pentru că acesta va slobozi, și va mântui, pe cei ce aleargă la Dânsul. Pe Acesta ce L-ai propovăduit Ioane, roagă-L să mântuiască sufletele noastre. (de două ori)

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei

Spăimântatu-s-au, curată toate cetele îngerești de înfricoșată taina naşterii tale, cum Cel ce ține toate numai cu voia, în brațele tale ca un om S-a ținut și a luat început Cel mai-nainte de veci, și cu lapte S-a hrănit, Cel ce hrănește toată suflarea cu negrăita bunătate; și pe tine ca pe o Maică a lui Dumnezeu după adevăr lăudându-te, te slăvesc.

Canonul întâi

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus, cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată şi a izbăvit pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

Taină merge înaintea tainelor celor negrăite, cu înnoirea aşezământului legii celei firești, înainte vestind dezlegarea durerii, îndreptarea acesteia Hristos, și îndumnezeirea.

Isaia despre partea Tatălui mai-nainte a grăit către Fiul, cel ce era să Se întrupeze: Iată Eu voi trimite înaintea feței Tale pe pământescul înger, cel întocmai cu îngerii, care va striga: Slavă Hristoase, puterii Tale.

Ca să slujesc Stăpânului ca o slugă, m-am născut, că spre aceasta am venit, să vestesc venirea Lui, ca mai-nainte să încredințez naşterea Lui cea din Fecioară, bătrâna cea stearpă cu prea slăvire odrăslind.

A Născătoarei

Sfânta de Dumnezeu Născătoare, întru care bine a voit a se sălăşlui ca întru o casă bine mirositoare, Cuvântul Tatălui, Dumnezeu cel Preaînalt, nu s-a stricat la pântece, nici o a durut, că a născut pe Emanuil, Dumnezeu și Omul.

Alt Canon

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Râurile își gătesc curgerile, și Iordanul mai-nainte își împodobește apele, văzând astăzi născut din cea stearpă pe sluga Stăpânului său.

Darurile bunătății Făcătorului se arată de sus, răsărind luceafărul pe pământ și propovăduind strălucirea lui și venirea.

Slavă...

Trâmbiţa cea cu mare glas Ioan astăzi se naște pe pământ din cea stearpă, și vestește oamenilor pe Domnul, Împăratul cel ce S-a născut negrăit din cea curată.

Și acum..., a Născătoarei

Pe tine, ca pe ceea ce eşti plinirea chipurilor şi asemănărilor celor din umbră Preacurată, toţi proorocii te laudă cu glasuri, mai-nainte vestind tuturor slăvirile şi minunile tale.

Canonul întâi

Cântarea a 5-a

Irmos: Acum Mă voi scula după proorocie, a zis Dumnezeu, acum Mă voi prea slăvi, acum Mă voi înălţa, luând din Fecioară pe cel căzut şi la lumina cea minunată a Dumnezeirii Mele îl voi înălţa.

Pământul a răsărit pe propovăduitorul cel prea adevărat, pe glasul cel ce a propovăduit tuturor cu limba Duhului, pe Fiul Fecioarei, dreptatea care S-a arătat din Cer prin materia trupului.

Pusu-te-a pe tine Domnul sfeşnic prea adevărat al lui Hristos, ca să luminezi pe toți; iar numai pe cei ce vrăjmăşesc lui îmbrăcându-i întru ruşine ca întru o haină, și pe Fiul Cuvântul lui Dumnezeu fără minciună propovăduindu-L.

Veselească-se toată făptura dumnezeieşte întru naşterea ta, că tu înainte Mergătorule înger pământesc și om ceresc te-ai arătat, pe Dumnezeul Ceresc întrupat mainainte vestindu-L nouă.

A Născătoarei

Din tine Tatăl, Cuvântul cel ce este împreună cu tine pururea veşnic și nedespărțit, se naşte ca un Fiu Unul-Născut, și întru cele mai de pe urmă din Fecioară, Acelaşi de la Duhul Sfânt, S-a întrupat.

Alt Canon

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Întărească-se firea, ceea ce slăbise mai-nainte, spre rodirea de fii a celor buni, din pântece sterp născându-te tu, și celor muritori se propovăduiește viața, întru naș-terea ta prea mărite, înainte Mergătorule.

Făclia cea nestinsă din cea stearpă ieșind, a vestit pe Soarele slavei cel ce era să răsară din Fecioară, care pe toți oamenii a luminat cu lumina pogorârii Sale prin darul.

Slavă...

Leagă-se limbile cele mult grăitoare ale nedumnezeirii, iar buzele credincioșilor se lărgesc spre slava și cântarea Domnului tuturor, înainte Mergătorul aceasta pe pă-mânt astăzi vestindu-o, și limpede mai-nainte propovăduindu-o.

Și acum..., a Născătoarei

Cu graiuri prooroceşti Elisabeta, slava ta Preacurată slăvind, măririle naşterii tale celei dumnezeieşti bucurându-se, le-a propovăduit arătat, că tu eşti veselia tuturor şi lauda.

Canonul întâi

Cântarea a 6-a

Irmos: Venit-am în adâncurile mării şi m-a înecat pe mine viforul păcatelor mele cele multe; ci ca un Dumnezeu scoate dintru adânc viaţa mea, mult Milostive.

Pe Dumnezeu Cuvântul, L-ai cunoscut ca un prooroc în pântecele maicii tale, și prin limba ei lucrând, de Dumnezeu ai grăit, în cămară întunecată văzând Lumina cea neapropiată.

Fără tăcere ca un glas al celui ce strigă, pe Mântuitorul lumii, Botezătorule, ru-gându-L nu înceta, ca să dezlege sterpiciunea sufletească a celor ce laudă naşterea ta.

A Născătoarei

Sălășluire Dumnezeirii celei neîncăpute pântecele tău curată s-a arătat, o de Dumnezeu Născătoare, spre care cetele cerești fără temere a privi nu pot.

Alt Canon

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Sabie cu două ascuțituri nașterea ta înainte Mergătorule, vrăjmașul cel oștitor a luat, că tu omorârea lui, și învierea oamenilor ai propovăduit.

Dumnezeiasca bogăție din dumnezeiasca înălțime S-a arătat spre toate luminat, a moștenirii fiești și a darului oamenilor, născându-se astăzi propovăduitorul Lui.

Slavă...

Miruri cu bună mireasmă pustia izvorăște cu înțelegere, vestirile cele din nașterea ta din cea stearpă, prea lăudate, luând din mirul cel nedeșertat Hristos.

Și acum..., a Născătoarei

Cunoscându-te pe tine numai Stăpână a fi Maică a lui Dumnezeu, mai-nainte a săltat dumnezeiescul înainte Mergătorul în pântecele maicii sale, curată, și slăvirile tale mai înainte le-a propovăduit.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Ceea ce mai-nainte era stearpă, astăzi pe Mergătorul înainte al lui Hristos naște, și el este plinirea a toată proorocia. Că pe care proorocii mai-nainte L-au propovăduit, pe Acesta în Iordan mâna punându-și, s-a arătat Cuvântului lui Dumnezeu, prooroc propovăduitor, împreună și înainte Mergător.

Icos: Să lăudăm acum pe Mergătorul înaintea Domnului, pe care Elisabeta preotului l-a născut din pântece neroditor, însă nu fără sămânță; că Hristos numai a trecut prin țarină neumblată fără sămânță. Însă pe Ioan cea stearpă l-a născut, dară fără de bărbat nu l-a născut pe el, iar pe Iisus cu umbrirea Tatălui și a Dumne-

zeiescului Duh, Fecioara cea curată L-a născut; însă celui fără de sămânță s-a arătat cel din cea stearpă, prooroc propovăduitor, împreună și înainte Mergător.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, Nașterea cinstitului măritului prooroc înainte Mergătorul și Botezătorul Ioan

Stih: Zahario împreună cu a ta soție, dănțuiește tare.
Nu mulți copii născând, ci unul și mare.
Mergătorul în a douăzeci și patra zi,
Din maică născându-se pe pământ se ivi.

Acesta este mărturisit de Hristos mai mare decât toți cei născuți din femei, și mai mult decât prooroc, care a săltat în pântecele maicii sale, și a propovăduit oamenilor venirea Mântuitorului nostru, și a mers mai-nainte la iad, ca să binevestească învierea. Acesta a fost fecior Zahariei arhiereului și al Elisabetei celei sterpe, fiind născut din făgăduință. Acesta a dezlegat tăcerea tatălui său, când s-a născut, și a umplut toată lumea de bucurie. Drept aceea și îngerii astăzi se bucură cu oamenii, și toată lumea este plină de bucurie și de veselie. Și se face soborul lui în sfânta sa casă de rugăciune, ce este în Forachia.

Tot în această zi, soborul drepților Zaharia și Elisabeta.

Stih: Împreună cu născătorii Mergătorului înainte
de demult erau bucurându-se, cunoscuții;
iar acum și făptura este veselindu-se.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Panaghiot Cesarineanul cel ce în Constantinopol, care a mărturisit la anul o mie șapte sute şaizeci și cinci.

Stih: Panaghiot cel din Cesaria a murit,
Pentru dragostea Domnului, o de bunul său sfârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, Amin.

Canonul întâi

Cântarea a 7-a

Irmos: Cei trei tineri în Babilon, porunca tiranului nebunie socotind-o, în mijlocul văpăii au strigat: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Întunecată era mai-nainte toată firea pământenilor, o înainte Mergătorule! Ci tu luceafărul cel de dimineață te-ai arătat strigând: Bine ești cuvântat, Doamne Dumnezeul părinților noștri.

Firea cea bolnavă toată o a vindecat naşterea ta cea din cea stearpă, învățându-o înainte Mergătorule să cânte: Bine ești cuvântat, Doamne Dumnezeul părinților noștri.

Născutu-te-ai înainte Mergătorule din cea stearpă, că stearpă făcându-se legea, a venit cu adevărat darul, strigând lui Hristos: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinților noștri.

A Născătoarei

Fecioară prea curată binecuvântată, roagă-te pentru noi cei ce ne rugăm ție; căci spre tine nădăjduim toţi şi strigăm ție: Stăpână, nu trece cu vederea pe robii tăi.

Alt Canon

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, ci numai Făcătorului; ci groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cel ce a făcut toate cu Duhul ca un Domn și Făcător a toate, din Maică stearpă rod a adus astăzi pe Mergătorul înainte, că firea omenească cea neroditoare, va rodi cele dumnezeiești.

Precum a înviat cu naşterea ta pântecele maicii tale cel omorât, de viață dătătorul Hristos, așa prin propovăduirea ta a sculat, și a întărit înainte Mergătorule, nădejdile oamenilor cele omorâte.

Slavă...

Mai presus decât soarele pe tine dumnezeiesc luminător pustiul primindu-te, prea lăudate, frumos prin tine se luminează, și se împodobește, și împreună cu toate, binecuvântează pe Domnul și Dumnezeu în veci.

Și acum..., a Născătoarei

A vedea slava ta, prea curată, drepții de demult căutau care o vedem noi, şi cu credință te cinstim pe tine și strigăm prea slăvită: Binecuvântat este Rodul pântecelui tău, Stăpână.

Canonul întâi

Cântarea a 8-a

Irmos: Izbăvitorule al tuturor, Atotputernice, pe cei ce se ţineau de dreapta credinţă în mijlocul văpăii pogorându-Te i-ai rourat şi i-ai învăţat să cânte: Toate lucrurile binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul.

Slugă de lege puitoare a fost Moise, iar Iisus este Dumnezeu al legii noi, iar acum înainte Mergătorul ca un mijlocitor al amândurora cântă: Toate lucrurile binecuvântați, lăudați pe Domnul, și-L prea înălțați întru toți vecii.

Din pântece pustiu turtureaua a venit, și ca o dumbravă de Dumnezeu sădită acum a adus Bisericii pe Mergătorul înaintea lui Hristos, și cântă: Toate lucrurile binecuvântați, lăudați pe Domnul, și-L prea înălțați întru toți vecii.

Norodul cel de Dumnezeu purtător, neamul cel sfânt pe turtureaua lui Hristos urmați, și dulce cântați, întru curățenie viețuind: Toate lucrurile binecuvântați, lăudați pe Domnul, și-L prea înălțați întru toți vecii.

A Născătoarei

Pe cea curată și Fecioară să o cinstim, care a zămislit în pântece mai presus de fire, spre mântuirea noastră, pe Cuvântul cel fără de început și nezidit, căruia și cântăm: Binecuvântați lucrurile pe Domnul.

Alt Canon

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul întru toţi vecii.

Prieten și apostol al Făcătorului și propovăduitor și Botezător, și dumnezeiesc înainte Mergător, mărturisitor și învățător, mijlocitor și înger, și slujitor și rugător al nostru a fi, prea lăudate, din cea stearpă ai ieșit. Acestea mai-nainte însemnându-le cu cuvintele și cu faptele.

Deschisu-s-au vistieriile darurilor legii noi, Mergătorule înaintea lui Hristos, și obișnuința jertfelor celor de demult întru naşterea ta s-a oprit, și a încetat, și norodul cel nou cântă, și prea înalță pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca niște flori frumoase ale Dumnezeiescului Cuvânt împletind cu laude cunună, ție astăzi o aducem, înainte Mergătorule prea lăudate, și cu mulțumire strigăm lui Hristos de cununi Dătătorului: Pe Domnul lăudați-L lucrurile, și-L prea înălțați în veci.

Şi acum..., a Născătoarei

Legătura amuţirii mai-nainte s-a dezlegat Fecioară întru naşterea ta, și buzele s-au deschis spre lauda Celui născut al tău, ale noastre celor ce te lăudăm pe tine, și strigăm către Dânsul: Pe Domnul lăudați-L lucrurile, și-L prea înălțați întru toți vecii.

Canonul întâi

Cântarea a 9-a

Irmos: Taina lui Dumnezeu cea ascunsă şi nespusă, întru tine, prea curată Fecioară, arătat se săvârşeşte, că Dumnezeu pentru milostivire dintru tine S-a întrupat pentru aceea pe tine ca pe o Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

Iată glasul înainte Mergătorul este de față înaintea inimilor celor sterpe și pustiite, strigând: Gătiți acum calea lui Hristos, că vine întru slavă, căruia plecându-ne Îl slăvim.

Ca cel ce de demult întru Preasfântul Duh arătat, ai propovăduit pe Fiul Mielului lui Dumnezeu, înainte Mergătorule, care ridică păcatul lumii, turmei tale cere-i dezlegare de greșeli.

A Născătoarei

Ceea ce stăpânești toate făpturile, dăruieşte norodului tău semne de biruință, punând pe vrăjmașul, supus Bisericii, ca să te slăvim pe tine ca pe o Născătoare de Dumnezeu.

Alt Canon

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să sălteze, cu duhul fiind luminat, şi să prăznuiască firea Minţilor celor nematerialnice, cinstind sfântul praznic al Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu curată, pururea Fecioară.

Porțile dumnezeiești lumini astăzi încep a se deschide, și mai-nainte se vestește închiderea cămărilor întunericului; că propovăduitorul și Mergătorul înaintea lui Hristos la lumina vieții ieșind, acestea le-a propovăduit, și prin glasul părintesc le-a întărit.

Ploaia cea înțelegătoare, cea din norul și rădăcina cea neumedă, înainte Mergătorul, tuturor a propovăduit, că era să vină curgerea cea cerească a izvorului păcii, spre înnoirea firii omenești întru Duhul, ca să înmulțească rodurile darului.

Slavă...

Ca un Cer cu stele se luminează și se împodobește Biserica astăzi, cu dumnezeieștile daruri ale Mergătorului înainte și laudă naşterea lui, slăvind și lăudând pe Domnul tuturor, ca pe un solitor de darurile cele mai bune.

Și acum..., a Născătoarei

Apa vieţii Domnul din tine a izvorât dumnezeiască Mireasă, şi ne-a spălat şi ne-a sfinţit pe noi cei ce L-am primit pe Dânsul cu credință, și moșteni împărăției Sale ne-a arătat pe noi, cei ce lăudăm bunătatea Lui, și pe tine cu dragoste călduroasă te slăvim.

Luminânda

Podobie: Femei auziți glas...

Naşterea Mergătorului înainte cea făcătoare de bucurie, astăzi dezleagă întristarea amuţirii părintelui său, şi sterpiciunea celeia ce l-a născut, şi vesteşte această bucurie şi veselie de acum. Pentru aceasta şi toată făptura luminat o prăznuieşte. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Proorocii au propovăduit, apostolii au învăţat, şi mucenicii cu dumnezeiască înţelepciune pe Fiul tău de Dumnezeu Născătoare, luminat L-au mărturisit Dumnezeu a toate, prea curată; cu care pe tine te slăvim, cei ce ne-am scăpat prin tine, de osânda cea de demult.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

O, prea slăvită minune! Din maică bătrână, înainte vestitorul Cuvântului lui Dumnezeu Ioan, astăzi a ieşi sârguieşte, şi limba cea legată, mai limpede grăitoare prin naşterea sa o arată. O negrăit sfatul Tău, Stăpâne! Cu care, Hristoase, izbăveşte sufletele noastre ca un Îndurat.

O, prea slăvită minune! Cel mai înalt decât proorocii cei născuţi din femei, dezleagă defăimarea sterpiciunii maicii sale, cel ce a venit cu Duhul şi cu puterea lui Ilie, să gătească calea Domnului. O, negrăită milostivirea Ta, Stăpâne! Cu care, Hristoase, mântuieşte sufletele noastre ca un Îndurat.

O, prea slăvită minune! Cel ce a propovăduit deşertarea lui Hristos cea pentru oameni, mai presus de toţi îl arată pe el glasul, şi sterpiciunea celeia ce l-a născut o dezleagă cu dumnezeiasca putere, şi glasul Zahariei. O, minunile Tale cele mari, Stăpâne! Cu care, Hristoase, izbăveşte, pe cei ce cinstesc pe marele Tău înainte Mergător.

O, prea slăvită minune! Prooroc și înainte Mergător, mai presus decât cei născuți din femei se arată, și mai înălţat decât proorocii, și înainte vestitor venirii lui Hristos, cel ce mai-nainte a săltat în pântecele maicii sale. O, darurile Tale cele prea mari, Iubitorule de oameni ! Cu care, Hristoase, izbăvește sufletele noastre, ca un Atotputernic.

Slavă..., glasul al 6-lea, a lui Anatolie.

Steaua stelelor înainte Mergătorul, din pântece sterp se naște astăzi pe pământ, Ioan cel de Dumnezeu dorit, și arată raza lui Hristos, Răsăritul cel de sus, spre dreapta mergere a credincioșilor.

Și acum..., a Născătoarei

[Vezi: Că de se va întâmpla praznicul Mergătorului înainte Duminică, punem înainte toate ale învierii.]

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată, care ai odrăslit nouă Rodul vieții, ție ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu Mergătorul înainte, să se miluiască sufletele noastre.

Slavoslovia cea mare. După, Sfinte Dumnezeule... Troparul Sfântului, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei. Ecteniile și Otpustul. Și se ung de la preot frații, cu untdelemn din candela sfântului. Ceasul întâi, și Otpustul deplin.

Canoane de rugăciune la Sărbătoarea Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul

Amin zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuţi din femei, unul mai mare ca Ioan Botezătorul (Matei 11, 11)

Canon de rugăciune la sărbătoarea naşterii Sfântului Ioan Botezătorul (1)

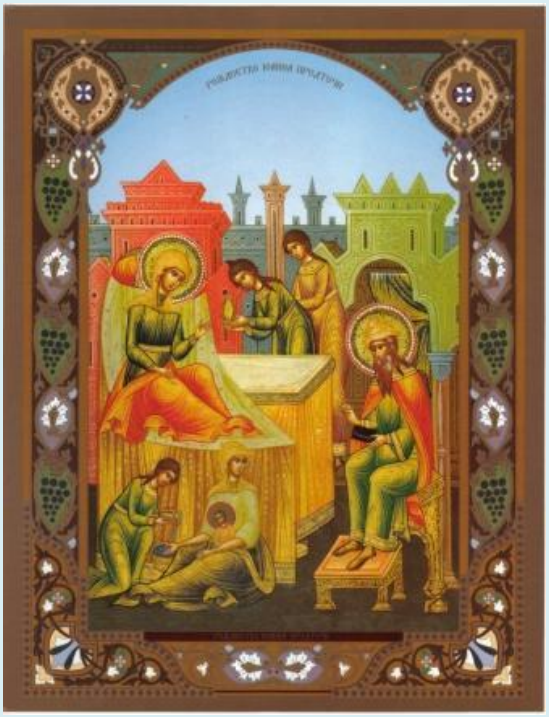

Troparul Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul: Proorocule şi Înaintemergătorule al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi, cei ce cu dragoste te cinstim; că nerodirea celeia ce te-a născut şi amuţirea părintelui tău s-a dezlegat, întru slăvită şi cinstită naşterea ta şi Întruparea Fiului lui Dumnezeu lumii se propovăduieşte.

Cântarea 1

Irmos: Pe voievozii cei tari, pe cele trei părţi ale sufletului, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, întru adâncul nepătimirii te rog îneacă-i, ca Ţie, ca întru-o alăută întru omorârea trupului, să-ţi cânt cântare de biruinţă.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un luceafăr de dimineaţă frumos mergând înaintea Soarelui, odrasla celei sterpe a propovăduit arătat naşterea cea din Fecioară acum la toată lumea, luminând marginilor lumina dreptei credinţe şi a darului.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prooroc al Celui de sus te vei chema cu adevărat, că vei merge înaintea feţei lui Hristos, a strigat Zaharia către tine, fiul său, Ioane prea lăudate, de Preasfântul Duh fiind purtat, ca să găteşti calea Făcătorului.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvintele lui Gavriil auzindu-le Zaharia, dumnezeieştii vestiri s-a arătat neplecat şi cu tăcere a fost osândit; însă s-a dezlegat degrab de aceasta, că s-a născut glasul Cuvântului, Ioan Înaintemergătorul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cetatea lui Dumnezeu Împăratul tuturor, locaşul lui Dumnezeu cel curat, vistierie cinstită, de Dumnezeu Născătoare, prea curată, păzeşte moştenirea ta care pururea te laudă pe tine şi cinsteşte cu credinţă naşterea ta.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune, în putere şi în bogăţie ne lăudăm; ci întru Tine, Înţelepciunea Tatălui cea ipostatnică, Hristoase. Că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stăpânească naşterea cea din Fecioară se săvârşeşte şi încă şi a slugii celei iubite, cea din maică bătrână şi stearpă cu adevărat, că înaintea minunii merge minunea.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cea bătrână şi stearpă, pe Fecioara Maică a sărutat, cunoscând fără minciună, căci cu naşterea aceleia se va dezlega legătura stărpiciunii, prin voia lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut pe Dumnezeu Întrupat, neştiind de nuntă, pe mine cel învăluit cu asuprelile patimilor mă întăreşte; că nu este altă ajutătoare afară de tine, Preacurată.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus, cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată şi a izbăvit pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Taina merge înaintea tainelor celor de negrăit, cu înnoirea aşezământului legii celei fireşti, înainte vestind dezlegarea durerii, îndreptarea acesteia, Hristos şi îndumnezeirea.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Isaia despre partea Tatălui mai înainte a grăit către Fiul, cel ce avea să Se întrupeze: iată Eu voi trimite înaintea feţei Tale înger pământesc; cel întocmai cu îngerii, care va strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca să slujesc Stăpânului ca o slugă m-am născut, că spre aceasta am venit; să vestesc venirea Lui şi mai înainte să încredinţez naşterea Lui cea din Fecioară, bătrâna cea stearpă cu prea slăvire odrăslind.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfânta de Dumnezeu Născătoare, întru care a binevoit a Se sălăşlui, ca întru o casă bine mirositoare, Cuvântul Tatălui, Dumnezeu cel Preaînalt, nu s-a stricat la pântece, nici dureri n-a îndurat, că a născut pe Emanuel, Dumnezeu şi Omul.

Cântarea a 5-a

Irmos: Acum Mă voi scula după proorocie, a zis Dumnezeu, acum Mă voi prea slăvi, acum Mă voi înălţa, luând din Fecioară pe cel căzut şi la lumina cea minunată a Dumnezeirii Mele îl voi înălţa.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pământul a răsărit pe propovăduitorul cel adevărat, pe glasul cel ce a propovăduit tuturor cu limba Duhului, pe Fiul Fecioarei, dreptatea care s-a arătat din cer prin materia trupului.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pusu-te-a pe tine Domnul sfeşnic adevărat al lui Hristos, ca să luminezi pe toţi; iar pe cei ce vrăjmăşesc Lui, să-i îmbraci în ruşine ca într-o haină şi pe Fiul Cuvântul lui Dumnezeu fără minciuni să-L propovăduieşti.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Se veseleşte toată făptura dumnezeieşte întru naşterea ta, că tu, Înaintemergătorule, înger pământesc şi om ceresc te-ai arătat, pe Dumnezeul ceresc Întrupat mai înainte vestindu-L nouă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Din tine Tatăl, Cuvântul, cel ce este împreună cu tine pururea veşnic şi nedespărţit, se naşte ca Fiu Unul-Născut, iar în cele mai de pe urmă din Fecioară, acelaşi de la Duhul Sfânt S-a întrupat.

Cântarea a 6-a

Irmos: Venit-am în adâncurile mării şi m-a înecat pe mine viforul păcatelor mele cele multe; ci ca un Dumnezeu scoate dintru adânc viaţa mea, mult Milostive.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Dumnezeu Cuvântul L-ai cunoscut ca un prooroc în pântecele maicii tale şi prin limba ei lucrând, de Dumnezeu ai grăit, în cămară întunecată văzând lumina cea neapropiată.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fără tăcere ca un glas al celui ce strigă pe Mântuitorul lumii, Botezătorule, nu înceta rugându-L ca să dezlege stârpiciunea sufletească a celor ce laudă naşterea ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sălăşluire Dumnezeirii celei neîncăpute, pântecele tău s-a arătat curată, de Dumnezeu Născătoare, spre care cetele cereşti fără temere a privi nu pot.

Condac, glasul al 3-lea. **Podobie:** Fecioara astăzi pe cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc, iar magii cu steaua călătoresc, că pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci.

Ceea ce mai înainte era stearpă, astăzi pe Înaintemergătorul lui Hristos naşte şi el este plinirea a toată proorocia. Că pe care proorocii mai înainte L-au propovăduit, pe Acesta în Iordan mâna punându-şi, s-a arătat Cuvântului lui Dumnezeu, prooroc propovăduitor, împreună şi Înaintemergător.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cei trei tineri în Babilon, porunca tiranului nebunie socotind-o, în mijlocul văpăii au strigat: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întunecată era mai înainte toată firea pământenilor, o Înaintemergătorule! Ci tu, Luceafărul cel de dimineaţă, te-ai arătat strigând: Bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Firea cea bolnavă toată o a vindecat naşterea ta din cea stearpă, învăţând-o, Înaintemergătorule, să cânte: Bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Născutu-te-ai, Înaintemergătorule, din cea stearpă, că stearpă făcându-se Legea, a venit cu adevărat harul, strigând lui Hristos: Bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioară prea curată binecuvântată, roagă-te pentru noi, cei ce ne rugăm ţie; căci spre tine nădăjduim toţi şi strigăm ţie: Stăpână, nu trece cu vederea pe robul tău.

Cântarea a 8-a

Irmos: Izbăvitorule al tuturor, Atotputernice, pe cei ce se ţineau de dreapta credinţă în mijlocul văpăii pogorându-Te i-ai rourat şi i-ai învăţat să cânte: Toate lucrurile binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Slugă de Lege dătătoare a fost Moise, iar Iisus este Dumnezeu al Legii celei noi; iar acum Înaintemergătorul, ca un mijlocitor al amândurora cântă: Toate lucrurile bine cuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pântece pustiu turtureaua a venit şi ca o dumbravă de Dumnezeu sădită acum a adus Bisericii pe Înaintemergătorul lui Hristos şi cântă: Toate lucrurile binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Poporul cel de Dumnezeu purtător, neamul cel sfânt, urmaţi pe turtureaua lui Hristos şi dulce cântaţi, întru curăţenie vieţuiţi: Toate lucrurile binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe cea curată şi Fecioară să o cinstim, care a zămislit în pântece mai presus de fire, spre mântuirea noastră, pe Cuvântul cel fără de început şi nezidit, căruia şi cântăm: Binecuvântaţi lucrurile pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Taina lui Dumnezeu cea ascunsă şi nespusă, întru tine, prea curată Fecioară, arătat se săvârşeşte, că Dumnezeu pentru milostivire dintru tine S-a întrupat pentru aceea pe tine ca pe o Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată, glasul Înaintemergătorului este de faţă înaintea inimilor celor sterpe şi pustiite, strigând: Gătiţi acum calea lui Hristos că vine întru slavă, căruia plecându-ne îl slăvim.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca cel ce de demult întru Preasfântul Duh arătat ai propovăduit pe Fiul, Mielul lui Dumnezeu, Înaintemergătorule, care ridică păcatul lumii, turmei tale cere-i dezlegare de greşeli.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce stăpâneşti toate făpturile, dăruieşte poporului tău semne de biruinţă, punând pe vrăjmaşul supus Bisericii, ca să te slăvim pe tine ca pe o Născătoare de Dumnezeu.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a

odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit; Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Ca un soare luminos din pântecele Elisabetei, a răsărit nouă fiul lui Zaharia şi a dezlegat amuţirea părintelui său şi tuturor popoarelor cu îndrăznire multă a strigat: îndreptaţi căile Domnului, pentru că Acesta va slobozi şi va mântui pe cei ce aleargă la dânsul. Pe Acesta pe care L-ai propovăduit, Sfinte Ioane, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit; Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Spăimântatu-s-au, curată, toate cetele îngereşti de înfricoşătoare Taina naşterii tale, cum cel ce ţine toate numai cu voia, în braţele tale ca un Om s-a ţinut şi a luat început Cel mai înainte de veci şi cu lapte s-a hrănit, cel ce hrăneşte toată suflarea cu negrăita bunătate şi pe tine ca pe o Maică a lui Dumnezeu după adevăr lăudându-te, te slăvesc.

Canon de rugăciune la sărbătoarea naşterii Sfântului Ioan Botezătorul (2)

Troparul Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul: Proorocule şi Înaintemergătorule al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi, cei ce cu dragoste te cinstim; că nerodirea celeia ce te-a născut şi amuţirea părintelui tău s-a dezlegat, întru slăvită şi cinstită naşterea ta şi Întruparea Fiului lui Dumnezeu lumii se propovăduieşte.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duh şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maice; şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi arăta minunile ei, bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Se împodobeşte acum Biserica cu harul Duhului şi se luminează şi se înfrumuseţează ziua naşterii Înaintemergătorului, cu veselie cinstind şi lăudând.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Propovăduitorul darului şi cel mai luminos decât luceafărul, pe Soarele slavei l-a vestit astăzi şi strălucirea Lui care avea să se arate, mai înainte o a propovăduit acum marginilor tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Noaptea necredinţei de pe pământ se goneşte, întru naşterea ta, Înaintemergătorule şi razele harului la marginile lumii se revarsă, că tu vesteşti pe Soarele cel neapus.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cunoştinţa zămislirii tale o a arătat naşterea celei sterpe, Preacurată, mai înainte vestind şi însemnând naşterea ta cea fără de sămânţă, că rod din pântece neroditor a adus.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, de Dumnezeu Născătoare, ca un izvor viu şi îndestulat, pe cei ce s-au adunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască slava ta, cununilor slavei învrednicindu-i.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Glasul ieşirii tale din cea stearpă, dezlegând legătura glasului părintesc, slăvite, ai propovăduit limpede acum dumnezeieştile mai înainte însemnări ale pogorârii lui Hristos, celei mai presus de minte.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din cea stearpă neroditoare răsărind vestitorul bunei rodiri celei întru Hristos, a tăiat cu securea propovăduirii neînţelepţirea cea stearpă şi neroditoare a iudeilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Razele harului celui nou au strălucit astăzi luminat întru naşterea ta, Înaintemergătorule şi vorbele întunecate cele de demult şi chipurile Scripturii celei umbroase a trece au început.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dezlegat-a naşterea ta, Fecioară, legătura osândirii omeneşti şi printr-însa ne-a adunat pe noi cu harul, binecuvântând pe toţi, cei ce te cinstim pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râurile îşi gătesc curgerile şi Iordanul mai înainte îşi împodobeşte apele, văzând astăzi născut din cea stearpă pe sluga Stăpânului său.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Darurile bunătăţii Făcătorului se arată de sus, răsărind luceafărul pe pământ şi propovăduind strălucirea şi venirea Lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Trâmbiţa cea cu mare glas, Sfântul Ioan, astăzi se naşte pe pământ din cea stearpă şi vesteşte oamenilor pe Domnul, Împăratul, cel ce S-a născut în chip de negrăit din cea curată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, ca pe ceea ce eşti plinirea chipurilor şi asemănărilor celor din umbră, Preacurată, toţi proorocii te laudă cu glasuri, mai înainte vestind tuturor slăvirile şi minunile tale.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Se întăreşte firea, cea care slăbise mai înainte, spre rodirea de fii a celor buni, din pântece sterp născându-te tu şi celor muritori se propovăduieşte viaţa, întru naşterea ta, prea mărite Înaintemergătorule.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făclia cea nestinsă din cea stearpă ieşind, a vestit pe Soarele slavei, cel ce avea să răsară din Fecioară, care pe toţi oamenii a luminat cu lumina pogorârii Sale prin har.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Se leagă limbile cele mult grăitoare ale necredinţei, iar buzele credincioşilor se lărgesc spre slava şi cântarea Domnului tuturor, Înaintemergătorul aceasta pe pământ astăzi vestind-o şi limpede mai înainte propovăduind-o.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu graiuri prooroceşti Elisabeta slava ta, Preacurată, slăvind, măririle naşterii tale celei dumnezeieşti, bucurându-se, le-a propovăduit în chip vădit, că tu eşti veselia tuturor şi lauda.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sabie cu două ascuţişuri, naşterea ta, Înaintemergătorule, vrăjmaşul cel oştitor a luat, că tu ai propovăduit omorârea lui şi învierea oamenilor.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiasca bogăţie din dumnezeiasca înălţime s-a arătat spre toate în chip luminat, a moştenirii fieşti şi a darului oamenilor, născându-se astăzi propovăduitorul lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Miruri cu bună mireasmă pustia izvorăşte cu înţelegere, vestirile cele din naşterea ta, din cea stearpă prelăudate, luând din mirul cel nedeşertat Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cunoscându-te pe tine numai, Stăpână, a fi Maică a lui Dumnezeu, mai înainte a săltat dumnezeiescul Înaintemergătorul în pântecele maicii sale, curată şi slăvirile tale mai înainte le-a propovăduit.

Condac, glasul al 3-lea. **Podobie:** Fecioara astăzi pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc, iar magii cu steaua călătoresc, că pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, ci numai Făcătorului; ci groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a făcut toate cu Duhul ca un Domn şi Făcător a toate, din maică stearpă rod a adus astăzi pe Înaintemergătorul şi cu firea omenească cea neroditoare va rodi cele dumnezeieşti.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Precum a înviat cu naşterea ta pântecele maicii tale cel omorât de viaţă Dătătorul Hristos, aşa prin propovăduirea ta a sculat şi a întărit, Înaintemergătorule, nădejdile oamenilor cele omorâte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mai presus decât soarele pe tine dumnezeiesc luminător pustiul primindu-te, prea lăudate, frumos prin tine se luminează şi se împodobeşte şi împreună cu toate, binecuvântează pe Domnul şi Dumnezeu în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Drepţii de demult căutau, prea curată, a vedea slava ta pe care o vedem noi şi cu credinţă te cinstim pe tine şi strigăm, prea slăvită: Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prieten şi apostol al Făcătorului şi propovăduitor şi Botezător şi dumnezeiesc Înaintemergător, mărturisitor şi învăţător, mijlocitor şi înger şi slujitor şi rugător al nostru a fi, prea lăudate, din cea stearpă ai ieşit, acestea mai înainte însemnându-le cu cuvintele şi cu faptele.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Deschisu-s-au visteriile darurilor Legii noi, Înaintemergătorule al lui Hristos şi obişnuinţa jertfelor celor de demult întru naşterea ta s-a oprit şi a încetat, iar poporul cel nou cântă şi prea înalţă pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca nişte flori frumoase ale dumnezeiescului Cuvânt împletind cu laude cunună, ţie astăzi o aducem, Înaintemergătorule prealăudate şi cu mulţumită strigăm lui Hristos, Dătătorului de cununi: pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Legătura amuţirii mai înainte s-a dezlegat Fecioară, prin naşterea ta şi buzele s-au deschis spre lauda celui Născut al tău, ale noastre celor ce te lăudăm pe tine şi strigăm către Dânsul: pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să sălteze, cu duhul fiind luminat, şi să prăznuiască firea Minţilor celor nematerialnice, cinstind sfântul praznic al Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Porţile dumnezeieştii lumini astăzi încep a se deschide şi mai înainte se vesteşte închiderea cămărilor întunericului; că propovăduitorul şi Înaintemergătorul lui Hristos la lumina vieţii ieşind, acestea le-a propovăduit şi prin glasul părintesc le-a întărit.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ploaia cea înţelegătoare, cea din norul şi rădăcina cea neumedă, Înaintemergătorul, tuturor a propovăduit că urmează să vină curgerea cea cerească a izvorului păcii, spre înnoirea firii omeneşti întru Duhul, ca să înmulţească rodurile harului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un cer cu stele se luminează şi se împodobeşte Biserica astăzi, cu dumnezeieştile haruri ale Înaintemergătorului şi laudă naşterea lui, slăvind şi lăudând pe Domnul tuturor, ca pe un solitor al darurilor celor mai bune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Apa vieţii, Domnul, din tine a izvorât Dumnezeiască Mireasă şi ne-a spălat şi ne-a sfinţit pe noi cei ce L-am primit pe Dânsul cu credinţă şi moştenitori împărăţiei Sale ne-a arătat pe noi, cei ce lăudăm bunătatea Lui şi pe tine cu dragoste fierbinte te slăvim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând; şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit; şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit; Fecioara naşte, şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Ca un soare luminos din pântecele Elisabetei, a răsărit nouă fiul lui Zaharia şi a dezlegat amuţirea părintelui său şi tuturor popoarelor cu îndrăznire multă a strigat: îndreptaţi căile Domnului, pentru că Acesta va slobozi şi va mântui pe cei ce aleargă la dânsul. Pe Acesta pe care L-ai propovăduit, Sfinte Ioane, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând; şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit; şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit; Fecioara naşte, şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Spăimântatu-s-au, curată, toate cetele îngereşti de înfricoşătoare Taina naşterii tale, cum cel ce ţine toate numai cu voia, în braţele tale ca un Om s-a ţinut şi a luat început Cel mai înainte de veci şi cu lapte s-a hrănit, cel ce hrăneşte toată suflarea cu negrăita bunătate; şi pe tine ca pe o Maică a lui Dumnezeu după adevăr lăudându-te, te slăvesc.

Canon de rugăciune la sărbătoarea naşterii Sfântului Ioan Botezătorul (3)

Troparul naşterii Sfântului Ioan Botezătorul: Proorocule şi Înaintemergătorule al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi, cei ce cu dragoste te cinstim; că nerodirea celeia ce te-a născut şi amuţirea părintelui tău s-a dezlegat, întru slăvită şi cinstită naşterea ta şi Întruparea Fiului lui Dumnezeu lumii se propovăduieşte.

Cântarea I

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israe-liteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având pe îngerul cel ceresc mai înainte, slăvit înseninător al naşterii tale celei dumnezeieşti, te-ai arătat înger pământesc şi om ceresc, Înaintemergătorule.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înălţimea vieţii celei mai presus de fire, ca un cer şi ca o tărie cuvântătoare te-ai arătat, câştigând pe Hristos ca pe un Soare în mijloc şi virtuţile ca nişte stele.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Scumpă este moartea ta, înţelepte, înaintea Domnului celui ce S-a jertfit pentru noi şi partea cea bărbătească ca pe un miel cuvântător ai purtat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sălăşluindu-Se întru tine Mântuitorul, Pruncă, a izgonit păcatul cel cu adevărat de multe lucrări, cel ce S-a sălăşluit în mine şi m-a arătat pe mine locuitor al Raiului.

Cântarea III-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, «Unule, iubitorule de oameni».

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Odrasla cea cu multe flori a pântecelui celui neroditor arată sufletul meu cel fără de rod mult roditor de odraslele cele bune, ca o vie prăsitoare, ce izvorăşte strugurii cei dulci ai virtuţilor.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din rădăcina cea cu adevărat sfinţită şi din sămânţa cea curată a odrăslit ramură înfrumuseţată şi roditoare de sfinţenie şi pe Hristos, cel ce a răsărit din Iesei, rădăcina cea dumnezeiască, Odrasla cea purtătoare de viaţă o ai botezat, fericite.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suspinurile cele neîncetate şi lacrimi dese, inimă înfrântă şi duh smerit, plângerea cea lucrătoare de lumină şi căldura umilinţei şi pururea dorire de cele viitoare dăruieşte-mi-le mie, prea lăudate.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Odrăslind din rădăcina cea de pe pământ, Odrasla cea pururea înfloritoare şi înfrumuseţată, Odraslă a firii, ai odrăslit pe Hristos, floare a Dumnezeirii, prea curată Stăpână, căci te însemna pe tine toiagul lui Aaron.

Cântarea IV-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne; Tu - şi puterea mea; Tu - Dumnezeul meu; Tu - bucuria mea, cel ce n-ai lăsat sânurile Părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu ajunge gura omenească a te lăuda pe tine, pe care te-a lăudat gura lui Hristos cea dulce şi izvorâtoare de miere şi plină de viaţă şi dătătoare de cuvânt tuturor; primeşte dar cântarea mea, cel ce ştii dragostea şi această rugăciune a mea.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curată s-a arătat inima ta, Înaintemergătorule, încăpere de mir al Duhului celui Sfânt, care frumos miroase cu faptele cele bune, cu tămâia înţelegerii, cu dulceaţa facerilor de bine; deci fericiţi sunt câţi sunt curaţi cu inima, că pe Dumnezeu, zice, aceia îl vor vedea.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tăierea securii lângă rădăcină se apropie şi se mărturiseşte că tot pomul care nu face roadă bună cu tăietorul se taie şi în focul gheenei se aruncă. Pentru aceea suflete al meu cutremură-te şi adu roade de pocăinţă.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca cel ce ai avut viaţă în ceruri, dobândit-ai cetatea care îşi are temelia neclintită; că nu ai poftit cetate aici, ci Ierusalimul cel petrecător, pe cel slobod aievea, pe maica lui Pavel, pe Sionul cel de Sus.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Credinţa cea fierbinte se propovăduieşte, iar nu spunerea înfricoşătoarei tainei tale, Doamnă; că socotindu-se aceea, nicidecum nu este grăită şi privindu-se este neajunsă, căci cu tine se îndepărtează şi ajunsă fiind, fuge şi se arată şi doar puţin se descoperă.

Cântarea V-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neajunsă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Limba cea ritoricească şi cuvintele celor ce tună filozofie şi puterile graiurilor celor ce cu numărul aleargă şi cu aşezare şi înţelegerea cea cu împletituri înalt glăsuitoare, nu pot după vrednicie a te lăuda pe tine.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nor purtător de grăsime care stropeşti ploaia înţelegerii şi pe cei topiţi de tot de văpaia necunoştinţei îi rourezi cu rouă neîncetat, Înaintemergătorule, Hristos te-a arătat pe tine.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu harurile neputrejunii şi cu dumnezeieşti faceri de bine şi cu daruri mă îmbogăţeşte pe mine, care am sărăcit şi sunt gol de tot felul de faptă bună şi mă îmbracă cu mântuitorul tău acoperământ, ca şi cu o haină dumnezeiască.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Gânduri spurcate şi cugete făcătoare de putrejune odrăslind sufletul meu, cu mărăcinii patimilor s-a împădurit; pe care materie curăţind-o cu focul rugăciunilor tale celor învăpăiate, fericite, frica lui Dumnezeu seamăn-o în el.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioară cea numită cu numele stăpânesc, cetatea Împăratului Hristos, care se veseleşte de repejunile râului celui înţelegător; unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc, acolo aşează pe ticălosul meu suflet.

Cântarea VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ci şi când ai fi fost netrupesc şi nematerialnic, Botezătorule, nemurirea celor nematerialnici învăţându-te întru muritorul şi materialnicul trupul tău, cu desăvârşita iubire de înţelepciune te-ai împodobit postind şi te-ai făcut părtaş firii celei îngereşti şi celei omeneşti.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea luminos este între stele soarele, între vremi mai dulce este primăvara, iar întru toată adunarea sfinţilor, tu eşti ca un soare deasupra stelelor, cu neasemănată mărime peste toată fiinţa îmbogăţindu-te.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mare apărătorule al creştinilor, mângâietor cald al păcătoşilor, ritor al împărăţiei cerurilor, cel ce introduci în împărăţie prin Botezul cel dumnezeiesc, propovăduitorule al pocăinţei, cu chipurile pocăinţei, întăreşte-mă pe mine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tu scară eşti, Stăpână, de o potrivă cu cerul, de la pământ până la cer fiind întinsă, tu întru adevăr eşti uşa cea neumblată şi mai vârtos năstrapă cu totul de aur şi pod care treci la ceruri şi deschizi urcările la viaţă.

Condac, glasul al 3-lea. **Podobie:** Fecioara astăzi pe cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc, iar magii cu steaua călătoresc, că pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci.

Ceea ce mai înainte era stearpă, astăzi pe Înaintemergătorul lui Hristos naşte şi el este plinirea a toată proorocia. Că pe cel pe care proorocii mai înainte L-au propovăduit, pe Acesta în Iordan mâna punându-ţi, s-a arătat Cuvântului lui Dumnezeu prooroc propovăduitor, împreună şi Înaintemergător.

Cântarea VII-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: «Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat».

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vârful proorocilor, pecetea apostolilor şi începerea pustnicilor; săvârşirea drepţilor, întărirea mucenicilor, Hristos te-a arătat pe tine, fericite, adevăratul cap a toată Biserica.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pântecele maicii te-ai umplut de Duhul Sfânt, Înaintemergătorule şi băutură beţivă şi vin nu ai băut, precum a zis părintelui tău Îngerul; pentru aceea, înaintea lui Dumnezeu te-ai numit mare.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a botezat pe oameni în foc cu Duhul Sfânt mai înainte, numai cu focul gheenei îi va boteza mai pe urmă, pe cei ce nu cred Lui, de al căror botez amar, Botezătorule, mântuieşte-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Năstrapa cea neînsufleţită de demult, pe tine năstrapa cea însufleţită te-a cuvântat, Stăpână, că ai purtat pe Hristos, mana vieţii, care amărăciunea morţii o ridică şi dă lumii adevărată dulceaţă şi luminare.

Cântarea VIII-a

Irmos: De şapte ori, cuptorul, chinuitorul haldeilor l-a ars nebuneşte cinstitorilor de Dumnezeu şi, văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, a strigat: Pe Făcătorul şi Izbăvitorul, Tineri, bine-L cuvântaţi; preoţi, lăudaţi-L; noroade, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apă dulce de băut le-a izvorât popoarelor lui Israel, celor neplecate şi neînţelegătoare, prin lovirea toiagului, piatra cea fără de umezeală şi vârtoasă şi netăiată; iar din coapsele cele sterpe şi neroditoare, nouă ne-a curs Râul vindecărilor.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu laude săvârşesc pomenirea ta, proorocule, soborul drepţilor, mulţimea proorocilor, oştile mucenicilor şi alcătuirea pustnicilor, cetele prea cuvioşilor şi ale tuturor sfinţilor, că pomenirea drepţilor adevărat este cu laude.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cerul cel însufleţit, cel înfrumuseţat cu faptele cele bune ca şi cu stelele, soarele cel cu străluciri de aur şi cel cu razele de aur, sfeşnicul darului, comoara Duhului, marele propovăduitor al Împărăţiei, de Dumnezeu insuflatul, ritorul, limba cea glăsuitoare ca tunetul, trâmbiţa cea mare, Înaintemergătorul să fie lăudat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Străină, de mirare şi înspăimântătoare este povestirea naşterii tale, celei cu cuviinţă de înstrăinare şi prea slăvită, Marie întru tot lăudată; că pe Domnul slavei, înaintea

Căruia stau heruvimii şi serafimii, pe Unul din Treime Neschimbat, Neamestecat L-ai născut fără de sămânţă, Întrupat dintru tine.

Cântarea IX-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minumat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te slăvim.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată ţie, stăpânului meu şi căldurosului sprijinitor al sufletului meu, îţi aduc smerită aducerea aceasta, slujirea cea de rob, fericite, cu bună înţelegere împlinind-o, spre care ia aminte, mai înainte de fapte năravul iubindu-l şi mai înainte de dar voinţa.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine, fericite, care eşti preacurată rudenie a prea curatei Fecioare, cu spurcate şi necurate buze te rog, spală-mi trupul cel spurcat şi necurat şi întinat cu desfătările, curăţeşte-mi duhul şi sufletul meu mi-l sfinţeşte.

Stih: ***Sfinte proorocule Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tăinuitorule al Cămării celei cereşti, al Mirelui Hristos, adevăratule prieten, care stai şi-I auzi glasul cel de bucurie şi vrednic de Mire, împreună cu cei binecuvântaţi ai glăsuit Celui frumos, arată-mă moştenitor şi pe mine al Dumnezeului, care mă cheamă întru moştenirea Împărăţiei.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preacurată Fecioară, Maica lui Dumnezeu, însufleţitul cleşte cel serafimesc al cărbunelui celui nematerialnic, care arde pădurea sufletelor şi Scaunul cel purtător de văpaie al Celui ce este purtat de heruvimi, pădurea sufletului meu arde-o cu focul cel nematerialnic şi din focul cel nestins mă mântuieşte.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Rodul lui Zaharia, floarea celei neroditoare, s-a născut nouă astăzi din făgăduinţă, cinstitul Ioan Înaintemergătorul lui Hristos şi săltând în pântecele maicii lui, înaintea naşterii, propovăduieşte pe Ziditorul tuturor. Acesta a descoperit dumnezeiască arătarea cea de negrăit şi mântuitoare; pe acesta toţi să-l cinstim.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii; la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt, la Unul Dumnezeul nostru.

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce eşti fără de mire, prea curată, care singură eşti părtinitoare şi acoperământ credincioşilor, pe toţi cei ce către tine avem nădejde, izbăveşte-ne de primejdii şi de scârbe şi de cumplite nevoi, cu rugăciunile tale, împreună cu cinstitul Înaintemergător.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii; la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt, la Unul Dumnezeul nostru.

Mieluşeaua cea nespurcată, văzând pe Mielul şi Păstorul mort spânzurat pe lemn, plângând zicea şi ca o Maică, tânguindu-se, striga: cum voi suferi smerenia Ta cea mai presus de cuvânt, Fiul meu şi patimile cele de bunăvoie, Preabunule Dumnezeule?

Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul

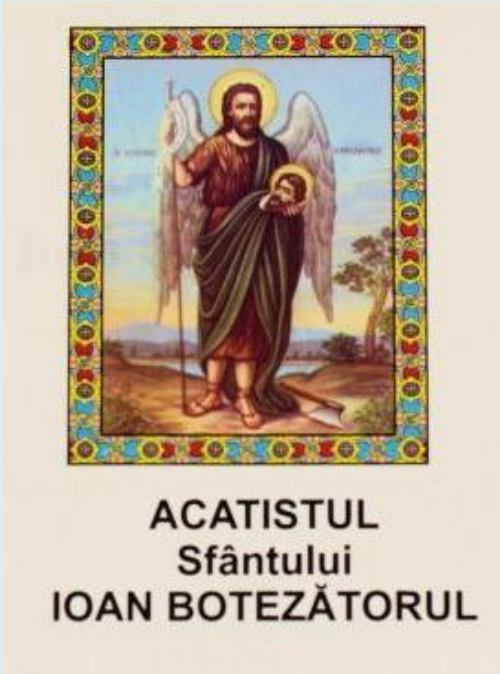

facere a sfinţitului patriarh
Isidor al Constantinopolului

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul, glasul al 4-lea: Proorocule și Înaintemergătorule al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi cei ce cu dragoste te cinstim; că nerodirea celei ce te-a născut și amuțirea părintelui tău s-a dezlegat la mărita și cinstită naşterea ta, și întruparea Fiului lui Dumnezeu lumii se propovăduieşte.

Condac 1
Prin tine izbăvindu-ne de tot necazul, după datorita mulțumire, pe tine apărătorul și fierbinte sprijinitorul nostru te rugăm, cel ce ai îndrăznire către Domnul, din toate nevoile ne slobozește pe noi ca să-ți cântăm: ***Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!***

Icos 1
Înger înaintestătător, al cetelor drepților, tu ești Ioane proorocule, că strălucind cu dumnezeiasca lumină, luminezi pe toți cei ce laudă dumnezeiască pomenirea ta, și cu fierbințeală și dragoste te măresc și zic către tine așa:
Bucură-te, stea de lumină purtătoare lumii;
Bucură-te, făclie strălucitoare a toată făptura;
Bucură-te, cădere de pierire demonilor;
Bucură-te, ridicarea pământenilor celor căzuți;
Bucură-te, lumină necuprinsă de ochii omenești;
Bucură-te, adânc mare văzut de gândurile credincioșilor;
Bucură-te, că tu ești povățuitorul mântuirii;
Bucură-te, că luminezi inimile credincioșilor;

Bucură-te, dătătorule de bucurie al creștinilor;
Bucură-te, pierzătorul blestemului pământenilor;
Bucură-te, prin care se luminează făptura;
Bucură-te, prin care se gonește necazul;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 2

Văzând toți prea luminată vedenia ta, proorocule, și noi zicem că prea măritul tău chip cu nepricepută înstrăinare nouă se arată, căci, atingându-te cu mâna de creș-tetul Stăpânului, ai grăit așa: ***Aliluia!***

Icos 2

Înțelegere din buze întinate, cum este cu putință a lăuda, numele tău, dumne-zeiescule Ioane proorocule și cel mai întâi tuturor cetelor drepților? Ci rugăciune cu cântare aducem ție așa:
Bucură-te, luminătorul vedeniei celei neobișnuite;
Bucură-te, plinirea a multă lumină;
Bucură-te, laudă dumnezeiască a sfinților lui Hristos;
Bucură-te, cer cinstit al drepților lui Dumnezeu;
Bucură-te, cunoștința fără de număr ce o dăruiești cântăreților tăi;
Bucură-te, sănătate prea minunată îîmpărțită credincioșilor;
Bucură-te, minune mult mărită de îngeri;
Bucură-te, cel ce ești rană demonilor de mult plâns;
Bucură-te, lumină mai strălucită decât soarele;
Bucură-te, zarea focului celui dumnezeiesc;
Bucură-te, luminarea și dulceața credincioșilor;
Bucură-te, povața și lumina orbilor;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 3

Putere din cer, Ioane proorocule, dăruiește nouă celor ce lăudăm înfricoșătoarea și uimitoarea ta minune cea purtătoare de lumină și ca aurul strălucitoare și prea mărită, că luminezi inimile credincioșilor, celor ce cu credință cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 3

Toată lumea te are pe tine mare apărător și bun ajutor întru nevoi; pentru aceea ca pe un apărător al credincioșilor, și grabnic izbăvitor, te cinstim pe tine, și întru pomenirea ta daruri ca acestea aducem ție:
Bucură-te, făcătorule de multe minuni;

Bucură-te, înțelepte dătător de poruncă nouă;
Bucură-te, fierbinte risipitor de vrăjmași;
Bucură-te, mângâietor al firilor celor necăjite;
Bucură-te, că te rogi pentru noi către Domnul;
Bucură-te, că tu pe tiranul îl gonești de la noi;
Bucură-te, că luminezi inimile credincioșilor;
Bucură-te, că îndepărtezi gândurile cele pline de răutate;
Bucură-te, fierbinte folositor al bolnavilor;
Bucură-te, mărgăritarul cel luminat al lui Hristos;
Bucură-te, prin care se luminează lumea;
Bucură-te, prin care s-a gonit vicleșugul;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 4

Din toate necazurile slobozești pe toți, care cu dragoste și bucurie săvârșesc pomenirea ta cea purtătoare de lumină, Sfinte Ioane proorocule și botezătorule; căci, ca o făclie purtătoare de strălucire, luminezi pe cei ce laudă pe Dumnezeu cu cântarea: ***Aliluia!***

Icos 4

Soare purtător de lumină, sfeșnic cu strălucire de aur, sfințește, curățește pe cei ce prăznuiesc pomenirea ta cea dumnezeiască, că se înfricoșează toți, grăind ție așa:
Bucură-te, sfeșnicul luminii celei neapuse;
Bucură-te, scaun de nematerialnic foc;
Bucură-te, mângâierea sufletească a pământenilor celor necăjiți;
Bucură-te, sănătate trupească a oamenilor celor bolnavi;
Bucură-te, stâlpul de bucurie cel în chip de foc al drepților;
Bucură-te, cetate de Dumnezeu sădită, și frumusețea oamenilor;
Bucură-te, cârmaci prea luminat celor ce înoată;
Bucură-te, hrănitor prea mărit al celor flămânzi;
Bucură-te, stea mai luminată decât soarele;
Bucură-te, sfeșnic strălucitor cu raze de aur;
Bucură-te, dătătorule de daruri înțelepților;
Bucură-te, ajutătorul celor lipsiți;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 5

Proorocule, vrând să mântuiască Domnul pe pământeni din înșelăciune, ai ieșit din pustie ca un Înaintemergător al Domnului și ai înmulțit pe pământ darul din destul,

sfinte, și toate le-ai luminat cu dumnezeiască cunoștință; pentru aceea cântăm lui Dumnezeu așa: ***Aliluia!***

Icos 5

Văzut-au fiii oamenilor, proorocule, cinstită mâna ta, când s-a atins să boteze pe Domnul și s-au înfricoșat, și cântare dumnezeiască cu bună alcătuire s-au nevoit a cânta ție așa:
Bucură-te, slujitorul cel prea luminat al lui Hristos;
Bucură-te, înțelepciunea tuturor neamurilor;
Bucură-te, doctore luminat al bolnavilor;
Bucură-te, gonitorul cel înfricoșător al demonilor;
Bucură-te, frumusețea cea prea luminată a Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, loc prea cinstit cu bun miros al lui Dumnezeu;
Bucură-te, minunea minunilor cu multă mărire;
Bucură-te, dare cinstită cu multă dăruire;
Bucură-te, vas duhovnicesc prea luminat;
Bucură-te, comoara darului cea prea cinstită;
Bucură-te, luminătorule al măriților mucenici;
Bucură-te, podoaba cea cinstită a preoților;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 6

Capul tău cel dumnezeiesc tăindu-ți-se, Ioane proorocule, Irodiada purtându-l se minuna, că n-a cunoscut de ce se mustra; și acum ca un înger petreci și cu oamenii vorbești, iar ucenicii, văzând tăierea ta, tânguindu-se, au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 6

Proorocule, când ai zis: nu sunt vrednic a dezlega curelele de la picioarele Celui ce vine după mine, s-au înfricoșat toți auzind acestea, până când au văzut pe Acela botezat, și cântând au grăit către tine unele ca acestea:
Bucură-te, mărgăritar de mult preț;
Bucură-te, gura cântărilor celor cinstite;
Bucură-te, lauda cea dulce a proorocilor;
Bucură-te, arma cea nebiruită a credincioșilor;
Bucură-te, graiul cel frumos al pustnicilor;
Bucură-te, mirul cel cu bun miros al cucernicilor preoți;
Bucură-te, turnul cel nebiruit al credincioșilor;
Bucură-te, făclia cea prea luminată a Bisericii;
Bucură-te, hrănitorul săracilor și al străinilor;

Bucură-te, vindecătorul orbilor și al șchiopilor;
Bucură-te, piatră scumpă de mult preț;
Bucură-te, făclie mult-luminoasă;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 7

Mare acoperitor și folositor, ca pe un turn de tărie, te-a aflat pe tine Ioane lumea, cel ce ești mai cinstit decât toți pământenii, și decât toți drepții și prea cuvioșii și arhiereii, că se spăimântează toți cunoscându-ți viața cea nematerialnică și de aceea cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 7

Arătat-a făptură nouă Stăpânul tuturor, prin tine, Ioane, căci, fiind atins creștetul Stăpânului de mâna ta care tremură, ne-a sfințit pe noi, și a luminat pe cei ce grăiesc către tine unele ca acestea:
Bucură-te, dătătorul bucuriei celei dumnezeiești;
Bucură-te, pierzătorul blestemului înșelăciunii celei diavolești;
Bucură-te, luminarea și lauda sfintelor;
Bucură-te, desfătarea și bucuria dreptcredincioșilor;
Bucură-te, trandafir cu frumoase vopsele ale mirosului celui de taină;
Bucură-te, crin cu bun miros;
Bucură-te, vedenie înfricoșătoare;
Bucură-te, că umpli de bună mireasmă sufletele;
Bucură-te, păzitorul cel nebiruit al pământenilor;
Bucură-te, scara cea cu bună-suire a credincioșilor;
Bucură-te, prin care se înnoiesc cele de jos;
Bucură-te, prin care se închină cele de sus;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 8

Vedenie străină dacă a văzut Zaharia pentru tine, fiul lui, Ioane proorocule, s-a spăimântat când a văzut pe Gavriil, de a cărui frică a rămas mut până când te-ai născut, și îndată a cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 8

Cu totul ești tu celor din nevoi strajă tare, și ocârmuitorilor slavă și stăpânie, că prin tine, Ioane, credincioșii biruiesc toate semințiile vrăjmașilor și, lăudându-te, te măresc cu tocmită cântare așa:
Bucură-te, izbăvirea și curățirea păcatelor;
Bucură-te, vas cinstit al Domnului;

Bucură-te, cântare înfrumusețată a Stăpânului;
Bucură-te, cetate de Dumnezeu sădită și rai de hrană;
Bucură-te, loc de Dumnezeu umblat și lumina vieții;
Bucură-te, că ai înflorit rodul curăției;
Bucură-te, că izvorăști raiul înțelepciunii;
Bucură-te, săditorul livezii celor fără de materie;
Bucură-te, lucrătorul odraslei celei nestricăcioase;
Bucură-te, prin care ne-am luminat toți;
Bucură-te, prin care s-au mântuit credincioșii;
Bucură-te, că izvorăști luminarea dreptei credințe;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 9

Înfricoșatu-s-a Elisabeta, dacă a văzut pe Maica lui Iisus, venind către dânsa la închinare, și pruncul în pântecele ei cu bucurie a grăit: Cel ce luminezi toate, luminează-ne și pe noi care cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 9

Dacă au intrat în urechile lui Zaharia graiurile Elisabetei înțelegând dezlegarea celor nevăzute ce vor să fie, toți s-au minunat și au grăit așa:
Bucură-te, tăinuitorule al celor negrăite;
Bucură-te, dezlegătorule al stricăciunii celui întâi-zidit;
Bucură-te, dătătorul cunoștinței de cele ce vor să fie;
Bucură-te, surpătorul mândriei celor potrivnici;
Bucură-te, reazem și tărie dreptmăritorilor ocârmuitori;
Bucură-te, tărie și folositor credincioșilor domni;
Bucură-te, că luminezi ochii inimilor;
Bucură-te, că întuneci gândurile cele rele;
Bucură-te, cântare frumoasă și cu bun miros;
Bucură-te, suflet cinstit al sufletelor celor bune;
Bucură-te, doctorul sufletelor și al trupurilor;
Bucură-te, arătătorul minunilor celor multe;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 10

Sfinte, izbăvește de toate nevoile pe toți cei ce aleargă către tine, la dumnezeiască pomenirea ta cea purtătoare de lumină și cu raze strălucitoare; că ai îndrăznire către Dumnezeu, și poți să izbăvești din nevoi pe cei ce cu dragoste Îi cântă Lui: ***Aliluia!***

Icos 10

Zid ești oamenilor, Sfinte Ioane, și turn nebiruit întru războaie, că, prin folosirea ta cea nebiruită, se biruiesc taberele vrăjmașilor; iar noi, fiind mântuiți grăim către tine unele ca acestea:
Bucură-te, folositorul cel tare al pământenilor;
Bucură-te, alungătorul cel tare al dușmanilor;
Bucură-te, cel ce biruiești tabere în zile de război;
Bucură-te, cel ce dăruiești sfaturi de taină;
Bucură-te, crin iubitor de mir al mirosului celui de taină;
Bucură-te, trandafirul cel nevestejit al mirosului celui dumnezeiesc;
Bucură-te, că izvorăști râul vindecării;
Bucură-te, că din tine curg pâraie minunate;
Bucură-te, steaua care luminezi lumea;
Bucură-te, lumina care luminezi cele întunecate;
Bucură-te, umblarea și tăria șchiopilor;
Bucură-te, povața și lumina orbilor;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 11

Proorocule sfinte Botezătorule, pentru mulțimea minunilor tale celor vrednice de laudă, de ți-am aduce cântări și glasuri care să minuneze tot neamul omenesc, nimic nu săvârșim cu vrednicie, față de darurile tale, pe care le dăruiești nouă celor ce cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 11

Purtătorule de lumină și dumnezeiescule Ioane proorocule, cu înfricoșătoarele și luminatele tale minuni luminează și strălucește inima noastră a celor ce cu dragoste aducem ție rugăciuni și graiuri ca acestea:
Bucură-te, folositorul săracilor și al văduvelor;
Bucură-te, vindecătorule al multor neputincioși și bolnavi;
Bucură-te, lauda cea dulce a celor necăjiți;
Bucură-te, mângâierea frumoasă a celor osteniți;
Bucură-te, întărirea cea prea mărită și minunată a credincioșilor;
Bucură-te, proorocia și îngrădirea de apărare a Bisericilor;
Bucură-te, că celor ce înoată tu le ești povățuitor;
Bucură-te, că te-ai arătat doctor celor bolnavi;
Bucură-te, locul hranei celei fără de moarte;
Bucură-te, pacea vieții celei nestricăcioase;
Bucură-te, țarină a pomilor celor înfloriți;
Bucură-te, rădăcina din odrasla pururea vie;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 12
Sfinte botezătorule, dă dar dumnezeiesc din cer cântăreților tăi, că luminezi ca o făclie prea luminată pe cei credincioși și arzi pe cei ce nu cântă cinstitei tale biserici și lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 12
Se luminează credincioșii de a ta vedere, lăudându-te cu cântări prea mărite, căci ca un rai frumos dumnezeiesc și stăpânesc, botezătorule sfinte, înmiresmezi sfințind pe cei ce te laudă pe tine cu fierbințeală și-ți cântă așa:
Bucură-te, mărgăritarul cel frumos și de mult preț;
Bucură-te, izvorul cel prea frumos și prea bogat;
Bucură-te, vasul cel iubitor de mir îngerilor și oamenilor;
Bucură-te, numele cel scump al proorocilor și al apostolilor;
Bucură-te, sabie înfricoșătoare asupra ereticilor;
Bucură-te, pecetea celor două Testamente;
Bucură-te, că izbăvești din nevoi pe cei robiți;
Bucură-te, că biruiești pe cei potrivnici credincioșilor;
Bucură-te, floarea cea prea frumoasă a dreptei credințe;
Bucură-te, mirul celor cu bun dar;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 13 (de trei ori)
Sfinte Ioane proorocule, dulceața lumii, frumusețea cerului cea împătrit luminată, primind această rugăciune de acum, izbăvește pe toți din toate nevoile, și-i scoate din chinul cel ce va să fie pe cei ce te laudă cu credință, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăși:

Icos 1
Înger înaintestătător, al cetelor drepților, tu ești Ioane proorocule, că strălucind cu dumnezeiasca lumină, luminezi pe toți cei ce laudă dumnezeiască pomenirea ta, și cu fierbințeală și dragoste te măresc și zic către tine așa:
Bucură-te, stea de lumină purtătoare lumii;
Bucură-te, făclie strălucitoare a toată făptura;
Bucură-te, cădere de pierire demonilor;
Bucură-te, ridicarea pământenilor celor căzuți;
Bucură-te, lumină necuprinsă de ochii omenești;
Bucură-te, adânc mare văzut de gândurile credincioșilor;
Bucură-te, că tu ești povățuitorul mântuirii;

Bucură-te, că luminezi inimile credincioșilor;
Bucură-te, dătătorule de bucurie al creștinilor;
Bucură-te, pierzătorul blestemului pământenilor;
Bucură-te, prin care se luminează făptura;
Bucură-te, prin care se gonește necazul;
Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!

Condac 1

Prin tine izbăvindu-ne de tot necazul, după datorita mulțumire, pe tine apărătorul și fierbinte sprijinitorul nostru te rugăm, cel ce ai îndrăznire către Domnul, din toate nevoile ne slobozește pe noi ca să-ți cântăm: ***Bucură-te, Sfinte Ioane, prea cinstite Înaintemergătorule!***

Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul

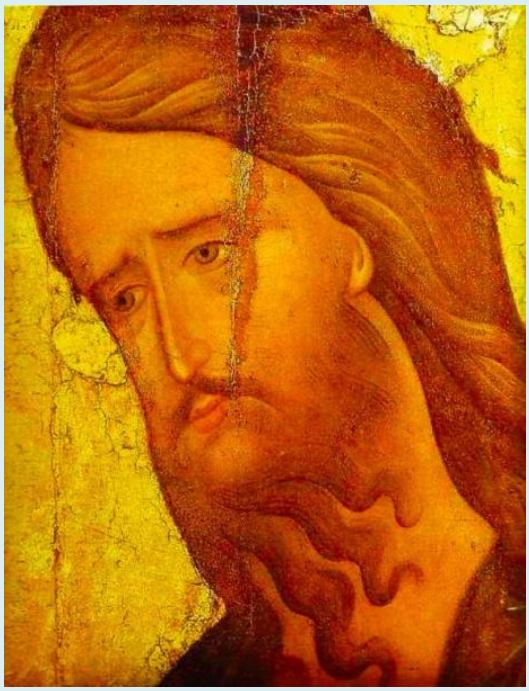

Se mai citeşte şi mai des de cei care îl au ca sfântul numelui. Este şi chipul celui mai mare ascet şi pustnic. Cei nevoitori îl cinstesc în mod deosebit şi astfel îi citesc şi mai des Acatistul.

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.
Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zice; Troparul din Minei, apoi:

Condacul 1

După datorie, ţie fierbintelui nostru rugător, ce ai mare îndrăzneală către Domnul, în Faţa căruia totdeauna stai, îţi aducem cuvenita noastră cinstire, în cântarea de sus: ***Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!***

Icosul 1

Înainte-stătător în ceata Sfinţilor eşti, Sfinte Ioane proorocule, că prin tine a strălucit lumina dumnezeiască a lui Hristos, căruia te-ai făcut marele glas de vestire şi mărturisire.
Bucură-te, glasul vestirii celei mari;
Bucură-te, proorocia de mult aşteptată;
Bucură-te, că prin tine se împlineşte;
Bucură-te, amintirea jertfei lui Abel;
Bucură-te, cel care ca şi Abel ridici altar Domnului;
Bucură-te, că altarul este însăşi mărturisirea lui Hristos;
Bucură-te, că aduci oile cele pierdute la altarul Domnului;
Bucură-te, că le speli de murdăria păcatului prin Botez;
Bucură-te, că aşa le faci prinosuri plăcute;
Bucură-te, marele preot al Vechiului Legământ;

Bucură-te, că primeşti şi preoţia noului altar al lui Hristos;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 2-lea
Nume de sus spus de înger tatălui tău Zaharia, cum să te lăudăm noi cei de jos, decât prin cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Dintre drepţi şi prooroci ai fost ales să fii însuşi vestitorul venirii marelui Împărat dumnezeiesc şi botezătorul pocăinţei ce să-i pregătească înainte Calea.
Bucură-te, taină cerească şi pământească;
Bucură-te, lumină ce peste neguri răsare;
Bucură-te, naşterea altei lumini;
Bucură-te, noua zidire a lumii;
Bucură-te, uimirea Îngerilor;
Bucură-te, taină înfricoşată;
Bucură-te, taina Întrupării lui Hristos;
Bucură-te, marea aşteptare împlinită;
Bucură-te, Înainte-Mergător al acesteia;
Bucură-te, marele grăitor;
Bucură-te, glasul ce strigă din pustie;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 3-lea
Cerul se deschide, Pământul se desface, şi lumina dumnezeiască se coboară cu însuşi chipul Făcătorului Lumii, taină pe care doar tu, ca un prooroc, o vezi, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Tu ştiai că Mielul lui Dumnezeu pe Pământ a venit, şi la apa botezului pocăinţei pe toţi îi chemai, ca prin curăţire să-L poată primi după cuviinţă.
Bucură-te, ştiutorule de cele ascunse;
Bucură-te, descoperitorule de cele tăinuite;
Bucură-te, trimisul înainte al Împăratului dumnezeiesc;
Bucură-te, dregător cu chip de sus;
Bucură-te, slujitor de mare cinste;
Bucură-te, trâmbiţă înfricoşătoare;
Bucură-te, vestirea ce cutremură Pământul;
Bucură-te, glasul de mare fulger;
Bucură-te, clătinarea temeliilor lumii;

Bucură-te, oprirea în loc şi a stihiilor;
Bucură-te, închinarea de mare taină;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 4-lea

Duhul cel PreaSfânt în chip de porumbel a coborât peste Ape, şi glasul Tatălui Dumnezeu s-a auzit cu binecuvântare, şi Fiul cel dumnezeiesc afundă păcatul în tainicul Botez, şi aşa noua cântare de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Doar tu, Sfinte Ioane Botezătorule, ai văzut şi ai înţeles lucrarea uimitoare dumnezeiască, pe care o vesteai cu înfocată bucurie.
Bucură-te, văzătorule de cele nevăzute;
Bucură-te, auzirea de cele neauzite;
Bucură-te, părtaşul marilor Taine;
Bucură-te, că mai mult decât toţi proorocii ai ştiut;
Bucură-te, că mai mult decât lui Moise ţi s-a arătat;
Bucură-te, că pe Însuşi Împăratul dumnezeiesc L-ai primit;
Bucură-te, că Lui te-ai închinat;
Bucură-te, că şi El te-a întâmpinat;
Bucură-te, că te-a ales lucrător al tainei Sale;
Bucură-te, că te-a făcut cel mai apropiat al Său;
Bucură-te, că şi tu ca nimeni altul L-ai slujit;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 5-lea

Când însuşi Făcătorul Lumii în ape s-a afundat, ca din nou să plămădească Pământul cel uscat de păcat, tu de creştetul Lui te-ai atins cu mare înfricoşare, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Fiul dumnezeiesc întrupat, prin botezul tău în ape S-a Botezat, că doar El, Făcătorul, putea şterge blestemul căderii în păcat, ca ape noi de viaţă să izvorască.
Bucură-te, Botezătorule al Tainelor dumnezeieşti;
Bucură-te, botezul lucrării Fiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, tu însuţi lucrător;
Bucură-te, că doar tu acestea înţelegeai;
Bucură-te, însoţitorul pământesc al Ziditorului;
Bucură-te, împreună cu El, Mergătorule;
Bucură-te, ca nimeni altul părtaş la cele de Taină;

Bucură-te, ca nimeni altul ales;
Bucură-te, că însuşi Fiul dumnezeiesc alături te-a pus;
Bucură-te, dregătorie chiar înaintea îngerilor;
Bucură-te, de-a pururea stătător înaintea lui Dumnezeu;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 6-lea
În faţa Tainei celei mai presus de grăire, tu însuţi doar cu închinare stăteai, încât se mirau toţi de tăcerea ta, doar cu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea
„Nu sunt vrednic să dezleg nici cureaua încălţămintelor Sale", aşa grăiai cu mare strigare, şi aşa mărturisirea ta vestirea cea mare se făcea.
Bucură-te, cel mai mare închinător al lui Dumnezeu;
Bucură-te, plecarea cea mai adâncă a capului;
Bucură-te, îngenuncherea cea mai de jos;
Bucură-te, smerenia totală a făpturii;
Bucură-te, chipul făpturii dinaintea Făcătorului;
Bucură-te, zidire la picioarele Ziditorului;
Bucură-te, făptură ce nu se mai arde de focul dumnezeiesc;
Bucură-te, făptură ce poate privi pe Dumnezeu;
Bucură-te, cel învrednicit de mare cinste;
Bucură-te, cel dăruit cu daruri de sus;
Bucură-te, cel mai mare născut al Pământului;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 7-lea
Pe toţi ucenicii tăi la Hristos i-ai trimis, şi tu ai mers la Irod împăratul, ca şi lui să-i vesteşti pe Împăratul dumnezeiesc, ca şi el să cânte: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea
Acolo însă mare „necurăţie" ai văzut, că Irod pe soţia fratelui său avea, şi mustrându-i, în temniţă ai fost aruncat.
Bucură-te, vestitorule neînfricat al lui Hristos;
Bucură-te, temerea Irodiadei;
Bucură-te, că şarpele din ea l-ai răscolit;
Bucură-te, că şarpele păcatului l-ai trezit;
Bucură-te, că şi acesta moartea ţi-a urzit;
Bucură-te, că viclenia lui ai văzut;
Bucură-te, ultima zvâcnire a şarpelui ascuns;

Bucură-te, chemarea fiicei Evei la ascultare;
Bucură-te, chemarea fiului lui Adam la îndreptare;
Bucură-te, râvnitor al mântuirii omului;
Bucură-te, povăţuitorul spre cele sfinte;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 8-lea

O, amarnică fiică a Evei, ce n-ai înţeles marea vestire a noului Rai, că pe şarpele demonic l-ai ascultat şi pe fiul lui Adam morţii l-ai dat, uitând de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

O, mare prooroc al venirii lui Hristos, te-ai lovit primul de urgia păcatului blestemat, ce „capul” ţi l-a tăiat.
Bucură-te, luptătorule dârz cu păcatul;
Bucură-te, că nu te-ai temut de vechiul şarpe;
Bucură-te, că ai călcat capul lui;
Bucură-te, că prin „tăierea capului” tău l-ai biruit;
Bucură-te, că şi de blestemul lui Cain ai fost împuns;
Bucură-te, că sângele tău, sângele lui Abel a preînchipuit;
Bucură-te, că ai trecut peste toată „răutatea veche”;
Bucură-te, că ai păşit pe „noua cale”;
Bucură-te, că ai deschis noul drum;
Bucură-te, că vestirea lui Hristos în toată lumea s-a auzit;
Bucură-te, că te-ai făcut crainicul celei mai mari grăiri;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 9-lea

O, Sfinte Ioane cel mare, cel mai apropiat de Hristos, noua istorie a lumii ai deschis, cu însăşi jertfirea ta în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Priveai cu înspăimântare la „drumul Crucii” cel greu de dus, pe care Însuşi Hristos l-a ales, şi aşa cu multă închinare şi mai mult Lui te plecai.
Bucură-te, bucuria vieţii celei noi;
Bucură-te, dar şi jertfă ei;
Bucură-te, veselia venirii lui Dumnezeu pe Pământ;
Bucură-te, şi crucea Lui;
Bucură-te, noul început al Lumii;
Bucură-te, şi „însângerarea” lui;
Bucură-te, biruirea „păcatului strămoşesc”;

Bucură-te, şi răbdarea „rănii” lui;
Bucură-te, noule Rai pe Pământ;
Bucură-te, şi „noua” întâlnire cu „şarpele”;
Bucură-te, trecerea peste „prăpastia căderii în păcat”;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 10-lea

Puţine putem noi şti din tainele tale, Sfinte mare Ioane, cum puţine ştim din Tainele dumezeieşti ale lui Hristos, dar şi cu acestea noi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Şi cum ai fost odinioară cel mai mare „chemător al Botezului pocăinţei”, şi acum eşti cel mai mare rugător pentru iertarea păcatelor noastre.
Bucură-te, Sfinte Ioane, folositorul cel mare al lumii;
Bucură-te, chipul botezului curăţitor;
Bucură-te, nume venit din Cer;
Bucură-te, nume sfânt pe Pământ;
Bucură-te, ultimul prooroc;
Bucură-te, şi primul apostol;
Bucură-te, cel mare între oameni;
Bucură-te, cel care te cobori şi la noi;
Bucură-te, ajutător şi doctor al nostru;
Bucură-te, către Domnul mare rugător;
Bucură-te, sfinte, Biserica cea de sus;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 11-lea

Proorocule sfinte, pentru mulţimea minunilor tale cele vrednice de laudă, şi nouă să ne fii întotdeauna aproape în multele nevoi şi strâmtorări, ca să cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Purtătorule de taină lui Hristos, taina Cuvântului întrupat, glasul tău la pocăinţă să ne îndemne şi pe noi la cuvenita îndreptare.
Bucură-te, purtătorul tainei întrupării Cuvântului;
Bucură-te, glasul ce se aude fără oprire;
Bucură-te, vestirea Cuvântului fără contenire;
Bucură-te, împlinirea cea mare a proorocirilor;
Bucură-te, arătarea venirii lui Dumnezeu în lume;
Bucură-te, grădina noului Rai;
Bucură-te, Raiul doar cu pomii lui Dumnezeu;

Bucură-te, scoaterea afară a şarpelui-demon;
Bucură-te, chipul Împărăţiei dumnezeieşti;
Bucură-te, rodul cel copt;
Bucură-te, curăţirea lumii de stricăciune;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 12-lea

Făclia dumnezeieştii Lumini a lui Hristos eşti pentru totdeauna lumii, fără de care iarăşi am cădea în întunericul cel mai de jos; aprinde-ne şi nouă inimile de cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Răsună în toată lumea glasul tău mai tare ca tunetul şi mai cutremurător ca fulgerul glasul chemării la pocăinţă, prin care şi noi putem îmbrăca haina lui Hristos.
Bucură-te, tunetul glasului celui mai mare;
Bucură-te, fulgerul ce deschide tot Cerul;
Bucură-te, desfacerea întregului Pământ;
Bucură-te, primirea lui Dumnezeu în lume;
Bucură-te, chipul cel din nou zidit;
Bucură-te, chipul Bisericii Creştine;
Bucură-te, izvorul apei lui Hristos;
Bucură-te, pacea cea fără de moarte;
Bucură-te, şi al copiilor bun învăţător;
Bucură-te, şi al tinerilor iscusit povăţuitor;
Bucură-te, şi al mamelor mare ocrotitor;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, Sfinte Ioane Botezătorule, darul cel de mare preţ al lui Dumnezeu pentru noi, şi darul cel mai curat al Lumii, care stai pururea înaintea scaunului Celui de sus, nu înceta şi pe noi să ne pomeneşti, ca să cântăm: ***Aliluia!***

Se citesc apoi din nou:

Icosul 1

Înainte-stătător în ceata Sfinţilor eşti, Sfinte Ioane proorocule, că prin tine a strălucit lumina dumnezeiască a lui Hristos, căruia te-ai făcut marele glas de vestire şi mărturisire.
Bucură-te, glasul vestirii celei mari;
Bucură-te, proorocia de mult aşteptată;
Bucură-te, că prin tine se împlineşte;

Bucură-te, amintirea jertfei lui Abel;
Bucură-te, cel care ca şi Abel ridici altar Domnului;
Bucură-te, că altarul este însăşi mărturisirea lui Hristos;
Bucură-te, că aduci oile cele pierdute la altarul Domnului;
Bucură-te, că le speli de murdăria păcatului prin Botez;
Bucură-te, că aşa le faci prinosuri plăcute;
Bucură-te, marele preot al Vechiului Legământ;
Bucură-te, că primeşti şi preoţia noului altar al lui Hristos;
Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!

Condacul 1

După datorie, ţie fierbintelui nostru rugător, ce ai mare îndrăzneală către Domnul, în Faţa căruia totdeauna stai, îţi aducem cuvenita noastră cinstire, în cântarea de sus: ***Bucură-te, Înainte Mergătorule şi Botezătorule, Ioane!***

(Extras din cartea: Ieromonah Ghelasie Gheorghe - Imnografie II Acatistier ediţie îngrijită şi adăugită de Ierom. Ghelasie şi Ierom. Valerian - Editura Platytera, Colecţia Isihasm)

Paraclisul Sfântului Ioan Botezătorul, prooroc şi Înaintemergător al Domnului!

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.

5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul Sfântului Ioan Botezătorul: Către glasul celui ce a strigat în pustie: "Gătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările Lui", cu credinţă şi cu dragoste să alergăm toţi cei împresuraţi de primejdii şi de supărări, spre a dobândi mila şi ajutorul lui Dumnezeu. Că mult poate a ne ajuta, ca un dumnezeiesc înainte-mergător şi prieten de aproape al lui Hristos *(de două ori).*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Către Maica Luminii şi prea curata Fecioara Maria să alergăm toţi cei ce voim să dobândim ajutorul ei şi mila Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care cu multă indurare primeşte mijlocirea şi rugăciunile prea curatei Maicii Sale.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.

7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul de rugăciune către Sfântului Ioan Botezătorul

Cântarea 1

Irmos: Cântarea lui Moise luând, strigă suflete: Ajutor şi descoperitor S-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu şi Îl voi slăvi pe El.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Apropiindu-se zorii mântuirii neamului omenesc, trimis a fost de la Dumnezeu Arhanghelul Gavriil, ca să vestească lui Zaharia proorocul naşterea ta, înainte-mergătorule Ioane, pe care noi cu credinţă şi cu inima smerită astăzi o prăznuim, cerând de la Dumnezeu, prin rugăciunile tale, pace şi mare milă.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Pe odrasla cea sfântă a lui Zaharia şi a Elisabetei, pe cel născut din făgăduinţă, pe cel sfânt născut din cei drepţi şi fără prihană, credincioşii cu evlavie şi cu dragoste să-1 cinstim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ioan, a zis îngerul către Zaharia, va fi numele lui, cu taina arătând darul lui Dumnezeu cu care te-ai sfinţit încă din pântecele maicii tale. Aceasta înţelegând noi păcătoşii, venim cu umilinţă, cerând de la Dumnezeu, prin a ta mijlocire, milă, ajutor şi izbăvire de primejdii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Bucurie şi veselie în toată lumea ai adus cu naşterea ta prea curată Fecioară, căci ai născut pe Cel mai înainte de toţi vecii şi pe care Dumnezeu Tatăl a binevoit a-L trimite în lume spre a noastră îndreptare şi mântuire.

Cântarea a 3-a

Irmos: Mintea mea cea neroditoare, aducătoare de roade, Dumnezeule, arată-o, Lucrătorule al bunătăţilor şi Săditorule al celor cuvioase, cu mărirea Ta.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Ca un luceafăr de dimineaţă prea luminos ai ieşit mergând înaintea Soarelui dreptăţii, dumnezeiescule Ioane proorocule, luminează-ne pe noi.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Mergătorule înainte, Ioane, cu darul cel dat ţie de la Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi ca să nu rătăcim în noaptea neştiinţei şi în negura cea deasă a păcatelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Zis-a vestitorul Arhanghel Gavriil către fericitul tău tată: „Zaharia, fiul pe care-1 vei naşte din Elisabeta, femeia ta, va fi bucurie şi veselie multora, şi mare înaintea Domnului se va chema". Deci, ca prim ales şi plin de daruri de la Dumnezeu, te rugăm, nu ne uita pe noi păcătoşii care te punem mijlocitor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe Maica Cuvântului şi prea nevinovata Fecioară, pe apărătoarea cea blândă a celor necăjiţi, cu umilinţă şi cu dragoste şi cu credinţă să o lăudăm şi să cerem în toată vremea grabnicul şi puternicul ei ajutor.

[Ectenia întreită: Miluieşte-ne pe noi... Vosglas: Că milostiv şi iubitor...]

Cântarea a 4-a

Irmos: Naşterea Ta din Fecioară, proorocul, mai înainte văzând-o, a propovăduit, zicând: „Auzul Tău am auzit şi m-am temut că de la miazăzi şi din muntele cel sfânt, umbros ai venit, Hristoase".

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Săltat-ai cu bucurie în pântecele maicii tale Mergătorule înainte, şi te-ai închinat Ziditorului tău, Celui întrupat în pântecele prea curat al Preasfintei Fecioare; auzi-ne şi pe noi, care cu evlavie şi cu bucurie prăznuim cinstită naşterea ta.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Mâna Domnului peste tine a fost, Ioane proorocule, din copilărie pe tine păzindu-te. Iar noi păcătoşii, văzându-ne înconjuraţi de ispite şi de primejdii, cu credinţă şi cu umilinţă te rugăm, păzeşte-ne pe noi cu rugăciunile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Proorocit-a fericitul Zaharia că tu, Ioane, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema şi vei merge înaintea feţei Lui. Deci, ca pe un mare prooroc şi înainte-mergător te rugăm, fii nouă, păcătoşilor, grabnic ajutător în ziua judecăţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Către prea cinstita şi prea sfânta ta icoană, prea milostivă şi prea curată Fecioară, căzând eu păcătosul şi nevrednicul, cu bucurie şi nădejde se veseleşte inima mea, crezând cu tărie că în vremea sfârşitului meu nu mă vei lăsa pe mine.

Cântarea a 5-a

Irmos: Negura sufletului meu, Mântuitorule, risipeşte-o cu lumina poruncilor Tale şi mă luminează ca un singur împărat al păcii.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Petrecut-ai în pustie din fragedă copilărie, Mergătorule înainte Ioane, până ce ai fost trimis să propovăduieşti botezul pocăinţei. Folositor şi sprijinitor te rog să-mi fii mie, care voiesc a mă pocăi şi a mă linişti.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

În liniştea şi în singurătatea pustiei petrecând, cu aguridă şi cu miere sălbatică te hrăneai, iar prin privirea minţii cu duhovniceştile gânduri sufletul tău pururea îl veseleai.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un înger întrupat pe pământ erai vieţuind, în neîncetate rugăciuni petrecând, mintea din simţire spre cele cereşti neîncetat ridicând. Ridică, te rog, ceaţa şi negura cea grea de pe mintea mea, cu rugăciunile tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Norule cel prea luminat, cel în chipul porfirii, risipeşte întunericul cel mare al minţii mele, cu darul cel prea puternic al rugăciunii tale.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul păcatelor fiind ţinut, Hristoase, cu noianul vieţii mă învăluiesc. Şi precum pe Iona din fiară, şi pe mine din patimi scoate-mă şi mă mântuieşte, Mântuitorule.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Fost-a cuvântul Domnului către tine, Ioane, trimiţându-te să propovăduieşti botezul pocăinţei şi să găteşti calea Domnului pentru toţi cei ce vor veni cu credinţă să facă poruncile Lui.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Necazurile şi primejdiile noastre ca nişte căi aspre şi strâmbe se fac nouă în veacul de acum, dar ajutându-ne pe noi cu rugăciunile tale, ele se vor face netede şi line, de le vom primi cu răbdare şi cu mulţumire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Zis-ai, dumnezeiescule Înaintemergător, către mulţimea celor vicleni ce veneau la tine: „Pui de vipere, roade vrednice de pocăinţă faceţi", învredniceşte-mă şi pe mine, te rog cu umilinţă, să nu moştenesc, pentru a mea lenevire, blestemul smochinului cel neroditor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preacurată şi Preasfântă Maică a Domnului şi Fecioară, prea curate şi prea sfinte sunt braţele tale, care au purtat pe Cel ce Se poartă de Heruvimi şi care, pentru a noastră mântuire, Crucea pe umeri a purtat.

Catavasie:
Din toate necazurile, de toate ispitele şi de întristări mântuieşte-ne pe noi, cu rugăciunile tale, Ioane proorocule şi Înaintemergătorule, căci ai mare îndrăzneală către Mântuitorul nostru, Hristos, ca un prieten de aproape al Lui.

Cu îndurările tale, Maica Milostivirii, caută spre noi, cei care cu inima îndurerată şi cu umilinţă căutăm către a ta prea curată icoană, şi ca o prea bună şi prea blândă ocrotitoare, nu ne lăsa pe noi necăjiţi, Preasfântă şi Preacurată Fecioară.

Condacul (glas 6): După Născătoarea de Dumnezeu nu avem alt ajutor mai mare şi mai puternic decât pe tine, Botezătorule al Domnului şi Înaintemergătorule. Te rugăm deci pe tine, nu ne uita pe noi nevrednicii în viaţa de aici şi în ziua cea mare a judecăţii.

Prochimen (glas 7): Veseli-se-va dreptul de Domnul şi va nădăjdui întru Dânsul.

Stih: Auzi, Dumnezeule, glasul meu când mă rog către Tine.

Evanghelia de la Luca

(1,24-25; 57-68; 76; 80; 24,30)

24.Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit şi cinci luni s-a tăinuit pe sine, zicând:
25.Că aşa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocara mea.

57.Şi după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu.
58.Şi au auzit vecinii şi rudele ei că Domnul a mărit mila Sa faţă de ea şi se bucurau împreună cu ea.
59.Iar când a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul şi-l numeau Zaharia, după numele tatălui său.
60.Şi răspunzând, mama lui a zis: Nu! Ci se va chema Ioan.
61.Şi au zis către ea: Nimeni din rudenia ta nu se cheamă cu numele acesta.
62.Şi au făcut semn tatălui său cum ar vrea el să fie numit.
63.Şi cerând o tăbliţă, el a scris, zicând: Ioan este numele lui. Şi toţi s-au mirat.
64.Şi îndată i s-a deschis gura şi limba şi vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu.
65.Şi frica i-a cuprins pe toţi care locuiau împrejurul lor şi în tot ţinutul muntos al Iudeii s-au vestit toate aceste cuvinte.
66.Şi toţi care le auzeau le puneau la inimă, zicând: Ce va fi, oare, acest copil? Căci mâna Domnului era cu el.
67.Şi Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duh Sfânt şi a proorocit, zicând:
68.Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel, că a cercetat şi a făcut răscumpărare poporului Său;

76.Iar tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului, ca să găteşti căile Lui,

80.Iar copilul creştea şi se întărea cu duhul. Şi a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părinte, Cuvinte şi Duhule Sfinte, Treime Sfântă, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale şi ale Mergătorului înainte, Milostive Hristoase, Dumnezeul nostru, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare milă Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Şi **stihirile** acestea, glasul 5:

Nu ne trece cu vederea pe noi, cei scârbiţi şi înviforaţi de mulţimea ispitelor, dumnezeiescule Ioane proorocule, ci ne sprijineşte pe noi cu dumnezeieştile tale rugăciuni.

Toţi cei ce te au pe tine rugător către Înduratul şi împăratul nostru Dumnezeu nu se vor ruşina de a lor bună nădejde, căci prin a ta mijlocire tare şi grabnică, vor dobândi cererea cea spre folos.

Celor din primejdii le eşti tare sprijinitor şi ajutător, celor bolnavi le eşti prea minunat doctor, Mergătorule înainte al Domnului, iar celor ce se ostenesc cu pustnicească viaţă şi cu singurătatea petrec, ca o rouă duhovnicească le eşti şi ca o mireasmă a Raiului pururea pe dânşii îi veseleşti.

[De este preot: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... Doamne miluieşte (de 12 ori), apoi ecfonisul: Cu mila şi cu indurările..]

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe Heruvimi urmând tinerii în cuptor, dănţuiau, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeule, că intru adevăr şi judecată ai adus asupră-ne acestea toate, pentru păcatele noastre, Cel ce eşti prea lăudat intru toţi vecii.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Zis-ai, Mergătorule înainte: Cela ce are mireasă, mire este, iar prietenului mirelui i se cade a se bucura. Deci, ca pe un prieten prea iubit al Mirelui Hristos te rugăm, îmblânzeşte mânia lui Dumnezeu cea dreaptă care a venit asupra noastră, pentru păcatele noastre.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Dumnezeiescule Ioane proorocule, pe cât a fost înălţimea darurilor întru tine, pe atât adâncimea smereniei a covârşit inima ta; pentru care şi la arătare strigai: Vine după mine Cel mai tare decât mine, Căruia nu-I sunt vrednic a-I dezlega curelele încălţămintei Lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ilie cel ce sufla odinioară cu foc a mustrat nelegiuirile lui Ahav, ale lui Ahazia şi ale Izabelei; iar tu, râvnitorule al curăţiei şi al legii, ai mustrat cu asprime necurăţiile şi nelegiuirile lui Irod.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe Maica milei şi a milostivirii, pe sprijinitoarea cea grabnică a celor necăjiţi, toţi cei hrăniţi cu dreapta credinţă, din inimă să o lăudăm şi cu evlavie şi umilinţă să-i cerem puternicul ei ajutor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce a însemnat …

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Păscutu-te-a pe tine Dumnezeu, Ioane proorocule, ca pe o oaie blândă şi neprihănită a pustiei; hrănitu-te-a pe tine cu dulceaţa înţelegerilor cereşti şi cu tainicele Sale bucurii, fericitul tău suflet l-a adăpat.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Nimeni din dumnezeieştii cuvântători nu a ajuns la atâta fericire precum tu, Botezătorule al lui Hristos; căci au dogmatizat despre Treimea cea de o fiinţă, iar tu în chip simţit, cu participare, te-ai atins de cele neajunse.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Împărtăşitu-te-ai întreit de Cel închinat în Treime, cu auzul, şi glasul Părintelui ai auzit, cu vederea, pe Duhul în chip de porumb ai privit, iar cu mâna creştetul cel

prea curat al lui Hristos tu ai pipăit. O, mare este vrednicia ta, Mergătorule înainte, că de Cel neîmpărtăşit după fiinţă, după dar, întreit te-ai împărtăşit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe Mireasa cea cu totul fără de prihană, care a născut nouă pe Mielul şi Păstorul, toate popoarele după dreptate să o slăvească, căci, prin ea şi a sa mijlocire, Ziditorul tuturor, pentru a noastră mântuire, la noi a venit.

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-L şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce a însemnat mai înainte în rugul lui Moisi, în muntele Sinai, taina Fecioarei, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi ÎI prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Din pământeni, cine a văzut una ca aceasta sau cine a auzit cândva că o fecioară s-a aflat în pântece având, şi fără de durere a născut? Întru acest chip este minunea ta şi pe tine, prea curată Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Pripeala: ***Sfinte slăvite Ioane Botezătorule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii.***

Venit-ai, Mergătorule înainte al Domnului, cu duhul şi cu puterea lui Ilie, mustrând nelegiuirile lui Irod. Vino şi acum şi ne ajută şi nouă, risipind ceaţa şi negura minţii noastre, ca să nu urmăm şi noi nebuniei şi nelegiuirii lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ilie proorocul mai înainte de sfârşit va veni şi va aşeza toate după cum a zis Domnul; iar tu, Mergătorule înainte, întru venirea cea dintâi ai venit, gătind calea Domnului, şi pe toţi i-ai învăţat drepte cărările Lui să le facă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sprijinitoarea mea cea prea blândă şi mângâierea tuturor celor necăjiţi, prea curată şi Preasfântă Fecioară, să nu ne laşi pe noi, cei nemernici, atunci când Fiul Tău va judeca lumea cu foc şi cu munci.

Catavasie: O, vârfule al proorocilor, Botezătorule al lui Hristos, Ioane! O, apostole mai înainte de apostoli! O, mucenicule, mai înainte de toţi mucenicii Legii darului! Nu ne lasă pe noi, smeriţii şi săracii, care cu umilinţă din inimă cerem ajutorul sfintelor tale rugăciuni.

Şi se cântă: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe Tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe Tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, Te mărim.***

Apoi se cântă **stihirile** acestea, glasul al 2-lea:

Botezătorule al Domnului, prea fericite Ioane proorocule, către tine alergăm noi păcătoşii şi smeriţii şi te rugăm cu umilinţă, ajută-ne nouă în necazuri şi în primejdii, căci fără îndoială noi credem că vom dobândi prin tine, de la Hristos, pace şi mare milă.

Stih: ***Şi tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea Domnului, ca să găteşti calea Lui.***

Pe tine, Botezătorule al Domnului, te rog, când va veni Hristos şi va curăţi aria Sa, atunci să nu mă părăsească ajutorul tău cel tare, ca să nu fiu aruncat ca o pleavă în focul cel nestins.

Stih: ***Ca să dai cunoştinţa mântuirii poporului Lui, pentru iertarea păcatelor lor.***

Pom neroditor fiind eu păcătosul, pentru multa mea nesimţire şi lenevire, pe tine te rog, Mergătorule înainte, grăbeşte spre ajutorul meu ca să nu mă taie securea morţii, pentru a mea nerodire, şi să nu fiu aruncat în foc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Bucură-te, Mergătorule înainte al lui Hristos;
Bucură-te, prietenul cel de aproape al Lui;

Bucură-te, al iubitorilor de linişte întărire;
Bucură-te, al pustnicilor mângâiere;
Bucură-te, al celor săraci şi necăjiţi sprijinitorule.

Stih: ***Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.***

Mustrat-ai nebunia şi fărădelegea lui Irod, pentru care în temniţă te-au închis şi sfântul tău cap ţi-au tăiat. ***Tare te rog, dumnezeiescule Ioane proorocule, toată nedumerirea din sufletul meu scoate-o şi spre sfinţire mă povăţuieşte.***

Stih: ***Zis-ai celor ce fac fărădelegea: "Nu faceţi fărădelege" şi celor ce greşesc: "Nu vă înălţaţi cerului".***

Prea desfrânarea, beţia lui Irod şi jocurile Irodiadei au fost pricina morţii tale, Mergătorule înainte al Domnului, Ioane; iar noi, smeriţii, cu evlavie şi cu umilinţă slăvim moartea ta cea prea cinstită pe care o ai răbdat pentru lege şi pentru adevăr.

Stih: ***Adevărul şi mântuirea Ta am spus, mila şi adevărul Tău nu am ascuns de către adunare multă.***

O, nebunia ta, Iroade, căci dezmierdările şi beţia te-au întunecat pe tine şi te-au făcut a alege păcatul cel prea mare în locul celui prea mic, alegând tu a tăia mai bine capul cel nepreţuit al lui Ioan, decât nechibzuitul tău jurământ a-1 călca.

Stih: ***Limba mea se va învăţa dreptatea Ta, toată ziua voi cânta lauda Ta.***

Blestemată şi spurcată jucătoare, jucat-a spre a ei pierzare şi a cerut plata capul tău cel nepreţuit, dumnezeiescule înaintemergător Ioane; pentru care toate popoarele creştinilor mucenicească ta moarte cu laude o cinstesc, iar pe blestemata jucătoare cu amărăciune de suflet toţi o osândesc.

Stih: ***Întru pomenire veşnică va fi dreptul, şi de auzul rău nu se va teme.***

Mergătorule înainte al Domnului, mergător înainte te-ai făcut către cei din iad prin a ta moarte mucenicească, căci şi acelora le-ai vestit bucurie mare, că în curând va sosi şi la ei izbăvirea şi învierea.

Cântare cu umilinţă aduc ţie, Mergătorule înainte, şi te rog, ocroteşte-mă cu ocrotirea ta, prin valurile cele grele de purtat ale veacului acestuia.

Milostiv fii mie, celui păcătos şi nemernic, care te pun mijlocitor către Prea-înduratul Dumnezeu, spre a dobândi prin mila Lui, în ziua şi în ceasul morţii mele, mântuire.

Preacurată, Preasfântă şi Preamilostivă Stăpână, împreună cu dumnezeiescul înaintemergător şi Botezător al lui Hristos, ajutaţi ticălosului meu suflet când se va duce de aici, în ziua cea mare a judecăţii.

Rugăciune către Sfântul Ioan Botezătorul

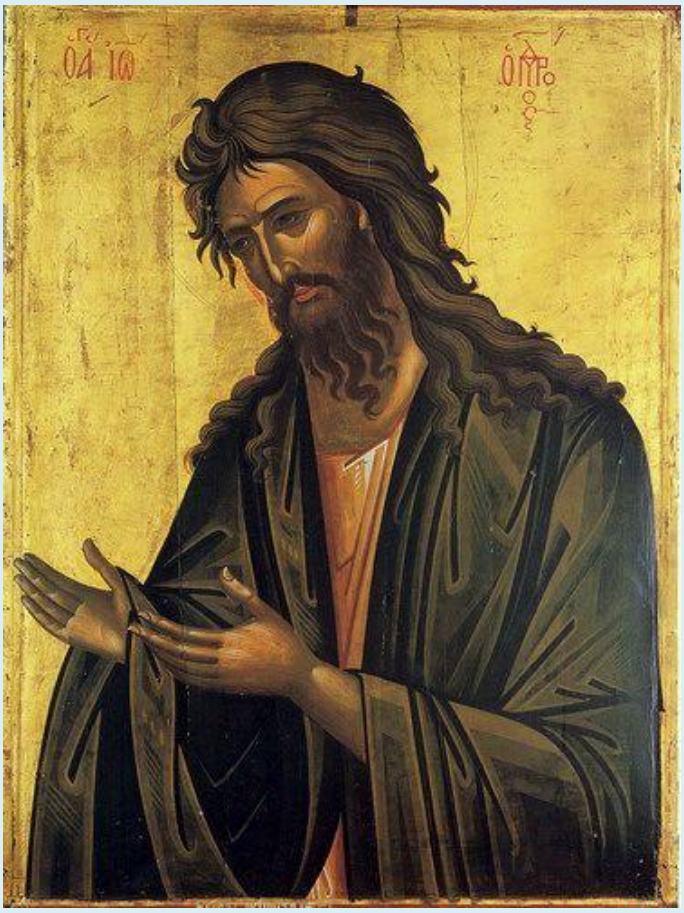

O, Mergătorule înainte al Domnului şi Botezătorule al lui Hristos, mari şi multe sunt vredniciile date ţie de la Dumnezeu, fiindcă tu de proorocii cei vechi ai fost proorocit. Tu, după făgăduinţă şi proorocie îngerească, te-ai şi născut.

Numele tău prin cuvântul Arhanghelului Gavriil mai înainte s-a vestit; a ta numire cu minunea dezlegării limbii tatălui tău s-a pecetluit.

Tu, din copilărie, în pustie ai vieţuit şi, ca o pasăre a cerului, desăvârşit neagoniseala ai iubit, cu aguridă şi cu miere sălbatică te-ai hrănit. Tu ai fost crinul cel cuvântător al văilor şi al pustiilor, care în loc de podoaba hainelor, cu darul cel de sus îmbrăcând trupul tău, cu peri de cămilă l-ai acoperit. Tu ai fost glasul care a strigat în pustie şi calea Domnului o ai pregătit. Tu, cu duhul şi cu puterea lui Ilie, în lume te-ai arătat şi nelegiuirea lui Irod şi a tuturor celor asemenea lui ai mustrat.

Tu eşti martorul cel prea vestit al Preasfintei şi de viaţă făcătoarei Treimi. Tu pe Mântuitorul către mulţimea popoarelor L-ai mărturisit şi cu degetul tău L-ai arătat pe Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii. Tu, de către însuşi Domnul, mai mult decât prooroc ai fost mărturisit şi după Născătoarea de Dumnezeu, pe tine te credem a fi cel mai mare om născut din femeie.

Deci, pentru toate aceste vrednicii şi daruri, mulţimea popoarelor creştine te socoteşte pe tine ca pe un mare prieten al lui Dumnezeu, care ai mare îndrăzneală către El. De aceea şi eu, smeritul şi mult păcătosul, cu multă evlavie, cu durere de inimă şi cu lacrimi, te rog pe tine, dumnezeiescule Ioane proorocule, să-mi fii mie, păcătosului celui nemernic şi cu totul neputincios, mare apărător şi grabnic izbăvitor de toate ispitele şi încercările acestea ale vieţii de acum.

Roagă pe Preamilostivul Dumnezeu ca, cu a Sa nebiruită putere, să mă păzească în toată vremea de primejdiile văzuţilor şi nevăzuţilor vrăjmaşi, să mă sprijinească cu a Sa milă la vreme de ispită şi să mă întărească cu darul Său, pentru rugăciunile Preasfintei şi prea curatei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, ca să pot răbda până la sfârşit toate necazurile, ispitele, durerile şi suferinţele, ca şi întristările veacului acestuia de acum.

Şi aşa, prin mijlocirea sfintelor şi prea puternicelor tale rugăciuni, să dobândesc mila lui Dumnezeu şi a Mântuitorului nostru Iisus Hristos în ceasul cel de pe urmă al sfârşitului meu. Amin!

Sursa:
https://teologie.do.am/publ/acatiste/paraclisul_sfantului_ioan_botezatorul/3-1-0-652

Rugăciune către Sfântul Ioan Botezătorul

Sfinte Ioane, Botezătorule, tu ai fost chemat de Dumnezeu, încă înainte de a te naște, să-i pregătești pe oameni pentru venirea Fiului Său, iar mulțimile atrase de faima sfințeniei tale și de puterea Duhului Sfânt, ca cel al profetului Ilie, primeau botezul pocăinței în semn de convertire la Dumnezeu. Tatăl ceresc ți-a destăinuit pe Fiul Său, când a voit să fie botezat de tine și tu l-ai făcut cunoscut ucenicilor tăi, zicând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” Această chemare atât de mare, pe care Însuși Mântuitorul nostru a recunoscut-o, când a spus că nu s-a născut un om mai mare decât tine, nu te-a făcut mândru, ci ți-a dat cea mai adâncă smerenie, pe care ai exprimat-o cu aceste cuvinte: „Nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintei. Și El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez!” Tu ai voit să-ți jertfești viața pentru a apăra sfințenia căsătoriei, înfruntându-l pe regele Irod, care trăia nelegitim cu soția fratelui său. Te rugăm mijlocește-ne la Dumnezeu o sinceră convertire și o iubire puternică față de El, ca să-L urmăm tot timpul vieții noastre, iar la sfârșit să-L prea mărim pentru toată veșnicia. Amin.

Imnografie

Troparul Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul: Proorocule şi Înaintemergătorule al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi, cei ce cu dragoste te cinstim că nerodirea celei ce te-a născut şi amuţirea părintelui tău s-au dezlegat întru mărită şi cinstită naşterea ta şi întruparea Fiului lui Dumnezeu lumii se propovăduieşte.

Condacul Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul: Ceea ce mai înainte era stearpă, astăzi pe Înaintemergătorul lui Hristos naşte şi El este plinirea a toată proorocia că pe Cel pe care proorocii mai înainte L-au propovăduit, pe Acesta în Iordan mâna punându-şi, s-a arătat Cuvântului lui Dumnezeu prooroc, propovăduitor, împreună şi Înaintemergător.

Troparul Sfântului Ioan Botezătorul: Pomenirea dreptului cu laude, iar ție destul îți este mărturia Domnului, Înaintemergătorule. Că te-ai arătat cu adevărat și decât proorocii mai cinstit, că și a boteza în repejuni pe Cel propovăduit te-ai învrednicit. Drept aceea, pentru adevăr nevoindu-te, bucurându-te bine ai vestit și celor din iad pe Dumnezeu cel ce s-a arătat în trup, pe Cel ce a ridicat păcatul lumii și ne-a dăruit nouă mare milă.

Sinaxar - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul - 24 iunie

https://www.trinitas.tv/nasterea-sfantului-ioan-botezatorul-24-iunie/

Vieţile Sfinţilor - Naşterea Sfântului slăvitului prooroc Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului

Hristos, Mântuitorul nostru, Soarele cel neapus, vrând să răsară lumii, plecând cerurile, S-a pogorât în cel mai curat pântece fecioresc.

Deci, se cădea mai întâi să iasă luceafărul din cea stearpă, adică Sfântul Ioan Înaintemergătorul, ca să meargă înainte, ca un vestitor, propovăduind şi zicând: Vine Cel mai tare decât mine, în urma mea.

Deci, împlinindu-se vremea Sfintei Elisabeta ca să nască, a născut fiu la bătrâneţile sale din pântece sterp, precum demult Sara a născut pe Isaac.

Mai înainte de a naşte Fecioara pe Hristos, a născut cea stearpă, în zilele sale pe Înaintemergătorul lui Hristos, ca acei ce vor vedea naşterea cea peste fire din cea îmbătrânită, să creadă naşterii celei mai presus de fire, care avea să fie din Fecioara cea nemăritată şi să zică în sine: "Puterea cea atotputernică a lui Dumnezeu, Care a dezlegat nerodirea bătrânei, aceea este împuternicită ca şi pe Fecioara Maria cea neîntinată s-o facă maică".

Naşterea cea minunată a Sfântului Ioan a fost înaintemergătoare Naşterii lui Hristos, cea minunată. Minunea se aştepta după minune; după maica cea

stearpă, Maica cea pururea Fecioară; după naşterea cea minunată a Elisabetei, naşterea cea străină a Fecioarei, pentru că la amândouă Maicile, rânduiala naşterii covârşea rânduielile firii, Dumnezeu voind aşa, Căruia toată firea îi este slujitoare ca unui Ziditor.

Ein Karen - locul naşterii Sfântului Ioan Botezătorul

După ce Elisabeta a născut, vecinii care locuiau împrejur au auzit de aceasta, asemenea rudeniile şi cunoscuţii şi toţi se bucurau împreună cu ea; căci Domnul a făcut milă cu dânsa, ridicând de la dânsa ocara nerodirii de copii. Astfel, s-au împlinit cuvintele Sfântului Arhanghel Gavriil, care a zis către Zaharia: ***Femeia ta va naşte fiu şi mulţi se vor bucura de naşterea lui!***

Deci, pe de o parte se bucurau rudeniile, iar de alta, aceia care erau cuprinşi cu mare dorinţă de Mesia cel aşteptat; deşi acum nu ştiau că a sosit taina întrupării lui Hristos, în vremea naşterii Mergătorului înainte lui Hristos. Deci, duhul lor se pornea într-înşii spre bucurie; iar Sfântul Duh veselea inimile lor, ca şi cum le dădea o înştiinţare pentru câştigarea aşteptării lor.

În ziua a opta au venit preoţii şi prietenii în casa lui Zaharia, ca să taie pruncul împrejur şi toţi voiau să-i pună numele tatălui său, Zaharia; dar maica lui nu se învoia, pentru că, fiind soţie de prooroc şi născătoare de prooroc, Sfânta Elisabeta era însăşi plină de darul proorociei. Deci ea, prooroceşte a poruncit ca pruncul cel născut al lor, să nu se numească cu vreun nume până ce nu va auzi şi de la bărbatul ei; de vreme ce el s-a întors de la biserică la casa sa mut şi nu putea să spună soţiei sale nimic, de când a văzut pe îngerul, care i-a binevestit zămislirea fiului său şi care i-a zis: ***Vei pune numele lui Ioan***. ***Deci, Sfânta Elisabeta, povăţuindu-se de Sfântul Duh, a numit pe prunc Ioan, ea care a cunoscut prooroceşte venirea la dânsa a Maicii lui Dumnezeu şi i-a zis: De unde-mi este***

mie aceasta, ca să vină Maica Domnului meu la mine? Iar cei ce voiau să taie împrejur pruncul, făceau semne tatălui său, cum ar voi să-l numească. Iar el, cerând o tăbliţă, a scris: ***Ioan să-i fie numele lui! Şi îndată a deschis gura Zaharia şi limba lui s-a dezlegat din amuţire şi îndată vorbind, binecuvânta pe Dumnezeu.***

Atunci toţi s-au minunat de acele mari minuni: cum a născut aşa îmbătrânită, cum maica şi tatăl cel mut s-au unit la un nume, cu care să numească pe fiu şi cum, după scrierea numelui, mutul îndată a grăit şi ce a scris cu mâna, aceea a grăit şi cu limba. ***Deci, numele lui Ioan s-a făcut ca o cheie a gurilor părinţilor, deschizându-le spre lauda lui Dumnezeu.*** Astfel a cuprins frica pe toţi cei ce vieţuiau împrejur, pentru că toţi cei ce auzeau acestea se minunau cu spaimă de acele prea slăvite minuni ale lui Dumnezeu şi se povesteau cuvintele acestea în toată partea muntelui Iudeei, adică în hotarele Hebronului, în cetatea preoţilor, unde era casa lui Zaharia.

Acea cetate, încă din zilele lui Isus Navi a fost hotărâtă sfinţitei seminţii a lui Avraam; iar de la Ierusalim şi până la dânsa era cale de opt ceasuri. Acea cetate era mai departe de Betleem, la un loc mai înalt şi se numea "cetatea muntelui", pentru munţii săi cei înalţi, iar hotarele ei se numeau "părţile muntelui", precum se scrie în Evanghelie despre Preacurata Născătoare de Dumnezeu: ***Sculându-se Maria din Nazaretul Galileei, s-a dus la munte degrabă în cetatea Iudeei - adică în Hebron - şi a intrat în casa lui Zaharia şi s-a închinat Elisabetei.***

Deci, într-acea parte a muntelui, cei ce auzeau de măririle lui Dumnezeu, care se făceau în casa lui Zaharia, se minunau foarte mult şi grăiau între ei: ***Ce să fie cu pruncul acesta?*** Că mâna Domnului era cu el. Dumnezeu înmulţea într-însul darul Său şi-l păzea de sabia lui Irod. Căci despre minunata naştere a lui Ioan ajunsese vestea până la Irod, care se mira de aceea şi zicea: ***"Ce să fie cu pruncul acesta?"***

*Iar când S-a născut Domnul nostru Iisus Hristos în Betleemul Iudeei şi au venit magii de la răsărit, întrebând de Împăratul cel de curând născut, atunci Irod, trimiţând ostaşi în Betleem să ucidă pe toţi pruncii de acolo, şi-a adus aminte de Ioan, fiul lui Zaharia, de care auzise acele minuni, şi a zis în sine: **"Oare acela are să fie împăratul Iudeei?** Şi, gândindu-se să-l ucidă, a trimis într-adins ucigaşi la Hebron în casa lui Zaharia. Dar trimişii n-au găsit pe Sfântul Ioan, pentru că, începând din Betleem acea ucidere de prunci fără de Dumnezeu, s-a auzit în Hebron glas şi strigare, că nu stăteau aşa departe şi s-a ştiut pricina acelei strigări.*

Atunci Sfânta Elisabeta a luat pe pruncul Ioan şi a fugit în muntele cel mai înalt al pustiului; iar Sfântul Zaharia, precum se scrie în viaţa lui, a rămas în Ierusalim, slujind după obicei în biserică, în rânduiala săptămânii sale, care se întâmplase tocmai în acea vreme. Deci, ascunzându-se Sfânta Elisabeta în acel munte, se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi, s-o apere împreună cu pruncul. Dar când a văzut de sus pe ostaşi cercetând cu de-amănuntul şi apropiindu-se, a strigat către un munte de piatră ce se afla acolo: "Munte al lui Dumnezeu, primeşte pe maica cu fiul său!" Atunci îndată s-a desfăcut muntele acela şi primind-o înăuntrul său, s-a ascuns de cei care o căutau. Ostaşii, negăsind pe cel căutat, s-au întors înapoi la cel ce-i trimisese.

Atunci Irod a trimis la Zaharia în biserică, zicând: "Zaharia, dă-mi pe fiul tău". Sfântul Zaharia a răspuns: "Acum slujesc Domnului Dumnezeului lui Israel, iar fiul meu nu ştiu unde este!"

Irod, mâniindu-se, a trimis la dânsul a doua oară şi a poruncit, că dacă nu-şi va da fiul, atunci să-l ucidă şi pe el. Deci, s-au dus nişte ucigaşi sălbatici ca nişte fiare, sârguindu-se să-şi săvârşească porunca şi au zis cu mânie către preotul lui Dumnezeu:"Unde ai ascuns pe fiul tău? Să ni-l dai nouă, că aşa a poruncit împăratul, iar dacă nu-l vei da, vei muri îndată!"

Sfântul Zaharia a răspuns: "Voi îmi veţi ucide trupul, iar Domnul îmi va primi sufletul".

Atunci ucigaşii, pornindu-se, după porunca lui Irod, l-au ucis între biserică şi altar; iar sângele lui, care s-a vărsat pe marmură, s-a închegat şi s-a făcut tare ca piatra, spre mărturia lui Irod şi spre veşnica lui osândă.

Elisabeta, acoperindu-se de Dumnezeu împreună cu pruncul Ioan, petrecea în muntele ce se desfăcuse; pentru că, prin porunca dumnezeiască, li se făcuse acolo peşteră. Tot acolo curgea şi un izvor de apă şi crescuse înaintea peşterii un finic plin de roade, iar când era vremea mâncării, acel pom se pleca şi-şi dădea roadele sale spre mâncare, apoi iar se ridica.

După patruzeci de zile de la uciderea lui Zaharia, Sfânta Elisabeta, maica Mergătorului Înainte, a murit în peştera aceea. Iar Sfântul Ioan, rămânând singur, a fost hrănit de înger până la creşterea lui şi păzit în pustietăţi, până în ziua arătării sale către Israel.

Astfel păzea şi acoperea pe Sfântul Ioan mâna Domnului, ca el să meargă înaintea feţei Lui cu duhul şi cu puterea lui Ilie, să-I gătească astfel cale, că venea să mântuiască neamul omenesc.

Deci, ***pentru toate acestea să se slăvească Hristos Dumnezeu, Mântuitorul nostru, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh în veci. Amin.***

Sinaxar - Pomenirea naşterii cinstitului slăvitului prooroc înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan

În această lună (iunie), în ziua a douăzeci şi patra, pomenirea naşterii cinstitului slăvitului prooroc înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan.

Acesta este mărturisit de Hristos mai mare decât toţi cei născuţi din femei şi mai mult de prooroc, care a săltat în pântecele maicii sale şi a propovăduit oamenilor venirea Mântuitorului nostru şi a mers mai înainte la iad, ca să binevestească învierea.

Acesta a fost fecior al lui Zaharia, arhiereul şi al Elisabetei, cea stearpă, fiind născut din făgăduinţă.

Acesta a dezlegat tăcerea tatălui său, când s-a născut şi a umplut toată lumea de bucurie.

Drept aceea şi îngerii astăzi se bucură cu oamenii şi toată lumea este plină de bucurie şi de veselie. Şi se face soborul lui în sfânta sa casă de rugăciune, ce este în Forachia.

Tot în această zi, pomenirea soborului dreptţilor Zaharia şi Elisabeta.

SAINT
ELIZABETH
HOLY
PROPHET
ZACHARIAH
He
has
visited
and re-
deemed
His
people

Sinaxar - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânzienele sau Drăgaica); Aducerea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava; Sfântul ierarh Niceta de Remesiana

Biserica Ortodoxă prăznuieşte astăzi Naşterea Sfântului proroc Ioan Botezătorul, vestită de Arhanghelul Gavriil, în chip minunat tatălui său, pe când slujea în Templul de la Ierusalim.

Deoarece s-a îndoit că va mai putea avea copii la o vârstă înaintată, Zaharia nu a mai putut vorbi până în ziua când, după naşterea fiului său, a fost rugat să scrie pe o tăbliţă care va fi numele copilului. După ce a scris Ioan, şi-a recăpătat darul vorbirii şi a profeţit în legătură cu misiunea pe care o va avea pruncul, de Înaintemergător al Mântuitorului Iisus Hristos.

***

Astăzi pomenim şi aducerea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava, petrecută în anul 1402, în timpul lui Alexandru cel bun, la Biserica Mirăuţilor, unde au rămas până în anul 1589, când au fost mutate în noua Catedrală Mitropolitană, Biserica „Sfântul Gheorghe”.

***

Tot astăzi pomenim şi pe Sfântul ierarh Niceta, care a păstorit în Remesiana (Dacia Meditaraneea) între anii 366 şi 414.

Sfântul Niceta a fost un adevărat apostol, folosindu-se în lucrarea sa misionară de cântarea psalmilor, dar şi de imnuri creştine pe care el însuşi le compunea, precum imnul „Pe Tine Dumnezeule Te lăudăm” (Te Deum laudamus), scris în limba latină, de o mare limpezime teologică.

A scris mai multe lucrări: şase Cateheze pentru cei care se pregăteau să se boteze; Cărticele de învăţătură; Despre diferite numiri ale Domnului nostru Iisus Hristos; Către o fecioară afierosită Domnului; Despre folosul cântării de psalmi etc.

Sfântul Niceta s-a mutat în pace la Domnul în anul 414, chipul său smerit, blând şi înţelept rămânând întipărit adânc în inimile strămoşilor noştri daco-romani.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânzienele sau Drăgaica); Aducerea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava; Sfântul ierarh Niceta de Remesiana

1. Pe 24 iunie, Biserica Ortodoxă prăznuieşte Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul. Fiul Elisabetei şi al preotului Zaharia este cunoscut ca „Înaintemergătorul Domnului”, pentru că a vestit venirea Mântuitorului.

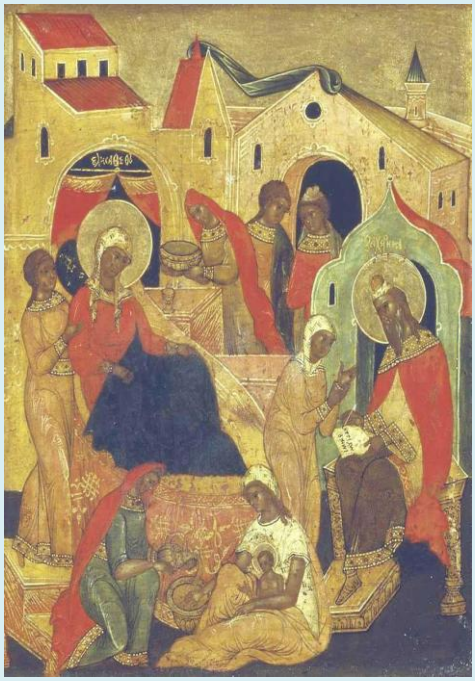

Sfântul Ioan Botezătorul este ultimul proroc al Vechiului Testament şi, totodată, cel care face legătura cu Noul Testament. Sfântul Ioan Botezătorul s-a născut în cetatea Orini, în familia preotului Zaharia. Elisabeta, mama sa, era descendentă a seminţiei lui Aaron.

Sfântul Ioan Botezătorul este Înaintemergătorul Domnului, cel care a pregătit calea şi mulţimile pentru primirea lui Mesia, Iisus Hristos. Mesajul principal pe care îl transmitea Sfântul Ioan era „Pocăiţi-vă, că s-a apropiat Împărăţia cerurilor!”

Cei care renunțau la păcate erau botezați în Iordan. Misiunea pe care a avut-o Sfântul Ioan Botezătorul a fost aceea de a vesti apropierea lui Mesia și de a boteza în râul Iordan pe cei care se pocăiau.

Evanghelia după Matei arată că mesajul principal pe care îl transmitea Sfântul Ioan era „pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor". Spre deosebire de Sfântul Matei, ceilalți doi evangheliști sinoptici Luca și Marcu folosesc termenii „Împărăția lui Dumnezeu".

Momentul în care Mântuitorul Iisus a venit la Ioan spre a Se boteza a fost vârful misiunii profetului de pe malul Iordanului. El a deschis inimile și mințile evreilor, spre a-L primi pe Hristos și cuvântul Acestuia.

Sămânța aruncată de el va rodi: primii ucenici ai Domnului vor fi aleși dintre cei ai Sfântului Ioan. Întrucât în predicile sale l-a criticat, în mod repetat, pe regele Irod Antipa pentru faptul că s-a căsătorit cu Irodiada, fosta soție a fratelui său vitreg Filip, a fost întemnițat.

La o petrecere cu mulți oaspeți, Salomeea, fiica Irodiadei, a dansat în fața tatălui său vitreg. Acesta a cedat farmecelor tinerei dansatoare și i-a promis orice. La îndemnul mamei, fata a solicitat capul Sfântului Ioan Botezătorul. Fiind ucis, capul i-a fost adus Salomeei pe tavă. Trupul lui Ioan Botezătorul ar fi fost dus de susținătorii săi în orașul Samaria, unde a fost îngropat.

Conform tradiției, Sfântul Ioan a fost înmormântat în Samaria. Istoricii Rufinus și Teodoret arată că mormântul său a fost profanat în timpul împăratului Iulian Apostatul, în 362, o parte dintre moaște fiind arse. Restul au fost duse în Ierusalim, apoi în Alexandria, unde, la 27 mai 395, au fost așezate în biserica ce îi poartă numele.

Despre capul Sfântului, Nichifor și Simeon Metafrastul spuneau că ar fi fost îngropat separat, în fortăreața Machaerus ori chiar în palatul lui Irod din Ierusalim. Astăzi, capul Sfântului se află la Roma. Fragmente din moaște se găsesc și în mănăstiri din Biserica Coptă.

Biserica a închinat Sfântului Ioan Botezătorul șase sărbători:

- ⇒ zămislirea - 23 septembrie;
- ⇒ nașterea - 24 iunie;
- ⇒ soborul - 7 ianuarie;
- ⇒ tăierea capului - 29 august;

⇒ prima şi a doua aflare a capului - 24 februarie;
⇒ a treia aflare a capului - 25 mai.

2. Sfântul mare mucenic Ioan s-a născut în slăvita şi marea cetate Trapezunt, de lângă Marea Neagră.

El călătorea prin multe cetăţi şi făcea negoţ. Deci, odată, pe când călătorea cu corabia, văzându-l diavolul rugându-se lui Dumnezeu şi postind, miluind şi mângâind pe cei ce pătimeau de boli pe corabie, şi pizmuindu-l, a ridicat asupra lui pe stăpânul corăbiei, numit Reiz, un italian din Biserica latină, foarte nemilostiv şi fără de omenie, vrând să-i împiedice Sfântului Ioan calea mântuirii şi să-l despartă de credinţa lui cea dreaptă.

Deci, a început Sfântul Ioan, mergând pe mare, a-i arăta adevărul Ortodoxiei şi l-a lăsat ruşinat, biruindu-l în cuvânt. Apoi au ajuns la Cetatea Albă, care era atunci stăpânită de tătarii nogai.

Intrând în cetate, acel rău credincios corăbier, purtat de invidie, a adus pâră mincinoasă înaintea păgânului dregător al cetăţii, împotriva Sfântului, zicând: „Este, o, dregătorule, un bărbat care a venit aici cu mine şi vrea să se lepede de părintească lui predanie şi să se înstrăineze de credinţa creştinească, şi de credinţa voastră a se apropia şi părtaş predaniilor voastre vrea să fie.

Pentru care, cu multe jurăminte, s-a făgăduit mie, mergând pe mare. Pentru aceasta, să faci în grabă cele de trebuinţă pentru el, ca să primeşti mare laudă, fiindcă este de rang slăvit, printre cei dintâi din cetatea Trapezunt.”

Acestea auzindu-le dregătorul, a stat cu bucurie la judecată, poruncind să cheme pe Sfântul, cu cinste. Şi, dacă a stat el înaintea dregătorului, acesta a zis către el: „Am auzit despre tine că vrei să te apropii de credinţa noastră. Deci, huleşte şi blesteamă, cu glas mare, credinţa creştinească înaintea poporului, că pentru aceasta s-a adunat aici, cu femeile şi copiii lor, ca şi alţii să înveţe. Proslăveşte pe luminatul soare şi dă cinste luceafărului ce răsare înaintea lui şi să le aduci jertfe, pentru care lucru, mare cinste şi dregătorie vei primi de la împărat”.

Ioan, cel viteaz cu duhul, a răspuns dregătorului: „Să nu-mi fie mie a mă lepăda de Hristos al meu, Cel ce este Ziditorul soarelui pe care tu îl cinsteşti ca pe Dumnezeu, cinstea lui Dumnezeu aducând-o făpturii. Deci lasă tu, rogu-te, dregătorule, înşelăciunea necredinţei sufletului tău şi primeşte haina dumnezeiescului Botez, care străluceşte mai mult decât soarele, şi crede în Domnul nostru Iisus Hristos. Că soarele este făcut a patra zi; cum, dar, crezi în făptură?”

Aceste cuvinte auzindu-le, dregătorul s-a aprins de mânie şi a poruncit să întindă pe mucenic la pământ şi să-l bată cu toiege ghimpoase, fără milă. Iar, venind seara, a poruncit să lege pe Sfânt cu două lanţuri şi să-l arunce în temniţă, până dimineaţa.

Iar dimineaţa, a doua zi, a şezut judecătorul acela în scaunul de judecată, poruncind să aducă pe mucenic. Şi, stând înaintea lui, Sfântul, cu faţa luminată şi cu sufletul vesel, s-a minunat dregătorul de strălucirea feţei lui şi a început, cu multă măgulire, a-l ademeni pe mucenic. Iar Sfântul, rămânând neclintit, a răspuns chinuitorului: „Sunt creştin”.

Deci, păgânul, ca o fiară răcnind, a poruncit îndată să întindă pe mucenic la pământ şi mai cumplit să-l bată. Slugile se schimbau, bătând pe Sfântul, iar acesta, neîncetat se ruga. După aceasta, a poruncit să lege pe mucenic de coada unui cal neînvăţat şi sălbatic şi unul din ostaşi să încalece pe el şi pe uliţele cetăţii să alerge cât va putea calul.

Şi aceasta făcându-se, a fost târât Sfântul prin toată cetatea. Iar un iudeu rău credincios, batjocorind pe mucenic, a luat o sabie şi, ajungând pe Sfânt, îndată i-a tăiat capul. Şi, aşa, a fost despărţit capul de trup, lăsându-se să zacă în locul acela trupul Sfântului, neluat în seamă, împreună cu capul. Mucenicia Sfântului s-a petrecut în ziua de 2 iunie 1330.

Nimeni din creştini nu îndrăznea a se atinge de moaştele mucenicului. În noaptea aceea, însă, multe făclii s-au văzut luminând lângă moaştele sfântului mucenic, iar

trei bărbaţi luminaţi cântau cântări negrăite, cădindu-l, şi un stâlp de foc se vedea deasupra trupului Sfântului.

Această minune mulţi au văzut-o. Iar un iudeu răutăcios, având casă aproape de mult pătimitorul trup, socotind că preoţii creştinilor vor să-l ia şi să-l îngroape, a luat un arc cu săgeţi şi, întinzându-l, a voit să săgeteze pe unul din ei. Dar arcul şi săgeata s-au lipit de mâinile lui şi a rămas aşa toată noaptea. Şi, făcându-se ziuă, acei bărbaţi minunaţi şi acele făclii nu s-au mai văzut. Şi oameni de toate vârstele s-au adunat ca să privească pe acel ticălos săgetător. Iar el mărturisea tuturor ceea ce i se întâmplase. Şi, aşa, pocăindu-se, a primit izbăvire de pedeapsa lui.

Atunci dregătorul, aflând de această minune şi temându-se mult, a poruncit creştinilor să îngroape trupul Sfântului, iar ei, luându-l, l-au îngropat într-un loc cinstit.

După aceasta, acel corăbier rău credincios, cel care dăduse pe Sfânt la chinuri, a voit să-i fure trupul şi în patria lui să-l ducă, gândind să scoată câştig de pe urma moaştelor lui mucenicești.

Într-una din nopţi, venind cu ai săi şi săpând, voia să ia moaştele. Însă, în aceeaşi noapte, s-a arătat în vis mucenicul Ioan preotului acelei biserici, zicându-i: „Deşteaptă-te degrab şi aleargă la biserică, pentru că iată, vor să-mi fure trupul.”

Şi, îndată, preotul a alergat la locul acela şi a aflat mormântul săpat şi trupul Sfântului gata să fie luat. Şi, chemând poporul cel dreptcredincios, preotul a spus cele ce se făcuseră şi toţi au slăvit pe Dumnezeu, Cel minunat întru Sfinţii Săi. După aceasta, a pus cinstitele moaşte ale Sfântului în Sfântul Altar, aproape de Sfânta Masă, şi au rămas acolo mai mult de 80 de ani. Şi neîncetat se vedeau, ziua şi noaptea, fel de fel de arătări cereşti, deasupra trupului mucenicului.

Deci, a venit aceasta la auzul bine credinciosului şi de Hristos iubitorului domnitor Alexandru cel bun, cel ce stăpânea atunci toată Moldova până la Marea Neagră (1400-1432). Acesta, fiind iubitor de Sfinţi, la sfatul mitropolitului Iosif, cel ce păstorea atunci Biserica Moldovei, îndată a trimis boieri, cu destulă oaste, la Cetatea Albă. Iar ei, cu grăbire şi cu mare cinste, au adus moaştele mucenicului. Şi, primindu-le cu multă evlavie şi cinste împreună cu toţi boierii, cu mitropolitul şi cu tot clerul şi poporul, le-au aşezat în biserica Mirăuţi din Suceava, cetatea de scaun a Moldovei, în anul 1415, iar în anul 1589 moaştele au fost mutate în biserica Sfântul Gheorghe, noua catedrală mitropolitană.

În anul 1686, din pricina deselor năvăliri ale tătarilor, sfintele moaşte au fost duse în Polonia, de Sfântul mitropolit Dosoftei al Moldovei, care a fost luat ostatic de regele Jan Sobieski al Poloniei (1674-1696), după retragerea sa din Moldova, întrucât domnitorul Constantin Cantemir al Moldovei (1685-1693) nu s-a asociat cu el împotriva turcilor.

Revenirea acestor sfinte moaşte de la Jolkiev, din Polonia, s-a făcut abia în anul 1783 prin grija episcopului de Rădăuţi, Dositei. Readucerea moaştelor Sfântului Ioan cel nou la Suceava se sărbătoreşte în fiecare an la 24 iunie.

Până astăzi Sfântul Ioan cel nou de la Suceava dăruieşte tămăduiri de la racla sa tuturor celor ce aleargă la el cu credinţă şi evlavie.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

3. Sfântul ierarh Niceta de Remesiana - Sfântul ierarh Niceta (Nichita) s-a născut în jurul anului 338, în cetatea Remesiana, din provincia Dacia Mediterranea, la sud de Dunăre (astăzi localitatea Bela Palanka din Serbia), într-o familie de daco-romani creştini.

A deprins din copilărie purtarea în duhul Evangheliei şi a învăţat la înalte şcoli ale vremii, ajungând un tânăr cu o cunoaştere adâncă a multor arte şi ştiinţe. Aprins de dorul dumnezeiesc, şi-a închinat viaţa slujirii lui Dumnezeu spre mântuirea oamenilor. De aceea a fost ales şi hirotonit episcop al cetăţii sale natale, Remesiana, unde a păstorit cu vrednicie între anii 366 şi 414.

Deşi Evanghelia fusese predicată la daco-romani de Sfinţii apostoli şi de ucenicii lor, totuşi nestatornicia vremurilor şi năvălirea popoarelor migratoare au făcut ca dreapta credinţă să aibă nevoie de noi propovăduitori plini de curaj şi de jertfelnicie.

Lucrarea misionară a Ierarhului Remesianei s-a întins, de la cele două Dacii, aflate la sudul Dunării, şi la daco-romanii din nordul ei. Predica sa era adresată însă şi altor neamuri, barbare, precum goţii, besii şi hunii.

Sfântul Niceta a fost un adevărat apostol, întărind credinţa ortodoxă, aducând pe păgâni la botez şi îndepărtând superstiţiile dintre cei de curând încreştinaţi. Pentru continuarea acestei misiuni, el hirotonea preoţi şi diaconi, zidea şi sfinţea biserici şi întemeia obşti monahale.

În parohii şi mănăstiri, statornicise săvârşirea cu evlavie a dumnezeieştii Liturghii şi a sfintelor slujbe, chiar şi a privegherilor de noapte, ca pregătire duhovnicească, în ajunul duminicilor şi a marilor praznice. În lucrarea sa misionară, Sfântul se folosea de cântarea psalmilor, dar şi de imne creştine pe care le compunea el însuşi, precum imnul Pe Tine, Dumnezeule, Te lăudăm (Te Deum laudamus), scris într-o limbă latină înţeleasă de toţi, şi de mare limpezime teologică.

Dintre scrierile sale, care-i arată dreapta credinţă, râvna apostolică şi grija părintească pentru credincioşii săi, au ajuns până la noi, în parte sau în întregime, următoarele: şase cateheze, adresate celor care se pregăteau pentru primirea sfântului botez, grupate sub titlul Cărticele de învăţătură, precum şi lucrările: Despre diferite numiri ale Domnului nostru Iisus Hristos, Către o fecioară afierosită, Despre privegherile robilor lui Dumnezeu şi Despre folosul cântării de psalmi.

Se ştie că Sfântul Niceta a întreprins cel puţin două pelerinaje la moaştele Sfântului Felix, în cetatea Nola din provincia italiană Campania, prilej cu care a legat o caldă şi duhovnicească prietenie cu Sfântul Paulin, episcopul acelei cetăţi. Acesta i-a şi dedicat Sfântului Niceta două poeme, în care laudă slujirea lui misionară plină de dumnezeiască râvnă.

Sfântul ierarh Niceta a adormit în Domnul puţin după anul 414, încheind o păstorire îndelungată şi bogată în roade duhovniceşti şi fiind cinstit pentru sfinţenia sa de cei care l-au cunoscut, ca şi de urmaşii lor.

Chipul blând, înţelept şi smerit al ierarhului din Remesiana a rămas întipărit în inimile strămoşilor noştri daco-romani şi s-a transmis peste veacuri, fiind frumos zugrăvit şi în unele colinde. El este cinstit în mod deosebit de comunităţile româneşti din Serbia, ca un sfânt ocrotitor, întrucât el a vieţuit în vremea de formare a poporului român, întărind în dreapta credinţă pe strămoşii noştri.

Pentru rugăciunile Sfântului ierarh Niceta, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Proloage - Naşterea Sfântului, slăvitului prooroc, Înainte-Mergătorul şi Botezătorul Domnului, Ioan

Luna iunie în 24 de zile: naşterea Sfântului, slăvitului prooroc, Înainte-Mergătorul şi Botezătorul Domnului, Ioan.

Vrând soarele cel nespus, Hristos Mântuitorul nostru, să răsară lumii, plecând cerurile şi pogorându-Se în pântecele fecioresc, cel mai curat decât cerurile, se cădea ca, mai întâi, să iasă luceafărul din cea stearpă, adică, Sfântul Ioan, Înainte-Mergătorul, ca un înainte vestitor, propovăduind şi zicând: "Vine după Mine Cel mai tare decât mine.

"Deci, împlinindu-se vremea Sfintei Elisabeta, ca să nască, a născut fiu, la bătrâneţe, din pântece sterp, precum, de demult, Sara pe Isaac şi minunea mergea înainte minunii. Mai înainte, adică, de a naşte Fecioara pe Hristos, a născut cea stearpă, în zilele sale, pe Mergătorul înainte al lui Hristos, pentru ca cei ce vor vedea naşterea cea peste fire, din cea bătrână, să creadă şi naşterea, cea mai presus de fire, care avea să fie din Fecioară cea nenuntită, şi să zică, în sine lor: Puterea cea nebiruită a lui Dumnezeu, care a dezlegat nerodirea celei bătrâne, acea putere este în stare ca, şi pe Fecioara, cea nestricată, să o facă maică.

Şi a fost naşterea cea minunată a lui Ioan, Înainte-Mergătorul înaintea Naşterii lui Hristos, cea şi mai minunată. Şi această minune, pregătea altă minune după maica cea stearpă, Maica cea pururea Fecioară; după naşterea cea minunată a Elisabetei, naşterea cea străină a Fecioarei. Pentru că, întru amândouă maicile, rânduiala naşterii covârşeşte rânduielile firii, Dumnezeu voind aşa. Căruia, ca unui Ziditor, toată firea Îi slujeşte.

Iar, după ce a născut Elisabeta, au auzit vecinii, cei ce vieţuiau împrejur, rudeniile şi cunoscuţii, şi se bucurau împreună cu ea, că a făcut cu dânsa, Domnul, milă, ridicând de la ea ocara nerodirii.

Şi s-au împlinit cuvintele Sfântului bine-vestitor Gavril, care a zis către Zaharia: "Femeia ta va naşte un fiu şi mulţi se vor bucura de naşterea lui." Deci se bucurau, pe de o parte, rudeniile, iar pe de altă parte, se bucurau cei care erau cuprinşi, cu mare dorire, de Mesia cel aşteptat, deşi nu ştiau că a sosit, atunci, taina întrupării lui Hristos.

Dar, în vremea naşterii, Înainte-Mergătorului lui Hristos, duhul lor se pornea spre bucurie, Duhul Sfânt veselindu-se inimile lor, ca şi cum le-ar fi dat o înştiinţare pentru împlinirea aşteptării lor. Şi, în ziua a opta, au venit preoţii şi prietenii în casa lui Zaharia, ca să taie împrejur pruncul. Şi voiau să-l numească pe el Zaharia, cu numele tatălui său, dar mama sa nu se învoia, pentru că, soţie de prooroc fiind şi născătoare de prooroc, Sfânta Elisabeta era ea însăşi plină de darul proorocesc. Şi poruncea prooroceşte că, pe pruncul cel născut al lor, să-l numească cu acel nume, de care nu auzise de la bărbatul său, de vreme ce acesta s-a întors, de la templu, la casa sa, având limba legată prin muţenie, şi nu putea spune, soţiei sale, despre îngerul care binevestise zămislirea fiului şi i-a zis: "Vei chema numele lui Ioan."

Deci, povăţuindu-se de Duhul Sfânt, maica numea Ioan pe prunc, ca o proorociţă, ea care a cunoscut, mai dinainte, prooroceşte, venirea la dânsa a Maicii lui Dumnezeu, când a zis: "De unde mie, cinstea aceasta, ca să vină Maica Domnului la mine?"

Iar, cei ce voiau să taie împrejur pruncul, făceau semne tatălui lui, cum ar voi să-l numească pe el. Iar acela, cerând o tăbliţă a scris: "Ioan să fie numele lui!" Şi, îndată, s-a deschis gura lui Zaharia şi limba lui s-a dezlegat din muţenie. Şi grăia, binecuvântând pe Dumnezeu.

Şi se minunau toţi de atâtea minuni mari, că cea îmbătrânită a născut, iar maica şi tatăl, cel mut, s-au oprit la acelaşi nume, cu care să-l numească pe fiul lor. Iar, după scrierea numelui, îndată a grăit mutul şi ceea ce a scris cu mâna, aceea a grăit gura şi s-a făcut numele lui Ioan, ca o cheie a gurii părinţilor, deschizând-o spre prea mărirea lui Dumnezeu.

Şi a căzut peste toţi cei dimprejur frică şi mirare, pentru că, toţi cei ce auzeau aceasta, cu spaimă se minunau şi se povesteau toate cuvintele acestea, în toată partea muntelui Iudeii, adică, în hotarele Hebronului, cetatea cea preoţească, unde era casa lui Zaharia, la care, de la Ierusalim, era cale de opt ceasuri. Şi stă acea cetate de la Betleem, la un loc mai înalt şi se numea cetatea muntelui, pentru munţii ei, iară hotarele ei se numeau părţile muntelui, precum la Evanghelie se scrie, despre Născătoarea de Dumnezeu: "Sculându-se Maria din Nazaretul

Galileii, a mers la munte cu grăbire, în cetatea Iudeii, adică în Hebron, şi a intrat în casa lui Zaharia şi s-a închinat Elisabetei."

Deci, întru acea parte a muntelui, se minunau mult cei ce auzeau de măririle lui Dumnezeu, ce se făceau în casa lui Zaharia. Şi grăiau între ei: "Ce va să fie pruncul acesta?"

Şi mâna lui Dumnezeu era cu pruncul şi creştea întru el darul lui Dumnezeu. Şi a petrecut în pustiu, până la ziua arătării lui, către popor. Şi aşa, mâna Domnului păzea şi acoperea pe Sfântul Ioan, ca să meargă înaintea feţei Domnului, cu duhul şi cu puterea lui Ilie, ca să gătească Lui cale, Celui ce venea să mântuiască neamul omenesc.

Iar pentru toate acestea slăvit să fie Hristos Dumnezeu, Mântuitorul nostru, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în veci, Amin.

Întru această zi, învăţătura la naşterea Sfântului şi Înainte-Mergătorul şi Botezătorul Ioan.

Se cuvine, fraţilor, să facem toată dreptatea, cu de-amănuntul, şi să ţinem cu cinste, praznicilor plăcuţilor lui Dumnezeu, pentru că, dacă ne apropiem de ei, cu credinţă curată şi cu fapte bune, luăm iertare de păcate şi câştigăm vindecare de tot felul de boli.

Pentru că, despre dânşii a zis Domnul nostru Iisus Hristos: "Pe cei morţi, să-i înviaţi, pe cei leproşi, să-i curăţiţi, dracii să-i izgoniţi, precum în dar aţi luat, în dar să daţi." Că, luând un asemenea dar, ei, au şi suferit, de la cei necredincioşi, multe chinuri şi, nu numai atât, ci şi sângele şi-au vărsat, pentru Dumnezeul lor şi al vostru, dorind foarte mult a noastră mântuire.

Precum şi acest mare prooroc şi Mergător-Înainte al lui Hristos, Ioan Botezătorul, care minunată naştere având, a avut şi o viaţă mai presus decât toţi oamenii. Că, aşa se cădea, să răsară raza care avea să propovăduiască venirea lui Hristos, Soarele dreptăţii, adică, să propovăduiască însăşi Naşterea lui Hristos, cea mai presus de minte şi de puterea omenească, al căruia propovăduitor, Mergător-Înainte, a şi fost.

Cine a auzit, cândva, sau cine a văzut ca o fecioară, fără de bărbat, să primească în pântec pe Făcătorul oamenilor? Dar, de vreme ce ne-a văzut pe noi, că eram întru răutatea diavolului, n-a suferit ca să ne privească pe noi robiţi de vrăjmaşul şi,

pentru aceea, a intrat într-o smerenie ca aceasta. Însă, mai-marele, a trimis la Zaharia, preotul, pe Arhanghelul Gavriil, ca bine să-i vestească lui bucurie, prin zămislirea lui Ioan şi prin naşterea cea din pântece îmbătrânit şi neroditor, precum aţi auzit luminosul grai al evanghelistului.

Drept aceea, şi noi, fraţilor, să ne îndulcim de acest luminos praznic al mergătorului - Înainte al Domnului şi, cu fapte bune împodobindu-ne, să urmăm acestui mare prooroc Ioan, pe care l-a pus Dumnezeu drept chip, toturor celor ce vor să se mântuiască. Pentru că Ioan nu vieţuia în case cu multe slugi, ci în pustie vieţuia, ca un înger, împlinind proorocia, până la Botezul Domnului şi propovăduind Împărăţia lui Dumnezeu, pe care, şi noi, dorind-o, să ne iubim unul pe altul, cearta călcând-o, mânia lepădând-o, de la vorbirea de rău, întorcându-ne, lenevirea izgonind-o, curăţenia şi milostenia iubindu-le.

Şi, dacă cineva, pe toate acestea mai sus-zise, le va câştiga, atunci, acela, fără de osteneală, va urca spre cer şi fiu al lui Dumnezeu se va numi şi la scaunul lui Dumnezeu înainte-stătător va fi. Fiindcă cu milostenia, ca şi cu o apă, se şterg păcatele.

Drept aceea, fraţilor, curăţia şi milostenia să le iubim, pentru că, pe cei care fac milostenie, Dumnezeu îi fericeşte, zicând: "Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui." Pentru că, nu ni se cade nouă, să fim, numai prin cuvânt creştini, ci şi fapte bune să câştigăm, ca să ne aflăm şi să ne arătăm neruşinaţi la înfricoşătoarea Judecată, unde nu va ajuta sluga pe stăpânul său, nici tatăl pe fiul său, nici maica pe fiica sa, nici fratele pe fratele său, decât numai faptele cele bune ne vor duce pe noi în viaţa cea veşnică, iar cele rele, cu ruşine ne vor duce în osânda, de care să ne izbăvească pe noi Domnul Dumnezeul nostru. Căruia este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Vieţile sfinţilor - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul

24 iunie (latin)
24 iunie (bizantin)

Biografii: varianta 1

Ioan, numit „Botezătorul”, este fiul lui Zaharia şi al Elisabetei, amândoi din neamul preoţesc al poporului ales.

Ştim din cuvintele îngerului Gabriel că Ioan (al cărui nume înseamnă „Dumnezeu se îndură, este milostiv”) este un dar al rugăciunilor părinţilor săi înaintaţi în vârstă. Prevestit deja de Sfânta Scriptură drept precursor al lui Mesia, Ioan întruchipează caracterul energic al lui Ilie. Misiunea sa este asemenea, „în duh şi în tărie”, ca misiunea profetului Ilie, fiind trimis să pregătească „un popor desăvârşit” pentru venirea lui Mesia. Chiar înaintea de a se naşte, remarcă prezenţa lui Iisus „tresărind de bucurie” în sânul mamei, cu prilejul vizitei Mariei la vara sa Elisabeta.

Trimis de Dumnezeu „să facă drepte căile Domnului”, este sanctificat de harul divin mai înainte ca ochii săi să se fi deschis la lumina soarelui. Elisabeta, „plină de Duh Sfânt”, îi spune Mariei: „Iată, abia a ajuns glasul tău la urechile mele şi copilul a tresărit de bucurie în sânul meu”.

După cronologia indicată de îngerul Gabriel („acesta este a şasea lună pentru Elisabeta”), naşterea Înainte Mergătorului a fost fixată de Biserică la trei luni după Buna Vestire şi la şase luni înainte de sărbătoarea Naşterii Domnului. Sărbătoarea naşterii lui Ioan Botezătorul, afară de sărbătorile naşterii lui Iisus şi a Mariei, este singura festivitate liturgică pe care Biserica o dedică naşterii unui sfânt. Sfântul Ioan Botezătorul este primul sfânt cinstit de întreaga Biserică cu o sărbătoare liturgică specială, încă din cele mai vechi timpuri. Sfântul Augustin relatează că Sfântul Ioan Botezătorul era cinstit de Biserica din Africa la 24 iunie.

La fel de veche este şi celebrarea ajunului sărbătorii, celebrare nereţinută de noul calendar. Se poate constata marele interes pe care în toate timpurile l-a trăit austerul profet, atât de preţuit de însuşi Hristos, care l-a numit „cel mai mare dintre cei născuţi din femeie”.

În istoria răscumpărării, Ioan Botezătorul este între personalităţile unice: este ultimul profet şi primul apostol, întrucât înainte şi după venirea lui Mesia a dat mărturie despre el. „Este mai mult decât un profet - spune însuşi Iisus. El este acela despre care stă scris: iată, eu trimit pe îngerul meu înaintea feţei tale, pentru a pregăti calea înaintea ta”.

Biciuind cu asprime ipocrizia şi depravarea, plăteşte cu moarte de martir hotărârea de a apăra moralitatea, fără să cedeze nici chiar în faţa ameninţării cu moartea. La 29 august Biserica aminteşte printr-o altă sărbătoare sfârşitul de martir al lui Ioan Botezătorul, prototip al sihastrului şi al misionarului.

La unele popoare se obişnuieşte ca numele Ioan Botezătorul să fie folosit drept prenume cu amândoi termeni: în franceză Jean-Baptiste; în italiană Giovanni Battista. Mulţi sfinţi şi multe personalităţi au acest prenume. În limba română există un prenume feminin: Sânziana, Sânzioana, Sânzeana, Sâmziana. El se referă nu la persoana lui Ioan Botezătorul, ci la sărbătoarea de la 24 iunie, numită Sânziene, şi legată de multe obiceiuri populare ce se pare că provin din timpuri foarte vechi, precreştine, amintind de ceremonii de la sărbătorile zeiţei Diana, devenită la daco-romani Zâna.

O amintire a numelui Botezătorului, în franceză Baptiste, ar fi numirea obiceiului atât de utilizat: batista, deoarece primul fabricant al acestei ţesături a fost un oarecare Baptiste, care trăia la Cambrai în secolul al XIII-lea.

În afară de orice considerente lingvistice, chipul lui Ioan Botezătorul, în sufletul fiecărui creştin, este nedespărţit de credinţa faţă de Hristos, amintindu-i că nu trebuie să fie trestie ce se clatină.

Sursa: "Vieţile sfinţilor", Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Bucureşti

Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul

Biografii: varianta 2

„Mai înainte de a fi conceput, tu i-ai dat un nume profetic; mai înainte să se nască, a fost umplut de Duhul Sfânt. Pe când era încă în sânul mamei, a meritat să audă vocea Mamei lui Dumnezeu şi tresăltând de o bucurie tainică, a salutat începutul răscumpărării umane. El a devenit înainte-mergătorul lui Hristos, care avea să-l proclame cel mai mare dintre cei născuţi din femeie” [1].

Acest text liturgic este sinteza cea mai completă a figurii lui Ioan Botezătorul. Biserica celebrează două sărbători în cinstea sa: astăzi, comemorează naşterea şi, pe 29 august, martiriul său.

Copilul

Aşa cum relatează Evanghelia după Luca, Zaharia şi Elisabeta, din cauza vârstei înaintate, îşi pierduseră speranţa de a mai avea un fiu. Pentru ei, acest lucru era o mare durere, deoarece sterilitatea la evrei era considerată o nenorocire.

Într-o zi, în timp ce Zaharia îşi împlinea oficiul său de preot la templu şi oferea jertfa de seară în interiorul sanctuarului, a primit o veste care pentru un om este incredibilă: că în curând va avea un fiu. Nu putea crede acest lucru şi, de aceea, el a cerut un semn. Semnul i-a fost dat imediat: a rămas mut până la împlinirea cuvântului lui Dumnezeu. Elisabeta, spre surprinderea rudelor şi cunoscuţilor, a zămislit un copil. Era, în mod evident, un dar al lui Dumnezeu.

Când a primit vizita verişoarei sale, Maria şi a înţeles de la ea minunile pe care Dumnezeu urma să le facă pentru mântuirea oamenilor, nu a putut avea altă reacţie decât aceea de a-l lăuda şi binecuvânta pe Dumnezeu, în timp ce copilul, care de acum se afla în luna a şasea, a tresăltat în sânul ei.

La naşterea sa, părinţii au fost de acord să-l numească Ioan, nume care vrea să spună YHWH îşi arată bunăvoinţa. Şi Zaharia şi-a recăpătat graiul, şi astfel, a putut să înalţe un imn de mulţumire şi să anunţe destinul noului-născut, numindu-l „profet al Celui Preaînalt”.

Înainte-mergătorul

Când şi-a înţeles misiunea şi a împlinit vârsta potrivită, Ioan a început să ducă o viaţă de ascet în pustiu: purta „o haină din păr de cămilă şi o cingătoare de piele încinsă la mijloc, iar hrana lui erau lăcustele şi mierea sălbatică” (Mt 3,4). Viaţa sa

[1] *MA II, 1134.*

de pocăinţă impresiona pe foarte mulţi oameni care, din toate regiunile Palestinei, veneau la el pentru a-i asculta cuvântul profetic. El predica pocăinţa, convertirea inimii pentru pregătirea venirii împărăţiei mesianice, care era aproape. În semn de purificare de păcate şi naştere la o nouă viaţă, el îi cufunda în apele Iordanului pe cei care primeau cuvântul său. De aceea, el a fost numit Botezătorul.

Mergeau la el până şi soldaţi, ca să ceară un lucru pe care niciodată nu l-ar fi putut face din cauza meseriei lor, căzute în dizgraţie şi rău văzute de populaţie. Ioan le-a răspuns acestora: „Nu maltrataţi şi nu acuzaţi pe nimeni pe nedrept şi mulţumiţi-vă cu solda voastră” (Lc 3,14). Pentru farisei şi saducei, oameni care erau siguri că au mântuirea în buzunar, deoarece observau legea, el avea cuvinte foarte dure: „Pui de vipere! Cine v-a învăţat să fugiţi de mânia care vine? Faceţi, deci, rod vrednic de pocăinţă” (Mt 3,7-8).

Mulţi au început să creadă că poate el este Mesia cel mult aşteptat, dar el a vorbit în mod clar tuturor: „Eu vă botez cu apă spre convertire, însă cel care vine după mine este mai puternic decât mine; eu nu sunt vrednic să-i duc încălţămintea. El vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc” (Mt 3,11). Şi comisiei oficiale trimise de marii preoţi i-a spus că nu el era Mesia şi a adăugat că Mesia este deja în mijlocul lor, dar ei nu-l cunoşteau.

A venit şi rândul lui Iisus să vină la Iordan, pentru a fi botezat. Când Ioan l-a văzut înaintea sa, i-a zis: „Eu trebuie să fiu botezat de tine şi tu vii la mine?” Şi Iisus i-a spus atunci: „Lasă acum, căci aşa se cuvine, ca noi să împlinim toată dreptatea”. Ioan a consimţit şi l-a văzut pe Duhul Sfânt deasupra lui, în timp ce Tatăl confirma că acesta era chiar „Fiul său prea iubit”, în care îşi afla toată plăcerea (cf. Mt 3,13-17). În acel moment, Botezătorul, arătându-l pe Iisus mulţimii, a spus: „Iată mielul lui Dumnezeu, iată-l pe acela care ia asupra sa păcatul lumii” (In 1,29). Iar discipolilor săi le mărturisea: „Acum, bucuria mea este deplină. El trebuie să crească, iar eu să mă micşorez” (In 3,29-30).

Martiriul

Misiunea sa se împlinise; Iisus din Nazaret îşi începuse predica şi avea deja grupul apostolilor şi al discipolilor, şi o mare mulţime îl urma. Ioan predicase pentru a pregăti un popor demn şi nu a dat înapoi nici în faţa regelui Irod Antipa. Acesta, luând-o pe Irodiada, soţia fratelui său, l-a auzit pe Ioan Botezătorul spunând: „Nu-ţi este permis să o ai!” Dacă voiau să ia parte la banchetul mântuirii, şi regele, şi curtea sa trebuiau să-şi schimbe viaţa. Evanghelia relatează (cf. Mt 14,1-12; Lc

7,18-30) că Irod, în fond, îl admira pe acest profet, dar Irodiada, care îl ura din toată inima, a reuşit să-l convingă pe rege să-l pună în închisoare.

Discipolilor care au venit să-l viziteze şi l-au întrebat dacă trebuie chiar să creadă în Iisus, el le-a răspuns să meargă şi să-l întrebe în numele său: „Eşti tu Mesia sau trebuie să aşteptăm pe un altul?" Iisus le-a arătat semnele indubitabile ale faptelor sale mesianice şi apoi le-a spus că între cei născuţi din femeie nu a existat nici unul mai mare decât Ioan.

Ioan Botezătorul este primul canonizat, încă în viaţă, de însuşi Iisus. Şi Ioan însuşi a confirmat cuvintele Învăţătorului prin martiriul său, deoarece Irodiada a reuşit să aibă pe o tipsie capul său, gândindu-se că astfel va tăcea pentru totdeauna cel care reprezenta glasul de nesuprimat al conştiinţei umane. Uciderea nu a făcut decât să trezească oroare şi să crească faima lui Ioan Botezătorul. Martiriul său este amintit nu numai de evanghelii dar, şi de Antichităţi iudaice ale lui Iosif Flaviu, care îl numea „om bun, ce îi determina pe iudei la practicarea virtuţii" [2][2].

Pentru creştini, Botezătorul este cel care încheie Vechiul Testament şi începe Noul Testament, arătând tuturor figura lui Hristos Răscumpărătorul. Pentru aceasta, lui i-au fost dedicate nenumărate Biserici în Orient şi în Occident.

Sursa: "Martiri şi sfinţi din calendarul roman", Editura Sapientia, Enrico Pepe, trad. pr. Ioan Bişog

[2] *Flaviu, Ant., XVIII, 5, 2.*

Părintele Ilie Cleopa - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul

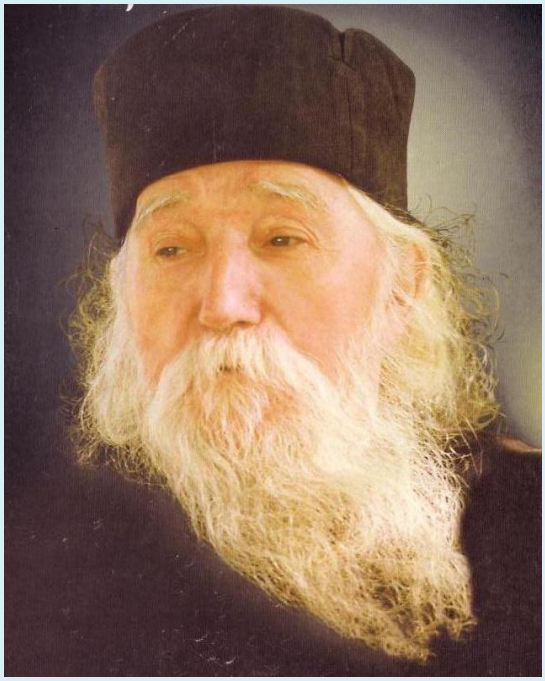

Amin zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuţi din femei, unul mai mare ca Ioan Botezătorul (Matei 11, 11)

Iubiţi credincioşi, apropiindu-se zorile mântuirii neamului omenesc şi Hristos, Soarele dreptăţii, voind a veni pe pământ pentru mântuirea neamului omenesc din robia diavolului, mai înainte de lumină a răsărit luceafărul cel înaintemergător, dumnezeiescul şi marele Prooroc Ioan Botezătorul.

Minunată şi binevestită de Arhanghelul Gavriil i-a fost naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, după cum şi trăirea lui pe pământ i-a fost îngerească şi mai presus de om. Dumnezeiasca Scriptură ne arată luminat în ce fel a fost naşterea lui Ioan, zicând: ***"Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot cu numele Zaharia, din ceata preoţească a lui Abia, iar femeia lui era din fiicele lui Aaron şi se numea Elisabeta. Şi erau amândoi drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără de prihană în toate poruncile şi rânduielile Domnului. Dar nu aveau copii, deoarece Elisabeta era stearpă şi amândoi erau înaintaţi în zilele lor. Şi, pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu în rândul săptămânii sale, după obiceiul preoţiei, a ieşit la sorţi să tămâieze, intrând în altarul Domnului, iar toată mulţimea poporului, în ceasul tămâierii, era afară şi se ruga.***

Şi i s-a arătat îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii. Şi, văzându-l Zaharia, s-a tulburat şi frică a căzut peste el. Iar îngerul a zis către el: Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-l vei numi Ioan. Şi bucurie şi veselie vei avea şi mulţi se vor bucura de naşterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului; vin şi sicheră nu va bea şi încă din pântecele maicii sale se va umple de Duhul Sfânt şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor. Şi va merge înaintea Lui cu duhul şi cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre fii şi pe cei neascultători la înţelepciunea dreptilor, ca să gătească Domnul un popor desăvârşit" (Luca 1, 13-17).

Acestea sunt cuvintele Sfintei Scripturi în legătură cu naşterea Sfântului Ioan Botezătorul. Sunt încă şi alte cuvinte ce urmează în această privinţă în Sfânta Evanghelie de la Luca, dar noi, oprindu-ne aici, vom pune o întrebare la mărturia Arhanghelului Gavriil, marele binevestitor şi trimis al Preaînaltului Dumnezeu, care zice despre ***Ioan că va fi mare înaintea Domnului*** (Luca 1, 15).

Cu adevărat, fraţii mei, mulţi din sfinţii lui Dumnezeu au fost mari şi slăviţi de Domnul.

Mare a fost fericitul patriarh Avraam, căci a crezut în Dumnezeu şi i s-a socotit aceasta ca dreptate (Facere 15, 6).

- ✓ ***El s-a învrednicit a primi pe Sfânta Treime în chip de trei oameni, la stejarul Mamvri*** (Facere 18, 2).
- ✓ ***El a adus jertfă lui Dumnezeu pe singurul său fiu, Isaac, şi atât de mult a plăcut lui Dumnezeu, încât a auzit de la El aceste cuvinte: Juratu-M-am pe Mine Însumi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta şi nu ai cruţat nici pe singurul tău fiu pentru Mine, de aceea te voi binecuvânta cu binecuvântarea Mea şi voi înmulţi foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului şi ca nisipul de pe malul mării, şi va stăpâni neamul tău cetăţile duşmanilor tăi şi se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului pentru că ai ascultat glasul Meu*** (Facere 22, 16-18).

Mare a fost patriarhul Isaac, căci prin mijlocirea îngerului Domnului şi-a luat femeie din neamul lui Avraam (Facere 24, 4, 7, 40, 51).

Mare a fost şi patriarhul Iacob, că a fost binecuvântat întâi de tatăl său Isaac (Facere 27, 28-30). El a fost ***tatăl celor doisprezece patriarhi*** (Matei 1, 2) şi împreună cu Avraam, strămoş după trup al Mântuitorului nostru Iisus Hristos. ***Mare a fost Moise, căci cu el vorbea Dumnezeu gură către gură, la arătare şi aievea, iar nu în ghicituri, şi el vedea faţa Domnului*** (Numerii 12, 8).

- ✓ Acest mare şi slăvit prooroc al lui Dumnezeu era ***cel mai blând om de pe faţa pământului*** (Numerii 12, 3).
- ✓ Prin el Dumnezeu a făcut mari, înfricoşate şi preamărite minuni, ***prin care a bătut Egiptul cu atâtea feluri de pedepse*** (Ieşire 4, 11) şi ***a scos din robia egiptenilor pe poporul Său, Israel*** (Ieşire 12, 30-33).

Mare a fost şi Iisus al lui Navi*, urmaşul lui Moise la conducerea poporului lui Israel* (Iosua 1, 1-17), căci ***prin el a uscat Dumnezeu Iordanul şi a adus în pământul făgăduinţei pe poporul ales*** (Iosua 3, 13-17).
Mare a fost şi Samuil*, cel născut prin rugăciune şi post, care a uns la împărăţie pe Saul şi pe David* (I Regi 1, 10-13; 10, 1-2).
Mare a fost Ilie*, cel ce sufla cu foc şi care de trei ori a pogorât foc din cer* (III Regi 18, 38; IV Regi 1, 10) şi ***a încuiat cerul să nu plouă pe pământ trei ani şi şase luni, apoi, prin rugăciunea lui, iar s-a deschis cerul şi a dat Dumnezeu ploaie pe pământ*** (III Regi 18, 44-45).
Mare a fost şi sfântul prooroc şi împărat David*, cel după inima lui Dumnezeu* (I Regi 16, 7) şi ***strămoş după trup al Mântuitorului nostru Iisus Hristos.***

Dar ce vom zice de ceilalţi sfinţi şi aleşi ai lui Dumnezeu care au fost împodobiţi de Dumnezeu cu felurite daruri şi puteri? Însă pe toţi i-a întrecut în sfinţenie şi cinste Sfântul şi dumnezeiescul Prooroc Ioan, Înaintemergătorul şi botezătorul Domnului. Acest adevăr l-a arătat nu numai Arhanghelul Gavriil, când a zis către Zaharia, tatăl Sfântului Ioan, "***căci va fi mare înaintea lui Dumnezeu***", ***ci şi Însuşi Mântuitorul nostru Iisus Hristos când a zis:*** *Amin zic vouă, nu s-a ridicat între cei născuţi din femei, unul mai mare ca Ioan Botezătorul* (Matei 11, 11).

Acestea le-am spus pentru slava şi cinstea cea mare pe care i-a dat-o Dumnezeu Sfântului Ioan Botezătorul. Acum se cuvine să arătăm ce s-a întâmplat după bunavestirea Arhanghelului Gavriil, la naşterea Sfântului Ioan. Iată ce ne spune Sfânta Evanghelie: ***Şi a zis Zaharia către înger: După ce voi cunoaşte acestea? Căci eu sunt bătrân şi femeia înaintată în zilele ei. Şi îngerul, răspunzând, i-a zis: Eu sunt Gavriil, cel ce stă înaintea lui Dumnezeu, şi sunt trimis să grăiesc către tine şi să-ţi binevestesc acestea. Şi iată vei fi mut şi nu vei putea vorbi până în ziua când vor fi acestea, pentru că nu ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor*** (Luca 1, 18-20).

Iubiţi credincioşi, dacă cercetăm Sfânta şi dumnezeiasca Scriptură, aflăm că, ***chiar unii dintre cei mai mari sfinţi şi aleşi ai lui Dumnezeu au avut câte o greşală. Dar Preabunul Dumnezeu nu a voit pentru o greşală sau două să-i piardă, ci le-***

a dat oarecare canon pentru greşala lor în lumea aceasta, spre a nu-i pedepsi împreună cu cei răi în osânda veşnică.

Astfel vedem pe patriarhul Avraam, ***când i s-a arătat Dumnezeu şi i-a zis: Eu sunt Domnul care te-a scos din Urul Caldeei, ca să-ţi dau pământul acesta de moştenire*** (Facere 15, 7). ***Iar Avraam a zis: Stăpâne, Doamne, după ce voi cunoaşte că-l voi moşteni?*** (Facere 15, 8). **Acest cuvânt al lui Avraam este îndoială şi, pentru această îndoială**, ***Dumnezeu îi arătă că neamul lui va fi robit în Egipt patru sute de ani*** (Facere 15, 13).

La fel au greşit Moise şi Aaron, după cum Însuşi Dumnezeu arată, zicând: Pentru că aţi greşit înaintea Mea în mijlocul fiilor lui Israel, la apele Meribei, la Cadeş, în pustiul Sim şi pentru că nu aţi arătat sfinţenia Mea întru fiii lui Israel, numai de departe veţi vedea pământul pe care Eu îl voi da fiilor lui Israel, dar de intrat nu veţi intra în pământul acela (Deuteronom 32, 51-52).

A greşit şi marele împărat David şi a numărat poporul. Pentru aceasta trei pedepse i s-au vestit de la Dumnezeu prin Proorocul Gad (II Regi 24, 13) ***şi i s-a poruncit lui să-şi aleagă una din trei.***

S-a îndoit Petru apostolul, când Mântuitorul i-a poruncit să vină la El pe apă. Pentru această îndoială a început a se scufunda şi a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă!, iar Mântuitorul l-a mustrat pentru greşala lui şi i-a zis: Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit? (Matei 14, 26-31).

La fel s-a îndoit de cuvintele îngerului şi Proorocul Zaharia, tatăl Sfântului Ioan, când a zis către el: După ce voi cunoaşte această, căci eu sunt bătrân şi femeia mea înaintată în zilele ei? (Luca 1, 18). ***După aceste cuvinte de îndoială îndată i s-a dat canon prin îngerul Domnului, care i-a zis: Iată, vei fi mut şi nu vei putea să vorbeşti, până în ziua când vor fi acestea, pentru că nu ai crezut în cuvintele mele care se vor împlini la timpul lor*** (Luca 1, 20).

În acele zile, Elisabeta, femeia Sfântului Zaharia, a rămas însărcinată şi cinci luni s-a tăinuit pe sine, zicând: Că aşa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice ocara mea dintre oameni (Luca 1, 25). **Altă minune preaslăvită în legătură cu naşterea Sfântului Ioan Botezătorul s-a arătat** ***când el, încă fiind în pântecele mamei sale, Elisabeta, a săltat de bucurie, când Preasfânta Fecioară Maria a venit să salute pe Elisabeta, rudenia ei.*** (Luca 1, 41).

Când s-a împlinit vremea să nască Elisabeta, s-a făcut altă preaslăvită minune.

În ziua a opta după naştere se tăia împrejur pruncul după porunca Legii. Cei ce erau de faţă au voit să-i pună numele Zaharia, după numele tatălui său, iar Sfânta Elisabeta, fiind soţie de prooroc şi având în ea pe Duhul Sfânt, a zis: Nu! Ci se va chema Ioan! (Luca 1, 60). ***Iar cei de faţă au zis: Nimeni din rudenia ta nu se cheamă cu numele acesta*** (Luca 1, 61). ***Au făcut semn tatălui său, care era mut şi nu putea vorbi tocmai de la vestirea naşterii de către Gavriil. Deci Zaharia, neputând să vorbească, a făcut semn să-i dea o tăbliţă şi, dîndu-i-se o tăbliţă, a scris pe ea: Ioan este numele lui!*** (Luca 1, 63). ***Şi toţi s-au mirat. În clipa aceea încă o minune s-a făcut. S-a dezlegat gura şi limba Proorocului Zaharia, şi vorbea binecuvântând pe Dumnezeu şi frică mare a cuprins pe toţi cei ce locuiau împrejurul lor şi în tot ţinutul muntos al Iudeei s-au vestit toate aceste cuvinte şi cei care le auzeau le puneau la inimă, zicând: Ce va fi oare acest copil?*** (Luca 1, 66).

Vestea naşterii dumnezeiescului Ioan Botezătorul a ajuns până la regele Irod care stăpânea atunci pe iudei şi, auzind, se mira şi zicea: Ce va fi cu pruncul acesta? Iar când S-a născut Domnul nostru Iisus Hristos în Betleemul Iudeii şi au venit magii de la răsărit, întrebând de împăratul cel de curînd născut, atunci Irod, trimiţând ostaşi în Betleem să ucidă pe toţi pruncii de acolo, şi-a adus aminte şi de Ioan, fiul lui Zaharia, despre care auzise aceste minuni şi a zis către sine: Oare acela va fi împăratul Iudeii?

Deci, gândind să ucidă pruncul, a trimis ostaşi la Hebron, în casa lui Zaharia, dar trimişii n-au găsit pe Sfântul Ioan căci, auzind Sfânta Elisabeta de mânia lui Irod, a luat pruncul şi a fugit în munţii Iudeii din apropiere. Iar Sfântul Zaharia, cum se scrie în viaţa lui, a rămas la Ierusalim, slujind după obicei la templu, în rânduiala săptămânii sale, care se întâmplase tocmai atunci.

Ascunzându-se Elisabeta cu fiul ei Ioan în acel munte, se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu să-i apere copilul de ucigaşi. Dar, când a văzut că ostaşii care căutau mame cu copii ascunşi în munţi s-au apropiat de ea, a strigat către un munte de piatră din faţa ei: "Munte al lui Dumnezeu, primeşte pe maica cu fiul său". Atunci îndată s-a desfăcut muntele acela cu voia lui Dumnezeu şi, primind-o înlăuntrul lui, a ascuns-o de cei ce o căutau. Aşa a izbăvit Dumnezeu de moarte pe Elisabeta şi pe fiul ei Ioan.

Atunci Irod s-a mâniat şi mai mult şi a trimis ostaşi la Zaharia în biserică, zicând: "Dă-mi pe fiul tău!" ***Sfântul Zaharia i-a răspuns: "Eu acum slujesc Domnului Dumnezeului lui Israel, iar despre fiul meu nu ştiu unde este".*** *Irod, mâniindu-se, a trimis la dânsul a doua oară şi a poruncit că dacă nu-i va da copilul, să-l ucidă pe el. Deci s-au dus acolo nişte ucigaşi sălbatici ca nişte fiare şi au zis cu*

mânie către preotul lui Dumnezeu: "Unde ai ascuns pe fiul tău? Să ni-l dai nouă că aşa a poruncit împăratul. Iar dacă nu-l vei da, vei muri îndată!" ***Sfântul Zaharia a răspuns: "Voi îmi veţi ucide trupul, dar Domnul îmi va primi sufletul!"***

Atunci ucigaşii, la porunca lui Irod, l-au ucis pe Sfântul Zaharia între biserică şi altar, iar sângele lui s-a vărsat pe marmură, s-a închegat şi s-a făcut tare ca piatra, spre mărturia lui Irod şi spre veşnica lui osândă. Aşa s-a făcut martir Sfântul Zaharia, şi n-a dat la moarte pe fiul său. ***Iar soţia lui, Elisabeta, împreună cu Ioan, erau ascunşi în muntele ce se desfăcuse, prin poruncă dumnezeiască, căci li se făcuse acolo o mică peşteră. Lângă munte curgea un izvor de apă şi un finic plin de roade crescuse înaintea peşterii. Când era vremea mâncării, acel pom se pleca în jos şi îşi dădea roadele sale spre mâncare, apoi iar se ridica în sus.***

După patruzeci de zile de la uciderea Sfântului Zaharia, Elisabeta, mama Înaintemergătorului Ioan, a murit în peştera aceea, iar Sfântul Ioan, rămânând singur, a fost hrănit de îngeri şi păzit în pustie până în ziua arătării sale către Israel. Astfel acoperea mâna Domnului pe Sfântul Ioan, ca să meargă înaintea lui cu duhul şi cu puterea lui Ilie, spre a-l găti pentru calea venirii lui Hristos în lume.

Iubiţi credincioşi,

- *Astăzi s-a născut pe pământ cel mai mare om din femeie.*
- *Astăzi s-a născut apostolul pocăinţei, cel mai mare sihastru şi postitor din câţi au fost vreodată.*
- *Astăzi prăznuim naşterea Sfântului Ioan Botezătorul şi Înaintemergătorul.*

Aţi văzut ce naştere minunată şi ce părinţi sfinţi a avut? Aţi văzut ce viaţă îngerească a dus în munţii Iudeei până la vârsta de 30 de ani, când este trimis de Dumnezeu în pustiul Iordanului să propovăduiască botezul pocăinţei şi să arate oamenilor pe Hristos, Mesia cel mult aşteptat, pe Mielul şi Fiul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii?

Naşterea Sfântului Ioan s-a pus la 24 iunie, după solstiţiul de vară, când ziua începe să scadă şi noaptea se măreşte. Naşterea Domnului s-a pus la 25 decembrie, după solstiţiul de iarnă, când ziua se măreşte şi noaptea scade. ***De ce au rânduit aşa Sfinţii Părinţi? Pentru că naşterea Sfântului Ioan a avut loc la sfârşitul Legii Vechi, când învăţătura ei scade şi în locul ei vine în lume lumina lui***

Hristos care biruieşte întunericul necredinţei şi aruncă noaptea neştiinţei şi a păcatului şi aduce pe pământ o lege nouă, Legea Harului. Aceasta o spune chiar Sfântul Ioan Botezătorul: ***Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez*** (Ioan 3, 30).

Apoi vedeţi ce naştere aleasă a avut Sfântul Ioan? El nu s-a născut la vreme, când oamenii pot naşte copii; ci s-a născut la bătrâneţe, prin minune şi rânduiala dumnezeiască. Cât au plâns, cât s-au rugat şi au postit părinţii lui ca să nască un copil! **Sfântul Ioan este rod al credinţei, al rugăciunii şi al postirii părinţilor săi.** ***Apoi, la zămislirea şi la naşterea sa a luat parte Însuşi Dumnezeu, Care, primind lacrimile părinţilor, le-a vestit naşterea lui prin Arhanghelul Gavriil. Nu un înger oarecare a trimis Dumnezeu, ci pe un arhanghel, care va vesti şi Fecioarei Maria că va naşte pe Hristos.***

Câţi dintre creştinii noştri se mai roagă să le dea Dumnezeu copii? Câţi dintre ei postesc şi se roagă pentru a le da Domnul fii buni, credincioşi şi sănătoşi? Câţi copii nu se zămislesc când părinţii sunt în stare de beţie şi robiţi de păcate? Tocmai de aceea copii se nasc greu şi unii sunt suferinzi. Însă, dacă facem totul în viaţă cu rugăciune şi cu post, nu se poate să nu ne audă şi să nu ne împlinească Dumnezeu cererea după inimă. *Învăţaţi de la părinţii Sfântului Ioan cum trebuie să vă rugaţi şi cum să naşteţi copii; copiii buni se nasc de obicei din părinţi buni şi credincioşi.*

Copii sfinţi se nasc din părinţi cu viaţă sfântă şi neîntinată. Căci în majoritatea cazurilor, cum sunt părinţii, aşa sunt şi copiii, care sunt copia părinţilor. Zămislirea copiilor nu este un act iraţional, de păcat, de plăcere, spre osândă. Acest act este rânduit de Dumnezeu pentru înmulţirea neamului omenesc, dar trebuie şi el stăpânit de credinţă şi de voinţă. Zămislirea copiilor trebuie să fie un act creştin, adică făcut cu înfrânare, spre naşterea de fii, iar nu un act animalic, spre ucidere de copii, spre plăcere şi osândă. Tot ce este făcut în numele lui Dumnezeu, cu rugăciune şi bună rânduială, este bun, binecuvântat, folositor şi ne aduce pace în conştiinţă. Iar cel ce-şi bate joc de căsnicie, de soţie, de legea morală dată de Dumnezeu şi trăieşte în desfrânare şi în ucideri de copii, acela nu va scăpa de osânda dreptului Judecător.

Să fugim de desfrânare şi de ucidere şi să nu facem trupul nostru casă de ucidere şi de desfrânare. Aici este taina divină a familiei creştine. Să nu vă stăpânească desfrânarea şi uciderea de copii, că aceste două grele păcate macină familia, slăbeşte societatea, degenerează omul, această fiinţă dumnezeiască zidită după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Păstraţi cinstea casei, onoarea de creştini şi fii

ai lui Dumnezeu. Păziţi-vă trupul curat şi patul neîntinat de fărădelegea desfrânării şi a uciderii. Că dacă Zaharia numai puţin a greşit lui Dumnezeu şi a amuţit nouă luni de zile, ce răspuns vor da creştinii vinovaţi de desfrânare şi de uciderea copiilor? Cum nu vor amuţi veşnic asemenea părinţi şi mame în ceasul întrebărilor şi al dării de răspuns, că pentru toate vom fi judecaţi?!

Luaţi aminte şi la numele pe care le puneţi copiilor. Nu le puneţi nume străine, neortodoxe şi neromâneşti. **Puneţi-le nume de sfinţi care au zi de sărbătoare în calendar, ca să aibă în cer cine se ruga pentru dânşii.** Să ştiţi că numele copiilor la creştini, ca şi în Legea Veche, se pune de către preoţi la biserică, cu sfătuire, iar nu cum vrea fiecare. **Numele Sfântului Ioan a fost pus de Dumnezeu, prin Arhanghelul Gavriil, şi înseamnă "plin de har".**

Dar de părinţii Sfântului Ioan Botezătorul ce vom putea spune noi? Căci ce tată şi ce mamă duc o viaţă mai curată ca părinţii lui Ioan? Sau ce părinţi creştini de astăzi îşi mai dau viaţa ca nişte martiri, pentru copiii lor, cum au făcut sfinţii Zaharia şi Elisabeta? Fericiţi sunt acei părinţi care nasc copii şi nu-i ucid, nici înainte de naştere, prin avort, nici după naştere, prin sminteală şi lipsă de educaţie creştină! Fericite sunt acele mame care se jertfesc şi-şi riscă sănătatea şi viaţa pentru copii, căci nu li se iartă numai păcatele, dar şi asemenea cu mucenicii se vor număra! Ne bucurăm că mai avem nu puţine asemenea mame martire prin satele noastre, care nu ucid viaţa, nu ucid copiii pe care i-a creat Dumnezeu şi le poartă de grijă Dumnezeu. ***Aceste mame bune înnoiesc familia, împlinesc Evanghelia şi sunt o cunună de pietre preţioase a Bisericii şi a neamului.***

Au fost şi vor fi mulţi Irozi ucigaşi de prunci, fie trupeşte, fie sufleteşte. Dar nu vă temeţi de ei, nici nu sacrificaţi copiii din frică, din nevoie, din lipsă sau din comoditate, pentru a trăi dumneavoastră mai mult şi mai bine. Fugiţi de Irod cel nevăzut şi de slugile lui! ***Fugiţi de păcat şi iubiţi-vă copiii, singura şi cea mai sigură cale de mântuire a celor căsătoriţi. Iar cei necăsătoriţi, fugiţi de desfrânare şi iubiţi rugăciunea, postul şi curăţia, cea mai preţioasă cale de mântuire a creştinilor fără familie.***

Nu sacrificaţi copiii pentru mâncare şi bani, pentru nimic pe lume, că ei sunt ca nişte îngeri şi cele mai nevinovate fiinţe omeneşti. Pe aceştia i-a iubit Hristos. Pe aceştia i-a chemat la Sine şi i-a luat în braţe, dând poruncă tuturor şi pentru toate secolele, zicând: **Lăsaţi copiii să vină la Mine şi nu-i opriţi, că a unora ca acestora este împărăţia cerurilor!** (Marcu 10, 14). Deci să lăsăm copiii să vină la viaţă, să se bucure de viaţă, să guste şi ei din bucuriile şi necazurile vieţii. Că nu noi, ci Dumnezeu i-a creat, i-a născut şi-i va hrăni. Iar cine nu vrea copii, să nu se

căsătorească, ca să nu profaneze Taina căsătoriei şi să-şi agonisească o grea osândă.

Fraţilor, nu uitaţi că suntem în postul Sfinţilor apostoli şi avem datoria toţi să ne spovedim la duhovnici, iar care au dezlegare, să se şi împărtăşească cu Trupul şi Sângele Domnului. La fel, aduceţi la biserică şi la spovedanie pe toţi membrii familiei, că fără dezlegarea păcatelor şi fără Sfânta Împărtăşanie nu este mântuire, nu putem avea viaţă în Hristos.

Vă reamintesc că astăzi, 24 iunie, are loc hramul Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, când vin în pelerinaj mii de credincioşi din toate colţurile ţării.

Să rugăm pe Sfântul Ioan Botezătorul, pe Sfinţii Zaharia şi Elisabeta, şi pe toţi sfinţii, să ne fie rugători şi călăuze spre Hristos. Amin!

Părintele Ilie Cleopa - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, Înaintemergătorul Domnului despre avorturi

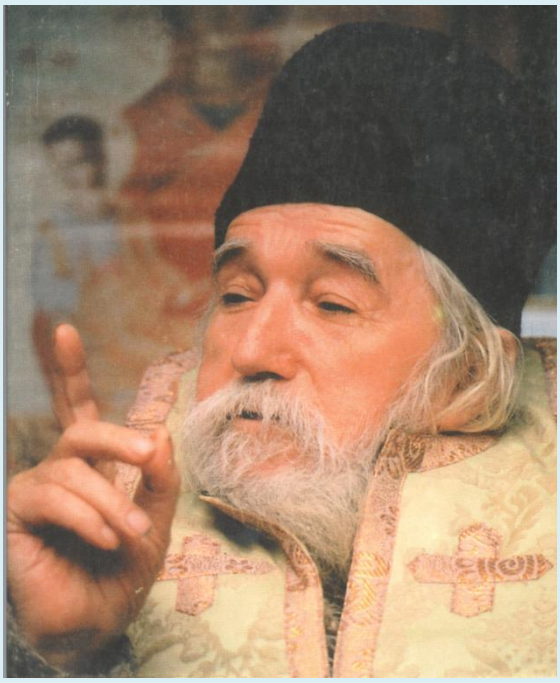

Iubiţi credincioşi, se spune în tradiţie că Sfântul apostol şi evanghelist Luca a fost pictor şi doctor, cum îl numeşte marele apostol Pavel: ***Închină-se vouă Luca, doctorul cel bun.***

Dar noi vedem că nu numai doctor şi pictor a fost, ci şi mare scriitor. Dacă aţi ascultat cu multă atenţie dumnezeiasca Evanghelie de astăzi, atât de frumos descrie el aceasta unui oarecare Teofil, prieten ales al său, încât nu mai este nevoie de nimeni ca s-o tâlcuiască. Că aşa de frumos spune, cum aţi auzit de la început, toată istoria naşterii şi zămislirii Sfântului Ioan Botezătorul şi minunile care s-au întâmplat atunci.

Tocmai de aceasta nu ne vom opri mult asupra tâlcuirii Evangheliei, că aţi auzit-o cu toţii explicată aşa de frumos şi luminat. Vom vorbi numai câteva cuvinte la naşterea dumnezeiescului Ioan Botezătorul şi Înaintemergătorul şi despre cine a fost el.

Aţi auzit ce spune Mântuitorul în Sfânta Evanghelie: ***Aşa să lumineze lumina voastră înaintea neamurilor, ca, văzând oamenii faptele voastre cele bune, să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri. Cine a fost o lumină mai mare ca Ioan Botezătorul?***

Şi ca să aflăm cine a fost el, să întrebăm direct pe Hristos, Mântuitorul lumii, care le spunea atunci ucenicilor Săi şi la tot poporul: ***Ce-aţi ieşit să vedeţi în pustie? Au doară trestie clătinată de vânt? Dar ce-aţi ieşit să vedeţi? Au doară om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce petrec în haine scumpe şi în desfătare, sunt în casele regilor? Dar ce aţi ieşit să vedeţi? Au doară prooroc? Şi apoi le explică: "Dacă aţi ieşit pentru aceasta, să ştiţi că mai mult decât prooroc este Ioan Botezătorul!" Apoi, arătând cine este Ioan, zice că, din toţi cei ce s-au născut din femei până la el, nimeni nu este mai mare ca Ioan Botezătorul.***

Dacă ar fi spus un prooroc acest adevăr, un patriarh, un apostol, un sfânt, ar trebui să-l credem; dar când spune Ziditorul proorocilor şi Dumnezeul proorocilor că Ioan este cel mai mare om născut din femeie, cine poate să se îndoiască de acest adevăr?

Pe acest dumnezeiesc prooroc, mai înainte l-a vestit Isaia, zicând: ***Iată, Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feţei Tale, care va găti calea Ta înaintea Ta. Şi iarăsi: Glasul celui ce strigă în pustie, gătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările Lui.***

Dar de ce l-a numit înger? Pentru că viaţa lui s-a asemănat foarte mult îngerilor celor fără de trup. Nu era la Ioan avere, nu era lux, nu erau mâncări alese; nu era la Ioan viaţa împătimită către trup, ci cu totul dezlegat de trup trăia pe pământ, ca un înger. Se hrănea cu acride şi miere sălbatică.

Ioan mânca muguri de copaci şi miere sălbatică care o fac viespile şi albinele sălbatice prin nişte stânci şi este foarte amară. Deci aceasta era hrana de toate zilele a acestui dumnezeiesc prooroc, şi era îmbrăcat cu o piele de cămilă şi încins cu curea. Şi a ieşit pe malurile Iordanului, când a fost trimis la vremea propovăduirii, şi a început să strige: ***Pocăiţi-vă, că s-a apropiat Împărăţia Cerurilor!***

Iată, ce este mai mare în lume! Nu dregătoria. Nu bogăţia. Nu cinstea de la oameni. ***Ci fapta cea bună,virtutea este mai slăvită şi în cer şi pe pământ, şi de Dumnezeu şi de oameni.***

Auzind oamenii din Iudeea şi din Samaria şi din tot Ierusalimul, că a ieşit un prooroc pe prundurile Iordanului şi predică apropierea Împărăţiei Cerului, mergeau la el şi erau botezaţi de Ioan în Iordan. Pielea cea de cămilă a lui Ioan cu care era îmbrăcat, cureaua cea de pe mijlocul său, viaţa lui îngerească şi sfântă, lepădarea lui de toate ale veacului de acum, au atras toată Palestina la el.

Veneau la Ioan cei ce dormeau pe paturi împodobite cu nestemate, cu fildeş de

elefant; cei învăţaţi să doarmă pe saltele şi pe cearşafuri, până şi cei cu coroana pe cap, că şi Irod a venit, atunci când Ioan l-a mustrat în faţa poporului, zicând: ***Nu se cade, o, Iroade, să trăieşti cu cumnata ta, cu femeia fratelui tău.***

Veneau pe prundurile Iordanului şi dormeau pe nisip noaptea, ca să asculte de dimineaţa până seară pe acest om mai presus de om, pe acest înger în trup, care s-a lepădat cu totul de ale veacului de acum şi venise ca un înger al Domnului să vestească venirea lui Hristos pe pământ.

Deci Ioan a fost cel mai mare om născut din femeie, înger cu trup şi Înaintemergător. El s-a învrednicit să se atingă cu mâna sa cea dreaptă de creştetul Stăpânului Hristos.

Am văzut mâna lui în Sfântul Munte al Atonului, la Mănăstirea Dionisiu, într-un toc de aur, dat de Neagoe Basarab al nostru în schimbul moaştelor Sfântului Nifon, patriarhul Constantinopolului. Este galbenă ca ceara.

La Bobotează, când se face aghiazmă, părinţii de la Athos nu mai bagă Sfânta Cruce, ci iau mâna Sfântului Ioan şi o bagă în vase cu apă de izvor, zicând: "În Iordan botezându-Te Tu, Doamne !". Şi dacă are să fie pace în Grecia şi belşug, când o scoate din apă, mâna se deschide singură şi iar se închide de trei ori, semn că Dumnezeu este cu această mână care s-a atins de creştetul Său în Iordan.

Iubiţilor mei fraţi, dacă trebuie să cinstim pe Maica Domnului, care-i mai presus şi decât Ioan Botezătorul, că L-a născut pe Hristos cu trup, apoi al doilea după dânsa trebuie să-l cinstim pe Sfântul Ioan Botezătorul. Deci să nu fie casă de creştini unde să nu fie icoana Sfântului Ioan Botezătorul şi unde să nu vă rugaţi acestui mare prooroc şi înger în trup şi înaintestătător al tuturor cetelor drepţilor, cum îl numeşte Biserica.

Aceste puţine cuvinte am zis la naşterea dumnezeiescului Botezător şi Înaintemergător, iar acum vă mut cu mintea în altă parte.

Care aţi fost aseară la priveghere, aţi auzit trei paremii . Una se referea la Avraam şi Sarra, alta la mama lui Samson, Manoe, şi alta la naşterea Maicii Domnului, din dumnezeieştii Părinţi Ioachim şi Ana, care se leagă foarte mult de naşterea Sfântului Ioan Botezătorul.

Sinaxarul Bisericii şi sfinţii dumnezeieşti părinţi, au aşezat toate aceste paremii în preajma Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul. ***Că toate arată că aceşti oameni prealuminaţi şi sfinţi - Avraam şi Sarra, Sfinţii Ioachim şi Ana, şi Sfântul prooroc Zaharia cu Elisabeta - au născut numai prin rugăciune, prin post şi milostenie şi numai oameni aleşi, drepţi şi sfinţi.*** Deci scopul cuvântului priveşte în altă parte şi vom începe să vă spunem.

Câtă osteneală au făcut Sfinţii şi Dumnezeieştii Părinţi Ioachim şi Ana precum şi Sfântul prooroc Zaharia şi Elisabeta, pentru că treceau zilele lor şi nu aveau fii. Scârbă mare era în Legea Veche să nu ai copii; pentru că cei ce nu aveau copii în Legea Veche se socoteau oameni blestemaţi, pomi neroditori, oameni de la care darul lui Dumnezeu s-a depărtat şi i-a lăsat seci, fără copii.

Dimpotrivă, cei ce aveau familie mare şi copii mulţi, cum a avut patriarhul Iacov, doisprezece feciori, care s-au numit toţi patriarhi, era un semn mare şi o binecuvântare. Că o familie numeroasă este binecuvântată de Dumnezeu. De aceea aceşti dumnezeieşti oameni sfinţi, fiind sterpi, nu numai că primeau necinste de la popor, dar chiar când se duceau cu jertfe la Sion în biserică, nu le erau primite jertfele. De ce? "***N-aveţi copii. Nu sunteţi binecuvântaţi de Dumnezeu, că sunteţi sterpi, puştii de darul Lui, că n-aveţi copii***".

De aceea cu multă jale şi plângere se întorceau înapoi defăimaţi de preoţi, de arhierei şi de tot poporul pentru nerodirea lor, că nu aveau copii. Dar cu

osteneală, cu rugăciuni, cu milostenii şi cu multă facere de bine s-a rânduit, ajutându-le Preasfântul Dumnezeu, ca aceşti oameni să aibă fii. Şi pe cine?

Pe cea mai mare împărăteasă a Heruvimilor şi a Serafimilor, pe Maica Domnului, şi pe Sfântul Ioan Înaintemergătorul, cum am spus, cel mai mare om născut din femeie.

Dar să revenim acum la noi. Unde-i mintea acelor femei care se gândesc nu să aibă copii, ci să nu aibă? Unde-i mintea acelor părinţi care nu postesc, nu se roagă şi nu fac milostenie, cerând "Dă-ne nouă, Doamne, copii?", ci, dimpotrivă, stau împotriva planului de creaţie al lui Dumnezeu, să nu aibă copii sau să aibă mai puţini.

Vai de noi şi de noi! Dacă toate păcatele noastre strigă la cer să vină mânia Domnului peste noi, cel mai mare păcat care este astăzi în lume şi cel mai cumplit, care va grăbi urgia lui Dumnezeu peste omenire, este uciderea de copii.

Omule, dacă tu ai semănat în ţarina ta porumb, grâu, orz, ovăz, cartofi, ce-ai pus, şi te-ai ostenit să pui sămânţa ta acolo, să ari, să semeni, ţi-ar părea bine dacă unul ar veni în batjocură şi ar strica sămânţa ta, ar zvârli ţărâna într-o parte şi-n alta, ar merge cu vitele pe acolo sau cu altceva şi ar distruge semănătura ta? Nu te-ai duce să te iei la bătaie cu el, sau să-l dai în judecată, că ţi-a stricat osteneala ta - omeneşte vorbind -, ţi-a stricat sămânţa ta din ogor, care nădăjduiai să crească, să facă roade, să ai cu ce te hrăni la anul viitor? Nu-i adevărat aşa?

Dar oare nu se supără Dumnezeu când seamănă şi tu strici sămânţa Lui? Ce zice apostolul? Arătură a lui Dumnezeu suntem. Da. Toată lumea este arătura şi ţarina lui Dumnezeu. Dar în această ţarină şi arătură, Dumnezeu seamănă. Ce seamănă? Sămânţa omenească, prin bărbat, în mitrasul femeilor.

Auzi cui ne punem împotrivă? Auzi cui îi stăm împotrivă când facem avorturi şi distrugem sămânţa dată de Dumnezeu în pântecele nostru? Ai auzit cui? Lui

Dumnezeu, Care a semănat. Oare nu ne va trage la judecată? Oare nu ne va condamna cu dracii la muncă veşnică, pentru că stricăm semănătura Lui pe care o seamănă? Ce-a zis Adam când a dobândit primul fiu? Iată, am dobândit om prin Dumnezeu!

În Hronograful lui Chedrinos, o carte foarte veche, tradusă în româneşte de Veniamin Costachi la anul 1837, în Mănăstirea Neamţ, se arată că bieţii Adam şi Eva, după ce au fost scoşi din Rai, au ieşit la poarta Raiului, dar acolo a pus Dumnezeu Heruvimi cu sabie de foc, să nu se atingă nimeni, nici să mai între om înapoi în Rai. Şi s-au rugat o sută de ani Adam şi Eva: "Doamne, am greşit! Dă-ne voie înapoi în Rai! Să venim înapoi în Raiul desfătării, cel preadulce şi preasfânt".

După o sută de ani, s-a arătat Arhanghelul Gavriil lui Adam şi Evei şi le-a zis: "Luaţi-vă de-o grijă, pentru că aţi călcat porunca, Dumnezeu v-a dat de canon pe pământ! Tu, Adame, cunoaşte pe Eva şi veţi naşte fii". Evei i-a dat Dumnezeu canon, zicând: Înmulţind voi înmulţi durerile tale, şi întru dureri vei naşte fii. Iar pentru Adam, alt canon. A blestemat pământul, zicând: Blestemat să fie pământul pentru tine! Spini şi pălămidă să rodească pământul tău! În sudoarea feţei tale îţi vei câştiga pâinea cea de toate zilele, cum vedem până azi.

Nu putem scăpa de blestemul şi de porunca lui Dumnezeu. Femeia care încearcă să înlăture durerea naşterii şi să trăiască numai în plăcere cu bărbatul său, sau bărbatul care-i porunceşte femeii să împiedice naşterea, sunt cei mai mari criminali. Se abat de la porunca cea dintâi a lui Dumnezeu, când i-a spus femeii: ***Înmulţind voi înmulţi durerile tale, întru dureri vei naşte fii.*** Şi i-a mai dat un canon: ***şi întoarcerea ta către bărbatul tău.***

Adică femeia să asculte de bărbat toată viaţa ei. De aceea şi **marele apostol Pavel** spune: ***Femei, supuneţi-vă bărbaţilor voştri, că întru Domnul. Şi auzi: "Femeie, supune-te capului tău!" Că bărbatul este cap al femeii, precum şi Hristos este cap al bărbatului.***

Ai văzut vreodată vreo femeie cu două capete? Nu se poate. Bărbatul este cap şi femeia este trup. De aceea zice: Femeia trupul său nu-l stăpâneşte, ci bărbatul. Iar acea nebună care caută după alt bărbat, se poate gândi că poate să aibă două capete? Nu. Unul ţi-a dat Dumnezeu prin cununie. Şi cu două capete nu vei fi în veac.

Fraţilor, cuvântul care urmează vă va arăta primejdia cea mare a acestui cumplit

păcat. Cum putem opri în ziua de azi cumplitul păcat al avorturilor şi prin ce mijloace? Acest păcat distruge lumea. Nu numai că distruge natalitatea popoarelor, dar distruge sufletele şi atrage urgia lui Dumnezeu pe pământ.

Deci, lasă lucrul lui Dumnezeu! Lasă ţarina şi arătura lui Dumnezeu aşa cum o seamănă El! Mai acum trei-patru zile, am mărturisit pe un preot şi o preoteasă şi un alt preot tânăr şi altă preoteasă. Un preot care are 15 copii, din judeţul Suceava, foarte evlavios, frate cu Părintele Argatu de la Bucureşti. Şi o întreb pe preoteasă: "Câţi ani ai, mamă?" "Am 47 de ani". "Câţi copii ai?" "Am cincisprezece, părinte". Are copii preoţi, preotese, ingineri, doctori; are două fete la facultate, un băiat pe la seminar...

Ai auzit o femeie cu frică de Dumnezeu? "Dar ai omorât vreo unul?" "Nu mi-a murit nici unul. Nici nu m-am gândit, Doamne fereşte, să fac crimă". Vedeţi cum este o femeie cu frica lui Dumnezeu? Oare ce va zice în ziua judecăţii, că la II Corinteni, 6 cu 2, auziţi ce spune Scriptura? Au nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea? Cum au să judece lumea sfinţii?

Iată cum, zice* Sfântul Ioan Gură de Aur*: "Când ai să spui tu că n-ai putut să creşti copii, ai să vezi milioane de sfinţi care strălucesc ca soarele şi care au avut şi copii şi au fost şi sfinţi". Deci aşa vor judeca sfinţii lumea, cu poziţia lor faţă de cei păcătoşi.

Fraţilor, să ştiţi un lucru: Păziţi-vă foarte tare, să nu spuneţi în gândul vostru, cum îmi spune câte o femeie la mărturisire: "Da, părinte, l-am avortat, dar era numai de o lună sau de trei săptămâni!"

Ce-ai zis? De trei săptămâni? Iată ce spune **Sfântul Anastasie Sinaitul**: ***"Precum când tună şi fulgeră, odată auzi tunetul şi odată vezi lumina fulgerului, aşa în clipa când s-a zămislit copilul se zideşte în el şi trupul şi sufletul lui, într-o formă ca o sămânţă de cânepă sau poate mai mic, dar în aceeaşi vreme.***

Teoria originii sufletelor noastre este întreită:

- ≈ A fost teoria cu preexistenţianismul lui Origen cel blestemat, *în care zice că sufletele au existat din veac şi au fost pedepsite în trupuri.*
- ≈ Este teoria cu traducianismul la Tertulian, care zice *că sufletul s-ar fi tras din sufletul părinţilor.* Şi această teorie a căzut în faţa Bisericii.

≈ Şi a treia teorie adevărată, după toată Biserica, este creaţionismul. **Dumnezeu creează sufletul şi trupul în clipa când s-a zămislit el în pântecele maicii lui.**

Şi dacă după zămislire, la un ceas, vei face ceva ca să strici naşterea, eşti ucigătoare de om şi criminală. Ori îl ucizi de 30 de ani, ori îl ucizi la un ceas după ce s-a zămislit este acelaşi păcat; că intenţia una este: să omori copilul, să omori omul. Că Dumnezeu nu se uită la întâmplare, ci la intenţia cu care faci păcatul.

Tot aşa păţesc şi cele care se păzesc să nu facă copii. Este la fel cu cele ce fac avort. Se opresc prima dată doi ani, iar dacă tot se mai păzesc, şase ani şi apoi mai mult.

N-aveţi voie să stricaţi zidirea lui Dumnezeu, semănătura şi ţărână Lui. Lasă-l să se nască! Lasă-l să crească! Îmi spui că eşti săracă, că eşti bolnavă, că ţi-a spus doctorul că ai să mori! Dar care-i jertfa ta? Care-i datoria ta? Nu să mori născând? De ce Biserica te pregăteşte înainte de naştere pentru moarte? Că dacă ar fi o femeie oprită de Sfintele Taine 20 de ani, dacă-i gravidă, gata, i se dă voie să se împărtăşească. De ce a făcut Biserica aşa?

Îi dă voie să ia Preacuratele Taine, că o pregăteşte de moarte. Câte păcate ar avea o femeie însărcinată, dacă moare spovedită şi împărtăşită cu Preacuratele Taine, toate, toate i se iartă dacă ar muri născând. Femeia când moare născând, moare pe altarul jertfei. Se jertfeşte pentru Hristos. Este muceniţă şi martiră. De aceea ne-a învăţat Apostolul Pavel: ***Femeia se va mântui prin naştere de fii.***

Deci nu daţi loc mâniei lui Dumnezeu cu pricinile voastre! Că ţi-a spus doctorul că eşti slabă, că nu poţi purta sarcina, să-ţi facă operaţie. Nu! Cu credinţă în Dumnezeu du-te la masa naşterii! Du-te acolo la maternitate: "Doamne, dacă am să trăiesc, am să fiu mama acestui copil. Dacă nu, vreau să mor, să dau viaţa copilului, ca să trăiască copiii".

Fericită şi de trei ori fericită este mama aceea care moare născând; îşi pune viaţa ca să dea viaţa copilului său. Muceniţă şi martiră este şi în rând cu apostolii şi martirii se duce, pentru că a avut credinţa tare în Dumnezeu, nu să ucidă copilul, ci să-l nască, chiar cu riscul de a muri ea.

Mare urgie a lui Dumnezeu vine peste casa şi femeia aceea care îşi omoară copiii.
Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, cu ale cinstitului slăvitului prooroc Înaintemergătorul şi

Botezătorul Ioan, a cărui sfântă naştere o prăznuim astăzi şi pentru ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască, să ne mântuiască pe noi ca un bun şi iubitor de oameni.

Amin.

“Iată securea stă la rădăcina pomilor şi tot pomul care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc”

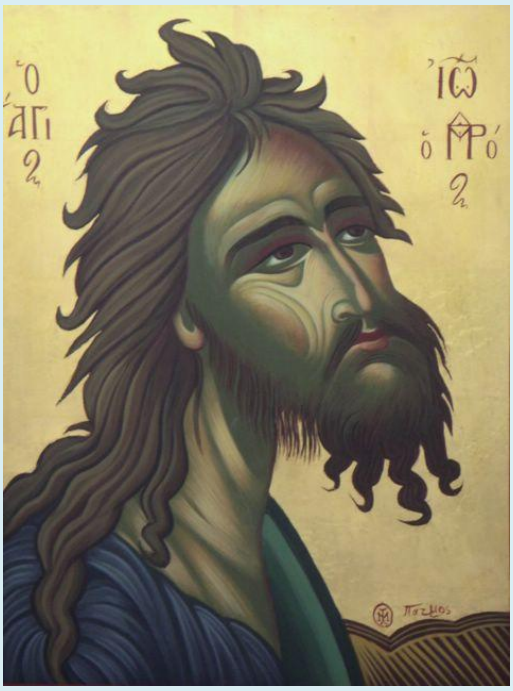

Cutremurător şi trezitor cuvânt al Sfântului Ioan Botezătorul către cei care veneau spre el, dar mai ales către farisei, auzind ei de propovăduirea spusă cu putere în pustie. Un cuvânt menit să dezmorţească conştiinţele adormite într-un somn greu, letargic, al păcatului şi al silniciei. Glasul celui ce a strigat în pustie este ca o trâmbiţă ce cheamă la apel conştiinţa omului. Numai cel care răspunde pozitiv acestei chemări poate fi pregătit să Îl primească pe Hristos, pe Mântuitor, deoarece numai atunci când ne vedem pe noi înşine fără de scăpare din propriile fapte, când ştim că nu faptele părinţilor noştri ne mântuie, atunci vom dobândi cu adevărat “duhul umilit, inimă înfrântă şi zdrobită”, şi atunci Îl vom aştepta cu adevărat pe Hristos Mântuitorul.

Sfântul Ioan Gură de Aur sintetizează propovăduirea lui Ioan Botezătorul în următorul indemn: “temeţi-vă, dar nu deznădăjduiţi“. Sau, cum spune, peste veacuri, mult mai aproape de noi, Sfântul Siluan Athonitul: “Ţine-ţi mintea în iad şi nu deznădajdui”.

Astfel, citind şi tâlcuirile de mai jos, adunate de la Sfântul Ioan Gură de Aur şi de la Sfântul Maxim mărturisitorul (prin Fer. Eftimie Zigabenul), înţelegem mai bine indemnul la a trăi în realitate, atât cea din jur, cât şi cea lăuntrică, oricât de

neplăcută, incomodă (cui îi place să se vadă pe sine aşa cum este?) sau smintitoare. Să nu ne îmbătăm cu apă rece sau să ne aburim conştiinţa cu cine ştie ce înfrumuseţări pretins duhovniceşti, atât ale realităţii din jur, cât şi ale celei lăuntrice. Nici nu avem nevoie să dăm buzna şi, înşfăcând securea, să începem noi să tăiem în dreapta şi stânga, sau chiar în noi înşine. Ci să primim grabnic botezul pocăinţei, să începem, sau să încercăm, să plângem, ştiind că Cel blând şi smerit cu inima aşteaptă îndelung "să ne întoarcem şi să fim vii":

[…]

- Şi pentru ce a venit Iisus după treizeci de ani să se boteze? m-ar întreba cineva.
- Pentru că după botezul acesta avea să pună capăt legii vechi. Şi deoarece până la vârsta de treizeci de ani omul poate săvârşi toate păcatele, de aceea Hristos a rămas până la această vârstă, ca să plinească toată legea, ca să nu spună nimeni că a desfiinţat-o, pentru că n-a putut-o împlini.

Nu ne asaltează toată viaţa aceleaşi patimi; în copilărie mai cu seamă naivitatea şi zburdălnicia; în tinereţe plăcerea este mai puternică, iar după tinereţe vine şi pofta de bani şi de avere.

De aceea Domnul a aşteptat să treacă toate vârstele, ca în toate să împlinească legea; şi aşa vine la botez, adăugindu-l ultimul la plinirea celorlalte porunci. Că botezul era cea din urmă faptă a legii pe care trebuia s-o împlinească. Hristos o spune El însuşi. Ascultă: „Că aşa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea" (Matei 3, 15). Cu alte cuvinte spune aşa: „Am împlinit toate poruncile legii n-am călcat nici una. Şi pentru că lipsea numai aceasta, am adăugat-o şi pe ea; şi aşa am împlinit toată dreptatea". Numeşte aici dreptate împlinirea tuturor poruncilor. Deci din cele spuse se vede că pentru asta a venit Hristos la botez.

- Dar pentru care pricină a izvodit Ioan botezul acesta?
- Nu l-a izvodit fiul lui Zaharia din capul lui, ci i-a venit acest gând inspirat de Dumnezeu; o spune Luca, zicând: „Cuvântul Domnului a fost către el" (Luca 3, 2), adică: poruncă. Dar chiar Ioan Botezătorul o spune: „Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a spus: «Peste care vei vedea Duhul pogorându-Se ca un porumbel şi rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt»" (Ioan 1, 33).

- Dar pentru ce a fost trimis să boteze?
- Tot Botezătorul ne răspunde la această întrebare, zicând: „Eu nu-L cunoşteam; dar ca să fie arătat lui Israel, de aceea am venit eu, botezând cu apă" (Ioan 1, 31).

Dacă asta e singura pricină, pentru ce Luca evanghelistul spune că Ioan „a venit în împrejurimea Iordanului, propovăduind botezul pocăinţei spre iertarea păcatelor”? (Luca 3, 3), deşi botezul lui Ioan nu era spre iertarea păcatelor, ci darul acesta era al botezului dat de Hristos mai târziu; că în acesta ne-am îngropat împreună cu Hristos, iar omul nostru cel vechi atunci a fost răstignit împreună cu Hristos; înainte de cruce nu se vede nicăieri iertare de păcate, că iertarea se dă prin sângele lui Hristos.

Pavel spune: „Dar v-aţi spălat, dar v-aţi sfinţit” nu prin botezul lui Ioan, ci „în numele Domnului nostru Iisus Hristos şi în Duhul Dumnezeului nostru” (I Cor. 6, 11).

Iar în altă parte spune: „Ioan a predicat botezul pocăinţei” - nu spune al iertării - „ca poporul să creadă în Cel ce vine după el” (Fapte 19, 4). Cum avea să dea iertare botezul lui Ioan, când încă nu fusese adusă jertfa, nu se pogorâse Duhul, nu fusese dezlegat păcatul, nu fusese îndepărtată vrăjmăşia şi nici blestemul nimicit?

Aşadar ce înseamnă cuvintele: „spre iertarea păcatelor”? Iudeii erau nişte oameni nesocotiţi; niciodată nu-şi dădeau seama că păcătuiesc; erau vinovaţi de cele mai mari păcate şi se lăudau pe toate drumurile că sunt drepţi. Asta mai cu seamă i-a pierdut şi ia depărtat de credinţă. Mustrându-i pentru asta, Pavel le zicea: „Necunoscând îndreptăţirea lui Dumnezeu şi căutând să statornicească îndreptăţirea lor, nu s-au supus îndreptăţirii lui Dumnezeu” (Rom 10, 3). Şi iarăşi: „Ce vom zice, deci? Că păgânii, care nu căutau îndreptăţirea, au dobândit îndreptăţirea, iar Israel, care urmărea legea îndreptăţirii, n-a ajuns la legea îndreptăţirii? Pentru ce? Pentru că nu o căutau din credinţă, ci ca din faptele legii” (Rom 9, 30-33).

Aşadar, pentru că aceasta era pricina păcatelor iudeilor, a venit Ioan, nu pentru altceva decât pentru a-i face să se gândească la păcatele lor. Acest lucru îl arată şi chipul acestui botez, fiind botez de pocăinţă şi de mărturisire. Acelaşi lucru îl arată şi predica lui; nu spunea altceva decât: „faceţi roade vrednice de pocăinţă” (Luca 3, 8). Pentru că nerecunoaşterea propriilor lor păcate, aşa precum o arată şi Pavel, i-a făcut pe iudei să se depărteze de Hristos; dar recunoaşterea păcatelor le-a născut dorinţa de a căuta pe Răscumpărător şi de a dori iertarea păcatelor.

Acest lucru a venit să-l pregătească Ioan: să-i convingă să se pocăiască; nu ca să fie pedepsiţi, ci, ajungând mai smeriţi prin pocăinţă şi osândindu-se pe ei înşişi, să alerge să ia iertare de păcate. Iată cât de precis o spune evanghelistul! După ce a spus: „A venit predicând botezul pocăinţei în pustiul Iudeii”, a adăugat: „spre iertare” ca şi cum ar fi spus: „I-am convins să se mărturisească şi să se pocăiască

de păcate, nu ca să fie pedepsiţi, ci ca să primească mai uşor mai târziu iertarea". Că dacă nu şi-ar fi recunoscut păcatele, n-ar fi cerut nici harul; şi necerându-l, n-ar fi dobândit iertare. Deci Ioan, prin botezul lui, deschidea cale celuilalt botez.

De aceea şi Pavel spunea: „Ca să creadă poporul în Cel ce vine după el" (Fapte 19, 4), punând cu cele spuse şi o altă pricină botezului lui Ioan. Că nu era cu putinţă ca Ioan, luându-L pe Hristos de mână, să meargă din casă în casă şi să le spună: „în Acesta credeţi!", ci că în faţa şi în văzul tuturora să se pogoare acel glas fericit şi să se săvârşească toate celelalte.

Din pricina asta a venit Iisus la botez. Faima Botezătorului şi noutatea faptei atrăgeau şi chemau la Iordan tot Ierusalimul. Malurile Iordanului ajunseseră un mare teatru. Pe cei veniţi acolo Ioan îi făcea să se smerească, convingându-i să nu se mai creadă grozavi; le arăta că sunt vinovaţi de cele mai mari păcate şi că vor putea primi pe Cel ce vine, dacă se vor pocăi, lăsând pe strămoşi în pace, nemai-lăudându-se cu ei.

Viaţa lui Hristos era umbrită deocamdată şi se credea că ar fi fost ucis odată cu pruncii din Betleem. Chiar dacă S-a mai arătat în lume la doisprezece ani, totuşi îndată a trecut iarăşi în umbră. De aceea trebuia ca ieşirea Sa în lume să se facă în chip strălucit, să aibă început măreţ. Aceasta e pricină că atunci, pe malurile Iordanului, au auzit iudeii ce nu auziseră nici de la profeţi, nici de la alţii. Ioan le propovăduia cu strălucită voce, amintindu-le de ceruri şi de împărăţia cea de sus, nespunându-le nimic de pământ. Iar prin Împărăţia Cerurilor, Ioan Botezătorul înţelege întâia şi a doua venire a lui Hristos.

- Dar ce legătură au toate acestea cu iudeii? L-ar putea întreba cineva pe Ioan. Nu înţeleg ce le spui!
- De asta le vorbesc aşa, răspunde Ioan, ca prin neclaritatea spuselor mele să le deştept curiozitatea şi să vină să mă întrebe de Cel propovăduit.

Astfel Ioan a dat bune nădejdi celor ce veneau la el, încât mulţi vameşi şi ostaşi îl întrebau ce trebuie să facă şi cum să-şi rânduiască viaţa. Era un semn că se desprind de lucrurile pământeşti, că-şi ridică ochii spre lucruri mai mari şi că visau la cele viitoare. Tot ce vedeau, tot ce auzeau le ridică la înălţime gândul.

Gândeşte-te ce privelişte minunată era să vezi un om de treizeci de ani pogorându-se din pustie, fiu de arhiereu, neavând nevoie de vreun lucru omenesc, prin toate arătând sfinţenia şi având cu el pe proorocul Isaia. Alături de el era şi Isaia, propovăduind şi zicând: „Acesta este despre care am spus că va veni strigând şi

propovăduind totul cu strălucită voce în pustie!" Atâtă râvnă puneau profeţii pentru aceste lucruri, încât au vestit cu mult înainte nu numai pe Stăpânul lor, ci şi pe cel ce avea să-I slujească. Isaia n-a vorbit numai de Ioan, ci şi de locul în care avea să locuiască, de felul propovăduirii sale, de Cel pe care avea să-L propovăduiască şi de marea faptă ce acesta avea s-o săvârşească.

Iată că şi profetul şi Botezătorul exprimă aceleaşi idei, deşi nu cu aceleaşi cuvinte. Profetul spune că Botezătorul va veni spunând: „Gătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările Lui" (Matei 3, 3).

Botezătorul când a venit a spus: „faceţi roade vrednice de, pocăinţă", cuvinte la fel cu ale profetului: „Gătiţi calea Domnului". Vezi că spusele profetului şi predica lui Ioan arată unul şi acelaşi lucru, că Ioan a venit să deschidă şi să gătească calea Domnului?

N-a venit să dăruiască un dar, adică iertarea păcatelor, ci să pregătească mai dinainte sufletele celor ce aveau să primească pe Dumnezeul tuturora. Luca spune chiar ceva mai mult, că n-a citat numai începutul profeţiei, ci întreaga profeţie: „Toată valea se va umple şi tot muntele şi dealul se vor smeri; cele strâmbe se vor îndrepta, iar cele colţuroase căi netede vor fi; şi va vedea tot trupul mântuirea lui Dumnezeu " (Luca 3, 5-6).

Ai văzut cum profetul, luîndu-o înainte, a spus totul: şi alergarea poporului şi schimbarea lucrurilor în mai bine şi uşurinţa propovăduirii şi pricina tuturor celor ce vor fi, chiar dacă pe toate le spune figurat? Trebuia să grăiască aşa, că spusele sale erau o profeţie. Când a spus: „Toată valea se va umple şi tot muntele şi dealul se vor smeri şi cele colţuroase căi netede vor fi", arată că cei smeriţi se vor înălţa, cei mândri se vor smeri şi că greutatea legii se va schimba în uşurinţa credinţei. „Nu vor mai fi de acum sudori şi osteneli, ne spune Ioan, ci har şi iertare de păcate, care uşurează mult mântuirea".

Apoi adaugă şi pricina uşurinţei mântuirii, spunând: „Tot trupul va vedea mântuirea lui Dumnezeu"; nu numai iudeii şi prozeliţii, ci tot pământul şi marea, tot neamul omenesc, că prin cuvintele: „cele strâmbe" a lăsat să se înţeleagă toţi oamenii cu viaţă stricată: desfrânate, tâlhari, magi, care, fiind stricaţi mai înainte, au mers mai pe urmă pe calea cea dreaptă. Acelaşi lucru l-a spus şi Hristos: „Vameşii şi desfrânatele intră înaintea voastră în împărăţia lui Dumnezeu" (Matei 21, 31), pentru că au crezut. Şi profetul a arătat cu alte cuvinte acelaşi lucru, grăind aşa: „Lupii şi mieii vor paşte împreună" (Isaia 65, 25).

După cum mai înainte, prin văi şi dealuri, indicând inegalitatea moravurilor a vrut să spună că se va ajunge la o egalitate de gândire, tot aşa şi acum, arătând prin firea animalelor necuvântătoare feluritele năravuri omeneşti, a vrut să spună iarăşi că oamenii vor ajunge la o armonie a dreptei credinţe. Iar Isaia dă şi pricină: „ Va fi Cel ce se va scula să stăpânească neamurile; în El vor nădăjdui neamurile” (Isaia 11, 10), la fel cum se spune şi în Evanghelie: „Va vedea tot trupul mântuirea lui Dumnezeu” (Luca 3, 6). Pretutindeni se arată că până la marginile lumii se va răspândi puterea şi cunoştinţa acestor Evanghelii, că neamul omenesc se va schimba; din sălbatic şi aspru va ajunge blând şi paşnic.

„Şi acest Ioan avea îmbrăcămintea lui din peri de cămilă şi cingătoarea de piele împrejurul mijlocului său” (Matei 3, 4). Ai văzut că unele au fost spuse de profeţi mai înainte, iar altele au fost lăsate evangheliştilor? De aceea Matei aminteşte şi profeţiile, dar adaugă şi cele ştiute de el despre Ioan, socotind că nu este de prisos să vorbească şi de îmbrăcămintea dreptului.

Minunat şi neobişnuit lucru era să vezi atâta răbdare într-un trup omenesc! Asta îi atrăgea mai cu seamă pe iudei, văzând în el pe marele Ilie, că prin cele ce vedeau atunci îşi aduceau aminte de fericitul prooroc; dar, mai bine spus, Ioan îi uimea şi mai mult; Ilie locuia şi în oraşe, prin în case; Ioan, însă, din copilărie a trăit numai în pustie. Trebuia ca înainte Mergătorul Celui ce avea să pună capăt tuturora celor vechi, ca de pildă: oboselii, blestemului, întristării, sudorii, să aibă şi el simbolurile unui dar atât de mare şi să se arate mai presus de osânda legii vechi.

Ioan n-a arat nici pământ, n-a tăiat nici brazdă, n-a mâncat nici pâinea în sudoarea feţei, ci masa îi era improvizată, îmbrăcămintea mai simplă decât masa, iar locuinţa mai uşor de găsit decât îmbrăcămintea. N-avea nevoie de acoperiş, de pat, de masă, de nimic din toate acestea, ci arăta în trupul lui viaţă îngerească. De aceea şi haina lui era de păr, pentru ca prin îmbrăcămintea lui să ne înveţe să ne depărtăm de cele omeneşti, să nu avem nimic cu pământul, ci să ne întoarcem la nobleţea de la început, în care era Adam înainte de a avea nevoie de haine şi de îmbrăcăminte. Astfel îmbrăcămintea lui era simbol al pocăinţei şi împărăţiei.

Să nu mă întrebi de unde-şi procura haină de păr şi cingătoare, trăind în pustie! Că dacă eşti nedumerit de asta, atunci te vei întreba şi de altele mai multe. De pildă: Cum trăia în pustie pe ger şi pe căldură, fiind plăpând la trup şi fraged cu vârsta? Cum trupul său de copil a putut ţine piept atâtor schimbări ale vremii, unei mese atât de sărăcăcioase şi tuturor celorlalte greutăţi ale pustiei?

Unde-mi sunt acum filozofii greci, care în zadar şi fără de rost imitau neruşinata filozofie cinică - căci ce folos aveau că şedeau într-un butoi şi se apucau apoi de fel de fel de blestemăţii - care se împodobeau cu inele, pietre preţioase şi aveau în casele lor slugi şi slujnice şi alte multe lucruri netrebnice, căzând dintr-o extremă în alta? Ioan Botezătorul n-a fost ca unul din aceştia, ci locuia în pustie ca în cer, arătând prin viaţa lui mare filozofie. Când s-a pogorât din pustie în oraşe era ca un înger din cer: luptător al bunei credinţe, încununat al lumii, filozof al unei filozofii vrednice de ceruri.

Şi era aşa când încă nu se pusese capăt păcatului, când încă nu încetase legea, când încă nu fusese legată moartea, când încă nu fuseseră sfărâmate porţile cele de aramă, ci când stăpânea încă vechea vieţuire. Aşa-i un suflet curajos şi treaz! Merge înainte mereu şi depăşeşte piedicile puse, ca şi Pavel pe timpul noii vieţuiri!

- Dar pentru ce a mai întrebuinţat la haină şi cingătoare? ar putea să mă întrebe cineva.
- Era obiceiul acesta la cei vechi, înainte de a apărea la bărbaţi îmbrăcămintea aceasta femeiască, care se coboară până la picioare. Astfel şi Petru purta cingătoare, ca şi Pavel: „Pe bărbatul a căruia este cingătoarea aceasta" (Fapte 21, 11), spun Faptele Apostolilor despre Pavel. Şi Ilie purta cingătoare şi la fel toţi sfinţii, fie pentru că lucrau mereu, fie pentru că erau în călătorii, fie pentru că munceau şi se osteneau pentru altceva din cele de trebuinţă; dar nu numai pentru aceasta, ci şi pentru ca să calce în picioare orice fel de podoabă şi pentru ca să ducă o viaţă aspră. Hristos spunea că o îmbrăcăminte ca aceasta este cea mai mare laudă a virtuţii, grăind aşa: „Ce aţi ieşit să vedeţi? Om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraţilor" (Luca 7, 25).

Dacă Ioan Botezătorul, care era aşa de curat, care era mai strălucitor decât cerul şi mai presus decât toţi profeţii, decât care n-a fost nimeni mai mare, care a avut atâta îndrăznire, care a trăit cu atâtea nevoinţe, care a dispreţuit cu totul luxul şi desfătarea trecătoare, a dus o viaţă atât de aspră, ce cuvinte de apărare mai putem avea noi, care după atâtea binefaceri şi cu nenumărate poveri de păcate nu arătăm nici cea mai mică parte din pocăinţa lui Ioan, ci ne îmbătăm, ne lăcomim la mâncare, ne parfumăm, nu suntem mai buni decât femeile stricate, care joacă pe scenă, trăim în moleşeală toată vremea şi cădem uşor în cursele diavolului?

„Atunci ieşea la dânsul toată Iudeea şi Ierusalimul şi toată împrejurimea Iordanului şi erau botezaţi de el, mărturisindu-şi păcatele lor" (Matei 3, 5-6)

Ai văzut ce putere a avut venirea profetului? Ai văzut cum toate acestea într-aripau poporul, cum îi făcea să-şi cunoască păcatele lor? Vrednic de minune era să vezi că un om are o atât de mare putere, că foloseşte atâta îndrăznire, că mustră pe toţi ca pe nişte copii şi că are un chip din care strălucea mult har! Îi mai uimea pe iudei şi aceea că de multă vreme profeţi nu se mai arătaseră; pierise dintre ei harisma aceasta şi se întorsesese acuma după multă vreme.

Dar şi felul predicii lui Ioan era străin şi cu totul altul. Nu mai auzeau cele ce spuneau de obicei profeţii, de pildă de războaie, de bătălii şi de victorii, de foamete şi ciumă, de babiloneni şi perşi, de căderea Ierusalimului şi de altele ca acestea, ci de ceruri, de împărăţia de acolo şi de chinurile iadului.

De aceea iudeii se duceau zoriţi la Ioan, cu toate că nu de multă vreme partizanii lui Iuda şi Teuda (şefii unei răscoale locale îndreptate împotriva romanilor - n. mea), care fugiseră în pustie, fuseseră ucişi. De altfel Ioan nici nu-i cheamă pe iudei pentru aceleaşi scopuri, de pildă să se ridice împotriva tiraniei, să se răscoale, să introducă o nouă Orânduire, ci să-i povăţuiască spre împărăţia cea de sus. De aceea nici nu-i ţinea în pustie alături de el, ducându-i de colo până colo, ci îi boteza, îi învăţa cuvintele filozofiei sale şi le dădea drumul. Îi învăţa să dispreţuiască pe cele de pe pământ, să aleagă pe cele viitoare şi să se grăbească spre ele în fiecare zi".

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Omilii la Matei, Ed. IDMBOR, Bucureşti -1994)

***

" Pui de viperă, cine v-a arătat să fugiţi de mânia cea viitoare?' Vai, ce suflet mare! Cum vorbeşte unor oameni însetaţi totdeauna de sângele profeţilor, unor oameni mai veninoşi ca şerpii! Cum îi atacă cu mare îndrăznire şi pe ei şi pe părinţii lor!

- Da, mi s-ar putea spune, îndrăznirea lui e mare. Dar întrebarea este dacă era şi îndreptăţită. Nu i-a văzut păcătuind, ci pocăindu-se. De aceea n-ar fi trebuit să-i mustre, ci să-i laude şi să-i primească, pentru că, părăsind oraşul şi casele, alergau să-i asculte predică.

- Ce-aş putea răspunde? Ioan nu se uită nici la cei ce-i stăteau în faţă, nici la cele ce se petreceau, ci la ascunzişurile inimilor lor, descoperite lui de Dumnezeu. Pentru că se lăudau cu strămoşii şi pentru că aceasta era pricina pieirii lor şi-i făcea să trăiască nepăsători, Ioan Botezătorul taie rădăcina îngâmfării lor. Din pricina aceasta şi Isaia îi numeşte „conducători ai Sodomei"şi „popor al Gomorei"; iar un

alt profet spune: „Oare nu sunteţi voi că fii etiopienilor?“. Toţi profeţii au aceeaşi părere despre ei; toţi vor să le scoată din suflet mândria, pricină a mii şi mii de păcate…

Dar uită-te în ce chip Botezătorul îi duce pe calea cea bună, dând în acelaşi timp şi patriarhului cinstea cuvenită! După ce le-a spus: „Să nu vi se pară că puteţi zice că avem tată pe Avraam” n-a continuat: „patriarhul nu va putea să vă fie de vreun folos”, ci, într-un chip mai dulce şi mai potolit, a lăsat să se înţeleagă acelaşi lucru spunând „că Dumnezeu poate şi din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam”. Unii comentatori socot că Ioan Botezătorul a spus despre neamuri aceste cuvinte, numindu-le metaforic pietre. Eu, însă, cred că ele au şi altă interpretare.

- Care?
- „Să nu credeţi, le spune Ioan Botezătorul, că dacă voi veţi pieri, veţi lăsa pe patriarhul Avraam fără copii!” Nu, asta nu! …N-a spus că i-a şi ridicat lui Avraam fii, ca să nu-i descurajeze, ci că: „poate să ridice”. N-a spus că poate să facă oameni din pietre, ci ceva cu mult mai mult: rude şi fii ai lui Avraam. Ai văzut cum le-a scos din cap toate închipuirile lor trupeşti şi gândul că-şi pot găsi scăpare la strămoşi, ca să-şi pună nădejdea mântuirii lor în pocăinţă şi în curăţenie trupească şi sufletească? Ai văzut cum a dat la o parte înrudirea după trup şi a pus în locul ei înrudirea după credinţă?

„Iată securea stă la rădăcina pomilor:” Nimic mai înfricoşător decât această întorsătură de cuvinte! Nu-i înfricoşează nici cu seceră zburătoare, nici cu dărâmarea gardului, nici cu călcarea în picioare a viei, ci cu o secure ascuţită; şi ceea ce-i mai înfricoşător este că securea stă la uşă. Pentru că adeseori iudeii nu dădeau crezare profeţilor şi ziceau: „Unde este ziua Domnului?” şi: „Să vină odată sfatul Sfântului lui Israel ca să-L cunoaştem! […]

Ioan Botezătorul le măreşte totdeauna frica, pentru a-i trezi din amorţeala lor şi a-i împinge spre pocăinţă. I-a înfricoşat că vor pierde dreptul de a se mai numi fii ai lui Avraam, că au să fie înlocuiţi cu alţii, că nenorocirile stau la uşă, că vor îndura suferinţe neînchipuit de mari. Toate acestea îndestulător de puternice să-i ridice şi pe cei căzuţi tare jos şi să-i facă să lupte. Acelaşi lucru îl arată şi Pavel când zice: „Cuvânt scurt va face Domnul în întreaga lume”.

„Nu te teme, le grăieşte Ioan Botezătorul; dar, mai bine spus, teme-te, dar nu deznădăjdui! Mai ai încă nădejde de schimbare; nu-i dată sentinţa şi nici securea n-a venit să taie - pentru că ce-ar opri-o să taie când stă lângă rădăcină? -, ci ca prin

frică de secure să te facă mai bun şi să te pregătească să aduci rod!" De asta a şi adăugat: „Orice pom care nu face rod bun se taie şi în foc se aruncă"

Când spune „orice pom", le scoate iarăşi din minte gândul că au vreun merit pentru că au strămoşi de bun neam. „Dacă rămâi fără rod, spune Ioan Botezătorul, vei suferi o îndoită osânda, chiar dacă eşti nepotul lui Avraam, chiar dacă poţi număra printre strămoşii tăi patriarhi nenumăraţi!" Cu aceste cuvinte îi înfricoşa şi pe vameşi şi zguduia şi sufletul ostaşilor; nu-i împingea la deznădejde, dar îi scăpa de o viaţă petrecută în nepăsare. Cuvintele „care nu face rod bun" şi înfricoşau, dar aduceau şi multă mângâiere; arătau că acela care face rod scapă de orice pedeapsă.

[…]

Apoi, ca să nu socoteşti că a vorbit aşa numai din smerenie, aduce dovada deosebirii dintre ei întemeiat pe fapte, spunând: „Acela vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc". Ai văzut cât de mare este înţelepciunea Botezătorului? Când predică, înfricoşătoare-i sunt cuvintele, insuflă neliniştea în sufletele celor ce-l ascultau; dar când îi trimite la Hristos, cuvintele-i sunt potolite, în stare să câştige suflete. Nu mai vorbeşte de secure, nici de pom tăiat, ars şi aruncat în foc, nici de mânia viitoare, ci de iertare de păcate, de înlăturarea pedepsei, de dreptate, de sfinţenie, de răscumpărare, de înfiere, de frăţietate, de participarea la moştenire, de dăruirea cu îmbelşugare a Duhului Sfânt. Că pe toate acestea le-a lăsat să se înţeleagă prin cuvintele: „Vă va boteza cu Duh Sfânt", arătând prin însăşi metafora cuvântului bogăţia harului; că n-a spus: „vă va da Duh Sfânt", ci: „ vă va boteza cu Duh Sfânt"; iar prin cuvântul următor: „şi cu foc" scoate la iveală tot puterea şi belşugul harului".

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Omilii la Matei, Ed. IDMBOR, Bucureşti -1994)

***

<<Precum este scris în cartea cuvintelor lui Isaia proorocul: "Este glasul celui ce strigă în pustie: Gătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările Lui".

[Tâlcuire a Sfântului Maxim mărturisitorul]: Pustia este lumea aceasta, sau firea omenească, sau sufletul fiecăruia, pentru nerodirea de bunătăţi ce s-a făcut din neascultarea cea de demult. Glas al celui ce strigă se numeşte simţirea cu conştiinţa a celor greşite de către fiecare, simţire ce strigă oarecum mustrarea în adâncul inimii şi îndeamnă la pocăinţă şi la gătirea căii Domnului: iar gătirea este prefacerea obiceiurilor şi a gândurilor spre mai bine. Calea Domnului este viaţa cea

îmbunătăţită după Dumnezeu. Cărările Lui sunt feluritele îndeletniciri după Dumnezeu, pe care le fac drepte cei ce după dreptate şi fără de prihană se îndeletnicesc cu fapta bună: căci, după cum se zice, nu este bun binele când nu se face bine.

Orice vale se va umple şi orice munte şi orice deal se va pleca; căile cele strâmbe se vor face drepte şi cele colţuroase, drumuri netede.

A aceluiaşi (preluare după Sfântul Maxim mărturisitorul): Vale e trupul fiecăruia, care prin multul şi năprasnicul şuvoi al patimilor se roade şi pierde legătura şi însoţirea duhovnicească pe care o are cu sufletul după legea lui Dumnezeu, care le-a legat. Prin vale se poate înţelege şi sufletul, care prin deasa şi apriga curgere a gândurilor viclene s-a scobit, lepădând prin răutate frumuseţea netezimii duhovniceşti. Aşa-dar, toată valea de acest fel a celor ce gătesc calea Domnului se va umple, adică va ajunge întru starea cea cuvenită prin lepădarea răutăţii şi a neştiinţei, ca şi prin venirea faptei bune şi a cunoştinţei, şi va căpăta înapoi bună cuviinţă a puterilor celor după fire.

Munte e toată cunoştinţa cu nume mincinos, ce se înalţă împotriva adevăratei cunoştinţe a lui Dumnezeu; iar măgura e toată răutatea ce răscoală asupra faptei bune.

Sau munte sunt duhurile lucrătoare ale cunoştinţei mincinoase, iar măgura - cele făcătoare de răutate. Acestea toate se vor smeri, doborâte şi dărâmate şi lepădate prin cunoştinţa şi fapta bună ce sunt potrivnice lor.

După altă înţelegere, cel ce preface deprinderea cunoştinţei mincinoase în cea a cunoştinţei adevărate, şi lucrarea răutăţii în cea a faptei bune, acesta umple scobiturile văilor prin nimicirea munţilor şi a măgurilor.

Strâmbe sunt mişcările cele împotriva firii ale simţurilor, iar drepte sunt cele după fire. Şi iarăşi: colţuroase sunt momelile ispitelor care vin fără voia noastră, iar căi netede sunt străbaterile acestora cu răbdare şi mulţumire, că mulţumirea adusă lui Dumnezeu cu răbdare netezeşte asprimea şi osteneala lor. Şi, ca s-o spunem mai pe şleau, strâmbe sunt ispitele ce ne vin de a noastră voie prin plăcere (că de multe feluri este plăcerea), la fel cum colţuroase sunt ispitele care vin, fără voia noastră, prin durere…

„Şi vor fi cele strâmbe drepte, şi cele colţuroase căi netede“. Obiceiurile cele strâmbe ale oamenilor stricaţi şi cugetele lor cele colţuroase vor fi îndreptate şi netezite, încât să umble neted Hristos pe ele. Sau: strâmbătatea şi grosolănia

răutăţii se vor preface în dreptatea şi netezimea faptei bune. Sau altfel: strâmbătatea şi grosolănia Legii Vechi se vor preface în dreptatea şi netezimea Evangheliei. Strâmbătatea Legii Vechi este nelimpezimea şi felurimea, iar grosolănia - asprimea şi lipsa de împreună pătimire; pe de altă parte, dreptatea Evangheliei este limpezimea şi simplitatea, iar netezimea - blândeţea şi împreună pătimirea…

Prin împărţirea hainelor şi a mâncării li se insuflă ajutorarea celor săraci, duhul împărtăşirii şi al dragostei frăţeşti. Şi nu le porunceşte acum ceva mai greu, ştiind că nu peste multă vreme va legiui Hristos poruncile evanghelice…

Aşadar, pe toţi i-a îndemnat în chip potrivit, lăsând învăţătura mai desăvârşită în seama lui Hristos.>>

(Fericitul Eftimie Zigabenul, Tâlcuire la Evanghelia după Luca - Editura Cartea Ortodoxă, Bucureşti, 2006).

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul

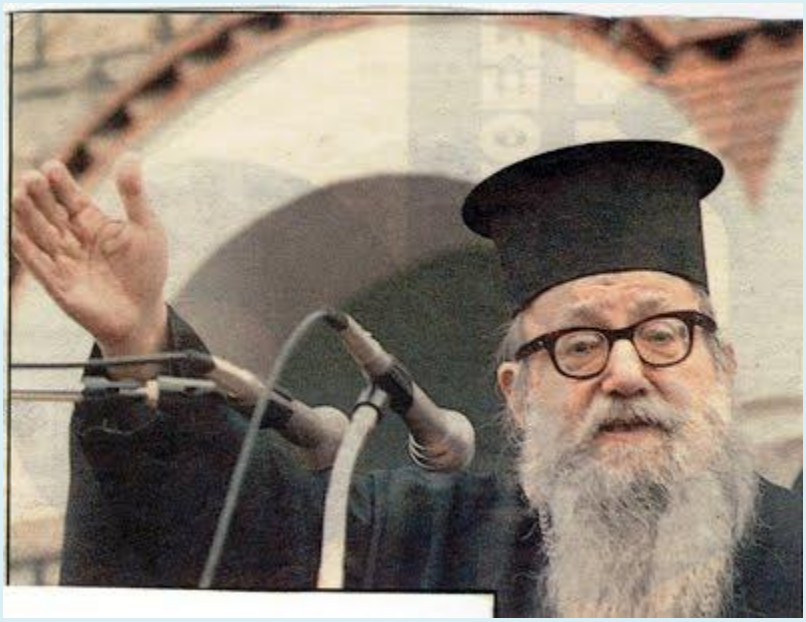

Iubiţii mei, Sfânta noastră Biserică sărbătoreşte zilnic pomenirea sfinţilor. Are însă şi o zi, în care îi sărbătoreşte pe toţi sfinţii laolaltă şi anume Duminica Tuturor Sfinţilor. **Cine sunt toţi sfinţii?** Cum arată şi expresia sunt toţi aceia care din epoca veche, ***de la Adam până la Hristos şi de la Hristos până astăzi, au crezut în adevăratul Dumnezeu, au trăit conform cu voia lui Dumnezeu, au împlinit în viaţa lor dumnezeieştile porunci şi atunci când au apărut pericole şi prigoane au preferat să se sacrifice, să se jertfească.*** **Toţi aceşti sfinţi, vechi şi noi, sunt nenumăraţi. Sunt ca stelele cerului.** Unii din ei sunt cunoscuţi, iar alţii, cei mai mulţi, sunt necunoscuţi. Au trăit în timpuri diferite. Au provenit din ţări diferite, au vorbit limbi diferite. Au avut vârste diferite, au fost copii, prunci, tineri, bărbaţi şi femei mature, bătrâni în vârstă şi bătrâni cu părul alb.

Pe toţi aceşti sfinţi îi sărbătoreşte Biserica noastră, unul câte unul, separat şi pe toţi împreună. Între ei este şi Sfântul Ioan Înaintemergătorul, a cărui naştere se sărbătoreşte pe 24 iunie. Despre el vom vorbi în această scurtă predică a noastră.

Sfântul Ioan Înaintemergătorul este cel mai mare sfânt din Vechiul Testa-ment. Este cea mai strălucitoare stea din lumea veche, de dinaintea venirii lui Hristos. Şi nu spunem noi asta; o spune însuşi Hristos. A spus ***că altul ca Ioan nu s-a născut între oameni*** (Matei 11, 11). Şi totuşi, şi acest Ioan înaintea lui Hristos se considera foarte mic şi smerit şi spunea că ***nu este vrednic să se aplece să dezlege***

“cureaua încălţămintei”, cu alte cuvinte curelele sandalelor lui Hristos (Ioan 1, 27).

*Toată viaţa Sfântului Ioan, de la început până la sfârşit, a fost o viaţă neobişnuită. **Nu a fost ca viaţa celorlalţi oameni. A fost o viaţă care provoca uimirea tuturor. Ioan a fost într-adevăr mare. Şi doar naşterea lui ajunge să demonstreze că Ioan era mare. Pentru că, după cum zice Evanghelia, a venit la viaţă printr-o minune. Care minune?*** Ca să vă dau o idee despre minunea, care a avut loc la naşterea lui, voi menţiona o pildă.

Dacă vă voi arăta o marmură şi vă voi spune că pe această marmură voi sădi o floare minunată, cine mă va crede? Florile se sădesc într-un pământ ales. Se sădesc în glastre, de care se ocupă gospodinele. Nu se sădesc pe marmură, care este netedă şi nu are deloc pământ. *Ei, bine, ceea ce nu se poate realiza cu marmura s-a realizat în cazul Sfântului Ioan. S-a născut dintr-o femeie – şi nu doar bărbatul ei era foarte înaintat în vârstă, ci şi ea însăşi era stearpă. Nu doar stearpă, ci şi foarte înaintată în vârstă. Ca o marmură era în ceea ce priveşte naşterea de fii. Şi pe marmură, cum v-am spus, nu poţi sădi o floare; şi femeii sterpe şi înaintate în vârstă îi este cu neputinţă naşterea de copii. S-a auzit vreodată ca vreo femeie de 70 de ani, care în tinereţea ei era şi stearpă, să nască prunc? Şi totuşi, femeia stearpă şi înaintată în vârstă, Elisabeta, a născut un copil. L-a născut pe Ioan. Iată minunea!*

*Tatăl lui, preotul Zaharia, când a auzit de la înger, că femeia lui, Elisabeta, care în tinereţea ei nu născuse, va naşte de-acum la bătrâneţe un copil, nu a vrut să creadă că se va întâmpla un asemenea lucru, şi pentru această necredinţă a lui a fost pedepsit şi a rămas mut. I s-a dezlegat limba şi a vorbit în ziua în care trebuiau să dea nume copilului. **Cum voieşti să-l numim pe copil? – l-au întrebat rudele pe Zaharia. Şi Zaharia a scris pe o tăbliţă numele Ioan. Şi doar ce l-a scris, că şi-a deschis gura şi a vorbit. Şi nu doar că a vorbit, ci a făcut şi un poem, nu ca poemele lumeşti care au frumuseţi şi cuvinte rimate, ci un poem plin de dumnezeiesc înţeles, poem de Dumnezeu insuflat, poem-rugăciune, poem-profeţie. Zaharia a profeţit ce avea să fie copilul*** **(Luca 1, 68-79).**

O minune a fost naşterea lui Ioan, dar o minune a fost şi întreaga lui viaţă de după aceea. *Ioan, când a venit vremea, a plecat din casă şi s-a dus departe, foarte departe, în pustia care era dincolo de Iordan, şi acolo a rămas ani mulţi şi a trăit o viaţă foarte aspră.*

- *Locuinţa lui, peşterile.*

- *Băutura lui, apa Iordanului.*
- *Hrana lui, lăcustele.*
- *Haina lui aspră era făcută din păr de cămilă.*
- *Însoţitorii lui erau fiarele sălbatice.*
- *Cartea pe care o studia era natura, toate cele pe care le-a făcut Dumnezeu.*
- ***Bucuria lui era rugăciunea.***
- *Nădejdea lui, care îi umplea inima, cuvântul că vine Hristos şi că el va trebui să pregătească poporul, ca să-l primească pe Izbăvitorul lumii.*

Şi când a venit ceasul, Ioan a început să înveţe poporul. ***Predica lui era pocăinţa.*** Cu cuvinte foarte călduroase - cuvinte care ieşeau din inimă şi făceau ca şi cele mai îngheţate inimi să simtă iubirea lui Dumnezeu - ***îi chema pe oameni să-şi părăsească viaţa lor păcătoasă, să se boteze în apele râului Iordan şi să ia hotărârea să trăiască o altă viaţă, acum, când avea să vină Hristos ca să întemeieze propria lui împărăţie, adică Biserica Sa.*** O pregătire pentru viaţa creştină era predica lui Ioan. Şi precum un copil mic, înainte de a se duce la şcoală, merge mai întâi la grădiniţă şi învaţă primele litere, aşa şi oamenii, ca să devină ucenici la şcoala lui Hristos, trebuia să treacă mai întâi prin şcoala lui Ioan. ***Şcoala lui Ioan era ca o grădiniţă. Iar şcoala desăvârşită era învăţătura lui Hristos.*** De aceea şi toţi ucenicii lui Ioan au devenit mai apoi şi ucenici a lui Hristos.

Minunat a fost Ioan Înaintemergătorul prin naşterea lui. Minunat a fost prin asceza lui. Minunat prin învăţătura lui. Minunat încă, pentru că s-a învrednicit să boteze în apele Iordanului pe Hristos. ***Minunat sfârşit prin moartea lui mucenicească.*** *Când a aflat că împăratul şi-a lăsat soţia legiuită şi trăia cu o altă femeie, cu femeia fratelui său, Ioan s-a înfăţişat fără teamă la palat şi l-a mustrat în faţă pe împărat. Şi a plătit cu viaţa acea mustrare. Pentru că a fost arestat şi întemniţat, iar în cele din urmă decapitat.*

Iubiţii mei creştini! Vom spune încă două cuvinte în jurul numelui, care la porunca lui Dumnezeu a fost dat unicului copil a lui Zaharia şi al Elisabetei. S-a numit Ioan. ***Ioan este un nume evreiesc şi înseamnă darul lui Dumnezeu.*** Şi într-adevăr Ioan s-a dovedit un dar a lui Dumnezeu, o mare binefacere pentru omenire. ***Întreb: Sunt toţi copiii care vin în lume daruri ale lui Dumnezeu?*** Da, toţi copiii sunt daruri ale lui Dumnezeu. Dumnezeu prin mijlocirea părinţilor îi aduce în lume, ca să facă binele, să mulţumească părinţilor şi să fie un folos pentru omenire. Din nefericire însă mulţi din copii, pentru că nu au părinţi buni, cum au fost părinţii Sfântului Ioan, şi pentru că societatea noastră este foarte stricată şi zilnic dă exemple rele copiilor, de aceea mulţi copii dezertează de pe drumul cel drept pe care l-a trasat

Hristos şi se strică, iar prin crimele pe care le fac devin un blestem şi o nenorocire pentru omenire.

Părinţi, mame şi taţi! Luaţi aminte la copii voştri. Creşteţi-i întru „învăţătura şi certarea Domnului”. Sădiţi în ei frica de Dumnezeu. Păziţi-i de anturajele rele. Şi atunci, copii voştri vor fi şi pentru voi şi pentru societate daruri ale lui Dumnezeu.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Naşterea Sfântului proroc Ioan, înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului

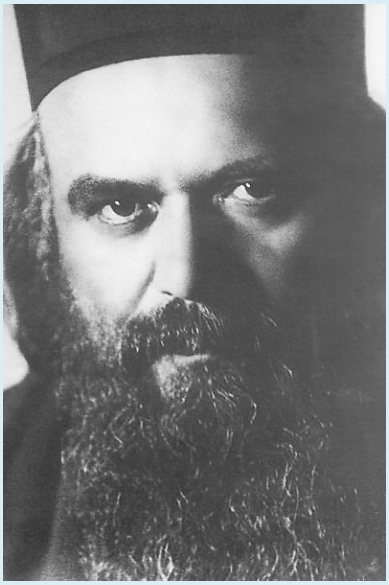

Cu şase luni mai înainte de a se înfăţişa înaintea Fecioarei Maria care se afla la Nazaret, marele Arhistrateg ceresc Gavriil, îngerul Domnului, s-a înfăţişat înaintea lui Zaharia, marele preot al Templului de la Ierusalim.

Mai înainte ca să vestească Naşterea tainică din pururea Fecioară, arhanghelul a vestit naşterea minunată a unei femei sterpe, care deci nu putuse niciodată să aibă copii şi care pe deasupra se afla şi la adânci bătrâneţi.

De aceea marelui preot Zaharia nici nu i-a venit să creadă când a auzit vestirea îngerului lui Dumnezeu, lucru pentru care a şi fost pedepsit cu muţenie de către acesta, rămânând mut până la opt zile după naşterea copilului Ioan.

În acele zile rudeniile lui Zaharia şi ale Elisabetei s-au adunat la casa lui Zaharia pentru sărbătoarea tăierii împrejur şi numirii copilului. Când tatăl a fost întrebat ce nume voieşte să dea fiului lui, el, fiind mut, a scris pe o tăbliţă, „Ioan." În clipa aceea limba lui s-a dezlegat şi bătrânul Zaharia a grăit.

Casa lui Zaharia se afla pe culmile dintre Betleem şi Hebron. În tot Israilul s-a împrăştiat ca fulgerul vestea că îngerul Domnului a venit la Zaharia, că el a fost lovit cu muţenie pentru că nu 1-a crezut, dar că acum copilul s-a născut iar muţenia lui Zaharia s-a ridicat de la el când a scris pe tăbliţă numele copilului, „Ioan."

Vestea aceasta a ajuns chiar până la urechile lui Irod. De aceea, când el a trimis gărzile ucigaşe care să ucidă toţi copiii, el le-a indicat în special ţinutul muntos în care locuia Zaharia, spre a fi ucis şi micul Ioan.

Elisabeta însă s-a ascuns bine împreună cu copilul, înnebunit de spaimă şi de ură, drăcescul Irod a trimis soldaţi la templu, ca să fie aflat preotul Zaharia şi să i se ceară fiul lui, spre a fi omorât. Căci aşa s-a întâmplat că era iar rândul lui Zaharia ca să slujească la Templul din Ierusalim.

Aşa a fost ucis Zaharia între Poarta de intrare în curtea templului şi Altar, iar sângele lui curs pe dalele de piatră s-a pietrificat acolo, spre osânda veşnică şi mărturie împotriva lui Irod.

Elisabeta s-a ascuns cu copilul ei într-o peşteră, unde ea a şi murit la scurt timp după aceea.

Iar copilul a rămas şi a crescut în pustie, având-L drept păzitor puternic pe Dumnezeu, iar drept slujitori devotaţi pe îngerii Lui.

Cântare de laudă la Sfântul Ioan Botezătorul

Prin taină dumnezeiască a intrat Ioan în lume,
Ca odinioară al Sarei şi lui Avraam fiu, Isaac;

Prin taină dumnezeiască a rămas el viu,
Scăpând tăişului ucigaş al jungherului lui Irod.

Jungherul pe prunc nu l-a putut atinge,
Şi în trupul tatălui atunci adânc s-a-mplântat.

Prin taină dumnezeiască hrănitu-s-a Ioan în pustie,
Timp de treizeci de ani, în pământ pustiu.

Pe ai Domnului robi îi păstoresc îngerii;
Iar celor săraci îngerii le sunt păzitori!

Ioan a crescut, cu vârsta şi cu puterea,
El era un mieluşel prea frumos,
Menit să vestească
Şi să slujească
Mielului lui Dumnezeu.

El era menit să strige tuturora
Că ziua izbăvirii se află la răsărit.

El L-a cunoscut şi L-a slăvit
Pe Cel Care necunoscut oamenilor era.

El cel din urmă proroc mare a fost,
Şi începătură apostolilor lui Dumnezeu.

El cu Dumnezeu grăit-a precum marele Ilie
Şi ca un apostol mare pe oameni i-a iubit şi i-a certat.

Minunat fiu al preotului celui mare,
Primul încununat mucenic al mucenicilor lui Dumnezeu.

Un înger se naşte pe pământ

Proorocul Maleahi şi evanghelistul Marcu îl numesc pe Ioan înger, pentru că Ioan a fost în viaţa sa ca un înger din cer, mai aproape decât toţi oamenii de vieţuirea îngerească.

Sfântul evanghelist Marcu îşi deschide Evanghelia cu începutul predicării între oameni şi al slujirii lui Hristos în lume. Şi nu întârzie să înfăţişeze în adevărata ei însemnătate profeţia lui Maleahi despre Botezătorul Ioan, înger care va merge înaintea feţei Domnului: „Iată, Eu trimit pe îngerul Meu şi va găti calea înaintea feţei Mele (Maleahi 3,1).

Proorocul Maleahi şi evanghelistul Marcu îl numesc pe Ioan înger, pentru că Ioan a fost în viaţa sa ca un înger din cer, mai aproape decât toţi oamenii de vieţuirea îngerească. Apoi, ca să se vadă limpede că ţinta lucrării pe pământ a lui Hristos a fost să facă din oameni îngeri, din oameni muritori, păcătoşi, robi din fire, să facă fiinţe fără de moarte, fără de păcat, aşa cum sunt şi îngerii în ceruri. Ioan asemenea unui înger mai întâi, prin ascultarea faţă de Dumnezeu. Apoi, prin libertatea faţă de lume; şi în al treilea rând, prin negrija faţă de trup.

Îngerii ascultă desăvârşit de Dumnezeu. Lor li se dezvăluie în fiecare zi tainele de negrăit ale înţelepciunii, puterii şi iubirii lui Dumnezeu iar ascultarea lor faţă de Ziditorul izvorăşte din bucurie şi supunere. Sfântul Ioan şi el a fost ascultător lui

Dumnezeu din tinereţile sale. Fiind născut din părinţi în vârstă, a rămas orfan din copilărie şi nu 1-a mai avut decât pe Dumnezeu drept Părinte. S-a dus în pustie (Luca 1, 80) pentru ca duhul lui să fie zi şi noapte una cu voinţa Dumnezeului Celui Viu. S-a dăruit cu totul lui Dumnezeu, doar de la El aşteptând totul.

Ioan mai este asemenea îngerilor şi prin neatârnarea sa faţa de lume şi de oameni. Nefiind legat în nici un fel de lume, Ioan, ca un înger al lui Dumnezeu, tuna fără patimă asupra mai-marilor Ierusalimului, înaintea cărora oamenii se plecau ca în faţa unor idoli: „Neam de năpârci, cine v-a învăţat să fugiţi de mânia viitoare?" (Luca 3, 7), şi vărsa mustrări asupra lui Irod pentru toate relele pe care le-a făcut (Luca 3, 19). Ioan ţinea seama numai de Dumnezeu şi de voia Lui. Nu făcea deosebire între oameni, nu se uita nici la haină, nici la cin, nici la ştiinţă, nici la avere, nici la ani, ci numai la suflet.

Şi iarăşi, Ioan era ca un înger prin negrija faţă de cele pământeşti. Îngerii nu sunt făpturi trupeşti ca oamenii, ei sunt înveşmântaţi în trupuri cereşti (I Corinteni 15, 40). Îngerii nu au nici o grijă de sine. Nu se ostenesc îngrijorându-se ce vor mânca, sau ce vor bea, sau cu ce se vor îmbrăca. Îl slujesc pe Dumnezeu şi ştiu că de la El au hrană şi adăpare şi îmbrăcăminte.

Ioan se hrănea cu lăcuste şi miere sălbatică. Nu bea nici vin, nici băutură tare. Dar nu se spune că n-ar fi avut vreodată ce mânca şi ce bea. Nu lăcustele şi mierea îl hrăneau, ci puterea lui Dumnezeu care se împărtăşeşte credincioşilor Lui prin acelea. Nu-şi făcea griji Ioan nici pentru haine şi locuinţă. Casa lui era pustia acoperită de bolta cerului, şi haina lui din păr de cămilă, încinsă cu o cingătoare de piele. Şi Ilie se încingea cu o curea de piele, semn al morţii patimilor şi al împlinirii voinţei lui Dumnezeu. Dormea fie sub cerul liber fie în vreuna din multele peşteri din pustia de dincolo de Iordan.

Despre înfăţişarea sa fizică, părintele Ion Buga creionează, poate în linii prea dure, aspectul său: „Era la înfăţişarea trupească sălbatic şi înfricoşător şi fără asemănare cu ceilalţi oameni, din pricina petrecerii îndelungate în pustie. Avea părul capului des şi încâlcit, faţa-i era arsă de soare, subţire la trup, iar braţele şi coastele îi erau atât de slabe încât semăna cu un păianjen. Şi picioarele lui semănau cu cele ale lăcustelor. Vorba îi era aspră şi dulce; aspră pentru cele de ruşine, dulce în predica spre pocăinţă. Şi într-un cuvânt, precum îi era hrana miere sălbatică aşa îi era şi învăţătura, amestecată cu dulceaţă şi asprime".

(extras din Sfântul Nicolae Velimirovici, Predici, Editura Ileana, Bucureşti, 2006, pp. 71-72)

Sfântul Iustin Popovici - Predica întâi la Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul: "Ce îţi rămâne de făcut, frate? Să te pocăieşti pentru tine şi pentru fraţii din jurul tău, pentru oamenii din jurul tău. "

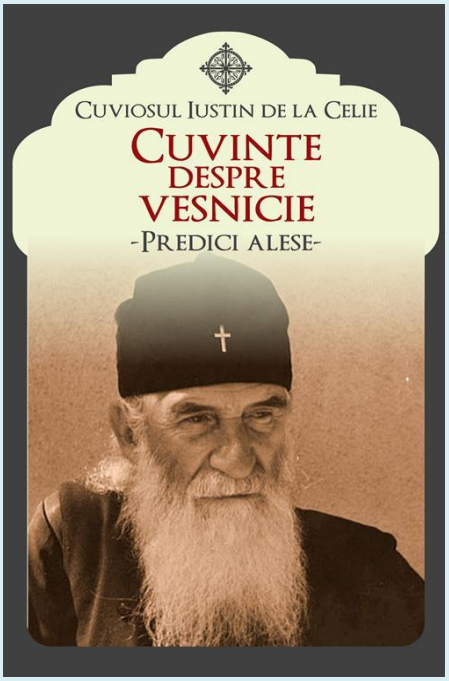

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

- ✓ *Astăzi slăvim naşterea celui mai mare între cei născuţi din femeie (Matei 11, 11), a celui mai mare om după Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.*
- ✓ *Astăzi slăvim naşterea zorilor care au premers Zilei arătării lui Hristos anunţată în această lume.*
- ✓ *Astăzi slăvim naşterea pustnicului, a pruncului şi a omului pustnic, cel care a făcut cunoscut şi a arătat lumii pe Dumnezeu în trup. El este întâiul, el este cel mai important martor.*

Iată, imediat după naştere, Irod l-a căutat ca să-l omoare; atunci când a ucis pruncii din Betleem (Matei 2,13-18) şi nu l-a găsit pe pruncul Ioan, pe care mama sa l-a dus în pustie şi l-a ascuns în peşteră; el a trimis soldaţi în templu şi acolo îl ucid pe Sfântul Zaharia, tatăl său. Nimeni, înaintea acestui mic prunc, nu a mai cunoscut acea bucurie pe care a făgăduit-o Arhistrategul.

Iar mama, sărmana mamă, a murit în peşteră şi a lăsat pruncul tânăr de ani, şi nimic mai mult, l-a lăsat singur. Cine a avut grijă de el, căci el a rămas în pustie? Copil

fiind, nu s-a arătat până la cei treizeci de ani ai săi, după Evanghelia dumnezeiască, ca Propovăduitor al Evangheliei, ca Premergător al lui Hristos.

Cine l-a crescut în pustie, cine? Îngerii. Dumnezeu şi îngerii – iată educaţia lor, iată creşterea lor.

Iar bucuria, unde este bucuria pentru părinţii săi? Bucuria este în Ceruri, veşnica bucurie.

Când s-a născut pruncul, după opt zile trebuia să i se pună numele. Când prietenii au vrut să-i pună numele tatălui său, Zaharia, Sfânta Elisabeta s-a împotrivit acestora şi i-a pus numele de Ioan, după descoperirea Sfântului Duh (Luca 1, 60). Atunci i-a dat o tăbliţă, o scândurică Sfântului Zaharia, ca să scrie care este numele său, şi el a scris „numele lui este Ioan" (Luca 1, 63).

Şi ce înseamnă numele Ioan? Înseamnă har. În întregime plin de bunătăţi cereşti, aceasta înseamnă numele de Ioan: milostenie de la Dumnezeu, cea mai mare milostenie. Şi atunci, abia de atunci a început să vorbească Sfântul Zaharia, s-a umplut de Duh Sfânt şi a prorocit despre prunc că este Proroc al Dumnezeului Celui înalt şi că este trimis în această lume ca să gătească calea Domnului (Luca 1, 64-76). ***Calea prin care lume?*** Prin pustia acestei lumi.

Ce a fost înaintemergătorul în această lume? El nu a vrut să aibă nimic în această lume, nu a vrut nici un bun al lumii acesteia, nici o bogăţie a lumii acesteia. Ce spun? Nu a avut nici acoperiş deasupra capului, nici pâine n-a mâncat, s-a hrănit cu miere sălbatică, a avut pe el numai o haină din păr de cămilă (Marcu 1, 6). Aceasta a fost totul. Toată averea sa. Şi el pe toate acestea le-a avut ca şi cum nu le avea. El a privit prin sine însuşi şi a văzut pustia, pretutindeni pustia. A trăit în pustie, însă atunci când a privit spre oameni a văzut până la capătul pământului o nesfârşită pustie din nisip. Căci această lume este transformată din Rai, într-o înfricoşătoare pustie a morţii, în pustia păcatului.

Şi, într-adevăr, viaţa Sfântului în această lume a constat în a merge înaintea Domnului, în a fi Precursorul Său, Precursorul Domnului, Care S-a arătat în trup, Precursorul Sfintei Sale Evanghelii, Precursorul Bisericii Sale, Precursorul tuturor Apostolilor Săi – aşa cum este numit El în rugăciunile care se citesc astăzi: Apostolul universal. Precursor şi al tuturor Mucenicilor – da, Mucenic, căci a pătimit din cauza lui Irod, fiind ucis. Şi ce a fost viaţa sa dacă nu o necontenită mucenicie din leagăn până la mormânt: pustia, nisipul, viziunea înfricoşătoare a păcatelor omeneşti, a morţii omeneşti – bucurie nu a fost pentru el.

Se spune că niciodată nu a râs. Nu este ceva neobişnuit. La fel scriu şi martorii oculari ai Domnului Hristos că Domnul Hristos nu a râs niciodată în această lume. Cum să râdă Dumnezeu, Care vede oamenii robiţi morţii din toate părţile? Cum să râdă înaintemergătorul, căruia Dumnezeu i-a deschis ochii sufletului să privească toate păcatele oamenilor, toate păcatele neamului omenesc? Nu. Trebuia să dispară orice zâmbet de pe faţa marelui Pustnic al lui Dumnezeu, de la Sfântul Ioan Botezătorul.

El pregăteşte sufletele oamenilor pentru venirea Mântuitorului lumii. Cum le pregăteşte? Prin pocăinţă! Aceasta era singura virtute care conducea la Dumnezeu, şi atunci, şi acum. Priviţi astăzi în voi înşivă şi în lumea din jurul vostru: iată, ce vifor al păcatelor, ce furtună a păcatelor, fărădelegi, grozăvii, nori! ***Ce îţi rămâne de făcut, frate? Să te pocăieşti pentru tine şi pentru fraţii din jurul tău, pentru oamenii din jurul tău. Sunt mulţi care nu vor să se pocăiască, care nu-şi văd păcatele, care nu-şi văd crimele, însă tu, ca creştin, tu pocăieşte-te pentru el şi roagă-te în sineţi pentru el: Doamne, dăruieşte-i pocăinţă! Dăruieşte pocăinţă fraţilor din jurul meu, iar în primul rând dăruieşte-mi pocăinţă mie însumi! Învaţă-mă să mă lupt împotriva păcatului şi să stăpânesc orice păcat din mine.***

Căci ce vrea pocăinţa, pentru ce este pocăinţa în această lume? ***Ca să omoare păcatul care este în tine şi în mine, ca să omoare păcatul din lume. Aceasta a fost principala propovăduire şi Evanghelia de seamă a Sfântului Ioan Botezătorul – pocăinţa. Şi Domnul Hristos a început de la pocăinţă. El a acceptat această deviza a mântuirii, El Şi-a început astfel propovăduirea: Pocăiţi-vă, căci s-a apropiat Împărăţia Cerurilor (Matei 4, 17) ca să arate că Sfântul Ioan este prorocul şi precursorul Său; că aceeaşi Evanghelie o începe Ioan şi o împlineşte însuşi Domnul Hristos, însuşi Dumnezeu.***

Ce bogăţie a dăruit Domnul lumii prin fiecare Sfânt? Iată, o astfel de bogăţie a făcut-o cunoscută şi a anunţat-o prin întâiul Său Apostol – prin Sfântul Ioan Botezătorul; prin întâiul Său Evanghelist – Sfântul Ioan Botezătorul. Şi toţi ceilalţi Sfinţi ai lui Dumnezeu, toţi reprezintă această întruchipare a biruinţei asupra păcatului. În primul rând asupra păcatului, iar dincolo de păcat – asupra morţii, iar dincolo de păcat şi moarte – biruinţa asupra diavolului.

Iată, aceasta este fiecare Sfânt: biruinţa fiecăruia dintre noi prin această putere a lui Hristos: prin Dreptatea veşnica dumnezeiască a biruit toată nedreptatea acestei lumi. Nu mai este minciună, nu mai este neadevăr pe care tu să nu-l poţi înlătura de la tine, dacă eşti creştin adevărat. Căci Domnul Hristos este Adevărul, veşnicul Adevăr, tot Adevărul întregii lumi. Tot ceea ce există în această lume,

dacă nu este de la Hristos şi împreună cu Hristos, este minciună, este amăgire, este înşelare. Numai Adevărul Său este Adevărul veşnic, Adevărul nemuritor: nici un fel de moarte nu poate să-l nimicească, nici un fel de om nu poate să-l piardă, nici un luptător împotriva creştinismului, nici un luptător împotriva Bisericii.

Fie ca Bunul Dumnezeu, cu rugăciunile marilor Săi Sfinţi, să deschidă ochii sufletelor omeneşti, ca să înceapă să vadă Adevărul şi să se trezească. Noaptea e pe sfârşite; ziua este aproape (Romani 13, 12). Noaptea în care împărățește păcatul şi moartea trece, ziua lui Hristos se arată, ziua Domnului Hristos Celui înviat, care biruieşte moartea în fiecare suflet în întreaga lume şi asigură Viaţa veşnică fiecărui creştin care crede în El.

(din: Cuviosul Iustin de la Celie, Cuvinte despre veşnicie – predici alese, Editura Egumeniţa, 2013)

Arhim. Arsenie Kotsopoulos: Lucrarea dezinteresată a Sfântului Ioan Botezătorul

Sfântul Ioan Botezătorul, despre care Sfânta Scriptură spune că „nu s-a ridicat între cei născuţi din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul“ (Matei 11, 11), şi-a jertfit viaţa, slava, faima, pentru Hristos. A îndreptat lumea spre Cel mai bun decât el, Hristos. S-a nesocotit pe el pentru ca Hristos să fie slăvit.

Îndemna lumea iudaică, care venea la el pentru a se boteza, să se îndrepte spre Mesia ce va să vină şi să-l părăsească pe el. Era de aceeaşi vârstă cu Hristos şi rudă cu Acesta după trup, însă nu voia să se impună pe sine, nu voia să-şi păstreze faima, ci dorea doar ca lumea să se mântuiască. De aceea, striga acele cuvinte sfinte: “Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez” (Ioan 3,30), „Cel care vine după mine a fost înaintea mea” (Ioan 1, 15).

Unde este zavistia omenească? Unde este invidia în această inimă iubitoare? Vrea să piară, să-şi ascundă lumina, fiindcă acea Lumină care va veni le acoperă pe toate, pe cele pământeşti şi pe cele cereşti. Iar Hristos Se emoţionează, îl lasă să-L boteze şi îl numeşte „cel mai mare om născut din femeie“.

Fraţilor, Ioan a lucrat dezinteresat, şi-a înăbuşit dorinţa de posesie. Noi cât de uşor îi lăsăm pe copiii noştri să se apropie de cei mai sporiţi? Sfântul Ioan Botezătorul,

care trăia după rânduiala Vechiului Testament, s-a întrecut pe sine. A devenit măreţ. Să-l urmăm.

(din: Arhimandrit Arsenie Kotsopoulos, Lucrări minunate ale harului - eroi contemporani ai duhului, Editura Egumeniţa, 2013)

Preot Gheorghe Sălăgian - Predică la praznicul Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul

"Fost-a om trimis de la Dumnezeu; numele lui era Ioan" (Ioan 1,6).

Iubiţi credincioşi, astăzi, 24 iunie, prăznuim naşterea unui mare prooroc al lui Dumnezeu şi anume Sfântul Ioan Botezătorul. Este un sfânt menţionat în Sfânta Scriptură, mai ales în Evanghelia după Luca, astfel: "***Pentru că mulţi au încercat să alcătuiască o istorisire a faptelor ce s-au adeverit printre noi, aşa cum ni le-au predat cei care dintru-nceput le-au văzut şi au fost slujitori ai Cuvântului, tot astfel şi eu, după ce pe toate le-am urmărit de la-nceput cu de-amănuntul, m-am gândit că e bine să ţi le scriu pe rând, Preaputernice Teofile, pentru ca tu să cunoşti temeinicia învăţăturilor pe care le-ai primit***" (Luca 1.1-4).

Aceste cuvinte constituie prologul Evangheliei după Luca, în care se arată că Evanghelistul îşi întocmeşte scrierea pe baza unei minuţioase documentări, folosind atât izvoarele scrise (în mod sigur Evangheliile după Matei şi după Marcu), cât şi pe cele orale (martori oculari ai evenimentelor relatate). Tot în acest prolog apare un personaj cu numele Teofil. Acest Teofil, nobil din Roma, proaspăt convertit sau pe cale de convertire, este destinatarul prim şi direct al Evangheliei a treia (ca şi, ceva mai târziu, al scrierii Faptele Apostolilor).

“Preaputernice” e o formulă foarte politicoasă de adresare, echivalentă cu “Excelenţă”. Sfântul Evanghelist Luca ne mai dă un amănunt şi anume acela că ***“mulţi au încercat să alcătuiască o istorisire a faptelor…”.*** Care au fost aceştia? Apostolii cei mincinoşi, că mulţi au scris evanghelii false, cum ar fi Evanghelia Egiptenilor, Evanghelia celor doisprezece, etc.

Aceştia numai au încercat, dar nu au terminat, căci fără de Dumnezeu s-au apucat, pentru aceea nici nu şi-au dus lucru la bun sfârşit. Cei puţini, cum au fost Matei şi Marcu s-au apucat, dar au şi terminat, pentru căci aveau în ei pe Duhul Sfânt. Sfântul Evanghelist Luca ne mai arată că ceea ce el a scris, sunt lucruri adeverite “***aşa cum ni le-au predat cei care dintru-nceput le-au văzut şi au fost slujitori ai Cuvântului***”. De aici reiese că Luca nu a fost dintru început ucenic, ci mai pe urmă s-a făcut.

Ucenicii cei dintru început ai Domnului au fost Matei, Petru, fiii lui Zevedeu şi ceilalţi Apostoli cunoscuţi din relatările Evangheliştilor. Mai departe, Sfântul Evanghelist Luca relatează: “***Fost-a în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot cu numele Zaharia, din ceata preoţească a lui Abia; iar femeia lui era din fiicele lui Aaron şi numele ei era Elisabeta***” (Luca 1,5).

Elisabeta era descendentă din Aaron, strămoşul şi întemeietorul tagmei preoţeşti a lui Israel. Autorul vrea să încadreze evenimentul în istorie. Pomeneşte de regele Irod, după modul cum în vechime relatau proorocii, ca de exemplu: “***Cuvântul Domnului, care s-a făcut către Osea, fiul lui Beeri, în zilele lui Ozia, Iotam, Ahaz şi Iezechia, regii lui Iuda, şi în zilele lui Ieroboam, fiul lui Ioaş, regele lui Israel***” (Osea 1,1). Faptul că este menţionat şi numele lui Irod, Sfântul Luca vrea să arate că şi Mântuitorul S-a născut în vremea regelui Irod cel Mare (idumeul).

Luca este singurul Evanghelist din cei patru, care relatează naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, începând de la preotul Zaharia, vrând să-l arate pe Ioan ca Înaintemergător al lui Hristos şi că naşterea acestui prooroc a fost minunată. Planul lui Dumnezeu a fost ca mai înainte să se nască Domnul dintr-o Fecioară, trebuia ca Înaintemergătorul să aibă o naştere minunată dintr-o femeie stearpă şi bătrână, deşi prin legătură trupească, dar care să depăşească legile firii. “***Şi amândoi erau drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile şi rânduielile Domnului***” (Luca 1,6). *Mulţi oameni par drepţi înaintea oamenilor, dar puţini sunt drepţi înaintea lui Dumnezeu.*

Faptul că cei doi soţi umblau în poruncile lui Dumnezeu, înseamnă a respecta cu stricteţe Legea Vechiului Testament care era atunci în vigoare. Despre modul cum

noi ne putem îndrepta, ne vorbeşte Iisus Hristos, astfel: "***Şi dacă aude cineva cuvintele Mele şi nu le păzeşte, Eu nu-l judec; că n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce se leapădă de Mine şi nu primeşte cuvintele Mele, are cine să-l judece; cuvântul pe care Eu l-am grăit, acela îl va judeca în ziua cea de apoi***" (Ioan12,47-48).

"***Şi nu aveau copii, deoarece Elisabeta era stearpă şi amândoi erau înaintaţi în zilele lor***" (Luca 1,7).

Femeile dreptţilor şi cele drepte, de multe ori au fost sterpe, ca noi să cunoaştem că Legea dumnezeiască nu cere mulţime de copii trupeşti, ci duhovniceşti. Amândoi erau bătrâni şi cu trupul şi cu duhul, adică trupul îmbătrinise cum îmbătrâneşte orice trup, iar bătrîneţea cu duhul însemna sporirea în înţelepciune. "***Şi a fost că pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul cetei sale, după rânduiala preoţiei i-au ieşit sorţii să intre în templul Domnului şi să tămâieze. Iar la ceasul tămâierii toată mulţimea poporului era afară, rugându-se***" (Luca 1,8-10).

Înaintea lui Dumnezeu numai cei curaţi slujesc, iar de la cei necuraţi îşi întoarce Dumnezeu faţa Sa. Când i-au căzut sorţii să tămâieze? Cu adevărat în vremea rugăciunii, ca să cunoaştem că precum preotul Zaharia intra în Templu va lua rod, aşa şi Domnul nostru Iisus Hristos, Arhiereul cel Mare, intrând în Templul ceresc, adică în Împărăţia lui Dumnezeu cu trupul, a luat ca rod al venirii Sale în trup mântuirea şi înfierea noastră. "***Şi îngerul Domnului i s-a arătat stând de-a dreapta altarului tămâierii***" (Luca 1,11).

Nu tuturor se arată îngerul, ci celor curaţi cu inima, precum a fost Zaharia. Faptul că este menţionat "altarul tămâierii", rezultă că mai era un alt altar, al jertfelor. **Dacă Sfânta Sfintelor preînchipuia Împărăţia lui Dumnezeu**, **altarul tămâierii pe care se jertfeau animalele curate aduse ca jertfă, preînchipuia altarul de jertfă al Mântuitorului şi anume Sfânta Cruce.** "***Şi, văzându-l, Zaharia s-a tulburat şi frică a căzut peste el. Iar îngerul i-a grăit: Nu te teme, Zaharia, fiindcă rugăciunea ţi-a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-i vei pune numele Ioan. Şi-ţi va fi el bucurie şi veselie, şi mulţi se vor bucura de naşterea lui***" (Luca 1,12-14).

Zaharia se înspăimântează, pentru că o anghelofanie sau arătare de înger îi înspăimântează şi pe sfinţi. Îngerul, însă, îi potoleşte spaima. Aici şi noi trebuie să învăţăm a distinge vedeniile dumnezeeşti de cele diavoleşti. Dacă mintea începe de la spaimă şi pe urmă se va aşeza, risipindu-se de grabă frica, vedenia este dumnezeiască; dacă frica va persista şi va creşte şi mai tare, vedenia este

diavolească. Iată, în această privinţă, **Sfântul apostol Pavel** ne învaţă: "***Şi nu-i de mirare, de vreme ce însuşi satana ia chip de înger al luminii***" (2 Corinteni 11,14).

Se pot pune următoarele întrebări: ***De ce îngerul i-a zis că rugăciunea lui a fost ascultată de Dumnezeu? Că Zaharia nu se ruga pentru fiu, ci pentru păcatele norodului?*** Răspunsul la aceste două întrebări este că ***tocmai pentru că se ruga pentru păcatele norodului şi-a dorit un fiu, care la vremea potrivită să strige:*** "***Iată Mielul lui Dumnezeu Cel ce ridică păcatul lumii!***" (Ioan 1,29). ***Îngerul îi mai descoperă că semnul acestei arătări este că soţia sa îl va naşte pe Înaintemergătorul Domnului, întrucât în urma acestei naşteri, se vor ierta treptat păcatele poporului prin vestea pe care Ioan o va da despre Hristos şi prin opera de răscumpărare a neamului omenesc pe care a săvârşit-o Domnul nostru Iisus Hristos.***

"***Că mare va fi el înaintea Domnului; nici vin şi nici băutură tare nu va bea, şi încă din pântecele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt; şi pe mulţi dintre fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul, Dumnezeul lor; şi Lui Îi va merge el înainte cu duhul şi cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea drepţilor, ca să-i gătească Domnului popor pregătit***" (Luca 1,15-17).

Îngerul îi vesteşte lui Zaharia căci mare va fi Ioan înaintea Domnului, căci, mulţi se cred mari înaintea oamenilor, cum sunt făţarnicii, dar nu sunt mari înaintea lui Dumnezeu. Mare se ţine omul bogat cu bogăţia lui, dar dacă nu o chiverniseşte după placul lui Dumnezeu, înaintea Domnului este mic. Mare se ţine omul care a ajuns într-o demnitate înaltă, dar dacă nu face voia lui Dumnezeu, acea demnitate îi va aduce un grav prejudiciu – pierderea mântuirii. ***Oamenii mari înaintea lui Dumnezeu, sunt mici înaintea oamenilor prin adâncul simţământ al smereniei.***

Faptul că Ioan va întoarce inimile părinţilor spre copii, înseamnă inimile evreilor spre Apostoli, pentru că Apostolii se trag din părinţi Iudei; deci a întors inimile iudeilor spre Apostoli, propovăduind pe Hristos şi mărturisindu-L. Nu spune că i-a întors pe toţi, ci pe mulţi. ***Ioan va veni cu duhul şi puterea lui Ilie, adică amândoi fiind înaintemergători ai Domnului: cel dintâi – Ilie va fi cel de pe urmă, adică înaintemergător al celei de-a doua veniri a lui Hristos, iar cel de pe urmă – Sfântul Ioan Botezătorul, va fi cel dintâi înaintemergător al venirii lui Hristos în calitate de Mântuitor, pe când Ilie va fi înaintemergătorul Domnului în calitate de Judecător.***

Îngerul mai spune despre Ioan că va găti Domnului un popor pregătit. Când venea vreun prooroc şi propovăduia, nu toţi îl credeau, ci numai aceia mai dinainte pregătiţi, că precum de ar veni cineva noaptea în casă, nu toţi l-ar primi pe el, ci numai aceia pregătiţi, aşa şi Ioan a gătit Domnului popor, dar nu pe cei nesupuşi, ci pe cei care i-au înţeles mesajul.

"***Şi a zis Zaharia către înger: După ce voi cunoaşte aceasta? Că eu sunt bătrân, iar femeia mea înaintată în zilele ei. Şi răspunzând îngerul, i-a zis: Eu sunt Gavriil, cel ce stau în faţa lui Dumnezeu. Şi sunt trimis să grăiesc către tine şi să-ţi binevestesc acestea. Şi pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor plini la vremea lor, iată vei fi mut şi nu vei putea vorbi până-n ziua când vor fi acestea***" (Luca 1,18-20).

Zaharia, deşi era drept înaintea lui Dumnezeu, însă la vârsta pe care o avea el şi soţia sa, nu credea că vor mai putea avea copii. Datorită acestui fapt, îngerul îşi dezvăluie numele şi dregătoria sa: adică cel ce stă înaintea Domnului, nu un amăgitor, ci înger al lui Dumnezeu. ***Pentru necredinţa sa în această veste, îngerul îi dă alta: că va fi mut până ce se vor împlini toate la vremea lor.*** *Aici se poate face următoarea analogie:* ***Că precum Zaharia fiind bătrân, neroditor şi neîncrezător, a născut un fiu mai mare decât toţi proorocii, aşa şi Sinagoga şi Preoţia evreilor, deşi se învechise şi devenise neroditoare în fapte, necredincioasă şi neascultătoare, a născut cu trup pe Cuvântul lui Dumnezeu, pe Stăpânul Proorocilor, Carele născându-se, cei ce mai înainte erau neascultători, s-au schimbat întru credinţă şi bună glăsuire.***

"***Şi poporul îl aştepta pe Zaharia şi se mira că întârzie în templu. Şi când a ieşit, nu putea să vorbească. Şi ei au înţeles că vedenie a văzut în templu; şi el le făcea semne şi a rămas mut. Şi când s-au împlinit zilele slujirii lui, s-a dus la casa sa***" (Luca 1,21-23). Aici putem constata câtă răbdare aveau iudeii cu slujitorii de la templu. Acesta este din nou un argument că noi creştinii ortodocşi nu trebuie să fim antisemiţi, chiar dacă iudeii L-au răstignit pe Domnul nostru Iisus Hristos.

El este Cel ce îi va judeca. Asta nu înseamnă că fac un ecumenism prin care nivelez toate credinţele. Noi ortodocşii nu putem concesiona credinţa noastră dreaptă şi adevărată. Avem datoria de a o păstra cu sfinţenie. Noi creştinii, de multe ori nu avem răbdarea necesară în biserică la Sfintele Slujbe în general şi Sfânta Liturghie, în special. Până când nu s-au sfârşit zilele slujirii lui la templu, Zaharia nu s-a dus la casa sa, ci stăruia la templu. Locuinţa lui era departe de Ierusalim, după cum tot Sfântul Evanghelist Luca relatează: "***Şi în zilele acelea,***

sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a lui Iuda" (Luca 1,39).

Arheologii preferă să identifice această cetate în actuala localitate Aim Karim, la 6 km vest de Ierusalim. Chiar dacă în Ierusalim ar fi avut preotul casa sa, nu-i era îngăduit să iasă din curtea templului în săptămâna slujirii sale. În schimb, în zilele noastre este vai şi-amar de noi. Toţi, clerici şi popor defăimăm slujbele biserici. Noi preoţii le scurtăm aruncând vina pe credincioşi că n-au răbdare, credincioşii ne acuză pe noi de superficialitate în slujire şi aşa ne complacem în păcate. Şi muţenia lui Zaharia are mare semnificaţie pentru noi. Ea reprezintă petrecerea cea necuvântătoare a iudeilor, căci după ce L-au omorât pe Cuvântul Cel întrupat, nu mai au cuvânt pentru cele ce fac şi vorbesc. Gura le este astupată, chiar prooroceşte să le vorbeşti.

"***Iar Elisabetei i s-a împlinit vremea să nască şi a născut un fiu. Şi au auzit vecinii şi rudele ei că Domnul Şi-a mărit mila faţă de ea; şi cu ea se bucurau împreună. Şi a fost că în ziua a opta au venit să-l taie împrejur pe prunc; şi voiau să-l numească Zaharia, cu numele tatălui său. Şi răspunzând, mama a zis: Nu!; ci Ioan se va chema. Şi au zis către ea: În rudenia ta nu e nimeni care să se cheme cu numele acesta…. Şi i-au făcut semn tatălui său, cum ar vrea să fie numit. Şi cerând o tăbliţă, el a scris: Numele lui este Ioan. Şi toţi se mirau. Şi îndată gura şi limba i s-au deschis; şi vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu***" (Luca 1,57-64).

Prin semn îl întrebau pe Zaharia, pentru că el nu a fost numai mut, ci şi surd, căci cu o venă sunt legate puterile auzului, precum şi cele ale graiului; deci, datorită acestui fapt, cei ce sunt muţi din naştere, sunt şi surzi. Graiul lui Zaharia s-a stins aşa ca şi al acelora care s-au născut muţi. La întrebarea: Cum se va numi acest copil?, el cerând o tăbliţă, a scris: "Ioan este numele lui", după care a început să vorbească. ***La evrei se punea numele după tăierea împrejur, pentru că se cuvine a primi mai întâi pecetea dumnezeiască, iar numai după aceea, numele omenesc.*** *Pe de altă parte, tăierea împrejur însemna lepădarea de cele trupeşti. Elisabeta, ca o proorociţă a insistat pentru numele cel trupesc, Ioan, mai ales că şi maicii sale el i-a dat nume proorocesc. Neputând Zaharia ca să arate numele prin semn, cere o tăbliţă, ca să scrie pe aceasta.* **Ioan se tâlcuieşte: „Dar al lui Dumnezeu".**

"***Şi frică i-a cuprins pe toţi vecinii lor; şi despre lucrurile acestea s-a vorbit în tot ţinutul muntos al Iudeii. Şi toţi cei ce le-au auzit le puneau în inima lor zicând: Ce va fi oare copilul acesta?… Că şi mâna Domnului era cu el. Şi Zaharia, tatăl său, s-a umplut de Duh Sfânt şi a profeţit, zicând: Binecuvântat este Domnul***

Dumnezeul lui Israel, că Şi-a cercetat poporul şi l-a răscumpărat; şi putere mântuitoare ne-a ridicat din casa lui David, sluga Sa, aşa cum a grăit din prin gura sfinţilor Săi profeţi din veac, mântuire de vrăjmaşii noştri şi din mâna tuturor celor ce ne urăsc, să facă milă cu părinţii noştri şi să-şi amintească de legământul Său cel sfânt, de jurământul cu care i s-a jurat lui Avraam, părintele nostru; fiind noi astăzi izbăviţi din mâna vrăşmaşilor, să ne dea nouă ca, fără frică, în faţa Lui să-I slujim cu sfinţenie şi-n dreptate în toate zilele vieţii noastre" (Luca 1,65-75).

Frică i-a cuprins pe toţi pentru minunea că Zaharia a început din nou să vorbească. Dacă pentru amuţirea în care a intrat când arhanghelul Gavriil i-a adus vestea Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul s-a spăimântat norodul, aşa s-a înspăimântat când a început a grăi. Toate acestea se făceau cu o deosebită rânduială, ca cel ce avea să-L mărturisească pe Hristos, vrednic de credinţă să fie şi toţi să adeverească din însăşi naşterea lui Ioan, cum că mai presus decât toţi cei mulţi este. Binecuvintează Zaharia pe Dumnezeu pentru că Dumnezeu i-a cercetat pe evrei.

"***Iar tu, pruncule, profet al Celui-Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului ca să-I găteşti căile, şi să dai poporului Său cunoştinţa mântuirii întru iertarea păcatelor lor, prin milostivirea milei Dumnezeului nostru, cu care Răsăritul-cel-de Sus te-a cercetat. Ca să-i lumineze pe cei ce şed în întuneric şi în umbra morţii şi să îndrepte picioarele noastre pe calea păcii. Iar copilul creştea şi se întărea cu duhul. Şi a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel***" (Luca 1,76-80).

Dacă stăm şi analizăm cuvintele prooroceşti ale lui Zaharia, ni se pare de neconceput ca el să vorbească aşa către un prunc nou-născut, căci şi aşa el tot nu înţelegea nimic. ***Dincolo de orice alte prejudecăţi omeneşti, trebuie să înţelegem că venirea în lume a acestui copil, a fost minunată, mai ales că a săltat şi proorocit din pântecele mamei sale, la întâlnirea acesteia cu Maica Domnului şi atunci cuvintele prooroceşti ale tatălui său, sunt pe deplin justificate.*** Îi spune că va merge înaintea Domnului, părăsindu-şi tatăl cât mai repede. **Căile Domnului pe care Ioan va trebui să le gătească, sunt sufletele în care vrea să se sălăşluiască Dumnezeu.** ***Cum le va pregăti pe aceste suflete? Dând poporului cunoştiinţa mântuirii, iar mântuirea se va realiza în Persoana şi lucrarea Domnului nostru Iisus Hristos.***
Ioan va mărturisi pe Iisus şi aşa vor primi cunoştinţa despre iertarea păcatelor. În alt chip Hristos nu ar fi fost cunoscut, dacă nu ne-ar fi iertat păcatele, căci iertatea păcatelor numai Dumnezeu o poate face. ***Hristos, nu pentru faptele noastre ne-a răscumpărat, pentru că n-am făcut nimic bun pe pământ, ci El ne-a***

cercetat pe noi dintru înălţime, de aceea este numit Soarele Dreptăţii şi Răsăritul Cel de Sus. Ioan L-a făcut nouă cunoscut pe Hristos şi Hristos S-a arătat nouă celor ce şedeam în întuneric, adică în necunoştinţă şi în umbra morţii, adică în păcat, căci două răutăţi stăpânea firea oamenilor: necunoaşterea lui Dumnezeu – pe care o aveau elinii (păgânii) şi păcatul – pe care îl aveau evreii, măcar deşi pe Dumnezeu Îl cunoşteau.

Păcatul are circumstanţe mai agravante pentru cel ce Îl cunoaşte pe Dumnezeu, decât pentru cel ce nu-L cunoaşte. Cu alte cuvinte Domnul nostru Iisus Hristos S-a arătat firii omeneşti, ca să-i lumineze pe cei ce stăteau în întuneric, adică în necunoştinţă şi nedumnezeire şi pe cei şedeau în umbra morţii, adică în păcat, după cum zice Proorocul Isaia: "***Poporul cel ce umbla în întuneric a văzut lumină mare; voi cei ce staţi în latura şi în umbra morţii, lumină va străluci peste voi***" (Isaia 9,1). Păcatul este umbră a morţii după cuvintele acestea prooroceşti, căci precum umbra urmează trupului, aşa şi unde este moarte, acolo şi păcat. Precum adică a murit Adam, acolo este şi păcat şi nici moartea lui Hristos nu este fără de păcat, căci şi Hristos a murit, dar pentru păcatele noastre, deoarece pe bună dreptate se zice că păcatul este umbră a morţii. ***Ajunge oare ca Domnul să se arate numai celor întunecaţi?*** *Nu, ci se cuvine să şi îndrepteze picioarele noastre în calea păcii, adică a dreptăţii.* ***Dacă păcatul îl face pe om duşman al lui Dumnezeu, aşa şi dreptatea îl împacă pe om cu Dumnezeu; deci calea păcii este petrecerea întru dreptate către care a îndreptat picioarele sufletelor noastre Hristos Cel ce a Răsărit de Sus.***

Pruncul Ioan creştea cu vârsta trupească şi se întărea cu duhul, căci împreună cu trupul creştea şi darul cel duhovnicesc; cu cât mai vârtos creştea copilul, cu atâta şi lucrările Duhului se arătau, fiindcă trupul putea să le primească pe acestea. ***De ce Ioan a trăit în pustie?*** Că afară de răutatea celor mulţi să petreacă şi ca de nimeni ruşinându-se să mustre cu multă îndrăzneală păcatele oamenilor. Multe învăţătuiri duhovniceşti putem extrage din însemnătatea acestui praznic măreţ. ***Una din ele este aceasta căci copilul este pentru părinţi un dar al lui Dumnezeu.*** Copilul este copil din momentul concepţiei.

Educaţia Copilului începe din acel moment. *Câtă vreme se află în pântecele mamei, i se transmit toate emoţiile şi frământările acesteia şi pecetea lor va fi foarte greu de şters în timp.* Părinţii sunt responsabili pentru ceea ce i se transmite copilului în perioada intrauterină: pace sau tulburare, dragoste şi ură şi ura e ca un cuţit înfipt în inima copilului. *Totuşi, nu există afecţiune a copilului, trupească sau sufletească, care prin rugăciuni către Dumnezeul Milostivirilor să nu poată fi vindecată.*

Familia Sfântului Ioan Botezătorul este un model de urmat pentru toate familiile creştine. Din astfel de familii ies oameni mari înaintea lui Dumnezeu. Un cuplu care trăieşte fără credinţă în Dumnezeu, îşi creşte copiii fie ca într-un muzeu, fie ca într-o şcoală, fie ca într-un templu păgân sau închisoare. *Nu există familie perfectă, aşa cum nu există om fără de păcat. Nu există familie care să nu aibă ispite. Viaţa este o luptă care implică greutăţi, căderi şi ridicări.* ***Dar toate familiile sunt chemate să devină mici biserici, aşa cum toţi oamenii sunt chemaţi la sfinţenie.*** Exemplu demn de urmat este familia în care s-a născut Sfântul Ioan Botezătorul. Amin.

Preot Prof. Gheorghe-Radu Sălăgian - Predică la Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul

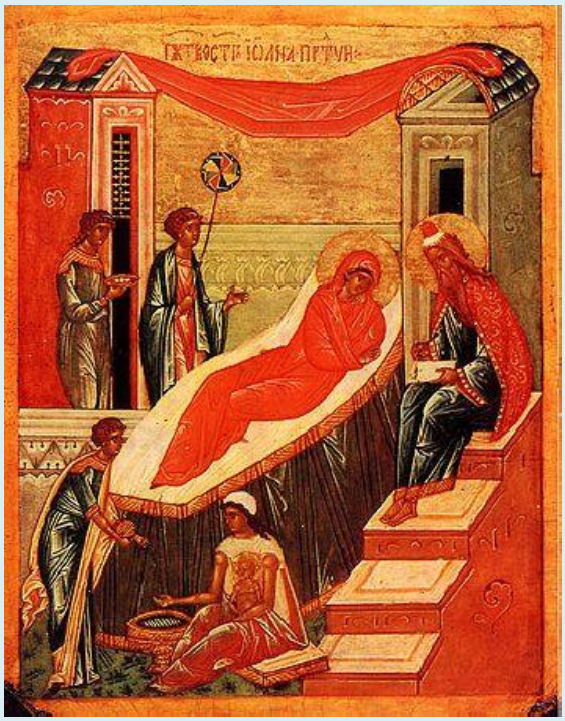

"Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan" (Ioan 1,6).

Prăznuim astăzi naşterea **Sfântului Prooroc Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului.** El încheie şirul proorocilor Vechiului Testament şi tot cu el începe cununa Sfinţilor Noului Testament; pentru aceea el **a fost numit**:

- ✓ "***Pecetea celor două Testamente***";
- ✓ "***Glasul Cuvântului***";
- ✓ "***Sfeşnicul Luminii***";
- ✓ "***Luceafăr vestitor al Soarelui Dreptăţii***".

Despre el spunea Mântuitorul căci s-a scris: "***Iată Eu trimit, înaintea feţei Tale, pe îngerul Meu, care va pregăti calea Ta, înaintea Ta***" (Matei11, 10; Maleahi 3, 1). ***Conform celor relatate de Sfântul Evanghelist Luca*** 1, 1-25, 57-80, ***putem spune despre acesta că i-a fost sfântă naşterea, sfântă şi sfinţitoare i-a fost viaţa – care şi-a încheiat-o prin cununa muceniciei.*** În Evanghelia de azi se spune: "***Deoarece mulţi s-au încercat să alcătuiască o istorisire despre faptele pe deplin adeverite între noi, aşa cum ni le-au lăsat cei ce le-au văzut de la început şi au fost slujitori ai Cuvântului, am găsit şi eu cu cale, preaputernice Teofile, după ce am cercetat***

toate cu de-amănuntul de la început să ţi le scriu pe rând, ca să te încredinţez despre temeinicia învăţăturii pe care ai primit-o" (Luca 1,1-4).

Sfântul Luca scoate în evidenţă că el şi-a scris Evanghelia după ce a cercetat toate cu de-amănuntul, pe baza unei minuţioase documentări, folosind, atât izvoarele scrise (în mod sigur Evanghelia după Matei şi Marcu), cât şi pe cele orale, adică de la martorii oculari ai evenimentelor relatate. Evanghelia ne este destinată nouă tuturor, dar în special este amintit un oarecare Teofil care era nobil din Roma, proaspăt convertit la creştinism, sau pe cale de convertire. Luca i s-a adresat foarte politicos cu cuvântul "preaputernice", iar în Faptele Apostolilor i se adresează simplu: "Teofile", deoarece, deja acesta era încreştinat, când **Luca a scris Cartea Faptele Apostolilor.**

Spre deosebire de ceilalţi Evanghelişti sinoptici (Matei şi Marcu) care încep relatarea Evangheliei scrisă de ei cu Naşterea Mântuitorului (Marcu omite această relatare), Sfântul Luca este mult mai complet din punct de vedere istoric, începându-şi relatarea cu prologul din versetele 1-4, continuând cu vestea naşterii Sfântului Ioan Botezătorul, Bunavestire, apoi continuând cu naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, abia în capitolul doi trece la relatarea Naşterii Mântuitorului. Din cuprinsul Sfintei Evanghelii, ne putem da seama despre părinţii Sfântului Ioan Botezătorul, care au fost: preotul Zaharia şi soţia sa Elisabeta.
Zaharia ***se tâlcuieşte*** **pomenirea Domnului,** ***iar*** **Elisabeta - Odihna lui Dumnezeu.**

*Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul a avut loc în timpul regelui Irod cel Mare. Zaharia era preot la Templul din Ierusalim, din ceata preoţească a lui Abia. Soţia sa Elisabeta era rudenie cu Maica Domnului. Ei au ajuns la adânci bătrâneţe fără să aibă copii, iar la evrei, familiile fără de copii erau considerate blestemate de Dumnezeu. Viaţa lor a fost un şir lung de rugăciuni adresate lui Dumnezeu, precum şi de fapte de milostenie. Rugăciunile lor erau însoţite de numeroase daruri şi milostenii, de jertfe, dar mai ales de lacrimi, de aceea, Evanghelistul spune despre ei că "****erau amândoi drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile şi rânduielile Domnului****" (Luca 1,6).*

Însă cu toate acestea, se părea că se vor stinge din viaţă fără ca Domnul să se milostivească de a le da un copil pentru mângâierea lor şi spre a li se şterge ruşinea de a nu avea copii, considerată ca o pedeapsă de la Dumnezeu. În această lungă aşteptare plină de nădejde şi de tristeţe, viaţa lor începe să se apropie de apus, umbrele neputinţelor încep să se facă din ce în ce mai simţite, iar gândul lor

se îndrepta spre rudeniile mai apropiate la care trebuiau să apeleze spre a le asigura sprijinul necesar la bătrâneţe.

Şi, iată, că, în acest timp, când toate nădejdile lor se veştejiseră, Zaharia, aflându-se în săptămâna sa de rând de slujire la Templu, intrând pentru cădire în Sfânta Sfintelor, vede lângă altarul tămâierii un înger care îi vesteşte că soţia sa Elisabeta, cea socotită stearpă, va da naştere unui copil. Zaharia s-a spăimântat foarte tare la vederea îngerului, iar vorbele lui nu le-a crezut, cerând semn de la el, drept care îngerul i-a dat ca semn legarea graiului până la naşterea pruncului.

Două au fost cauzele pentru care Zaharia nu a putut cuprinde şi crede această veste.

În primul rând, findcă îngerul i-a arătat pe larg rolul pe care Dumnezeu îl va încredinţa copilului dăruit şi anume:

- ✓ ***că va duce o viaţă sfântă înaintea lui Dumnezeu;***
- ✓ ***că va avea o mare influenţă asupra poporului, aducând pe mulţi pe calea pocăinţei;***
- ✓ ***că va fi ales şi menit să fie Înaintemergătorul şi Descoperitorul lui Iisus Hristos către Israel.***

Toate acestea se cuprind în cuvintele: -"***Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură ameţitoare şi încă din pântecele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt. Şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor. Şi va merge înaintea Lui cu duhul şi cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor către copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea dreptţilor, ca să gătească Domnului un popor pregătit***" (Luca 1,15-17).

O altă cauză a îndoielii lui Zaharia a fost părerea că atât el cât şi Elisabeta se simţeau bătrâni şi îşi pierduseră orice nădejde de a mai avea copii. Bucuria lui Zaharia n-a putut fi exprimată prin cuvinte, auzind că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea. Era cuprins de fericirea pe care au simţit-o patriarhii poporului ales: -Avraam cu Sarra; -Isaac cu Rebeca; -Iacov cu Rahila; fiindcă Dumnezeu i-a vestit că a ridicat de pe umerii lor ruşinea sterpiciunii, a nerodirii de copii.

*Atât Zaharia cât şi Elisabeta se trăgeau din spiţe de strămoşi drepţi, din a căror tulpină au odrăslit ei (părinţii Sfântului Ioan Botezătorul), încununaţi de fapte binepăcute lui Dumnezeu şi de sfinţenie. Evanghelistul Luca spune despre Zaharia şi Elisabeta că "****erau drepţi amândoi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile şi rânduielile Domnului***" (LUCA 1,6). Mulţi oameni

pot părea drepţi înaintea oamenilor, dar e nespus de mare lucru să fi drept înaintea Aceluia pe Care nu-L poate înşela nimeni, Care toate le vede şi toate le cunoaşte. Bucuria lui Zaharia şi a Elisabetei a fost împărtăşită şi de către rudeniile lor, văzând cum i-a cercetat Dumnezeu. Uimire şi mângâiere i-au cuprins şi la naşterea copilului, când, cerându-i-se părerea lui Zaharia care să fie numele copilului, acesta făcând un semn să i se dea o tăbliţă, a scris: "***Ioan să fie numele lui***" (Luca 1,63), împlinindu-se astfel şi dorinţa Elisabetei, care de asemenea voia ca **numele lui să fie Ioan, ce înseamnă "Iahve dăruieşte".** Odată cu scrierea numelui pe tăbliţă, lui Zaharia i-a revenit graiul, apoi a început să dea slavă lui Dumnezeu şi umplându-se de Duhul Sfânt, a rostit următoarea profeţie: -"***Iar tu pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului, ca să găteşti căile Lui…***" (LUCA 1,76).

Ne punem întrebarea: ***Oare cât a ţinut această bucurie în familia lui Zaharia? Mai puţin de un an*** – este răspunsul la această întrebare, ***deoarece, născându-Se Iisus Hristos şi venind magii să-L caute, au cercetat tot Ierusalimul, întrebând unde S-a născut Noul Împărat, iar Irod, temându-se pentru tronul său, a dat poruncă să fie ucişi toţi pruncii mai mici de doi ani din hotarele Betleemului. În mod deosebit, a fost urmărită şi familia preotului Zaharia, întrucât mulţi ştiau de minunile care au însoţit naşterea pruncului Ioan.***

Familia preotului Zaharia locuia în Hebron, cale de 8 ore până la Ierusalim, această cetate aflându-se la poalele unui munte. Auzind cei din Hebron de cele întâmplate cu uciderea pruncilor din hotarele Betleemului, s-au înspăimântat foarte, încât multe mame au fugit la munte împreună cu copiii lor, printre care, fiind şi Elisabeta cu pruncul Ioan. **Văzându-se urmărită de către ostaşi, i-a s-a rugat lui Dumnezeu să-i ocrotească pruncul. Tradiţia ne spune că Dumnezeu i-a apărat într-o peşteră ce se afla în stânca muntelui. Ostaşii, negăsind pe Elisabeta şi pe copil, s-au întors la Zaharia care se găsea în Templu şi, crezând că el l-a ascuns, l-au ucis în mijlocul Templului**, după cum zice Mântuitorul: -"***De aceea, iată Eu trimit la voi prooroci şi înţelepţi şi cărturari; dintre ei veţi ucide şi veţi răstigni; dintre ei veţi biciui în sinagogi şi-i veţi urmări din cetate în cetate, ca să cadă asupra voastră tot sângele drepţilor răspândit pe pământ, de la sângele dreptului Abel, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Varahia, pe care l-aţi ucis între templu şi altar***" (Matei 23,35).

În timpul cât Elisabeta şi Ioan au stat ascunşi, Dumnezeu a rânduit ca în apropierea acelui loc să se găsească pomi, din fructele cărora şi-au potolit foamea. Nu după multă vreme a murit şi Elisabeta, sfârşindu-se astfel viaţa părinţilor Sfântului Ioan Botezătorul, **iar el a rămas sub ocrotirea lui**

Dumnezeu, crescând într-un mod tainic, necunoscut de oameni, după cum relatează Sfântul Evanghelist Luca: "***Iar copilul creştea şi se întărea cu duhul. Şi a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel***" (Luca 1, 80).

Familia creştină şi scopul pentru care a fost întemeiată

Din cuprinsul Sfintei Evanghelii ce s-a citit la acest minunat praznic reiese că soţii Zaharia şi Elisabeta împreună cu fiul lor Ioan pe care l-au dobândit la adânci bătrâneţe în urma multor rugăciuni, formau o familie. *Această familie este considerată de Biserică prototipul unei adevărate familii creştine.*

După învăţătura Sfintei noastre Biserici, scopul căsătoriei şi al vieţii de familie este întreit:
1. continuitatea neamului omenesc;
2. ajutorarea reciprocă dintre soţi;
3. ferirea de desfrânare.

1. În ceea ce priveşte continuitatea neamului omenesc, în locul celor care îşi încheie viaţa pământească, trebuie să apară alte generaţii de oameni. În atotputernicia Sa, ***Dumnezeu ar fi putut creea pe toţi oamenii în felul zidirii lui Adam, dar a binevoit să acorde făpturilor Sale o parte din puterea Sa creatoare*** (Facere 1,26).

2. Referitor la ajutorarea reciprocă dintre soţi, Dumnezeu a zis: "***Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor pentru el***" (Facere 2,18). Ca fiinţă socială, omul are nevoie de sprijinul şi colaborarea unui partener de viaţă. Legătura prin căsătorie şi viaţa de familie este lucrul cel mai minunat în viaţa societăţii. Familia este celula societăţii, legătura dintre soţi fiind indisolubilă şi vitală pentru armonia societăţii pe pământ.

3. Un alt aspect al vieţii de familie este ferirea de desfrânare, după cum ne învaţă **Sfântul Apostol Pavel**: "***Din cauza desfrânării, fiecare bărbat să-şi aibă femeia sa şi fiecare femeie să-şi aibă bărbatul său. Bărbatul să-i dea femeii iubirea datorată, asemenea şi femeia bărbatului. Femeia nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; asemenea nici bărbatul nu este stăpân pe trupul său, ci femeia. Să nu vă lipsiţi unul de altul, decât cu bună învoială pentru un timp, ca să vă îndeletniciţi cu postul şi cu rugăciunea şi iarăşi să fiţi împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre. Şi aceasta o spun ca un sfat, nu ca o poruncă***" (1 Corinteni 7,2-6).

Din aceste cuvinte *rezultă că legătura trupească dintre bărbat şi femeie nu este îngăduită decât după primirea de către cei doi tineri a Sfintei Taine a Căsătoriei, altfel cad în păcadul desfrânării, unul din cele şapte păcate capitale şi pe care şi Biserica îl canoniseşte astfel:*

- ⇒ *desfrânarea, care înseamnă legătura trupească dintre doi tineri – băiat şi fată – se canoniseşte cu oprirea de la Sfânta Împărtăşanie pe o perioadă de 7 ani;*
- ⇒ *preadesfrânarea, care înseamnă legătura trupească dintre un bărbat şi o femeie, în afara Căsătoriei, cel puţin una dintre acele persoane să fie căsătorită, se canoniseşte cu oprirea de la Sfânta Împărtăşanie pe o perioadă de 15 ani; tot aşa se canonisec şi concubinii, concubinajul fiind foarte periculos – în multe cazuri unul dintre concubini au un sfârşit targic pentru că ei nu au asupra lor binecuvântarea lui Dumnezeu pe care o primesc cei care se căsătoresc în Biserică, căci Sfântul Apostol Pavel zice: "**Taina aceasta mare este, iar eu zic: în Hristos şi în Biserică**"; chiar dacă concubinii se pare că au un sfârşit "creştinesc", adică liniştit, ei pentru că au trăit cu bună ştiinţă toată viaţa în acest păcat, după moarte dobândesc iadul pe veşnicie;*
- ⇒ *incestul, care este legătura trupească dintre un bărbat şi o femeie sub gradul 8 de rudenie de sânge pe linie directă şi colaterală (pe linie directă impedimentul la Căsătorie fiind la infinit), sau rudenie spirituală, se canoniseşte cu oprirea de la Sfânta Împărtăşanie pe o perioadă de 20 de ani;*
- ⇒ *sodomia, care se realizează prin legăturile trupeşti între persoane de acelaşi sex, se canoniseşte cu oprirea de la Sfânta Împărtăşanie până la 25 de ani şi atunci cu condiţia să părăsească păcatul, în caz contrar sunt consideraţi în afara Bisericii lui Hristos.*

O altă învăţătură ce o putem desprinde din însemnătatea praznicului de astăzi, este aceea că, ***familia întemeiată prin Sfânta Taină a Căsătoriei, are un rol deosebit în creşterea şi educarea copiilor. Copilul se naşte ca rod al dragostei dintre cei doi soţi. Aceştia sunt chemaţi să se îngrijească de cele necesare trupului şi sufletului copiilor lor; părinţii fiind primii pedagogi şi educatori ai copiilor, iar familia fiind cea dintâi şi cea mai importantă şcoală***. Pe bună dreptate, se poate spune despre un tânăr rău educat că îi lipsesc cei 7 ani de acasă, adică educaţia şi conduita din perioada când copilul se găseşte în mod nemijlocit în mijlocul familiei.

Soţii fără copii sunt nefericiţi, am zice noi, dar cei mai nefericiţi sunt părinţii care n-au reuşit să-şi crească bine copiii. Durerile cele mai mari ce se pot isca în sânul

unei familii provin adeseori din partea copiilor, după cum şi cele mai mângâietoare bucurii şi mulţumiri se datorează tot copiilor – dacă sunt bine educaţi.

De la drepţii Zaharia şi Elisabeta să învăţăm cum trebuie să trăim în frică de Dumnezeu, să ne creştem copiii printr-o viaţă dreaptă înaintea lui Dumnezeu, Care va revărsa binecuvântarea Sa peste familiile noastre. Fericită va fi familia care are copii buni, cu o creştere aleasă, în măsură să săvârşească binele şi dreptatea şi să slujească lui Dumnezeu spre folosul semenilor. **Amin.**

Părintele Ion Cârciuleanu - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul

Prăznuim astăzi naşterea Sfântului Ioan Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului nostru Iisus Hristos, care a fost cel din urmă prooroc al Legii celei Vechi şi cel dintâi prooroc al Noului Testament, ***pecetea celor două Testamente***, aşa cum îl numeşte Sfânta noastră Biserică.

Glasul Cuvântului, Sfeşnicul Luminii, omul trimis de la Dumnezeu să mărturisească despre Lumină. Aşa cum soarele îşi trimite zorii ce anunţă răsăritul, aşa a fost pentru venirea lui Hristos în lume Sfântul Ioan Botezătorul, a cărui naştere o prăznuim astăzi.

În întunericul adânc în care zăcea omenirea căzută în păcat, ca într-o noapte fără lună, stăruie totuşi pe cerul năzuinţelor omeneşti o lumină; erau profeţii care formează nădejdea de izbăvire a descoperirii lui Dumnezeu în lume, înainte de a se întrupa El Însuşi în ea. La depărtare de veacuri, în urma tuturor şi înaintea lui Hristos, apare Sf. Ioan şi apariţia pecetluieşte în lume mărturia de netăgăduit a venirii lui Hristos, pe care L-a arătat ucenicilor şi lumii întregi, zicând: "***Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii***".

Fiul preotului Zaharia din ceata lui Ahio şi a Elisabetei, din fetele lui Aron, s-a născut în Aim Kerin, un sat din Iudeea.

Se naşte din părinţi sterpi, care până la adânci bătrâneţi nu au avut copii pe care îi doreau şi pentru care s-au rugat toată viaţa lor. *Naşterea pruncului e vestită lui Zaharia pe când el îşi făcea slujba în templul din Ierusalim. El se afla în altar şi tămâia cu cădelniţa. Atunci Arhanghelul Gavriil, trimisul lui Dumnezeu către neamul omenesc, s-a arătat lui Zaharia şi i-a spus:* "***Nu te teme Zahario, pentru că rugămintea ta a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-l vei numi Ioan şi vei avea bucurie şi mulţi se vor bucura, căci el va fi mare înaintea lui Dumnezeu şi se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecele maicii sale***".

De bucurie, bătrânului Zaharia nu-i venea să creadă: "***Eu sunt bătrân şi femeia mea înaintată în vârstă; din ce vom cunoaşte aceasta?***". Şi îngerul i-a dat un semn: "***Eu sunt Gavriil, care am fost să-ţi vestesc ţie acestea şi iată, vei rămâne mut, neputând vorbi până în ziua în care se vor împlini acestea***". *Şi semnul s-a înfăptuit: ieşind din templu, unde tămâiase, nu putea să mai grăiască, căci făcea semne către popor, iar poporul a înţeles că el a avut o vedenie.*

Şi Elisabeta a rămas însărcinată, lemnul uscat a odrăslit mlădiţa, pământul sterp şi pustiu a odrăslit pe Fiul pustiei, bucurându-se că Domnul Dumnezeu a făcut aceasta ca să ridice ruşinea ei dintre oameni, căci acuma vecinii şi neamurile ei se bucurau împreună cu ea că a mărit Domnul mila Sa cu dânsa.

La bucuria aceasta a luat parte şi Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, Sfânta Fecioară Maria, care a venit degrabă în casa lui Zaharia, la Elisabeta, rudenia sa.

Mare a fost mirarea amândorura atunci când s-au întâmpinat, căci auzind Elisabeta salutarea Mariei, a săltat pruncul cu bucurie în pântecele ei, şi plină de bucuria pe care Duhul Sfânt i-o inspira, a cunoscut taina. Pruncul ei, zămislit din făgăduinţă, a văzut pe Domnul Dumnezeu pe care-L purta Sfânta Fecioară în sine, de aceea ea a strigat cu glas mare, zicând: "***Binecuvântată eşti tu întru femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, căci, iată, cum am auzit glasul salutării tale, a săltat în mine cu bucurie pruncul ce mi l-a făgăduit Dumnezeu şi prin aceasta se vor împlini toate cele spuse nouă de la Domnul***".

A fost şi acesta un semn care se alătura atâtor minunate întâmplări şi toate adevereau rând pe rând că Dumnezeu, care a hotărât să-şi facă sălaşul între oameni, i-a ales pe ei slujitori ai tainei, iar pe Sfântul Ioan Înaintemergătorul Său. ***Maica Domnului, purtând în sine comoara Tainei, a rămas la Elisabeta ca la trei luni.***

La vremea cuvenită Elisabeta a născut un prunc de care s-au bucurat şi au mulţumit lui Dumnezeu. Iar la opt zile după aceea, cum era obiceiul, s-au adunat rudeniile, prietenii şi vecinii la casa lor ca să pună nume pruncului. Şi nu se înţelegeau ce nume să-i pună. Unii voiau să-i dea pruncului numele tatălui său, adică Zaharia, mama susţinea ca să-i pună numele Ioan. Cum toţi erau în nedumerire, ei au făcut semn tatălui său întrebându-l cum ar vrea să fie numit. Şi cerând o tăbliţă, el a scris, zicând: ***Ioan este numele lui şi toţi s-au mirat. Şi îndată i s-a dezlegat lui limba şi vorbea lăudând pe Dumnezeu. Iar cei care au fost de faţă au zis: "Oare ce va fi pruncul acesta?". Iar Zaharia, tatăl lui, umplându-se de Duhul Sfânt a zis: "Şi tu, pruncule, prooroc al Celui Prea Înalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului, să găteşti căile Sale***" (Luca 1, 76).

Vorbea prin Zaharia Sfântul Duh; anunţa poporului credincios pe ***Sfântul Ioan ce se tâlcuieşte "Darul lui Dumnezeu" trimis în lume să vestească venirea Domnului.*** Zaharia vorbea şi Duhul Sfânt îl învăţa, iar pruncul creştea şi se întărea cu Duhul până în ziua arătării sale în Israel, când toate acestea s-au împlinit, când fiul lui Zaharia trezea poporul prin cuvântul lui înflăcărat şi prin botezul pocăinţei. A devenit profetul cu glasul ca de tunet, ce fulgera împotriva desfrâului regilor, nedreptăţii cărturarilor şi a fariseilor şi împotriva păcatului de orice fel.

El propovăduia cu putere pe Hristos în ţinutul Iordanului, spunând:

- ✓ ***"Pocăiţi-vă că s-a apropiat Împărăţia cerurilor" (Matei 3, 2).***
- ✓ ***"Gătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările Lui".***
- ✓ ***"Cel ce vine după mine, mai mare decât mine este; vânturătoarea este în mâna sa şi va curăţi aria. Grâul îl va aduna în hambarele Sale, iar pleava o va arde în foc nestins".***

Predica Sfântului Ioan Botezătorul a trezit tot ţinutul Iordanului, care zăcea în întunericul păcatelor şi în umbra morţii.

Poporul se apropie de Iordan, unde Ioan propovăduia venirea lui "Mesia" şi boteza cu apă, pregătind Calea Domnului. Celor ce se apropiau de dânsul, mărturisindu-şi păcatele, le spunea: "***faceţi roduri vrednice de pocăinţă***". "***Cel ce are două haine să dea celui ce nu are şi cel care are bucate aşişderea să facă***" (Luca 2, 8, 11).

Ioan cel mai mare dintre prooroci, el, care încheie şirul proorocilor Vechiului Testament, prin îndreptarea oamenilor către Fiul lui Dumnezeu, "Mesia", colaborează la aşezarea temeliei Noului Testament care începe acum, luând asupra sa lucrarea de binevoitor în opera de răscumpărare a lumii prin Iisus Hristos Domnul nostru.

Ceea ce proorocii Vechiului Testament au întrezărit peste veacuri, Sfântul Ioan vede cu ochii împlinindu-se. El se învredniceşte de Stăpânul, "robul" se atinge de cel ce conduce toate, căruia nu era vrednic să-I dezlege cureaua încălţămintelor şi să fie prezent la marele act al teofaniei; când s-a deschis cerul şi s-a pogorât Duhul Sfânt în chip de porumbel peste Iisus şi a grăit Tatăl: "***Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit***" (Matei 3, 17). Prin aceasta Însuşi Dumnezeu adevereşte dumnezeirea lui Iisus, iar Ioan, Marele prooroc, fiind prezent, întăreşte cuvântul cel grăit de Tatăl cel ceresc, spunându-I: "***Şi eu am văzut şi am mărturisit că acesta este Fiul lui Dumnezeu***" (Ioan 1, 3,4). S-a micşorat până la tăierea capului, pe care l-a închinat lui Hristos. Glasul lui răsună şi azi în pustiul vremii pe care o trăim, chemându-ne la o cât mai strânsă legătură cu Hristos Mântuitorul, pentru îndeplinirea în fapte creştineşti, vrednice de pocăinţă.

Spre sufletul fiecăruia din noi este un drum pe care vine Hristos să bată, să ceară să I se deschidă, pentru a fi cu noi, pentru a ne uni cu El.

Pe fiecare din aceste drumuri vine şi mai înaintemergătorul Sfântul Ioan Botezătorul. Spre fiecare din noi el adresează cuvântul său plin de convingere şi hotărâre: "***Vine după mine Cel căruia nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălţămintei Lui; pocăiţi-vă, smeriţi-vă viaţa, întoarceţi-vă la Dumnezeu şi faceţi voia Lui, că s-a apropiat Împărăţia cerurilor***".

"***Cel ce are două haine, să dea şi celui ce nu are, iar cel ce are bucate, aşişderea să facă. Cel care este sus pus să se ferească de a face nedreptate şi să nu acuze pe nedrept pe nimeni***".

Părinţilor le spune: "***Întoarceţi-vă inima spre copiii voştri***" şi copiilor neascultători le strigă: "***Îndreptaţi-vă spre lumină***".

Oamenilor care se duşmănesc, el le arată pe Hristos Iubitorul de oameni şi popoarelor ce se războiesc, le arată pe Hristos, Pacea lumii.

Fiecăruia după firea şi ocupaţia sa, Sfântul Ioan Botezătorul ne arată ce trebuie să facem. Nu cere nimănui să se pustnicească în modul trăirii sale, dar fiecăruia ne aduce aminte că avem o chemare de adevărat creştin, a cărui datorie este dragostea de Dumnezeu şi dragostea de aproapele care se pot arăta şi împlini prin fapte de milă, dragoste, dreptate şi pace.

La uşa Sfântului Altar, Sfântul Ioan arată credincioşilor noştri Sfânta Jertfă şi când preotul cheamă spre Potir zicând: "***Cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu***

dragoste să vă apropiaţi", Sfântul Ioan Botezătorul, arătând spre potir, zice: "***Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii***".

Spre acest glas dumnezeiesc, spre acest strălucit sfeşnic al luminii ne cheamă pe noi praznicul de astăzi al naşterii sale. Cu ce ne înfăţişăm noi azi ca să întâmpinăm pe cel care a propovăduit lumii apropierea Împărăţiei lui Dumnezeu? Cu nimic altceva decât cu hotărârea de a-i asculta îndemnul lui: "***Faceţi fapte vrednice de pocăinţă***".

Cu această hotărâre sfântă să venim, aşadar, să întâmpinăm naşterea Sfântului Ioan, cu această hotărâre şi cu inima arzând de pacea şi dragostea Împărăţiei lui Dumnezeu, să-i strigăm lui aşa: "***Bucură-te, cel ce eşti darul lui Dumnezeu; bucură-te, steaua stelelor şi zorile răsăritului celui de sus; bucură-te, cel ce îndreptezi paşii noştri pe calea mântuirii; bucură-te, cel ce speli inima noastră cu botezul pocăinţei; bucură-te, împărtăşitorul darurilor Împărăţiei lui Dumnezeu; bucură-te, prea cinstite Înaintemergătorule al mântuirii noastre***". ***Amin.***

Pr. Dorin Picioruş - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul

Iubiţii mei, naşterea Sfântului Ioan Botezătorul e naştere însoţită de multă bucurie pentru că ***„din pântece sterp s-a născut, dezlegând sterpiciunea inimilor noastre”*** [***Minei, ed. BOR 1927, p. 234]. Pentru că Dumnezeu a adus prin el bucurie multă nu numai părinţilor lui cuvioşi şi înaintaţi în zile ci şi nouă sau mai ales nouă, pentru că ne-a învăţat că întru pocăinţă şi curăţie să Îl primim pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Astăzi s-a născut Înaintemergătorul Domnului, vestitorul Lui şi de aceea naşterea lui e naştere plină de bucurie, pentru că ea Îl vesteşte pe Cel ce avea să vină spre mântuirea lumii.

Sfântul Ioan e ***„însemnătorul [învăţătorul] pocăinţei cel cu mare glas şi dumnezeiescul mijlocitor al legii vechi şi al celei noi” (Ibidem).*** El e ***„viţelul cel gras al înfrânării”, care s-a născut din cea stearpă şi care ne arată nouă pe Mielul lui Dumnezeu, Cel care S-a născut din Fecioară [Ibidem].***

Pentru că Ioan vorbeşte lumii despre Mielul lui Dumnezeu [În. 1, 9; 1, 36, GNT: o Amnos tu Teu], adică despre Fiul lui Dumnezeu întrupat ca jertfă bineplăcută Tatălui pentru iertarea lumii. Şi aceasta, pentru că arderea de tot a Vechiului Testament vorbea în taină tocmai despre dăruirea deplină, totală, a Fiului pentru viaţa lumii.

Iar dacă te dărui în mod deplin lui Dumnezeu şi cauţi să fii bineplăcut Lui în toate detaliile vieţii tale, tocmai de aceea nu poţi fi duplicitar, nu poţi sluji la doi domni, pentru că eşti absorbit de slujirea singurului Dumnezeu, a Creatorului lumii.

Cum mai e numit Sfântul Ioan Botezătorul în imnografia zilei de astăzi? El e ***„turtureaua cea iubitoare de pustie" [Ibidem],*** cea care are o singură dragoste: dragostea de Dumnezeu. E ***„prietenul Mirelui" [Ibidem]*** şi de aceea îi aducem ***„podoaba cântărilor" [Ibidem]*** noastre acestui ***„ostaş al Împăratului" [Ibidem].***

Pentru că asceza/ lupta cu patimile este lucrul războinic al vieţii duhovniceşti, atâta timp cât lupta noastră e cu gândurile păcatului şi nu cu trupul nostru.

Şi nu fără rost ascetic îl avem pomenit pe Sfântul Ioan astăzi, în mijlocul postului Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel. Pentru că viaţa lui trebuie să dinamizeze viaţa noastră, a celor ce postim în timpul verii, atâta timp cât el a fost un om al postului şi al rugăciunii în mijlocul pustiului neprietenos, care este înăbuşitor de cald.

Însă Sfântul Ioan Botezătorul este o minune de om care s-a construit/ s-a zidit pe sine duhovniceşte în răbdare, în durere, în rugăciune, în ascultare de Dumnezeu. Şi de aceea ***viaţa cu Dumnezeu nu e prezentată de Biserică drept o viaţă uşoară, fără dureri ci, dimpotrivă: ca o viaţă plină de dureri, dar în care suntem susţinuţi continuu de harul lui Dumnezeu.***

Asceza plină de teologie ne cizelează din interior, cum nu poate să ne educe nimeni. Pentru că asceza porneşte din pironirea/ fixarea/ afundarea întregii noastre fiinţe în slava lui Dumnezeu şi în adevărul Lui.

Ca să stai în har trebuie să stai în adevăr. Şi ca să stai în adevăr trebuie să lucrezi continuu virtutea.

Orice inconsecvenţă interioară înseamnă o slăbire a acestei atenţii spre Dumnezeu.

Şi viaţa Sfântului Ioan, a Părintelui nostru, este o continuă atenţie spre Dumnezeu. Pentru că naşterea lui, prorocită prin Îngeri, este începutul dumnezeieştilor lucruri [Idem, p. 236] ale naşterii Domnului. Şi naşterea lui e minunată pentru că e „naştere afară de vârstă" [Ibidem], dincolo de vârsta când se concep pruncii şi vesteşte prin ea „zămislirea fără de sămânţă" [Ibidem] a Fiului lui Dumnezeu din Pururea Fecioara Maria.

Iar dacă ne întrebăm ***de ce prăznuim şi naşterea Sfântului Ioan şi nu doar martirizarea lui prin tăierea capului***, găsim aici răspunsul: ***pentru că minunea ei vesteşte prea marea minune a naşterii Domnului din Fecioară, care a fost mai presus de fire.***

Şi iată cum ne uimeşte Dumnezeu! Cum ne uimeşte prin frumuseţe, prin curăţie, prin sfinţenie.

Pentru că adevărata uimire e frumuseţea duhovnicească dobândită prin multă zbatere interioară şi luptă cu sinele nostru.

Imnograful exclamă: „O, prea slăvită minune!” [Ibidem]. Pentru că se naşte Ioan la bătrâneţe şi tatăl său, arhiereul, se vindecă de muţenie, pentru ca să se bucure de încredinţările Domnului. Pentru că Domnul „***a cercetat şi a făcut mântuire norodului*** [poporului] ***Său***” [Ibidem], prin Fiul Său născut din Fecioară, născut sub Lege, iar Ioan, născut de Sfinţii Zaharia şi Elisabeta, în mod minunat, a fost vestitorul Acestuia, al Mirelui Bisericii.

Sfântul Andrei Criteanul îl numeşte pe Sfântul Ioan Botezătorul: „hotarul Proorocilor şi începătura Apostolilor” [Idem, p. 239]. Pentru că prin el se termină şirul Proorocilor care Îl vestesc pe Hristos şi se face începutul unui alt şir, al unei alte rânduieli dumnezeieşti: cea a Apostolilor Lui.

Pentru că cei trimişi de El, Apostolii Lui, vor bineînmiresma întreaga lume cu persoana şi cu adevărurile lui Hristos, pentru că Îl vor propovădui şi împărţi în mod neîmpărţit pe Hristos întregii lumi, prin cuvinte şi Euharistie şi slujirea preoţească. Ca toţi să fie o singură turmă a unui singur Păstor. ***Căci Mielul lui Dumnezeu e şi Păstorul sau Capul Bisericii.***

Însă grija Bisericii faţă de prietenul Mirelui, faţă de Sfântul Ioan Botezătorul, ca faţă de toţi Sfinţii Săi, care sunt prietenii Lui, se vede prin aceea că ne prezintă pe prietenii Lui pentru ca în ei să Îl vedem pe El, pe Mirele Bisericii.

Pentru că prietenia/ intimitatea pe care Biserica vrea să o avem cu Dumnezeu e totală şi ea e posibilă, pentru că e regăsibilă în Sfinţii Lui. Şi această comoară imensă de prietenie, de jertfelnicie, de conştiinţă pe care o găsim în vieţile Sfinţilor e un argument viu, credibil pentru viaţa noastră, pentru că ne umple de dorul de a ne împlini şi noi în acelaşi fel.

Iar sfinţenia nu e în nici un secol ridicolă sau vetustă pentru că e singura împlinire reală a oamenilor. Dar, în orice secol, ea este grea şi uşoară în acelaşi timp, pentru că slăbiciunea noastră e întărită de harul Său, fără ca Dumnezeu să ne ia cu totul durerea şi amărăciunea pe care le presupune viaţa virtuoasă.

Însă, în acelaşi timp, ***prăznuirea zilei de naştere a unui Sfânt e o lecţie profundă de cinstire a vieţii ca dar al lui Dumnezeu, a voii lui Dumnezeu cu oamenii, pentru că nimeni nu se naşte în afara voii lui Dumnezeu.***

Cinstim viaţa pentru că Îl cinstim pe Dăruitorul vieţii.

Şi Cel care ne-a dat viaţă, ne şi ajută să călătorim cu bine spre limanul mântuirii, fără ca această călătorie spre Împărăţia Sa să fie doar zâmbet.

Zâmbetul nostru, iubiţi fraţi şi surori întru Domnul, trebuie să fie unul înţelept, trecut prin multe griji, ispite, dureri, drame…

Adică să nu ne permitem să glumim cu durerile şi nefericirea din jur, cu nedreptăţile de tot felul, cu ipocrizia crescândă.

Să zâmbim dureros, adică să trăim responsabil şi auster, chiar dacă prosperitatea ne este la îndemână.

Pentru că mai devreme sau mai târziu fiecare dintre noi vom da seama lui Dumnezeu pentru viaţă, pentru sănătatea, pentru capacităţile noastre native şi dobândite, pentru harul Său în viaţa noastră, pentru averea şi vizibilitatea noastră socială.

Postul să ne înveţe tăcerea lui Dumnezeu, iar cuvântul să ne înveţe bucuria lui Dumnezeu.

Pentru că tăcerea bucuroasă a lui Dumnezeu se revarsă în viaţa noastră când trăim, gândim şi acţionăm cu conştiinţa că suntem în faţa lui Dumnezeu, descoperiţi în faţa ochilor Lui şi că totul e văzut şi cercat de către El.

Dumnezeu să ne dea bucuria de a ne bucura întru suferinţele şi durerile noastre dar şi întru nădejdea noastră întru El. Amin!

Pr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul

Iubiții mei [3], astăzi îl pomenim pe cel care L-a simțit pe Domnul din pântecele maicii sale! Căci atunci „când a auzit Elisavet salutarea [τὸν ἀσπασμὸν] Mariei…a săltat pruncul în pântecele ei. Și s-a umplut Elisavet de Duhul Sfânt” [Lc. 1, 41, BYZ]. Pentru că Sfântul Ioannis Botezătorul, astăzi pomenit de către Biserică, fiind în pântecele maicii sale, a Sfintei Elisavet [Ἐλισάβετ], a simțit, prin glasul Maicii Domnului, pe Domnul, care Se afla în pântecele Maicii Sale. Și când L-a simțit pe Domnul, Sfântul Ioannis, pruncul, cel nenăscut, s-a umplut de harul Sfântului Duh, dimpreună cu maica lui.

Iar această întâlnire dumnezeiască a fost iconizată astfel: Unde [4] Domnul îl binecuvintează pe Sfântul Ioannis, pe Înaintemergătorul Său, care din pântecele maicii sale L-a simțit pe El.

---

[3] *Începută la 8. 54, în zi de joi, pe 20 iunie 2019. Soare, 22 de grade, vânt de 3 km/ h./*

[4] *Am preluat Sfânta Icoană de aici:*

Sfântul Lucas folosește verbul σκιρτάω [schirtao], care înseamnă „a sălta” sau „a sări”, pentru a exprima mișcarea veselă, duhovnicească, a Sfântului Ioannis la simțirea prezenței Domnului lângă el. Același verb s-a folosit și în Slujba zilei de azi, unde ni se spune că Ioannis este „cel care a săltat în pântece [ὁ σκιρτῶν ἐν κοιλίᾳ]” [5]. Și „pruncul a săltat [τὸ βρέφος ἐσκίρτησεν], căci înăuntru robul a lăudat pe Stăpânul [ἔνδοθεν γὰρ ὁ δοῦλος ᾔνει τὸν Δεσπότην]” [6].

Unde înăuntru? În pântecele maicii sale! Și pântece, în limba greacă, este κοιλία [chilia] [7]. Pentru că chilia monahală sau camera noastră de rugăciune și de studiu este pântecele care ne ferește de toate cele rele. Dacă stăm în pântecele liniștirii de patimi și ne nevoim duhovnicește și ne rugăm Domnului, atunci ne umplem de vederi și de înțelegeri și de simțiri dumnezeiești. Pentru că ne punem cu totul în cunoașterea, în slujirea și în lăudarea lui Dumnezeu. Iar fiecare dintre noi are nevoie de retragerea în chilia sa, în camera sa duhovnicească, pentru rugăciune și odihnire interioară, pentru reflecție și contemplare sfântă, pentru studiu și muncă de cercetare. Ca, atunci când ieșim din ea, din cămara noastră de taină, să ieșim pregătiți pentru slujirea și întâlnirea cu oamenii.

Sfântul Ioannis a săltat în pântecele maicii sale pentru că s-a bucurat duhovnicește! Și bucuria duhovnicească este cea care vine deodată în noi, ca dar al lui Dumnezeu în viața noastră. Pentru că apropierea de Dumnezeu pentru a-I sluji Lui, citirea de cărți sfinte, apropierea de Sfintele Moaște, întâlnirea cu oameni duhovnicești e întotdeauna o umplere de bucurie. Și dacă vii cu inimă deschisă, smerită, iubitoare, spre Dumnezeu și spre oameni, Dumnezeu te bucură neîncetat.

De aceea, trebuie să ne deschidem spre bucuria lui Dumnezeu și să Îl lăsăm pe Dumnezeu să ne bucure. Și El ne bucură negrăit, dacă înțelegem fiecare zi ca o zi a întâlnirilor minunate. Căci oricând putem să ne întâlnim cu oameni ai lui Dumnezeu, care pot puncta în mod hotărâtor viața noastră sau putem citi, înțelege, avea vederi, lumināri și simțiri dumnezeiești. Oricând viața noastră poate fi îmbogățită în mod uluitor de mila lui Dumnezeu, fie în mod direct, fie prin intermediul oamenilor sau a citirii sau a vederii a ceva anume.

---

https://misionerosyperegrinos.files.wordpress.com/2015/10/06e3b-icoon_kleur_2.jpg?w=424&h=553&zoom=2.

[5] *Cf. http://glt.goarch.org/texts/Jun/Jun24.html.*

[6] *Ibidem.*

[7] *Cf. Friberg Greek Lexicon, 16. 279, apud BW 10.*

Căci, în mod direct, Dumnezeu ne umple de vederi, de luminări, de simțiri, de vindecări sfinte. Ne umple prin slava Lui cea dumnezeiască. Iar, indirect, prin oameni, cărți, obiecte, împrejurări diverse, El ne poate revela lucruri uluitor de mari. Numai noi să fim pregătiți pentru ele! Numai noi să fim deschiși milei Sale, bucuriei Sale de a ne descoperi noi taine dumnezeiești!

De ce saltă Sfântul Ioannis? Pentru că mama sa a auzit glasul Născătoarei de Dumnezeu. Prin glasul Maicii Stăpânului s-au umplut de har și maica și pruncul ei. Adică și Elisavet și Ioannis.

Și se poate așa ceva, ca maica să transmită pruncului din pântece starea ei sufletească? Da, se poate! Pentru că pruncul e capabil să simtă stările sufletești ale mamei sale. Căci „copilul răspunde nu numai la stările afective ale mamei, ci și la comunicarea verbală a celei care îl poartă în pântece. El se comportă ca o adevărată persoană - și este, în fapt, o persoană nouă încă din clipa zămislirii. Deși e doar un boț de carne, pruncul așteaptă un cuvânt bun, un bun-venit, o primire călduroasă din partea părinților - singurul sprijin de viață în lumea pentru care se pregătește de-a lungul celor 9 luni [8] ” de viață intrauterină.

Pentru că fiecare dintre noi dorim, din prima clipă a zămislirii noastre, să existăm și să fim iubiți și apreciați de către oameni. Căci darul vieții, pe care ni-l dă Domnul, este plin de bucurie și de dorința de împlinire interioară. Și Domnul dă părinților darul vieții, tocmai pentru ca să-l ocrotească pe copil, să îl iubească, să îl aprecieze tot mai mult pe fiecare zi. Iar un copil se descoperă pe sine pe fiecare zi și se maturizează pe fiecare zi. Și părinții, bunicii, rudele, vecinii, prietenii, concetățenii sunt martorii vieții noastre, cei care pot depune mărturie despre cum ne-au perceput în relația cu ei.

Când s-a născut Sfântul Ioannis Botezătorul, „au auzit vecinii și rudele ei că mărea [ἐμεγάλυνεν] Domnul mila Lui cu ea și se bucurau împreună cu ea” [Lc. 1, 58, BYZ]. Cu mama sa, implicit și cu tatăl său. Pentru că cea stearpă [Lc. 1, 36], din mila Domnului, a născut fiu. Pentru că Sfânta Elisavet nu putea să nască. Dar când Domnul a mărit mila Lui cu ea, când a arătat din belșug mila Lui în ea, aceasta l-a născut pe Sfântul Ioannis și cei cunoscuți ai familiei s-au bucurat de nașterea lui. Pentru că nașterea unui om ne bucură întotdeauna. Și cine nu se bucură de nașterea unui om e semn că are o dragoste bolnavă, o dragoste viciată. Pentru că puterea

[8] *Cf. https://www.familiaortodoxa.ro/2009/06/16/fara-afectiune-copiii-nostri-se-nasc-bolnavi/.*

noastră sufletească de a iubi se îmbolnăvește în noi, când lăsăm patimile să vorbească în locul ei.

„Ioannis este numele lui [Ἰωάννης ἐστὶν τὸ ὄνομα αὐτοῦ]!” [Lc. 1, 63, BYZ], a scris tatăl, care era mut, pe o tăbliță. „Și s-au minunat toți. Și s-a deschis gura lui numaidecât și limba lui, și vorbea binecuvântând pe Dumnezeu. Și s-a făcut frică peste toți vecinii lor” [Lc. 1, 63-65, BYZ]. Pentru că oamenii se minunează când le revelezi voia lui Dumnezeu și se înfricoșează când văd marile minuni ale lui Dumnezeu. Căci numele lui, al profetului, a fost vestit de Dumnezeu prin Arhanghel [Lc. 1, 13]. Și Ioannis vine de la יוֹחָנָן [Iohanan], care e o prescurtare de la יְהוֹחָנָן [Iahohanan] și care înseamnă „Domnul este milostiv” [9]. Un nume teoforic, pe care Lc. 1, 58 ni-l explică. Pentru că „mărea [ἐμεγάλυνεν] Domnul mila Lui cu ea”, cu maica sa și cu tatăl său.

בַּעֲלִישֶׁבַע [Elișeva] [10], de unde provine forma grecească Ἐλισάβετ [Elisavet], e un alt nume teoforic. Un alt nume care conține numele lui Dumnezeu în el. Pentru că înseamnă „Dumnezeul meu este un jurământ” [11]. Tatăl său, în ebraică, este זְכַרְיָה [Zakariah] [12]. Care, în greacă, e Ζαχαρίας. Și, în ebraică, Zakariah înseamnă „pomenește pe Domnul” [13].

Pentru că în timpul rugăciunii și al tămâierii liturgice Sfântul Zaharias a avut marea vedenie în care a aflat că îl va naște pe Ioannis [Lc. 1, 10-11]. Iar Sfânta Elisavet a pus pe seama lui Dumnezeu zămislirea ei, spunând: „Așa mi-a făcut mie Domnul în zilele [în] care a privit [ἐπεῖδεν], [ca] să înlăture ocara mea dintre oameni” [Lc. 1, 25, BYZ]. Căci El privește veșnic spre noi, dar ne dăruie cele bune ale Sale când suntem în stare să le primim. Când suntem pregătiți pentru ele. Pentru că „El este văzătorul [ὁρατής] lucrurilor oamenilor și El [nu] a scăpat nimic [din cele] pe care le fac [oamenii] și nici [nu] va fi loc să se ascundă celor care fac fărădelegi” [Iov 34, 21-22, LXX]. Căci „Ochii Domnului [sunt] peste cei drepți și urechile Lui [sunt] întru rugăciunea lor” [Ps. 33, 16, LXX].

Iar Dumnezeu a auzit rugăciunea lor, a părinților celor neroditori, și le-a dăruit un prunc sfânt! El a ridicat ocara părinților celor sterpi și le-a dăruit pe Sfântul Ioannis ca expresie a milei Lui cu ei. Iar astăzi noi prăznuim o naștere bună, reușită, o

---

[9] *Cf. https://en.wikipedia.org/wiki/Yohanan.*
[10] *Cf. https://he.wikipedia.org/wiki/עמינדב_בת_אלישבע.*
[11] *Cf. https://en.wiktionary.org/wiki/Elisabeth.*
[12] *Cf. https://he.wikipedia.org/wiki/הנביא_זכריה.*
[13] *Cf. https://en.wikipedia.org/wiki/Zechariah_(New_Testament_figure).*

naștere binecuvântată, o naștere de profet. Prăznuim nașterea Înaintemergătorului [Προδρόμου] și a Botezătorului Ioannis [καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου] [14].

Pentru că toți trebuie să ne naștem pentru ca să ne renaștem continuu, duhovnicește. Nașterea noastră este pentru ca să ne reînnoim interior pururea. Iar Botezul nostru îl reînnoim pururea în noi prin pocăința noastră pentru păcatele noastre. Căci pocăința ne întinerește pururea, ne umple de viață și de bucurie, de pace și de împlinire sfântă. Tocmai de aceea, cine se pocăiește în inima lui, se și spovedește des, foarte des. Pentru că pocăința noastră este începutul iertării noastre. Și, venind la duhovnic, Domnul ne iartă prin el și ne dezleagă pe noi de păcatele pentru care ne pocăim și pe care le mărturisim cu durere, și ne ridică pe noi iarăși la viața cu Sine.

Da, iubiții mei, 24 iunie prevestește 25 decembrie! Căci cel care s-a născut astăzi, în timpul verii, e Înaintemergătorul Stăpânului Hristos. Și căldura verii exprimă iubirea Sfântului Ioannis pentru Domnul, care Se naște în iarna păcatelor noastre, tocmai pentru ca să ne mântuie pe noi. Iar dacă ieșim din păcat, ieșim din iarna, din frigul, din gerul păcatelor noastre, din singurătatea existențială în care ne aruncă păcatele. Și la El e căldură și pace, e bucurie și veselie dumnezeiască, e împlinire veșnică.

Așadar, să facem din fiecare zi a noastră, a vieții noastre, o zi a deschiderii noastre către bucuria lui Dumnezeu! Pentru că El vrea să ne bucure. El vrea să ne miluiască. El vrea să ne înalțe la noi înțelegeri sfinte. Și dacă ne deschidem Lui, ne și bucurăm cu El și cu oamenii și cu întreaga creație, pentru că a fi împreună înseamnă a te bucura.

Copiii sunt bucuria noastră! Copiii sunt cei care duc mai departe tezaurul de experiență al lumii. Dar, ca să ne bucurăm de ei cu adevărat, trebuie să îi facem pe copiii noștri plini de viața cu Dumnezeu, prin botezarea lor din pruncie, pentru ca să crească ca mădulare vii ale lui Hristos Dumnezeu. Un copil, care crește cu Dumnezeu, e un copil care se împlinește pururea. Pentru că oamenii se împlinesc numai în viața cu Dumnezeu. Iar dacă suntem cu Dumnezeu, suntem oameni vii cu adevărat, suntem oameni duhovnicești, suntem bucurii sfinte pentru toți. Amin!

Sursa: **https://www.teologiepentruazi.ro/2019/06/23/predica-la-nasterea-sfantului-ioannis-botezatorul-2019/comment-page-1/#comment-95930**

[14] *Cf. http://www.synaxarion.gr/gr/sid/3950/sxsaintinfo.aspx.*

Pr. Octavian Popescu - Predică la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul

„Şi tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea Domnului, ca să pregăteşti căile Lui" (Luca I, 76).

Biserica creştină prăznuieşte astăzi naşterea Sfântului Ioan Botezătorul. El se găseşte în ierarhia sfinţilor pe treapta cea mai înaltă, prin cinstirea acordată chiar de Mântuitorul Hristos, când vorbind ucenicilor săi despre Sfântul Ioan Botezătorul, care era închis în temniţă de Irod Antipa, zice: ***„Adevăr vă spun, că dintre cei născuţi din femeie nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul" (Matei XI, 71).***

După căderea primilor oameni, Dumnezeu, în purtarea Sa de grijă pentru mântuirea noastră, a vestit din timp în timp, prin proorocii Săi, venirea în lume a Mântuitorului Hristos. Proorocirea lui Daniil, care preciza şi timpul întrupării lui Mesia, a făcut ca la „plinirea vremii" omenirea să aştepte cu nerăbdare pe Mântuitorul.

„Ştim că va veni Hristos - zice femeia samarineancă - ***când va veni ne va spune toate lucrurile" (Ioan IV, 25).***

Irod întreabă pe arhierei şi cărturari unde avea să se nască Hristos? Iar Magii din răsărituri străbat depărtări mari pentru a găsi şi a se închina lui Mesia.

Ultimul act al pregătirii omenirii a fost trimiterea Sfântului Ioan, ca înaintemergător şi botezător al Mântuitorului nostru.

Minunată este naşterea Sfântului Ioan Botezătorul pentru că lucruri mari şi minunate s-au întâmplat atunci.

Mai întâi, trebuie să amintim că în afară de viaţa Mântuitorului şi a Sfintei Fecioare Născătoare de Dumnezeu, nici o altă viaţă şi venire în lume a altei persoane nu a fost proorocită, fără numai a Sfântului Ioan, Proorocul şi Înaintemergătorul Domnului. Cu opt sute de ani înainte de naşterea Sfântului Ioan, Proorocul Isaia, vorbind despre el, îl numeşte: ***„Glasul celui ce strigă în pustie gătiţi calea Domnului, drepte faceţi căile Lui" (Isaia XL, 3).*** Şi însuşi Mântuitorul, vorbind noroadelor despre Sfântul Ioan, citează din profeţia lui Miheea, care trăise în urmă cu 400 de ani: ***„El este acela despre care s-a scris: Iată, eu trimit înaintea feţei Tale pe îngerul meu, care îţi va pregăti calea înaintea Ta" (Matei XI, 11).***

Istorisirea naşterii Sfântului Ioan Botezătorul o găsim descrisă de Sfântul Evanghelist Luca, acela care a istorisit şi naşterea şi copilăria Mântuitorului Hristos, primind amănuntele chiar din gura Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, care, cum spune evanghelistul, „păstra toate cuvintele acestea în inima ei" (Luca II, 19). Naşterea Sfântului Ioan a fost vestită de Arhanghelul Gavriil cu şase luni înainte de a merge la Nazaret ca să vestească Sfintei Fecioare că va naşte pe Mântuitorul.

Bătrânul preot Zaharia din ceata lui Avia era căsătorit cu Elisabeta din neamul lui Aaron şi rudenie cu Sfânta Fecioară Maria. Amândoi erau întristaţi pentru că nu aveau copii. ***„Erau neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu şi păzeau fără pată toate poruncile şi rânduielile Domnului" (Luca I, 6).***

Când au căzut sorţii să tămâieze Zaharia în templul Domnului şi norodul era afară, i se arată îngerul Domnului, care-i zise: ***„Nu te teme, Zaharia, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Soţia ta Elisabeta va naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie şi mulţi se vor bucura de naşterea lui. El va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură ameţitoare şi se va umple de duh sfânt încă din pântecele maicii sale. El va întoarce pe mulţi din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeul lor" (Luca I, 13-15).***

Zaharia preotul se îndoieşte de adevărul celor vestite, din cauza bâtrâneţei şi pentru că Elisabeta soţia lui era stearpă. Pentru această neîncredere este pedepsit: ***„Eu sunt Gavriil care stau înaintea lui Dumnezeu şi am fost trimis să-ţi aduc această veste bună şi iată, vei fi mut şi nu vei mai vorbi până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintelor mele care se vor împlini la vremea lor" (Luca I, 19).***

Într-adevăr, limba preotului Zaharia se dezleagă după nouă luni, adică la naşterea pruncului său, mai precis, la tăierea împrejur a opta zi, când cerând o tăbliţă, scrise numele ce se va da pruncului: Ioan, va fi numele lui.

Dar până atunci, un alt fapt minunat arată spusa îngerului că Ioan avea să fie „plin de Duh Sfânt încă din pântecele maicii sale", şi anume: îndată ce Sfânta Fecioară primi Bunavestire de la acelaşi Arhanghel Gavriil care o linişteşte spre încredinţare cu cuvintele: ***„Iată şi rudenia ta, Elisabeta a zămislit şi ea un fiu la bătrâneţe, ea căreia i se zicea stearpă este acum în a şasea lună, căci nimic nu este cu neputinţă înaintea lui Dumnezeu" (Luca I, 36),*** a plecat spre Hebron unde locuia ruda sa Elisabeta.

Şi istoriseşte Sfânta Evanghelie că, atunci când a auzit Elisabeta închinăciunea Mariei, a săltat pruncul cu mare bucurie în pântecele ei „Şi s-a umplut de Duh Sfânt Elisabeta şi a strigat cu glas mare: ***„Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău şi de unde mie cinstea aceasta ca să vie la mine Maica Domnului meu, căci, iată, când ajunse la urechile mele glasul închinării tale, mi-a săltat pruncul în pântece de bucurie" (Luca I, 41).***

Deci, Sfântul Ioan Botezătorul, în pântecele maicii sale fiind, recunoaşte pe Mântuitorul, cel de curând întrupat în Sfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu, iar Sfânta Elisabeta, fiind inspirată de Sfântul Duh, grăieşte oarecum: „Tu eşti Maica Domnului, iar eu maica omului, tu Maica Stăpânului, eu maica robului, tu Maica împăratului, eu maica ostaşului, tu Maica Dătătorului legii, eu a împlinitorului legii, de unde pentru mine atâta cinste ca să vii tu la mine?!"

Un alt fapt minunat petrecut la naşterea Sfântului Ioan a fost, cum am amintit în treacăt, dezlegarea limbii tatălui său, Zaharia, care, tot sub insuflarea Duhului Sfânt, prooroceşte: ***„Şi tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Preaînalt. Căci vei merge înaintea Domnului ca să pregăteşti căile Lui".***

Şi mai arată Sfântul Evanghelist încheind istorisirea naşterii Sfântului Ioan, că ***„pruncul creştea şi se întărea în duh. Şi a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel” (Luca I, 80).***

Sfânta Tradiţie arată că atunci când Irod a ucis pruncii, fiind amăgit de magi, Sfânta Elisabeta a fugit cu pruncul Ioan în pustie şi murind ea după puţină vreme, iar Zaharia fiind omorât din porunca lui Irod în templu, Sfântul Ioan - pruncul a rămas în pustie, hrănindu-se cu lăcuste şi miere sălbatică.

La vârsta majoratului, a ieşit la predică şi veneau la el noroade multe din Ierusalim, din Iudeea şi din toate împrejurimile Iordanului, care, mărturisindu-şi păcatele, erau botezaţi în râul Iordanului (Matei III, 5-6).

Din naşterea minunată şi viaţa plină de virtuţi mari şi de sfinţenie a Sfântului Prooroc şi Înaintemergător Ioan, se cuvine să luăm învăţături pentru viaţa noastră, cum zice Sfântul Apostol Pavel despre sfinţi, că ***„privind la felul cum şi-au săvârşit viaţa, să le urmaţi credinţa” (Evrei XIII, 7).*** Fie-ne pildă de urmat: caracterul său neînfrânt şi viaţa trăită în modestie şi adâncă smerenie. Vorbind despre aceasta, Mântuitorul spunea noroadelor: ***„Ce aţi ieşit să vedeţi în pustie, o trestie clătinată de vânt, un om îmbrăcat în haine moi? Aceia sunt în casele împăraţilor. Un prooroc? Iată mai mult decât un prooroc” (Matei XI, 7-10).***

Sfântul Ioan Botezătorul se hrănea puţin şi se îmbrăca într-o haină de păr de cămilă şi era încins cu o curea. Viaţa ascetică şi sfântă i-a dus vestea până departe şi veneau noroadele la el, unii socotindu-l Mesia. El însă nu-şi atribuia ce nu avea şi nu se lăuda nici cu ce era.

Unei delegaţii de preoţi şi leviţi, trimisă să-l întrebe cine este, îi răspunde: „***Nu sunt eu Hristosul!” Şi l-a întrebat: „Eşti Ilie?” Şi a răspuns: „Nu!”, „Eşti proorocul?”, „Nu!”. „Dar cine eşti?” „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie, neteziţi căile Domnului, cum a zis Isaia Proorocul” (Ioan I, 19-23).***

Nu se socotea nici prooroc şi nici măcar om, el era un glas care striga în pustie şi pregătea calea Domnului. ***„Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru este unul pe care voi nu-L cunoaşteţi, acela vă va boteza cu Duh Sfânt, acela vine după Mine şi este înaintea mea şi eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălţămintelor Lui” (Ioan I, 26-27).***

Iată smerenia Sfântului Ioan. Dar el mustră fărădelegile oamenilor şi pe toţi îi cheamă la pocăinţă: „Pocăiţi-vă, că s-a apropiat Împărăţia Cerurilor”. Cărturarilor

şi fariseilor le strigă: ***„Pui de vipere, cine v-a învăţat să fugiţi de mânia viitoare? Faceţi roade vrednice de pocăinţă; să nu credeţi că puteţi zice în voi: avem tată pe Avraam, că vă spun: Dumnezeu şi din pietrele acestea poate să ridice pe fiii lui Avraam” (Matei III, 7-10).***

Cuvântul său mustrător nu cruţă nici pe regele incestuos Irod, care trăia cu cumnata sa şi căruia, din închisoarea unde îl aruncase, Sfântul Ioan îi striga: „Nu ţi se cade să ai pe soţia fratelui tău!”. După cum ştiţi, această tărie de caracter îi aduse şi martiriul prin tăierea capului. Pentru virtuţile lui mari, s-a învrednicit să spună despre el Mântuitorul că este mai mult decât un prooroc şi că „din cei născuţi din femei, nu este nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul”. Tot pentru aceasta, el se învredniceşte a boteza pe Mântuitorul Hristos în Iordan şi a fi martor ocular al arătării Prea Sfintei Treimi.

Predica şi învăţăturile Sfântului Ioan Botezătorul pot servi şi astăzi spre îndrumarea noastră.

Exemplul virtuţilor Sfântului Ioan Botezătorul, viaţa şi predica lui despre pocăinţă să înfrângă egoismul, trufia, luxul, linguşirea şi alte patimi şi obiceiuri care înjosesc firea noastră. Făcând roade vrednice de pocăinţă, vom dobândi împărăţia cerească, pentru rugăciunile Prea Curatei Maici şi ale Sfântului Ioan Botezătorul şi Înaintemergătorul Domnului. Amin.

Sursa: Pr. Octavian Popescu, (Glasul Bisericii nr. 5-6, 1967).

Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, prietenul smerit al Mirelui-Hristos şi trezitorul conştiinţelor noastre

"Prietenul Mirelui" – îndreptarul iubirii smerite, jertfelnice şi discrete

"Iată pildă minunată: Ioan. Atunci când oamenii erau gata să recunoască în el însuşi pe Mesia cel aşteptat, el a zis: „Nu! Ci este Altul, Care vine înaintea mea, El este Mântuitorul lumii!" (Io. 1:27-29)

Cât de des se întâmplă pe Pământ ca aceia ce au primit stăpânire mare asupra multor oameni să fie înclinaţi a se socoti singurii vrednici de o astfel de stăpânire! Ci iată că Sfântul Ioan a aflat în sine puterea de a tăgădui acest rol şi a spune cum trăia el însuşi însuflat de viziunea lui Hristos!"

(Arhimandritul Sofronie, "Cuvântări duhovniceşti. Vol. I", Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2004)

***

“Ioan Botezătorul ne este îndeobşte cunoscut pentru marea sfinţenie a vieţii sale. I se spune înger în trup sau om îngeresc, de cât de aspră i-a fost viaţa în pustie şi de cât de intransigentă asceza. (…)

Ne putem întreba acum ce semnifică pentru noi Ioan Botezătorul, prin care însuşiri ale lui ni se arată admirabil, adică vrednic de mirare şi veneraţie, prin care ne poate fi călăuzitor şi model? Prin smerenia sa absolută, desigur. Prin iubirea sa totală faţă de un altul, respectiv de Hristos, prin puterea de zdrobire a iubirii de sine şi a înlocuirii ei cu iubirea pentru altul. Ioan Botezătorul se trece în umbră, se şterge, parcă s-ar dori invizibil.

El devine acel prieten al Mirelui de care pomeneşte Iisus în versetul 29 al capitolului 3 din Evanghelia Sfântului Ioan, prietenul care se bucură de bucuria Mirelui, care stă şi-L ascultă cu dragoste şi supunere, care nu-şi doreşte nimic altceva decât să-L slujească. ***Iată ce este Ioan Botezătorul: este minunată pildă de „eu” care iese din sine şi – cu smerenie şi neţărmurit devotament – dobândeşte putinţa de a-şi iubi semenul mai mult decât pe sine însuşi.***

Ioan Botezătorul ne poate fi tuturor îndreptar pe calea strâmtă a înfrângerii trufiei, a neroadei trufii, a egoismului şi egocentrismului nostru ridicol care-şi face râs de noi îndemnându-ne a crede că suntem, fiecare, punctul geometric din chiar centrul lumii şi ne dă gheş a ne încrede numai în noi înşine, a ne închide şi încuia în carapacea bine ferecată a sinei noastre imperialiste. Ioan ne poate fi pildă sigură de dragoste pentru Mire, adică pentru Hristos şi de slujire neprecupeţită a Sa. (…)

Noi reţinem din viaţa şi jertfa Sfântului Ioan Botezătorul (…) capacitatea omenească de a ieşi din sine, de a depăşi strâmtoarea fenomenalităţii, de a iubi pe un altul. Noi cutezăm chiar a ne face o călăuză (sau măcar un temei de neîncredere în afirmaţii sumare) din zguduitoarea, admirabilă, senina frază de la Ioan 3, 30: „Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez“.

(Nicolae Steinhardt, Dăruind vei dobândi, Editura Mănăstirii Rohia, 2006)

***

“Pe meleagurile noastre se întâmplă ce se întâmpla cu evreii din Vechiul Legământ. Conştientizaţi de descoperirea dumnezeiască că ei sunt poporul ales, bineînţeles că păcatul şi-a tras spuza pe turta lui şi atuncea au început să se mândrească. Care este primul cuvânt de propovăduire al glasului Cuvântului lui Dumnezeu, adică Ioan Botezătorul? – Troparul zice că e glasul Cuvântului, glasul

cel din pustie – "şi să nu vă ziceţi vouă că sunteţi sămânţa lui Avraam că zic vouă că din pietrele acestea Dumnezeu poate să ridice fii lui Avraam".

[…]

Toate sunt la îndemână, dar o luăm de bună, şi fiindcă o luăm de bună o pierdem, fiindcă păcatul îşi trage spuza pe turta lui, păcatul fiind indiferenţa, păcatul fiind nepăsarea, păcatul fiind mândria că noi suntem popor aşa şi pe dincolo, poporul lui Dumnezeu. Vă spun că din popoarele pe care le-am cunoscut nu este nici un popor care să nu fie buricul pământului. Sunt zeci de burice dintre care, bineînţeles, sunt eu şi poporul meu. Ăsta este păcatul şi spuza care şi-o trage, pentru asta poporul lui Dumnezeu pe Dumnezeu l-au răstignit şi pe Dumnezeul lor şi tradiţia lor au pierdut-o".

"Sfântul Ioan Botezătorul avea destulă dragoste şi destulă sfinţenie ca să-i trateze pe cei din poporul lui ca "pui de năpârcă"... Eu n-am nici dragostea, nici sfinţenia lui şi n-aş îndrăzni să zic aşa ceva, dar vreau să zic că… gândul meu este, esenţial, cam pe aceleaşi linii… Noi nu trebuie să ne fălim cu ce avem, ci să ne socotim cu ce nu avem, ca să nu cădem de la Pronia noastră. Cu ajutorul lui Dumnezeu, dacă ne vedem păcatul, întunericul neamului nostru, importantă este nu urâciunea păcatului pe care-o vedem, ci important este că… o vedem! Şi asta vreau să v-o spun ca să ajut să se trezească o insuflare în neamul nostru.

Imnului acesta, "Deşteaptă-te, române" aş putea să-i fac o parafrază minunată, duhovnicească, ca să ieşim din ieftinismul acestei eroistici patriotarde, înspre ceva duhovnicesc… Poate că a venit vremea ca să ne deşteptăm, fie şi ca o Cenuşăreasă, oarecum prea târziu. Domnul să miluiască, aşa cum ştie El!".

(Părintele Rafail Noica)

****

" Iată, Eu trimit îngerul Meu înaintea feţei Tale, care va pregăti calea Ta. Ioan era îmbrăcat în haină de păr de cămilă, avea cingătoare de piele împrejurul mijlocului şi mânca lăcuste şi miere sălbatică. (Marcu 1, 2-6)

Ioan Înaintemergătorul este chipul bărbatului desăvârşit, cel ce a părăsit şi s-a lepădat de lumea aceasta dedicându-şi viaţa lui Dumnezeu. De atunci şi până astăzi mulţi au încercat să-l imite, el a fost un model pentru călugări, pentru omul creat după chipul lui Dumnezeu, ce trebuie să lupte pentru a deveni şi după asemănarea

cu Dumnezeu. Aceasta este desăvârşirea: să ne luptăm pentru a ne însuşi asemănarea lui Dumnezeu.

Cum ne aflăm în această luptă astăzi, vrem să vedem în continuare. Omul, cum spuneam, a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Un mare dar pe care oamenii îl nesocotesc, un dar de care oamenii în loc să se folosească se poticnesc. Oamenii umilesc acest chip al lui Dumnezeu zi de zi, ca oarecând pe drumul Golgotei. Chipul lui Dumnezeu este alegerea dinlăuntrul nostru care se transpune pe faţa noastră, este alegerea din inima noastră, care se transpune în viaţa noastră. Noi umilim acest chip prin: nepăsare, desfrânare, lăcomie, mânie, aroganţă, lenevie, laşitate, iar de înrudirea cu Dumnezeu nu ştim nimic, asemănarea cu Dumnezeu este pentru noi ceva străin.

Străini suntem de acea răstignire; nu cedăm niciodată.

Străini suntem de acea lepădare de mărire şi dorim cele ce ne sunt vătămătoare, care stârnesc răutatea şi invidia, care cheamă răutatea acestei lumi să ne înconjoare. Ţinem în mână un ciolan şi suntem înconjuraţi de câini, e slava deşartă a acestei lumi, e copilăria minţii de a căuta strălucirea lucrurilor stricăcioase.

Străini suntem de acea cunoaştere a lui Hristos şi nu e loc pentru El în noi. Noi avem altele de cugetat; cugetăm la o dragoste imaginară, care n-o să se împlinească niciodată, cugetăm la omul din viaţa noastră bun şi mare, care este în realitate aşa cum a căzut şi neputincios.

Străini suntem de dragostea de a ne pune sufletul pentru cineva pe care îl iubim, pentru că ne este frică pentru sufletul nostru şi unde este frică nu mai este dragoste. Frica este graniţa care ne opreşte să facem ceva pentru cel iubit, nu avem curajul jertfei şi suntem mai prejos decât animalele care se bat pentru nimic, mai prejos decât vagabonzii care îşi pun viaţa în pericol pentru nimicuri. ***Noi însă pentru lucru cel mai de preţ din viaţa noastră - mântuirea, împreună vieţuirea cu Hristos - totdeauna dăm înapoi şi niciodată nu jertfim nimic. Ne închidem fricoşi şi cedăm unei lumi care ne ia totul şi nu ne dă nimic; ne ia nevinovăţia, curăţia, liniştea, viaţa noastră toată şi nu ne oferă nimic în schimb afară de dezamăgiri, murdărie, un interminabil şir de condamnări, dezonorare, călcare sub talpă a chipului lui Dumnezeu, desfrâu, beţie, hulă, lipsă de dragoste, nepăsare. Ne dă în schimb o viaţă sfârşită în tristeţe, fără nici o nădejde, pentru că a fost fără de Dumnezeu.***

Străini suntem de a accepta Adevărul vieţii. Atât am decăzut, încât vedem căderea noastră ca pe ceva vrednic de lăudat, cădere închisă într-un întuneric, pe care nu vrem s-o recunoaştem şi deşi este cu noi, ne comportăm ca şi cum nu ar fi, amăgindu-ne singuri, păcălindu-ne şi uitând intenţionat că am săvârşit un lucru oribil: am răstignit dragostea, am uitat să iubim curat, ne ascundem după copaci să nu ni se vadă goliciunea, să nu ni se vadă urâţenia păcatelor, dezbrăcaţi de acea curată haină în care sunt îmbrăcaţi cei ce sunt în adevăr.

Străini suntem de râvna pentru adevăr, căzuţi într-o moleşeală ce sună a pustiu; se aud doar sunete sinistre care vestesc răul ce ne aşteaptă, răul pe care noi l-am săvârşit.Ceea ce am iubit în viaţa aceasta ne va fi prietenul nostru nedespărţit în viaţa viitoare: ori răul, ori binele. Nepăsători într-o lume plină de ură în care mâncarea copiilor sunt desenele animate devenite satanice, răspânditoare de teroare; în care mâncarea copiilor este limbajul pornografic; în care mâncarea adevărată – Hristos – o mănâncă doar preoţii uitându-se la ceas.Şi timp nu mai este şi suntem tot mai obosiţi.

Mâncarea lumii nu mai este Hristos, care mai mult decât pe drumul Golgotei este astăzi călcat în picioare; mâncarea lumii astăzi este ceva stricăcios, o confuzie, un vis deşert, un suflet murdărit, gânduri trufaşe şi multă alergare după o nălucă: năluca celor materiale, care nu vor mai fi, toate castelele cu vise care se vor risipi şi la capătul drumului ne vom trezi cu nimic; pentru viaţa cealaltă nu am adunat nimic, Hristos a fost sub picioarele noastre şi noi ne-am bătut pentru nimic.

Dragostea dintre fraţi, dintre oameni este sub picioarele noastre, noi suntem neliniştiţi pentru a nu pierde răul din noi şi nu cedăm nicicând, ne ambiţionăm să-l ducem cu noi până la capăt. Acolo va fi plângerea, despărţirea pentru totdeauna de Cel care atât de mult ne-a iubit, Hristos, prietenul nostru, pe Care noi niciodată nu L-am preţuit. Ne vom despărţi pentru totdeauna de iubirea adevărată, care în viaţă şi-a întins mâna către noi şi a rămas fără răspuns.

Sub ochii noştri trăiesc copiii care mănâncă din rodul minţii omeneşti căzute, care nu au cunoscut viaţa adevărată, ci s-au născut în iadul pe care omul l-a creat. Rodul minţii omeneşti căzute inhibă mintea copiilor cu fascinaţia falsă a lucrurilor pământeşti, creaţii distrugătoare care-i înnebunesc pe copii, care le închid calea spre fericire oferind în loc tulburare, neîmplinire, nervozitate, neascultare, violenţă, trufie şi transformă copiii în diavoli cu care părinţii se mândresc, căci de mici lucrează la calculator sau de mici au programe preferate la televizor. Doar puţini părinţi care au mai rămas cât de cât credincioşi adevărului conştientizează pericolul

în care intră copiii lor trăind în aceste nebunii şi plâng în imposibilitatea izolării, în imposibilitatea scoaterii lor din acest vacarm.
Ioan este un copil de patru ani, când citiţi aceste rânduri, poate de cinci sau cine ştie, dar nu contează, căci el este un exemplu dintr-o mare de copii, o mare de copii care s-a născut într-o lume nebună ce se autonumeşte a performanţei. Poate este performanţa de a se depărta tot mai mult de Dumnezeu în schimbul unei alergături după comoditate, circ şi străluciri stricăcioase.

Puţinii creştini cu copii de astăzi (sunt mai mulţi, dar puţini se mai pot numi creştini) se confruntă cu o problemă fără ieşire: oricât de izolaţi ar ţine copiii de relele din jur, mai devreme sau mai târziu, copiii lor vor fi împreună cu ceilalţi copii care de mici vorbesc vulgar; oricât ar vrea, nu pot să-i dezlipească pe copii de lângă televizor şi – vrând, nevrând – ei îşi asimilează gândirea murdară care se propovăduieşte prin televizor. Astfel, ei sunt imposibil de controlat şi noul om care apare la orizont este ceva străin de omul din trecut, care avea frică şi respect pentru părinţi. Este o nouă lume, în care răutatea se manifestă încă de la copii, în care răul se va manifesta tot mai puternic, în care se vor arăta ultimii apărători ai redutei adevărului într-o luptă cu un rău pervertit în bine, un rău plin cu bune intenţii de ajutorare, de bunăstare, de aşa-zisă dreptate, într-o expunere plină de fală a realizărilor omeneşti.

Despre ce fel de bărbat desăvârşit mai putem vorbi astăzi? Drăcăraia este peste tot în jurul nostru, pe toate frecvenţele, în tot aşa zisul modernism şi gândurile omului sunt prinse de zarva exploziei noilor tehnici şi noilor cerinţe ale vieţii omului, străine cu totul de ceea ce a trăit omul până acum. Câţi mai meditează astăzi la lepădarea de lumea aceasta şi la ce fel de desăvârşire poate să ajungă omul de astăzi în contact cu această lume plină de înrâuriri demonice?

Sfântul Ioan Botezătorul s-a lepădat de lumea din timpul său pentru a-şi lucra desăvârşirea şi a duce o viaţă plăcută lui Dumnezeu. Astăzi nu se mai poate vorbi despre un loc de retragere, lumescul se găseşte din plin şi în mănăstiri, dar după cum ne spune Sfânta Scriptură, cei care vor răbda în zilele acestea chemând numele lui Dumnezeu (cf. Matei 24, 12-13), care vor trăi întristându-se de ceea ce întâmplă în jur (cf. Iezechiel 9, 4), nefăcându-se părtaşi la lucrarea fărădelegii (cf. Apoc. 18, 4), aceştia se vor mântui şi ne spun Sfinţii Părinţi, mai mari se vor chema în împărăţia lui Dumnezeu decât cei ce au lucrat desăvârşirea în timpul strălucirii Sfinţilor Părinţi”.

(Părintele Ioan Buliga, sursa: Străjerii Ortodoxiei)

Părintele Ioan Buliga - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul: Câţi dintre noi am căuta şi am urma astăzi un astfel de călăuzitor, care nu face minuni?

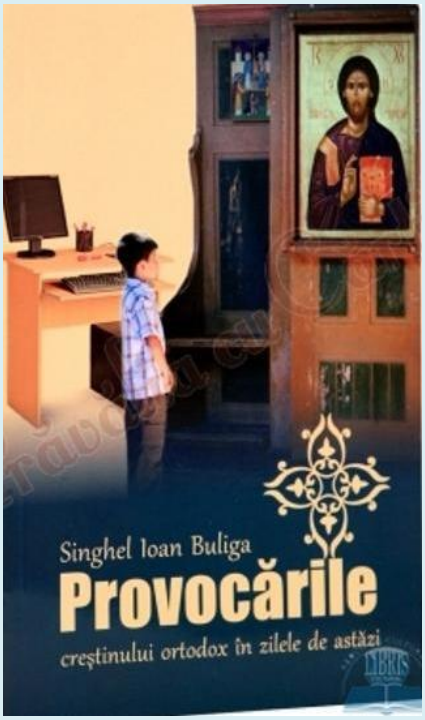

Să căutăm adevărul, iar nu semne si minuni

„Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat dintre născuţi din femei, unul mai mare decât Ioan Botezatorul" (cf. Matei 11, 11), a mărturisit însuşi Mantuitorul despre Sfântul Ioan. Când ne gândim la această mărturie, trebuie să înţelegem că Mântuitorul nu a fost născut dintr-o femeie, ci dintr-o fecioară (cf. Isaia 7,14), căci dacă ar fi fost născut dintr-o femeie, atunci după această mărturie, Mântuitorul ar fi fost mai mic decât Proorocul Ioan Botezătorul. Aceasta este încă o mărturie împotriva sectanţilor, care o numesc pe Fecioara Maria o femeie oarecare.

Sfântul Ioan Evanghelistul spune că Sfântul Ioan Botezătorul nu a făcut nici o minune, dar toate câte a mărturisit el despre Iisus sunt adevărate (cf. Ioan 10, 41). Este oare puţin lucru să mărturiseşti adevărul? Nu este puţin lucru; mulţi dintre cei ce au făcut-o, au plătit cu capul, precum Sfântul Ioan Botezătorul. Afară de asta, a trăi în adevăr presupune o stare de trăire a harului. Sfântul Apostol Iacov ne spune că: ***„Dacă nu greşeşte cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârşit, în stare să înfrâneze şi tot trupul" (cf. Iacov 3, 2).*** Acest fel de bărbat desăvârşit a fost şi Sfântul Ioan Botezătorul, om cu viaţă de înger, care nu a suferit minciuna şi nedreptatea.

Cuvântul Sfântului Ioan Botezătorul, pentru cei ce veneau la dânsul, era unul mai degrabă aspru, care îndemna la pocăinţă şi dacă ne gândim că nu a făcut nici o minune, atunci ne întrebăm câţi dintre oamenii de astăzi ar mai căuta un astfel de părinte? Pentru că astăzi căutăm semne şi minuni, precum fariseii, dorim să ne vindecăm şi să ni se rezolve problemele, vrem să ne împlinim propria voie, pe care noi o considerăm bună şi pentru asta căutăm duhovnici văzători cu duhul, ca să fim siguri prin anumite semne de cât de buni suntem. Mustrarea şi certarea nu se prind de noi şi întoarcem spatele celui care a îndrăznit să ne spună adevărul, care nouă nu ne place.

„Pocăiţi-vă că s-a apropiat Împărăţia Cerurilor“ (cf. Matei 3, 2), spune glasul lui Ioan, atunci ca şi acum. Noi însă nu avem timp de aşa ceva, suntem stresaţi ca să trăim, stresaţi ca să nu pierdem lumea aceasta. Dorim să facem fapte bune, dar nu aşa ca Sfântul Ioan Botezătorul, care este exemplu de monah. Noi vrem să avem casa noastră, fericită şi urmărim evenimentele schimbând canalele. Fără dragoste adevărată însă – care de fapt înseamnă jertfă – lumea ar deveni o adunătură de oameni, care fac afaceri unul cu altul (ceva de genul: se poate lua mai mult), îşi pângăresc trupurile şi se războiesc pentru te miri ce: pentru minciună sau mă rog, pentru bani. Aceştia sunt eroii ultimului veac, care nici nu ştiu că eroismul adevărat este să-ţi înfrânezi trupul, să rabzi şi să spui lucrurilor pe nume.

Exemplu Sfântului strigă, rămâne ca noi să-l urmăm.

(din: Singhel Ioan Buliga, Provocările creştinului ortodox în zilele de astăzi, Editura Egumeniţa, 2012)

Părintele Ciprian Negreanu - Predică la naşterea Sfantului prooroc Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului - De ce a fost pedepsit Zaharia? Pe cine trebuie să certăm cu asprime şi cui putem descoperi noi păcatele, după modelul proorocului Ioan?

Părintele Ciprian Negreanu - Predică la naşterea Sfantului prooroc Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului (2012):

"[…] Din Evanghelia pentru naşterea Sfântului Ioan Botezătorul aş atrage atenţia asupra unui cuvânt pe care probabil l-aţi gândit, dar aţi trecut cu uşurinţă peste el, zicând noi toţi în mintea noastră: <Ei, e o dorinţă a lui Dumnezeu…, este o plăcere a lui Dumnezeu ceea ce a ales El acolo…> Despre ce cuvânt vreau să zic? Că îngerul lui Dumnezeu se arată lui Zaharia şi-i zice: ***Iată, soţia ta va naşte prunc şi acesta va fi mare înaintea lui Dumnezeu şi a tot poporul*** – în ce sens va fi mare? Şi spune între cele care-l definesc a fi mare, primul lucru pe care îl spune este: Acesta nu va bea vin, nici altă băutură ameţitoare. Şi după aceea spune alte câteva calităţi ale Sfântului Ioan Botezătorul, că va îndrepta poporul spre Dumnezeu şi lucruri mari va face.

Deci printre lucrurile acestea mari, că întoarce poporul spre Dumnezeu, că întoarce inima fiilor spre părinţi în general, că e îngerul lui Dumnezeu trimis înaintea lui Dumnezeu ca să îndrepteze căile Domnului, deci printre lucruri atât de mari se spune că nu va bea băutură ameţitoare şi vin, ca şi cum asta era un lucru la fel de mare înaintea lui Dumnezeu şi puţin smintitor pentru noi; de ce nu sunt spuse altele, că va fi un mare postitor? Că el mânca doar lăcuste şi miere sălbatică! Că va fi un mare ascet, doar a stat numai în pustietăţi ascunse şi era îmbrăcat în păr de cămilă şi cu cingătoare de piele! Putea să le zică pe acestea! Putea să zică: <Va trăi de mic, de la trei ani, între nazirei, nu va cunoaşte păcatul şi urâciunea lui, în nici un chip, în nici un fel.> N-a zis nici aceasta. N-a zis multe altele pe care le avea Sfântul Ioan Botezătorul, nici măcar că acesta se va atinge de creştetul Stăpânului său şi Îl va boteza în Iordan, ceea ce e cel mai important lucru pe care l-a făcut Sfântul Ioan Botezătorul. Şi zice că: Nu va bea vin sau altă băutură ameţitoare.

Întrebarea e: de ce zice îngerul aceasta? De fapt, nu îngerul, că îngerul nu zice de capul lui, ci vine de la Dumnezeu ca un sol, ca un trimis, ca un mesager. Deci de ce zice îngerul aceasta? Se referea el îl mod special chiar numai la băutură? Nu!, zic cei care explică cuvântul, nu se referă aici în principal la băutură.

De ce îl laudă Dumnezeu pentru această calitate? ***Cei care explică spun că îngerul vrea să scoată în evidenţă calitatea sa prin excelenţă de a fi de o luciditate şi claritate şi descoperitor al răului şi al urâciunii şi al pustietăţii din sufletele noastre ca nimeni altul.*** Adică la el nu era să bagi sub covor păcatul, să te prefaci că nu-l vezi. De la vlădică până la opincă, tuturor le spunea clar păcatul şi cum trebuie să lupte împotriva lui. Era de o claritate impresionantă, nu cum suntem noi cu gândurile noastre, cum ne amestecăm acolo cele bune cu cele rele. Această calitate a vrut s-o spună îngerul în primul rând, că Sfântul Ioan nu va avea în sine nici un gram de nepăsare, de ameţeală duhovnicească, de întunecime duhovnicească, ci la el totul va fi foarte clar. Lucrurile la el vor fi spuse pe faţă, deschis şi vindecate sau pe cale de a fi vindecate, dacă ele sunt spuse aşa.

Dacă-i citim viaţa în continuare şi vedem cum a fost el în mijlocul oamenilor şi ce vorbea şi ce făcea, asta era prin excelenţă. Vorbea clar şi pe faţă: Iată glasul celui ce strigă în pustie – deci cu adevărat striga adevărurile acestea dureroase, el strigă la împărat, la rege, le striga în faţă: Iată, ai săvârşit păcat, adulter, te-ai culcat cu soţia fratelui tău, fratele tău nemurind! Iată ce faci!

Lucruri dure, spuse pe faţă, de aceea s-a tulburat Irod şi l-a închis, de aceea spumega Irodiada de învârtoşare împotriva lui, că el spunea lucrurile acestea pe faţă, nu era deloc ameţit. Mare dar avea acest om de la Dumnezeu.

Şi tot de la acest cuvânt, că nu va bea niciodată vin sau altă băutură ameţitoare, cum putem noi aplica în viaţa noastră acest cuvânt? Dacă la Sfântul Ioan Botezătorul era o caracteristică, o calitate excepţională, prin care tămăduia poporul şi îl îndrepta pe calea cea bună, cum putem avea noi acest dar, cum se descoperă în noi? Nu acela de a arăta noi păcatele altora, nu la asta suntem puşi noi, că n-avem darul Sfântului Ioan Botezătorul, nu suntem trimişi de Dumnezeu cu rânduiala Sfântului Ioan Botezătorul – deşi cei mai mulţi dintre noi în aceasta de cele mai multe ori îl imităm; ne găsim noi, cei mai mici dintre cei mici, cei pe care nimeni nu i-a pus să spună păcatele altora, cei care suntem plini de păcate şi avem bârna în ochi, să spunem: <Iată, văd paiul din ochiul tău!>.

Şi nici noi, preoţii, nu suntem îndemnaţi spre aceasta, deşi avem mai multă îndreptăţire în faţa lui Dumnezeu, darămite noi ceilalţi să ne apucăm să descoperim păcatele aproapelui nostru sau să judecăm cu asprime pentru ele!

Sfântul Ioan a avut-o, la fel cum a avut-o cei care-i moşteneau duhul şi harul şi darul, cum a avut-o Ilie înainte, că el a venit cu puterea şi cu lucrarea lui Ilie, aşa cum Ilie a descoperit păcatul poporului pe faţă, fără înconjor, aşa cum alţi sfinţi mari au moştenit această lucrare, acest fel de a cauteriza rana, de a o arde cu cuvânt clar, fără înconjur. Până în zilele noastre au fost părinţi care au avut acest dar, dar aceştia sunt rari, unul la un neam sau unul la un secol, rari, pentru că trebuie să ai viaţă desăvârşită ca să poţi tu spune păcatele celorlalţi.

De aceea nu mai putem noi, preoţii, să zicem cuvinte cum zice Sfântul Ioan Gură de Aur, cu atâta claritate şi atâta asprime, pentru că nu avem viaţa atât de curată şi de înaltă ca să acoperim cu ea ce spunem, pe când ei aveau cu ce să acopere şi atunci se temeau oamenii de cuvântul lor, se ruşinau, îşi plecau capetele şi îşi şi schimbau viaţa după aceea. Pe când cu cât spunem oamenilor: <Nu faceţi aia, nu faceţi cealaltă, nu faci bine, de ce faci aşa…?>, pe când noi avem alte păcate sau aceleaşi, cu atât mai mult ne facem de ruşine şi nu-l îndreptăm nici pe acela, ci îl facem şi mai învârtoşat.

Cum am putea, deci, aplica această calitate a Sfântului Ioan Botezătorul în viaţa noastră? În nici un caz aşa, de a ne apuca noi să zicem păcatele altora şi ale neamului nostru! Deşi trebuie să le conştientizăm. Dar cum? Trebuie să punem în inima noastră că Sfântul Ioan Botezătorul a fost un om care a spus lucrurile în faţă, dar şi cu glas tare. Nu pe ascuns, nu prin dos, nu prin case, ci tare, în pustietate, auzea tot poporul, tot omul. Cum putem noi face asta?

Şi vă dau câteva exemple, ca să vă daţi seama că, de fapt, toată istoria creştinismului şi a învăţăturii creştine e plină de această învăţătură, că trebuie să fim aşa şi noi, de fapt, nu suntem.

Citiţi Canonul Sfântului Andrei Criteanul. Ce scrie acolo? O să auziţi că tot timpul zice: O, suflete al meu, ai văzut pe Abel, ai văzut pe Cain! Dar tu nu eşti asemenea lui Abel, eşti asemenea lui Cain! De ce dormi? Până când vei mai dormi? Şi vedem o ceartă continuă, clară, dură, spusă tare, cu glas tare, asupra sufletului nostru. Aici aplicăm noi această calitate a Sfântului Ioan Botezătorul! Claritatea, asprimea – asupra noastră!

Rugăciunile sfinţilor, dacă o să le citiţi, tot timpul spun: Iar eu, nevrednicul, mai păcătos decât toţi păcătoşii…! Toate rugăciunile sau psalmii Sfântului Efrem Sirul, toate sunt aşa. Iată cum sunt, l-am judecat pe celălalt şi l-am asuprit şi se judecă pe sine cu glas tare şi cu asprime.

Aceşti oameni toţi urmau lucrarea Sfântului Ioan Botezătorul, care era mântuitoare, de a-şi mărturisi pe faţă şi clar lor înşişi, deschis: Uite cine sunt eu! Am uitat cumva cine sunt? Iată cine sunt! Toate rugăciunile mari ale Ortodoxiei au această lucrare, de a ne descoperi tot timpul nouă înşine cine suntem.

Marii sfinţi, începând cu Sfântul Macarie egipteanul, pe care oricine trecea pe lângă chilia lui şi stătea puţin mai mult auzea cum se prihănea pe sine, cum se judeca pe sine şi zicea: Bătrân rău şi cărpănos, ai mâncat, mai vrei să mănânci! Acum vrei să pleci în Alexandria, vrei să te plimbi, nu vrei să fii monah! Ai vrut să fii monah, păi stai monah aici! Şi se certa pe sine tot timpul, se lupta cu sine! Şi lucrurile astea par copilăreşti la prima vedere sau par de râs, dar să ştiţi că sunt fundamentale pentru sufletul nostru, adică şi noi trebuie să facem la fel. Asta e ce vreau să zic, e foarte important.

Dacă citiţi Patericul, e plin de astfel de oameni care tot timpul îşi adresau loruşi vorbe. De exemplu, era un părinte care făcea 10-15 paşi şi zicea: Oare ce va fi cu mine? Oare mă voi mântui? Nu mă voi mântui cum sunt acum! Şi-şi mărturisea tot timpul sieşi starea sa. Şi zicea: A, mă îndulcesc cu gândul acela? Nu, nu trebuie să mă îndulcesc!

Altul avea darul lacrimilor şi la un moment dat a început să plângă şi a început să zică: Oare de ce plâng? Şi a văzut că plânge şi mai tare. Oare de ce plâng?, a zis iar. Oare nu cumva mor şi Dumnezeu mi-a dat acum, înaintea morţii, lacrimi ca să-

mi plâng măcar la sfârşit păcatele? Şi mai tare plângea. Dar vorbea cu sine tot timpul.

Noi am uitat de mult să vorbim cu noi înşine, nu ne-am mai pus la respect. Noi uităm că sinele nostru şi adâncul nostru este tot ca de copil care trebuie trezit din când în când, aşa cum îţi trezeşti copilul să-l duci la şcoală şi dacă nu merge strigi la el: „Măi, trezeşte-te!", nu <Lasă, că s-o trezi el cândva, că ştie el, e destul de conştient…> Nu, nu ştie! Trebuie să-l trezeşti, trebuie să fii puţin aspru, trebuie să te răsteşti la un copil bleg care nu vrea să se trezească. Aşa e şi sufletul nostru. Exact aşa. Trebuie tot timpul să ne tratăm cu asprime pe noi înşine, asupra noastră înşine noi facem lucrarea Sfântului Ioan Botezătorul. Nu cu alţii!

Noi tot timpul ne aplecăm la alţii, pe alţii îi trezim, cu alţii suntem tari…; poate că această rânduială o mai au duhovnicii la unii şi la alţii, dar nu toţi avem această rânduială. Şi atunci asupra noastră înşine să facem asta, tot timpul să ne trezim, să ne ridicăm la înţelegere, să ne aducem aminte cine suntem, să ne prihănim pe noi înşine, să ne mărturisim nouă înşine păcatele. Această aşa-zisă vorbire a omului cu sine poate fi la nivelul minţii, dar de multe ori e nevoie să fie chiar tare, cu glas tare, dar bine ar fi ca aceste lucruri să le faci de unul singur, nu cu alţii de faţă. Oricum, de multe ori aceste cuvinte spuse clar, cu glas tare, către tine însuţi, către sufletul tău, te trezesc.

De exemplu, ne e uşor să nu ne facem rugăciunea timp de o săptămână, că zicem că nu astăzi, că mâine, mâine zicem că azi a fost o zi grea, că poimâine, iar poimâine e o zi foarte frumoasă, nu pot să pierd momentul ăsta de acum cu prietenii, răspoimâine şi tot timpul ne amăgim aşa, ne ameţim cu vinul nevăzut cu care ne hrănim neîncetat şi ne ameţim mintea şi trec zilele. Dar dacă ne-am zice cu claritate: <N-ai făcut rugăciunea ieri, nimic, nici cinci minute nu I-ai dat lui Dumnezeu!>, să ne zicem nouă înşine aşa cu asprime. <Nici astăzi n-ai chef! N-ai chef, dar de mâncat ai mâncat, de băut ai băut, de făcut aia ai făcut, 50 de minute ai stat la televizor, o oră ai stat nu ştiu unde, 6-7 ore ai dormit… Zece minute nu poţi să-i dai lui Dumnezeu?> Imediat te apucă ruşinea: <Cum să nu-I dau, domnule? Cum să nu dau?? Mă pun şi-I dau!> Înţelegeţi? E de mare nevoie o astfel de raportare clară la noi înşine.

Acest fel de a fi s-a uitat, deşi să ştiţi că străbate clar toată istoria creştinismului ca un fir roşu, toate rugăciunile şi toate vieţile sfinţilor sunt pline de astfel de treziri, de atenţionări, de treziri, începând de la Canonul cel mare sau rugăciunile de dinainte de împărtăşanie, în care parcă vorbeşte cu sine sfântul: Iar eu, nevrednicul,

n-am făcut aia şi n-am făcut cealaltă şi iată, acum vin la Tine şi mă înfăţişez Ţie, dar cum îndrăznesc eu să mă înfăţişez Ţie?

Parcă tot timpul se judecă pe sine. Nu că lui Dumnezeu Îi place să vadă că ne judecăm pe noi înşine şi să ne tragem palme şi zice Dumnezeu: Hai că te-ai chinuit destul, hai că-ţi dau… Nu! Ci nouă ne foloseşte această stare, că ne trezeşte, că noi avem de-a face cu suflete încă nematurizate, imature, ca de copii, pe care trebuie să le trezim. Aşa cum un copil, după ce îl ceartă mama sau tata şi îi deschid ochii să vadă cât timp a pierdut, că a trecut vacanţa şi n-a făcut nimic, se trezeşte şi măcar în ultimele zile se apucă şi face acolo; se trezeşte şi nu mai zice nimic, că-şi dă seama. Ei, aşa trebuie făcut şi cu sufletul. Noi ne tratăm sufletele ca pe nişte suflete mature, cum că ele vor simţi la un moment dat, când vor trebui ele, când vor simţi… Nu vor simţi! Trebuie luate cu tărie, cu asprime! Altfel nu se poate.

Să ştiţi că asta e asprimea pe care o aveau Părinţii cu ei înşişi. Cine nu aplică această smerenie asupra inimii lor şi sufletului lor, nu se va mântui. Aşa cum zice psalmul: Inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

Deci această inimă o iubeşte Dumnezeu, acest suflet îl iubeşte Dumnezeu, care se înfrânge şi se smereşte pe sine, care–şi aduce aminte cine e el şi tot timpul îşi pune în faţă.

Dumnezeu ne sfătuieşte despre asta şi zice: Când te vor lovi peste obrazul drept, întoarce-l şi pe cel stâng. La asta se referă, în afară de înţelesul simplu al cuvântului. Mai este un înţeles, că atunci când diavolul te va lovi peste obrazul drept, în sensul că nu-ţi mai vine să faci faptele bune – că partea dreaptă înseamnă întotdeauna faptele bune, lucrurile bune şi frumoase pe care le poţi face, legătura cu Dumnezeu, rugăciunea…, toate acestea sunt cele de-a dreapta, cele bune, folositoare – când diavolul te va lovi peste obrazul drept şi nu le vei mai face, te vei opri din rugăciune, te vei opri din facerea de bine din diverse pricini, ba că eşti prea obosit, ba că altceva, se vor găsi tot timpul motive, atunci întoarce-l şi pe cel stâng. Ce înseamnă cel stâng? Partea stângă este partea greşelilor, a prostiilor, a faptelor rele. Să le avem ca într-o panoplie, ca puse într-o expoziţie, aşa să le avem. Şi întorci faţa spre stânga şi zici: – Ei, ia să văd eu cum sunt eu! Atunci am făcut aşa, când a fost momentul să nu ştiu ce am fugit repede, dincolo am fost un laş, acolo am fost aşa, dincolo am făcut aşa… Deci nu trebuie să mă rog? Trebuie să mă rog! Mă mai rabdă Dumnezeu? Nu cred că mă mai rabdă. Să mă duc să mă rog!

Şi tot timpul să-ţi aduci aminte, asta te va trezi! Nu vedeţi în toate rugăciunile? Sfinţii nu erau nişte oameni care voiau să se auto-chinuiască, aşa, şi le plăcea tot timpul să-şi aducă aminte de păcatele lor. Noi zicem că de ce îşi tot aduceau aminte, că erau sfinţi, erau curaţi, n-avea rost să-şi mai aducă aminte? Dar ei îşi aduceau aminte de acestea pentru că amintirea păcatelor, amintirea răutăţilor lor, amintirea prostiilor şi a îndepărtărilor lor de Dumnezeu, toate acestea făceau să se reînnoade legătura lor cu Dumnezeu, să o reînvie.

Am nevoie de Dumnezeu! De mă va lăsa Dumnezeu doar cu ale mele, iată ce sunt! Îmi place cum sunt? Nu-mi place! Vreau să rămân aşa? Nu vreau să rămân aşa! Vreau să rămân eu singur cu mine aşa? Nu, nu, nu vreau!

Şi atunci te întorci spre Dumnezeu şi-L cauţi şi-L vrei. Asta este calea pe care au folosit-o sfinţii, asta este una dintre laturile pocăinţei. Şi atunci când îl întorci pe stângul, trebuie să ştii ce păcate ai, să ai la ce te întoarce, nu să te trezeşti că zici: <Mm, eu nu prea am păcate aşa, eu sunt un om bun…> Ăla nu prea şi-a făcut expoziţie bună şi ălora nu prea ai ce să le faci, nici pe patul de moarte, că nu şi-au pregătit. Ştiţi, dacă de atâtea ori a fost lovit peste obrazul drept, n-a mai făcut fapte bune, nu s-a mai rugat, s-a mândrit, s-a lăudat, deci dacă de atâtea ori a fost lovit peste obrazul drept, peste legătura lui cu Dumnezeu, şi el nu l-a întors pe cel stâng, nu şi-a văzut păcatele, n-o să şi le vadă nici pe patul morţii. E şi o cultivare.

Să ne aducem aminte, în Vechiul Testament Dumnezeu aşa făcea şi cu poporul său. Tot timpul le spunea: Aduceţi-vă aminte cum v-am scos din pustia Egiptului, cum v-am dus prin pustietăţi, v-am hrănit şi voi iar aţi făcut aşa… şi celelalte, citiţi psalmul 105 sau 106. E o amintire a părţii de-a stânga, ca să întărim legătura cu Dumnezeu. Psalmii, în general, sunt un început al acestui tip de rugăciune puternice, în care ne trezim, David începe prin lucrarea Duhului Sfânt să facă această trezire a sufletului şi tot el pune şi dreapta şi stânga: Tu, Doamne, ai făcut aşa şi noi aşa… Şi acest fel de a fi tot lucrare a Duhului Sfânt este şi în Noul Testament trebuie să fie şi la noi.

Aceasta să fie învăţătura Sfântului Ioan Botezătorul pentru noi, ca să ne fie folositor de acum înainte măcar prin această învăţătură; pe noi înşine trebuie să ne judecăm, pe noi înşine trebuie să ne criticăm. A ne spune lucrurile pe faţă clar ne scoate din tot felul de ameţeli, din adâncuri de nepăsare, de uitare. Putem să uităm şi de ce suntem creştini. Uităm, pur şi simplu. Şi trebuie să-ţi aduci aminte: ai făcut tu cele ale creştinului? Zici că eşti creştin, ai făcut aia? N-ai făcut! Şi aşa te smereşti. Tu cu tine să faci asta, tot timpul să intri la judecată cu tine însuţi. Cine se judecă pe sine nu va mai fi judecat de Dumnezeu. Deci să nu ne tratăm cu

blândeţe, gen <Sărăcuţul de mine, am fost şi eu necăjit…> Nu, nu că am fost necăjit, că eu ştiu foarte bine ce puteam să fac şi n-am făcut! Am pierdut miliarde de clipe, dar zic că n-am putut să mă rog sau n-am putut să fac aia sau ailaltă.

Şi să ştiţi că minunea cea mai mare este aceea că, dacă omul se trezeşte şi îi pare rău şi se judecă pe sine cu asprime, valorează mai mult această judecată şi această trezire a omului chiar decât dacă făcea fapte bune şi se ruga, dar nu avea această trezire. Trezirea în sine şi smerenia pe care ţi-o aduce trezirea, amintirea păcătoşeniei în care stăm, a felului rău în care ne-am zidit, amintirea aceasta e mai valoroasă decât fapta cea bună, această trezire, această pocăinţă. Într-un anumit sens, aceasta este pocăinţa şi aceasta deschide porţile Împărăţiei Cerurilor şi auzim cuvântul spus de Mântuitorul: Pocăiţi-vă că s-a apropiat Împărăţia Cerurilor. Amin”.

Predica Părintelui Ciprian Negreanu (Cluj-Napoca) la praznicul naşterii Sfântului Ioan Botezătorul (2011):

“În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Suntem în ziua naşterii Sfântului Ioan Botezătorul, zi deschizătoare de nădejde pentru toată credinţa noastră şi pentru tot neamul omenesc, pentru că o dată cu el s-a proorocit că el va fi cel care va pregăti calea lui Dumnezeu, a venirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ca să ne vestească nouă, să ne dezvrăjească, să ne scoată din moartea veacului acestuia, să ne mute într-un alt Paşti – Paşti înseamnă trecere – ca într-o altă trecere prin Marea Roşie, pe care n-o spera nimeni, prin adâncul mării morţii şi prin adâncul morţii noastre, cu care ne-am legat, să ne treacă Hristos de la pământ la cer.

El a început această veste, el a arătat pe Mielul lui Dumnezeu. Mare a fost şi este în faţa lui Dumnezeu acest om a cărui naştere o prăznuim astăzi.

De ce i-a dat îngerul Sfântului Zaharia acea pedeapsă de a nu vorbi până se naşte pruncul? Cei mai mulţi dintre noi poate am spune că pentru că nu a crezut că este înger al lui Dumnezeu, pentru că s-a îndoit. Nu! Nu s-a îndoit, a crezut că îngerul e de la Dumnezeu şi tot ceea ce spune el e de la Dumnezeu, nu se auzise vreodată ca în Sfânta Sfintelor şi în Altarul tămâierii duh necurat să se apropie; Sfântul Zaharia ştia asta, ştia slava lui Dumnezeu care se afla în Templu şi puterea acestei slave care, atunci când Solomon sfinţise Templul, îi scosese afară pe cei leproşi. El nu s-a îndoit că acela era îngerul lui Dumnezeu. El s-a îndoit de puterea cuvintelor pe care îngerul le spusese, că se va naşte prunc, că pruncul acesta mare va fi, dar mai ales că la adâncul bătrâneţilor lor ei mai pot naşte, că mai poate fi învinsă natura de Dumnezeu. Sunt foarte puţine şi rare cazurile în care Dumnezeu este atent la lucrurile minore ale omului, adică nu l-am văzut vreodată pe Mântuitorul întorcându-Se sau la vreo masă spunând <Ce tulburat şi trist ai fost la masa aceasta…!>, <De ce ai râs prea mult la masa aceasta?>, vedem că Dumnezeu nu se uită la înfăţişare, ci se uită la inimi, că văzând Dumnezeu ce gânduri se ridică în inima lor, atunci îi certa, atunci îi întreba De ce se ridică asemenea gânduri în inimile voastre?, dar nu se lua după înfăţişarea cea din afară.

Vedem că atunci când a venit Treimea cea Sfântă în casa şi în curtea lui Avraam şi Avraam a junghiat viţel şi a făcut masă şi Sarra, soţia sa, lucra împreună cu el ca să găzduiască pe aceşti trei Străini, pe Care Avraam n-a ştiut cine sunt, dar găzduind trei Străini L-a găzduit pe Dumnezeu, şi ostenindu-se ei să-i găzduiască şi să-i hrănească ca pe nişte oaspeţi de preţ, iar Sarra mai mult stătea în casă cu treburile, cu ce mai era de făcut normal şi Avraam aducea din casă mâncarea şi o punea acolo, sub stejar, Celor Trei, cărora Li se adresa că Unuia singur, Îi numea Doamne şi atunci i-a vestit Treimea că li se va naşte fiu.

Ei, oameni în vârstă, trecuţi de mult şi de a doua şi de a treia tinereţe, dacă putem spune aşa, şi li s-a spus: Pe vremea aceasta anul viitor veţi avea fiu. Şi Avraam nu s-a îndoit, l-a iubit Dumnezeu pentru neîndoirea lui, iar Sarra s-a îndoit, auzind din casă ce zice Străinul pe Care ea nu-L ştia, probabil, a fi Dumnezeu, a râs, a zâmbit, probabil a deznădejde, dureros. Dumnezeu a fost atent la acest zâmbet al Sarrei şi i-a zis lui Avraam: De ce râde soţia ta? Şi ea a zis: Nu râd! S-a prefăcut că nu râde, dar Dumnezeu i-a zis din nou: Pe vremea aceasta anul viitor veţi naşte fiu. Şi S-a bucurat Dumnezeu de credinţa lui Avraam şi pentru credinţa lui s-a născut copilul şi S-a întristat, probabil, de firea ironică şi foarte… omenească, foarte sigură de cele ce le ştim noi, care suntem siguri de cele pământeşti, de cele ce putem şi nu putem.

Aşa cum ne spune Mântuitorul: Cei ai veacului acestuia sunt mai înţelepţi în cele ale lor decât fiii Împărăţiei – adică cei ai veacului acestuia ştiu de unde să le ia şi unde să le pună pe cele ale veacului acestuia, ştiu unde să investească şi ce să facă, ştiu de unde să-şi retragă banii şi unde să-i ducă, cu asta se ocupă, aici îşi investesc tot sufletul, aici îşi pun toată mintea, aici se ostenesc, nu nădăjduiesc la altceva. Iar fiii veacului ce va să fie, nu pentru că sunt mai tolomaci, ci pentru că ei se preocupă şi de cele ale lui Dumnezeu, n-au timp şi nu ştiu atât de bine să facă cele ale veacului acestuia, care cu aceasta se ocupă.

Iar Sarra a râs ca una dintre cele ale veacului acestuia, adică ştia ea foarte bine câţi ani se ostenise ea să aibă copii, atât de mult se necăjise şi se rugase, încât nu mai avea nicio nădejde, mai ales după cât a îmbătrânit. Şi atât de disperată a fost şi atât de mult a nădăjduit încât a fost în stare să-i îngăduie lui Avraam să intre la una dintre slujnicele sale, ca măcar cu aceea să aibă copii şi să nu rămână neamul lor fără copii, pentru că erau sute de slujitori, un neam întreg aştepta ca urmaşii lui Avraam să conducă acest neam, neavând urmaşi neamul se dispersa, dispărea o casă întreagă, o gintă întreagă. Ce dureros trebuie să fi fost pentru Sara să îngăduie acest lucru, dar, în disperarea ei, fiind stearpă, a zis că măcar slujnica ei, mâna ei dreaptă să facă datoria aceasta, dar să înţelegem câtă suferinţă a fost în ea. Astfel s-o înţelegeţi pe Sara că a râs când a auzit.

Ei, aşa a făcut Zaharia în Templu. El n-a făcut ca Avraam, n-a fost la măsura lui Avraam. Avraam a crezut că aşa va fi, gata. Ştiind că este îngerul lui Dumnezeu, îngerul chiar îl mustră şi îi spune: Eu sunt Arhanghelul Gavriil, care văd pururea faţa lui Dumnezeu!, adică ştiu toate ale Lui pe care vrea să ţi le spună ţie şi toate tainele Lui cu fiecare om în parte şi tu te îndoieşti de ce spun eu?! Îl ceartă. Cu toate acestea, Zaharia zice: Nu. De unde pot să cred eu chestia asta? Ce dovadă îmi dai că se poate? [“După ce voi cunoaşte aceasta? Căci eu sunt bătrân şi femeia mea

înaintată în zilele ei”], adică era o palmă dată credinţei adevărate, credinţei precum a tatălui fiului lunatic, căruia Hristos îi spusese, deşi tatăl făcea şi el parte din neamul necredincios şi îndărătnic, şi venise aşa, să vadă dacă Hristos îl poate ajuta şi pe el cu ceva – şi să ştiţi că ne asemănăm foarte mult cu acest tată şi cu Sarra şi cu Zaharia pentru că, pe lângă faptul că suntem necredincioşi într-o anumită măsură, ne şi îndărătnicim în această necredinţă, ne aducem argumente, sporim în ea, ne zicem: <Nu cred eu că Dumnezeu poate face cu mine o minune… Poate cu alţii, dar, dar nu cu mine..> sau <A făcut minuni cu cei din vechime, cu sfinţii lui Dumnezeu, aleşi din veac, cu noi de acum nu mai face…> sau <Face, dar face când are El chef sau toane, Dumnezeu face cum vrea, când vrea…>, ne spune mintea cum că Dumnezeu nu este aşa cum este, adică dragoste, şi că Dumnezeu vrea încă să mă mai ţină în suferinţă, îi place că sufăr… Sunt multe alte gânduri care ne pot aduce necredinţă şi ne pot îndărătnici în necredinţă.

O astfel de necredinţă avea şi Elisabeta, şi ea se îndoia. În necredinţa lor ne recunoaştem toţi, în credinţa lor prea puţini. Elisabeta n-a spus nimic până la cinci luni, nu pentru că era atât de mare bucuria şi voia s-o păstreze pentru sine, s-o rumege ea cu şinele ei şi cu Dumnezeu, ci mai mult putem crede că ea, la fel ca Zaharia, se gândea: <Eu, bătrână, după atâţia ani, am aproape 80 de ani, cum să mai nasc prunc? Dacă e doar cine ştie ce boală? dacă doar mi se pare? Dacă copilul nu se va naşte, dacă nu se va naşte sănătos, dacă-l voi pierde? Nu voi spune nimic până nu sunt sigură, până nu văd că mişcă…>, şi de ruşine şi de frică şi de multe n-a spus Elisabeta şi s-a tăinuit ea cinci luni de zile şi după aceea a început să spună că a făcut Dumnezeu cu ea mare minune şi să spună tuturor că a ridicat Dumnezeu ruşinea ei dintre oameni. Că dacă ea ar fi spus din prima clipă tuturor, cu nădejde mare, dar undeva a rămas necredinţa în sufletul ei, chiar dacă auzise de la oameni că Zaharia a avut arătare de înger şi probabil că Zaharia i-a scris şi el pe o tăbliţă ce s-a întâmplat, totuşi îndoială a fost în inima ei, că, dacă ar fi avut credinţă desăvârşită, ar fi spus tuturor imediat după ce şi-ar fi dat seama că e însărcinată.

Dar a aşteptat până a avut ea siguranţă că aşa este, până când pruncul s-a mişcat şi pe care-l va simţi şi mai puternic cutremurându-se şi mişcându-se atunci când se va întâlni cu Maica lui Dumnezeu şi ea va zice, în luna a şasea fiind, că a săltat pruncul de bucurie în pântecele meu. Şi de unde cinstea aceasta să vină la mine Maica Domnului meu? Deci parcă simţim această atenţie pe care Elisabeta a avut-o la mişcarea pruncului în pântecele ei, atenţie pe care a avut-o ea demult ca să aibă încredere, şi în luna a cincea, când a putut să simtă, a spus tuturor: Da!, a putut să se bucure că Dumnezeu a ridicat de la ea ruşinea, iar în luna a şasea, când Maica Domnului a venit la ea, cel mai mult asta a observat ea, cum s-a mişcat pruncul în pântecele ei şi cu câtă vigoare s-a mişcat, cum s-a închinat Mântuitorului Sfântul

Ioan Botezătorul încă din pântece. ***A fost o închinare dinainte de naştere lui Dumnezeu Cel viu, Care venea în casa lui Zaharia şi a Elisabetei. El, care a fost glasul pustiei, el s-a făcut glas nu numai al pietrelor, nu numai al tatălui său, care şi-a recăpătat puterea de a vorbi o dată cu naşterea sa şi a putut să proorocească şi să vorbească, dar s-a făcut glas şi al pântecelui sterp al Elisabetei, care a săltat cu bucurie şi prin aceasta L-a cinstit pe Dumnezeu.***

Deci noi ne asemănăm mai mult cu aceştia, cu îndoiala lor, cu îndoiala Elisabetei, a lui Zaharia, a Sarei, şi pentru aceasta a dat îngerul această pedeapsă lui Zaharia, pentru că s-a îndoit, pentru că a pus la îndoială puterea lui Dumnezeu de a trece peste cele fireşti, peste cele pe care le vedem atât de imuabile, care nu se schimbă. Şi văzându-le într-o viaţă de om, să zicem în 80 de ani cât aveau ei, în atâtea generaţii care au trecut, în atâtea familii din apropierea lor, din vecini, rude, apropiaţi, văzând toate aceste lucruri ale firii neschimbate, hotărâte de Dumnezeu şi care nu se clatină, a te îndoi că Dumnezeu poate să treacă peste aceste lături pe care El le-a dat, peste aceste legi, rânduieli ale firii i-a provocat lui Dumnezeu durere. S-a îndurerat Dumnezeu că Zaharia nu a crezut şi nu l-a pedepsit prin aceea, ci i-a dat această muţenie ca să se gândească bine în nouă luni la necredinţa lui.

Cred că Dumnezeu nu Se întristează de nimic altceva mai mult decât de necredinţă. De nimic altceva mai mult nu Se întristează decât de neîncrederea omului în El. El nu caută credinţa de felul oamenilor care cred că ceva acolo există, că există un Dumnezeu, cam toţi oamenii cred în ceva; nu pe asta o caută El, ci Se întristează că nu credem în Dumnezeul Cel adevărat.

Vă daţi seama, din ce neam era Zaharia? Din neamul lui Aaron, preoţesc; soţul şi soţia se căsătoreau din acelaşi neam, din aceeaşi seminţie. Ei erau din neamul lui Moise şi al lui Aaron, cel care a scos poporul evreu din robia Egiptului, cel cu care Dumnezeu a făcut minuni pe care nimeni nu nădăjduia să le vadă sau să le audă, i-a trecut prin adâncul Mării Roşii – cine credea că se poate face zis marea de o parte şi de alta? – iar ei, zeci de mii de evrei cu familii, cu animale, cu toate aduse cu ei, ce nădejde mai aveau la malul mării cu oşteni şi călăreţi în spate? Şi Dumnezeu a deschis marea ca pe o carte şi i-a trecut ca pe uscat şi apoi a înecat toată oştirea lui faraon în adâncul mării. Şi au mai fost minuni atât de mari cum n-au mai fost până în vremea Mântuitorului, ca stâlpul de foc care mergea neîncetat în faţa lor, ca stâlpul de nor care-i umbrea ziua, de mana pe care au mâncat-o 40 de ani în pustie, de izvoarele pe care le-a scos Dumnezeu din piatră seacă… Pe toate acestea numai a le aminti ne trebuie mult timp, darămite a le şi povesti! Şi acolo au fost Aaron şi Moise care au crezut şi au stat împotriva necredinţei poporului şi pentru necredinţa

şi îndoiala poporului, care la orice erau gata să se întoarcă la cerbicia lor cea rea, Dumnezeul puterilor i-a şi numit tare în cerbicea necredinţei şi de multe ori i-a pedepsit cu sabie şi cu multe necazuri şi cu şerpi veninoşi şi până n-a murit ultimul dintre necredincioşi n-au intrat în Ţara Făgăduinţei. Până şi Moise, care o singură dată s-a îndoit de Dumnezeu şi de puterea Lui, când a deznădăjduit şi a zis: Doamne, acum ce vei face? Acum nu vei mai putea face nimic? Pentru această singură dată când s-a îndoit că Dumnezeu poate face ceva, după atâtea minuni, Moise n-a putut intra în Ţara Făgăduinţei.

Deci vedem din toate acestea cât de mult iubeşte Dumnezeu pe cei ce cred în El, cred desăvârşit în puterea Lui, în ceea ce poate face Dumnezeu, mai presus de orice înţelegere, de orice putere fizică, omenească, mai presus decât orice putem noi spune în cuvânt. Mai presus de orice lege care împrejmuieşte firea. Pe aceştia Dumnezeu îi iubeşte. Dacă pe ceilalţi îi pedepsea în vechime şi astăzi se întristează de ei, cu siguranţă pe aceştia îi iubeşte şi face cu ei minuni mari, mari, chiar dacă ei sunt nevoiţi să treacă de multe ori prin răbdări şi încercări, ca Elisabeta, ca şi Ioachim şi Ana, ca şi mulţi alţii care aşteptau parcă fără de nădejde, dar ce nădejde li se dă la sfârşit, ce daruri de care vorbim şi noi acum şi vorbeşte o lume întreagă! Nădejdea lor n-a rămas nerăsplătită.

Aşa răsplăteşte Dumnezeu credinţa desăvârşită! Ultima fericire pe care a spus-o Mântuitorul, a zecea aş zice, după cele nouă, la sfârşit, înainte de a Se înălţa, când S-a arătat ucenicilor şi Toma n-a crezut prima dată, iar când i S-a arătat şi lui Toma şi a crezut, Hristos a spus: Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut! Deci tot pe credinţă Şi-a temeluit a zecea fericire! Cei ce n-au văzut – cum suntem noi toţi, n-am văzut – dar să credem! Aceştia sunt cei fericiţi şi cu siguranţă Dumnezeu ne fericeşte şi îi fericeşte pe cei ce-şi pun nădejdea în Dumnezeu. Amin”.

Cuvânt la Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul al Părintelui Petroniu Tănase: “Este o lege pentru tot creştinul: în fiecare din noi, Hristos trebuie să crească, iar omul să se micşoreze”. Nevoia de smerenie şi de postire

Cuvânt la Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (24 iunie)

„Aceluia I se cade să crească, iar mie să mă micşorez” (Ioan 3, 30)

La 21 iunie este solstiţiul de vară, cumpăna vremii: de acum ziua începe să se micşoreze, iar noaptea să crească. Îndată după solstiţiu, avem această mare prăznuire din ziua de astăzi, Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul. Anul mai are o astfel de cumpănă, solstiţiul de iarnă, la 21 decembrie. Atunci este noaptea cea mai lungă de peste an, după care încep să crească zilele şi să se mărească lumina. De asemenea şi după solstiţiul de iarnă vine o şi mai mare sărbătoare şi tot o naştere, şi anume Naşterea Domnului Hristos. S-ar părea că între aceste două naşteri nu-i nici o legătură, ci numai că Sfântul Ioan este mai mare decât Domnul cu şase luni, în realitate însă, între aceste două naşteri, care au loc îndată după solstiţii, este o tanică legătură dumnezeiască.

Sfântul Ioan Botezătorul este cel mai mare reprezentant al Vechiului Testament; cu el se încheie o etapă a omenirii. Cu Naşterea Domnului începe o lume nouă. Vechiul Testament se sfârşeşte cu culmea cea mai înaltă la care s-a putut ridica

omul, cu cel mai mare dintre cei născuţi din femei; Noul Testament începe cu adâncul cel mai de jos la care s-a coborât Dumnezeu făcându-Se om.

Sfântul Ioan Botezătorul, vorbind ucenicilor săi despre Domnul Hristos, le spune: „Acestuia I se cade să crească, iar mie să mă micşorez.” Lucrul acesta este atât de însemnat, încât el a fost înscris chiar şi în mersul vremii. La naşterea lui Hristos, lumina începe să crească: „Acestuia I se cade să crească”; iar la naşterea Sfântului Ioan lumina începe să scadă: „iar mie mi se cade să mă micşorez”.

Dar lucrul acesta nu este adevărat numai în legătură cu cele două naşteri de la solstiţii de care am pomenit, ci este o lege pentru tot creştinul: în fiecare din noi, Hristos trebuie să crească, iar omul să se micşoreze. Şi cum se face acest lucru ne învaţă tocmai praznicul de astăzi.

În baia Sfântului Botez, tot creştinul se îmbracă cu Hristos: „Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi şi îmbrăcat”, aşa cântă Biserică la săvârşirea acestei sfinte taine. De acum tot cel botezat trebuie să devină asemenea cu Hristos. În fiinţa omului botezat s-a semănat sămânţa omului celui nou, a Hristosului din noi. Or, acest om trebuie să se dezvolte, trebuie să crească până la măsura plinătăţii lui Hristos, dar în acelaşi timp trebuie să scadă, să se micşoreze mereu omul cel vechi: „El trebuie să crească, iar eu să mă micşorez.” Aceasta este calea desăvârşirii, a sfinţeniei.

Dar cum creşte Hristos în noi? Mai bine să vedem cum trebuie să mă micşorez eu, că este mai uşor de înţeles, căci lucrul este acelaşi: dacă mă micşorez eu, apoi sigur creşte Hristos; şi dimpotrivă, dacă cresc eu, se micşorează Hristos. Nu se poate să cresc şi eu şi Hristos în acelaşi timp, cele două creşteri sunt potrivnice una alteia. Aşadar, El creşte numai dacă mă micşorez eu. Iar cum să mă micşorez eu, ne-a arătat-o sfântul Ioan Botezătorul. Dar mai întâi să nu uităm că omul este îndoit: trup şi suflet, amândouă deci trebuie micşorate.

Trupul se micşorează prin post şi nevoinţă. Sfântul Ioan a fost cel mai mare pustnic, se hrănea cu ierburi şi miere sălbatică. Niciodată n-a pus în gură vin sau altă băutură beţivă. […] În trup se sălăşluiesc pofte păcătoase: pofta trupească, pofta de averi, lăcomia.

Un trup bine hrănit, spun Sfinţii Părinţi, este ca un porc pus la îngrăşat. De aceea punem trupul la nevoinţe, la post şi privegheri, ca să-l micşorăm, ca să micşorăm patimile din el şi să lăsăm loc pentru creşterea omului duhovnicesc. Iată deci cât de însemnat este postul pentru tot creştinul şi de ce trebuie să ţinem cu scumpătate

rânduiala postului. De aceea sfintele canoane ale Bisericii ne poruncesc cu străşnicie să ţinem rânduiala Sfântului Post, fiindcă fără această unealtă nu putem lucra ogorul cel duhovnicesc al sufletului şi nu ne putem mântui.

Dar şi sufletul am zis că trebuie să se micşoreze. Or, păcatul cel mai mare, care umflă sufletul, este mândria, păcatul cel mare de la început, zăvorul otrăvit din care curg toate relele.

Să ne uităm la Sfântul Ioan Botezătorul: n-a fost om născut din femeie mai mare decât el, cel mai mare decât toţi proorocii, prietenul lui Hristos şi cu toate acestea zice: „Nu sunt vrednic să dezleg nici cureaua de la încălţămintea Lui“, iar la Iordan se opreşte cu sfială: „Doamne, Tu trebuie să mă botezi pe mine şi nu eu!“ Vedeţi, aceasta este smerenia, duşmanul de moarte al mândriei; să fii plin de daruri, de vrednicii şi să te socoti mai nevrednic decât toţi; aceasta este micşorarea sufletului.

De obicei, noi oamenii suntem plini de mândrie, ne socotim mai buni decât semenii noştri. Cel evlavios se crede mai evlavios decât ceilalţi şi se uită de sus la dânşii; tânărul se crede mai frumos, cel isteţ mai priceput, cel bogat mai vrednic; fiecare se crede mai bun, mai presus decât ceilalţi. Aceasta este mândria, din care izvorăsc toate relele: zavistiile, certurile, uciderile. Dimpotrivă, smerenia este maica virtuţii, nu te lasă să te socoti mai bun decât aproapele tău: niciodată să nu-l socoti mai prejos decât tine, totdeauna să ai despre el o părere mai bună decât despre tine.

Iată cele două unelte cu care putem micşora pe omul cel vechi din noi, pentru ca să crească omul cel nou întru Hristos: postul şi smerenia.

Cu aceste două cununi s-a împodobit cel mai mare decât toţi cei născuţi din femei, Sfântul Ioan Botezătorul, şi cu ele trebuie să se împodobească tot creştinul. Acestea împreună, după cum ne învaţă Sfinţii Părinţi, alcătuiesc plinătatea tuturor virtuţilor. Ele micşorează pe omul de păcat din noi şi ajută să crească omul cel duhovnicesc. Şi, lucru minunat, cu cât ne micşorăm mai mult, cu atât ne facem mai transparenţi, cu atât mai mult străluceşte Hristos din noi, precum zice apostolul, că nu mai trăiesc eu, ci Hristos care este în mine.

Dacă Sfântul Ioan Botezătorul, cel sfinţit din pântecele maicii sale, atât de mult a postit şi s-a smerit, cum trebuie să fie smerenia şi nevoinţele şi postul nostru, a celor ce suntem plini de păcate! De aceea, postul şi smerenia trebuie să ne însoţească în toate zilele vieţii, pentru că ele ne fac asemenea cu marele prooroc şi înaintemergător Ioan; ba şi mai mult, ne fac asemenea cu Dumnezeu, Care să ne

învrednicească şi să ajute să ne înnoim şi noi sufleteşte, cu rugăciunile sfântului şi marelui Său Prieten, Ioan Botezătorul. Amin.

(din: Părintele Petroniu de la Prodromu, Editura Bizantină, Bucureşti, 2015)

Pr. Lect. Grigore Dinu Moș - Învățătorul pocăinței este mai întâi împlinitorul ei

Ev. Luca I, 1-25; 57-68, 76, 80

1.Deoarece mulţi s-au încercat să alcătuiască o istorisire despre faptele deplin adeverite între noi,
2.Aşa cum ni le-au lăsat cei ce le-au văzut de la început şi au fost slujitori ai Cuvântului,
3.Am găsit şi eu cu cale, prea puternice Teofile, după ce am urmărit toate cu de-amănuntul de la început, să ţi le scriu pe rând,
4.Ca să te încredinţezi despre temeinicia învăţăturii pe care ai primit-o.
5.Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot cu numele Zaharia din ceata preoţească a lui Abia, iar femeia lui era din fiicele lui Aaron şi se numea Elisabeta.
6.Şi erau amândoi drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile şi rânduielile Domnului.
7.Dar nu aveau nici un copil, deoarece Elisabeta era stearpă şi amândoi erau înaintaţi în zilele lor.
8.Şi pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul săptămânii sale,
9.A ieşit la sorţi, după obiceiul preoţiei, să tămâieze intrând în templul Domnului.
10.Iar toată mulţimea poporului, în ceasul tămâierii, era afară şi se ruga.

11.Şi i s-a arătat îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii.
12.Şi văzându-l, Zaharia s-a tulburat şi frică a căzut peste el.
13.Iar îngerul a zis către el: Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-l vei numi Ioan.
14.Şi bucurie şi veselie vei avea şi de naşterea lui, mulţi se vor bucura.
15.Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură ameţitoare şi încă din pântecele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt.
16.Şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor.
17.Şi va merge înaintea Lui cu duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea drepţilor, ca să gătească Domnului un popor pregătit.
18.Şi a zis Zaharia către înger: După ce voi cunoaşte aceasta? Căci eu sunt bătrân şi femeia mea înaintată în zilele ei.
19.Şi îngerul, răspunzând, i-a zis: Eu sunt Gavriil, cel ce stă înaintea lui Dumnezeu. Şi am fost trimis să grăiesc către tine şi să-ţi binevestesc acestea.
20.Şi iată vei fi mut şi nu vei putea să vorbeşti până în ziua când vor fi acestea, pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor.
21.Şi poporul aştepta pe Zaharia şi se mira că întârzie în templu.
22.Şi ieşind, nu putea să vorbească. Şi ei au înţeles că a văzut vedenie în templu; şi el le făcea semne şi a rămas mut.
23.Şi când s-au împlinit zilele slujirii lui la templu, s-a dus la casa sa.
24.Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit şi cinci luni s-a tăinuit pe sine, zicând:
25.Că aşa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocara mea.

57.Şi după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu.
58.Şi au auzit vecinii şi rudele ei că Domnul a mărit mila Sa faţă de ea şi se bucurau împreună cu ea.
59.Iar când a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul şi-l numeau Zaharia, după numele tatălui său.
60.Şi răspunzând, mama lui a zis: Nu! Ci se va chema Ioan.
61.Şi au zis către ea: Nimeni din rudenia ta nu se cheamă cu numele acesta.
62.Şi au făcut semn tatălui său cum ar vrea el să fie numit.
63.Şi cerând o tăbliţă, el a scris, zicând: Ioan este numele lui. Şi toţi s-au mirat.
64.Şi îndată i s-a deschis gura şi limba şi vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu.
65.Şi frica i-a cuprins pe toţi care locuiau împrejurul lor şi în tot ţinutul muntos al Iudeii s-au vestit toate aceste cuvinte.
66.Şi toţi care le auzeau le puneau la inimă, zicând: Ce va fi, oare, acest copil? Căci mâna Domnului era cu el.

67.Şi Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duh Sfânt şi a proorocit, zicând:
68.Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel, că a cercetat şi a făcut răscumpărare poporului Său;

76.Iar tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului, ca să găteşti căile Lui,

80.Iar copilul creştea şi se întărea cu duhul. Şi a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel.

***

Dintre sfinții din calendarul ortodox, după Hristos și după Maica Domnului, numai Sfântului Ioan Botezătorul, cel ce L-a arătat lumii pe Fiul lui Dumnezeu, i se cinstește și nașterea, nu doar mutarea la cele veșnice. Putem spune că Sfântul Ioan a fost Înaintemergător al lui Hristos nu numai în istorie, acum 2.000 de ani, ci este Înaintemergător al lui Hristos pentru fiecare dintre noi. El mijlocește continuu pentru noi în rugăciune arătându-ni-L pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii", el ne oferă perspectiva prin care să cunoaștem dumnezeirea lui Hristos.

Este o perspectivă unică și absolută: numai prin Duhul Sfânt putem cunoaște și simți dumnezeirea lui Hristos, așa cum și Sfântul Ioan Botezătorul numai prin Duhul Sfânt L-a putut vedea și arăta lumii pe Cuvântul întrupat. ***Numai prin Duhul Sfânt putem vedea cât de înfricoșător de minunat este Hristos, cât de necuprinsă este dragostea Lui, cât de neajunsă înțelepciunea Lui, cât de neîndurată frumusețea Lui, cât de infinită și neclintită dumnezeirea Sa.*** Nu este deloc facil și la îndemână să-L vedem pe Hristos ca Dumnezeu.

În vremea vieţuirii Lui istorice nimeni nu L-a cunoscut și recunoscut ca atare, în afară de Maica Lui, care L-a născut ca om și de cei cărora li s-a descoperit de Sus. Poporul Lui, vecinii Lui, chiar „frații" Lui nu au văzut și nu au recunoscut dumnezeirea Lui. Își putea imagina fie și în cele mai nebunești închipuiri careva din cei care locuiau aproape că „vecinul" lor e Însuși Creatorul lumii? Chiar și apostolii Săi, deși au asistat la atâtea minuni nemaivăzute, au putut vedea dumnezeirea Lui doar în momente unice, inspirate, cum a fost mărturisirea lui Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui Viu", sau la Schimbarea la Față a Domnului.

Condițiile vederii prin Duhul Sfânt

Nici Sfântul Ioan, Înaintemergătorul Domnului, nu L-a (re)cunoscut cu mintea și ochii omenești.

Prima dată L-a cunoscut prin Duhul Sfânt când era în pântecele mamei sale, Elisabeta: când Fecioara Maria, având pe Fiul lui Dumnezeu zămislit în ea, a salutat-o pe Elisabeta, a săltat de bucurie pruncul Ioan, fiind plin de Duh Sfânt, și umplând-o și pe mama sa de Duh Sfânt.

A doua oară L-a recunoscut ca adult, la râul Iordan, tot prin Duhul Sfânt, după mărturia sa: ***„Și eu nu-L cunoșteam pe El, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se și rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt. Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu”.***

Tot postul și asceza și nevoința lui Ioan în pustie, deși necesare, nu au fost suficiente prin ele însele pentru a vedea și recunoaște dumnezeirea lui Hristos, ci au fost doar o condiție pentru primirea Duhului Sfânt, Care să I-l arate pe Cuvântul întrupat.

Prin urmare, faptul că avem concepție și rânduială de viață creștine, că participăm la slujbele și la Tainele Bisericii, nu înseamnă că am cunoscut prin Duhul Sfânt dumnezeirea lui Hristos, nu înseamnă că am cunoscut viu și nemijlocit Adevărul care ne face liberi de păcat, ci doar că ne aflăm pe calea pe care putem răspunde tot mai deplin chemării și dorului lui Hristos pentru noi: sfințenia. Dar pentru a atinge aceasta nu putem face nici un pas singuri. Avem nevoie de mijlocirea și ajutorul sfinților, între care Sfântul Ioan Botezătorul are o poziție specială, unică.

Sfântul Ioan Botezătorul, ca împlinitor și învățător al pocăinței, ne dă inspirația și puterea să punem început bun și neclintit în viața noastră în Hristos, pentru a trece mereu de la Lege la Har, pentru a trece în fiecare zi de la legea firii și a conștiinței - împlinind-o - la libertatea trăirii în Duh și Adevăr. Asceza aspră pe care a făcut-o este semnul exterior al pocăinței sale interioare și totodată fundamentul autorității cuvântului său. Numai un împlinitor al Legii putea avea autoritatea de a certa pe cei fără de lege.

Este plin de semnificație faptul că Hristos Își începe propovăduirea cu cuvintele Sfântului Ioan Botezătorul: ***„Pocăiți-vă căci s-a apropiat Împărăția cerurilor”.*** Propovăduirea pocăinței este ca o „preluare de ștafetă” de la cel mai mare proroc și următor al Legii la Însuși Dătătorul Legii, la Cel ce va împlini și desăvârși Legea

aducând Harul și Adevărul, și Cel care va da pocăinței un sens desăvârșit și o putere deplină: moartea omului vechi și nașterea celui nou în Duhul Sfânt.

Legea, axa lumii și a omului

Astfel, în drumul nostru spre mântuire, Sfântul Ioan Botezătorul ne aduce aminte de însemnătatea Legii, de caracterul ei fundamental și axial. Legile matematice și fizice de care ascultă tot universul material, legile vieții biologice, legitățile după care funcționează psihicul, legea firii și legea conștiinței, legile duhovnicești, tot acest sistem de legi, reguli, rânduieli dă structura de coerență a lumii. Legea dă omului caracter, definire, bărbăție, rezistență, consecvență, verticalitate, neclintire. Păcatul a alterat poziția omului în raport cu Legea divină, adică omul a fost dislocat din sine în raport cu propria sa axă interioară și identitară, în raport cu gândul veșnic al lui Dumnezeu. De aceea simte Legea ca fiind exterioară și opresivă, de aceea simte că îi limitează libertatea. ***Legea lui Dumnezeu ajunge însă la desăvârșire în poruncile Lui Hristos, care sunt porunci harice.*** Altfel spus, când Hristos poruncește, El ne dă și energia, puterea harică de a împlini porunca. Dar împlinirea poruncii depinde și de libertatea omului, de alegerea lui. De aceea, omul nu poate ajunge la libertate, nu poate depăși Legea decât în străduința deplină de a o împlini. Căci numai în această străduință omul se întâlnește cu harul lui Dumnezeu, primește ajutorul Lui. În măsura în care omul conlucrează cu Dumnezeu, harul interiorizează Legea în ființa omului și, interiorizând rațiunea și scopul ei, depășește litera ei. Prin interiorizarea harică a Legii, Dumnezeu îl aduce pe om deplin înaintea Feței Lui, cu fața descoperită până la starea de a sta drept în picioare în fața dumnezeiești Slave.

Căci așa cum mărturisesc Sfinții Serafim de Sarov și Siluan Athonitul, starea desăvârșită a omului nu este atunci când cade la pământ în fața strălucirii Luminii infinite, ci când prin perfecta neclintire a axei sale interioare, întărită de Duhul Sfânt, rămâne în picioare.

Această înțelegere a Legii este crucială astăzi, căci lumea post-modernă este esențial fără lege, fără axă, fără centru, este o lume fragmentată, dezaxată, nihilistă, care își contestă temeiurile și originea divină; o lume nivelată, fără valori ultime, fără un sens transcendent, o lume în care sunt contestate până și legile firii; o societate care creează indivizi fără repere, cu caractere slabe, dezorientați și manipulabili.

Prin poziția sa intransigentă, Sfântul Ioan Botezătorul ne adresează un apel ultim la conștiință și la valori perene, la dreptate și rigoare, la refuzul de a amesteca binele cu răul, o perpetuă mărturisire a puterii adevărului.

Mitropolitul Antonie al Surojului - Să nu ne „afirmăm” impunându-ne realizările în faţa celorlalţi

Hristos ne cheamă să murim nouă înşine. Ce înseamnă oare aceasta? Afirmaţia este ambiguă, precum toate cele ce se spun despre moarte. Să însemne oare o autodistrugere? Mulţi presupun că aşa ar fi, şi caută s-o aplice în acest sens. Din fericire, ei greşesc, dar rămân afectaţi de teroarea ei.

Înţeles cum se cuvine, „a muri pentru sine” înseamnă acceptarea acestui proces de stingere treptată a ceva ce există în noi, realizând că în noi există un sine profund şi real aparţinând veşniciei şi un sine superficial care trebuie să se dizolve. Trebuie să renunţăm la acest sine superficial, pentru a trăi la modul cel mai deplin.

Mulţi simt că nu pot fi conştienţi de propria lor existenţă decât dacă se afirmă, cerând să fie recunoscuţi; iar alţii reacţionează, încercând să se apere împotriva acestei agresivităţi. Dacă am avea credinţă, am putea accepta să nu ne afirmăm impunând altora această conştientizare forţată a faptului că existăm şi am putea avea certitudinea că suntem iubiţi şi afirmaţi prin ceilalţi. Trebuie să învăţăm a fi mai mult decât suntem. Nu ne este de ajuns să ştim că Dumnezeu ne iubeşte şi că El ne afirmă. Avem nevoie să fim afirmaţi de către aproapele nostru, de cel puţin o persoană care să ne spună; „Contezi pentru mine în sensul cel mai profund şi mai adevărat”.

Gabriel Marcel spunea într-una din cărţile sale că a spune unui om Te iubesc este echivalent cu a-i spune Nu vei muri niciodată, înţelegând prin aceasta: „Contezi atât de mult pentru mine, încât voi da mărturie pentru tine înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă nimeni altcineva nu o va mai face în afară de Dumnezeu şi cu mine”.

Am putea dobândi mult, dacă am fi capabili să ne recunoaştem unii pe alţii ca fiind fraţi pe calea spre mântuire şi să spunem: „Da, sunt gata să mărturisesc pentru tine, chiar dacă nu sunt sigur că pot să o fac în mod deplin, din moment ce existenţa ta este pentru mine aşa o provocare; chiar dacă mă tem s-o fac, totuşi te voi afirma atât cât îmi va sta în putinţă” – în acest mod am putea creşte la o maturitate care ne vă îngădui să-l afirmăm pe celălalt proclamând valoarea lui fundamentală, oricare ar fi preţul. Cel care este afirmat astfel, poate uita de sine însuşi şi trăi în chip deplin. Aceasta este calea pe care suntem chemaţi să mergem. Trebuie să avem curajul de a lupta cu straturile de teamă sedimentate în noi, pentru a ne mărturisi unii pe alţii întru veşnicie, luptând cu frică şi depăşind-o.

Trebuie la fiecare pas să renunţăm la noi înşine, astfel încât celălalt să poată fi. După cum Sfântul Ioan Botezătorul se vedea pe sine scăzând, pentru ca Celălalt să poată creşte (Ioan 3, 30), în acelaşi fel suntem chemaţi să murim pentru noi înşine, ca celălalt, aproapele, să poată trăi.

Astfel că a muri înseamnă a nu păstra nimic altceva în noi, afară de ceea ce este esenţial pentru plinătatea vieţii.

(Mitropolitul Antonie al Surojului, Viaţa, boala, moartea, Editura Sfântul Siluan, 2010, pp. 148-150)

Sfântul Ioan Înaintemergătorul şi misiunea preoţească în zilele noastre: “Este vremea ca toţi clericii să mai reducă din teorie şi să se întoarcă la asceza cea adevărată”. Când (nu) are putere cuvântul preotului?

Presb. Dionisie Tatsis: Cheia succesului

În vremea noastră foarte puţini oameni trăiesc după voia lui Dumnezeu. Majoritatea sunt indiferenţi sau se află într-o deplină necunoştinţă. Din păcate, situaţia e gravă din punct de vedere duhovnicesc şi clericii îşi fac probleme cum vor putea să se apropie de oameni şi să le vorbească despre Mântuitorul Hristos.
În această lucrare nu este nevoie de înţelepciune lumească, nici de harisme extraordinare. Harismele nu sunt rele în sine, dar nici necesare. Dacă există, este bine. Iar dacă nu există, nu trebuie să ne neliniştim.

Cheia succesului se află altundeva. Clericii, dar şi mirenii care au conştiinţa misiunii lor creştine, trebuie să îi pregătească pe oameni, aşa cum a făcut şi Sfântul Ioan Botezătorul. Acesta îi pregătea pe oameni să Îl primească pe Hristos, prin predica lui, care cuprindea o singură frază: “Pocăiţi-vă, că s-a apropiat Împărăţia Cerurilor”.

Ce însemna acest lucru? Trebuiau să îşi schimbe comportamentul, gândurile şi modul de viaţă. Pentru că numai astfel ar fi putut să preţuiască ceea ce aducea

Hristos, adică viaţa cerească, o viziune diferită asupra vieţii pământeşti şi o speranţă în viaţa veşnică şi fericită.

Pocăinţa nu este ceva teoretic, un simplu cuvânt, care nu implică durere, ci ceva practic, cu roade, pe care omul le simte. Cuvântul Înaintemergătorului Ioan către farisei şi saduchei, care veniseră să îl întâlnească în pustie şi îi cereau să îi boteze, era diferit. Le-a spus: „Faceţi roade vrednice de pocăinţă“. Aşadar, trebuiau să săvârşească fapte bune şi virtuoase. Cu alte cuvinte, pocăinţa lor trebuia să fie reală şi să fie dovedită.

Desigur, oamenii nu sunt constanţi în alegerile lor. Continuu ei se schimbă şi tot timpul păcătuiesc, şi, de aceea, Sfântul Ioan Botezătorul a cerut pocăinţă neîncetată, zilnică. Numai astfel ar putea să fie conduşi spre smerenie adâncă şi spre deplina acceptare a învăţăturii celei noi a lui Hristos.

Poate cineva va susţine că Sfântul Ioan Botezătorul a avut un avantaj: era ascet şi trăia în pustie, dovedindu-şi astfel deplinul devotament faţă de Dumnezeu. Acest fapt făcea cuvântul lui mai convingător. Clericii de astăzi sunt oameni ai confortului, ai luxului şi ai abundenţei bunurilor materiale şi, de aceea, cuvintele lor nu sunt demne de crezare. Din păcate, nu le aplică în viaţa lor, în timp ce le sunt specifice compromisul cu lumea păcătoasă şi secularizarea.

Nimeni nu poate să conteste acest lucru. Unii clerici şi propovăduitori ai cuvântului lui Dumnezeu au lipsuri. Nu au nici o legătură cu modul de gândire şi cu ascetismul Sfântului Ioan Botezătorul. În epoca noastră iese în evidenţă clericul care are “orizonturi deschise”, care ştie ce se întâmplă în societate şi urmează calea tehnologiei.

Dimpotrivă, preotul tradiţionalist este considerat nepotrivit pentru lucrarea duhovnicească, pentru că nu poate să vadă realitatea şi să folosească metode moderne de abordare a oamenilor.

Însă există contraargumente legate de acest lucru. Părinţii duhovniceşti ai epocii noastre au fost tradiţionalişti, smeriţi, au refuzat noile teorii şi totuşi au putut să înveţe mii de oameni şi să îi facă statornici în viaţa trăită după voia lui Dumnezeu. Cu siguranţă, marea lor harismă a fost sfinţenia, pe care au dobândit-o prin asceza lor zilnică, prin modul de viaţă tradiţional şi prin statornicia lor în lupta duhovnicească.

Este vremea ca toţi clericii să mai reducă din teorie şi să se întoarcă la asceza cea adevărată, pentru că numai astfel vor avea succes în lucrarea lor. ***Oamenii au nevoie mai mult de exemple vii, decât de teorie. Vor să îl vadă pe preot, care nu rareori e lumesc şi netemător de Dumnezeu, că are frică de Dumnezeu, şi nu să îl audă vorbind cu făţărnicie.***

(din: Presb. Dionisie Tatsis, "Rugăciunea, comunicare tainică cu Dumnezeu şi alte texte folositoare de suflet", Editura Egumeniţa, 2014)

Smerenia Sfântului Ioan Botezătorul. “Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez”. Cine mai refuză astăzi ispita competiţiei pentru mărire?

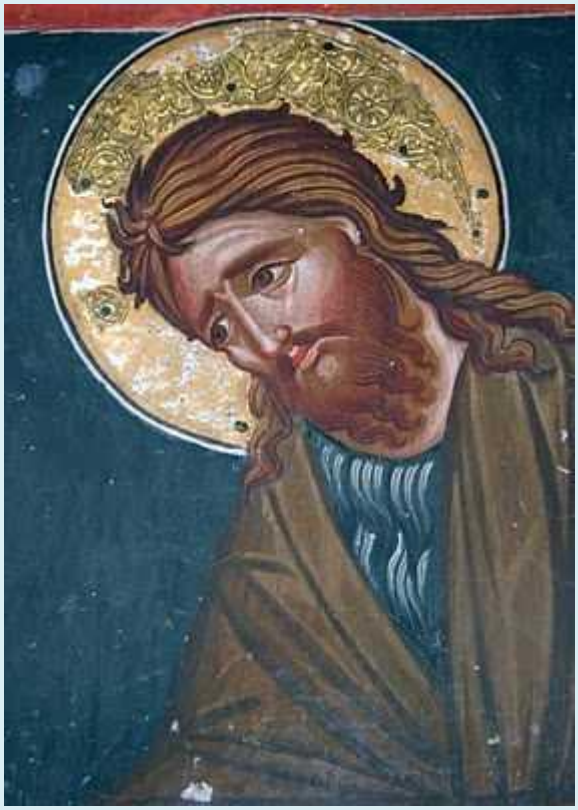

Nu vă îngrijiţi de mărirea voastră

Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez (Ioan 3,30)

Una dintre cele mai grele încercări la care poate fi supusă persoana umană este să-şi recunoască micimea, atunci când se află în faţa unei persoane cu viaţă morală înaltă. Îţi trebuie o mare doză de smerenie ca să accepţi, de pildă, să te retragi din faţa unui luminător care urcă la zenit, să te împaci cu gândul că tot ce a fost în trecut se va schimba sub acţiunea unor noi forţe.

Puterea în plina creştere a Mântuitorului nu a trezit în sufletul lui Ioan Botezătorul nici o urmă de invidie sau de amărăciune. Era un om cu o natură puternică, putea să “intre în competiţie” cu Hristos, să atragă de partea sa mulţimile uşor de convins şi să apară ca întemeietor al unei noi învăţături, ca “şef” al unei noi “şcoli”. Dar o asemenea intenţie era departe de Ioan Botezătorul. Căutând să atragă atenţia de la persoana sa, va arăta cu evlavie spre Hristos, “Mielul lui Dumnezeu Cel ce ridică păcatul lumii“.

Considerându-se doar un prevestitor al Mântuitorului, s-a mulţumit doar să-I proclame apariţia, ascunzându-se apoi din calea Sa, asemenea luceafărului care dispare la apariţia soarelui. A înţeles îndată măreţia venirii Mântuitorului şi, în acea clipă, tot ce ţinea de propria sa persoană a dispărut. Asemenea unui cedru magnific, răpus de trăsnet, a căzut la picioarele lui Hristos, zicând: "Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez".

Să învăţăm de la Înaintemergătorul deplină smerenie, pentru ca în orice poziţie publică ne-am afla, să putem ajunge a ne uita pe sine şi a fi gata să cedăm locul altuia. Să avem în vedere în primul rând scopul pe care suntem chemaţi să-l slujim, către care tindem, să nu ne împedicăm de amănunte, care, de cele mai multe ori se transformă în mari piedici.

Ce bine ar fi şi ce mare folos ar rezulta pentru munca obştească dacă în această chestiune n-ar interveni calcule personale, porniri meschine, din pricina cărora poate fi ratată adesea o cauză importantă!

Să urmăm exemplul Înaintemergătorului, să fim mereu gata să trecem în umbră, să ne bucurăm de succesul altuia, să nu ne stea gândul la propria noastră mărire. Să nu ne lăsăm să ne pătrundă în inimă duhul cel rău al zavistiei, să ne rugăm Domnului să trimită asupra noastră darul renunţării de sine şi al uitării de sine. Să ne aducem mereu aminte că preocuparea de căpetenie a lui Ioan era să arate către Hristos, iar cea mai de seamă mărturie pe care a făcut-o despre El a fost: "Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii" (Ioan 1, 29).

El arată către Hristos, îi trimite pe oameni la Hristos, se bucură pentru Hristos, vestind solemn: "Tatăl Îl iubeşte pe Fiul şi pe toate acestea le-a dat în mâna Lui" (Ioan 3, 35).

Fie ca şi inima noastră să mărturisească aceasta! Să-L prea slăvim pe Hristos cu buzele noastre şi cu viaţa noastră, pentru ca "să fie El Cel dintâi întru toate" (Coloseni 1, 18), şi pentru ca noi să ne micşorăm, iar El să crească.

(din:"Fiecare zi, un dar al lui Dumnezeu - 366 Cuvinte de folos pentru toate zilele anului", Editura Sophia, 2008)

Adrian Iştoc - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul

Is 49,1-6
Ps 138

Fap 13,22-26
Lc 1,57-66.88

Naşterea unei noi făpturi umane a lui Dumnezeu este pentru o familie creştină un motiv de bucurie şi în acelaşi timp, de laudă adusă Creatorului vieţii. Liturgia de astăzi ne invită şi pe noi să participăm la o astfel de bucurie, ne invită să celebrăm Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, cel care a fost înaintemergătorul lui Hristos.

Poate ne întrebăm, de ce Biserica sărbătoreşte această naştere? Această atenţie particulară este justificată de ceea ce Iisus afirmă despre el: ***"Adevăr vă spun: printre cei născuţi din femeie nu s-a ridicat unul mai mare ca Ioan Botezătorul" (Mt 11,11).*** Ca un fel de comentariu la cuvintele lui Hristos, liturgia pare că vrea să celebreze în ziua naşterii sale, măreţia Botezătorului, evocând figura sa profetică şi participarea sa la istoria mântuirii. Lecturile pe care le-am ascultat, ne ajută să înţelegem mai bine caracterul şi motivaţia acestei sărbători.

Fragmentul evanghelic de astăzi, relatează evenimentul acestei naşteri, subliniind bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu faţă de om. Elisabetei, o femeie credincioasă,

Dumnezeu îi dăruieşte un fiu, în ciuda vârstei sale înaintate şi a sterilităţii ei. Este binecunoscut faptul că în Vechiul Testament, o femeie fără copii era semnul blestemului lui Dumnezeu, pe când cea care avea copii era semnul binecuvântării lui Dumnezeu. Prin această naştere minunată, Dumnezeu îşi arată puterea sa cea mare.

Alături de Elisabeta, evanghelia ni-l prezintă şi pe soţul ei, Zaharia, preot şi slujitor în templu, care din cauza puţinei sale credinţe în această naştere, e pedepsit de Dumnezeu. După gândirea umană, necredinţa lui Zaharia este îndreptăţită, deoarece la vârsta lui era imposibil să poată avea un copil, însă la Dumnezeu acest lucru nu era cu neputinţă. Când această naştere se adevereşte, i se dezleagă limba şi Zaharia îl laudă pe Dumnezeu.

Naşterea lui Ioan a însemnat pentru omenire o schimbare definitivă. Prin apariţia sa, acest copil aduce bucurie părinţilor, rudelor şi tuturor locuitorilor Iudeii. Dumnezeu îi dăruieşte acestui copil o misiune foarte importantă: îl face crainicul şi vestitorul său, cel care pregăteşte calea venirii lui Mesia. Naşterea sa este o manifestare a puterii lui Dumnezeu. Însuşi numele lui exprimă identitatea sa misterioasă: "Dumnezeu dă har". Cu acest om, de fapt, se proclamă lumii că a ajuns timpul harului, al blândeţii, al iertării, al dragostei divine.

"Domnul m-a chemat din sânul mamei mele", notează profetul Isaia în prima lectură, lectură pe care liturgia o referă la Botezător, aratând raportul lui cu divinul. Chemarea Botezătorului este dată din sânul matern, este în mod total har, dar şi în mod total dăruire. Harul şi răspunsul omului se împletesc într-un mic dialog de dragoste. Prin Ioan, Domnul provoacă poporul, îl cheamă la convertire şi ştie că va reuşi. Însăşi predica sa care era în perfectă armonie cu viaţa sa austeră şi mortificată, începe cu aceste cuvinte: "Convertiţi-vă, căci împărăţia lui Dumnezeu este aproape".

Tuturor celor care veneau la el, atraşi de radicalitatea şi forţa mesajului său, Ioan le anunţa că era timpul de a cere iertare de la Dumnezeu pentru păcatele lor şi de a se converti, adică de a-şi schimba felul de a trăi. Pe toţi cei care se decideau să-şi schimbe viaţa, să fie fideli legii lui Dumnezeu, Ioan îi boteza. Botezul său cu apă era semnul exterior al purificării interioare. Dar botezul lui I-sus va fi acela al Duhului Sfânt care purifică asemenea focului. Dumnezeu vrea să readucă poporul la sine, vrea să-l convertească şi să-l mântuiască. Şi aceasta o face prin Ioan Botezătorul. El a fost pentru Israel şi rămâne şi astăzi pentru poporul creştin unul care luminează prin viaţa şi învăţătura sa chemându-l la mântuire, unul care netezeşte drumul Domnului.

Faptul că Ioan Botezătorul este mai mult decât un profet, o subliniază şi lectura a doua de astăzi luată din Faptele Apostolilor. El este vestitorul care anunţă că sosirea Mântuitorului este iminentă, îi pregăteşte calea în inimile oamenilor, arătând prezenţa lui Dumnezeu, pentru ca toţi să-l poată recunoaşte şi primi. Ioan Botezătorul este un profet pentru cuvântul care este "spadă şi săgeată", adică o realitate care ia iniţiativa. Între Ioan Botezătorul şi Iisus există un raport special cât priveşte viaţa monahală şi de dăruire lui Dumnezeu. Ca şi Iisus el creşte şi se întăreşte în Duh. Ca şi Iisus el este trăieşte în deşert, în singurătate, rugăciune şi penitenţă. Ca şi Iisus el este sărac şi detaşat de lucruri. Ca şi Iisus are forţa cuvântului lui Dumnezeu care îl susţine şi îl alimentează. Ca şi Iisus el se manifestă Israelului anunţând că împărăţia lui Dumnezeu este aproape şi convertirea este necesară.

Astăzi în solemnitatea naşterii sale, contemplând marea figură a Botezătorului, care şi-a îndeplinit misiunea cu atâta fidelitate, ne putem întreba dacă şi noi netezim drumul Domnului ca să intre în sufletele prietenilor şi părinţilor şi al celor care sunt încă departe de el. Creştinii sunt vestitorii lui Hristos în lumea de astăzi.

Fericitul Jose Maria Escriva în cartea sa Forja spune: "Domnul se foloseşte de noi ca de torţe, ca această lumină să ilumineze... de noi depinde ca mulţi să nu rămână în întuneric, dar să străbată drumul care duce la viaţa veşnică".

Botezătorul ne demonstrează cât de preţioasă este oricare vocaţie. Misiunea fiecărui credincios este aceea de a fi ambasador şi profet al Domnului, martor al unui cuvânt care nu este al său, martor fidel şi autentic. Ioan Botezătorul este omul care se dăruieşte Cuvântului, fără a căuta privilegii şi avantaje, fără a căuta laude. El dă mărturie despre adevăr cu viaţa şi cuvintele sale, fără laşitate faţă de cei care deţineau puterea, fără a ceda presiunii fariseilor. Şi-a dat viaţa apărând legea lui Dumnezeu în faţa oricărui avantaj uman. De acest lucru ne dăm seama când Ioan îi spune Tetrarhului Irod: ***"Nu-ţi este îngăduit să ţii soţia fratelui tău" (Mc 6,18).***

Ioan Botezătorul este la picioarele lui Iisus, nedemn de a dezlega legăturile sandalelor sale. Motto-ul său ar trebui să devină emblema slujirii creştine: ***"Este nevoie ca el să crească şi eu să mă micşorez" (In 3,30).*** Cine oare ar mai vorbi astfel? Care dintre oamenii care au trăit vreodată pe acest pământ ar spune despre sine că doreşte să se micşoreze, să se umilească, în timp ce aproapelui său i s-ar cuveni să crească, să sporească? Raţionamentul omului de azi este cu totul altul: să voiască a creşte şi a propăşi el pe seama şi în dauna celorlalţi. Şi totuşi Ioan Botezătorul ne arată un cu totul alt comportament: se umileşte pe sine pentru ca celălalt să crească, să se afirme. Prin smerenia sa absolută, prin iubirea sa totală

faţă de un altul, respectiv de Hristos, Ioan Botezătorul ne este un frumos model şi călăuzitor în drumul vieţii noastre pe acest pământ.

Hristos este prezent în mijlocul nostru în Sfânta Euharistie, sub chipul pâinii şi al vinului. Dar mai este prezent şi sub chipul tuturor oamenilor asupriţi, încercaţi, în suferinţe, nevoi şi nedreptăţi. Iubindu-i şi slujindu-i pe aceşti oameni ai săi, lui îi manifestăm dragostea noastră şi pe el însuşi îl slujim. Să reţinem din viaţa şi jertfa Sfântului Ioan Botezătorul, acea capacitate omenească de a ieşi din sine şi de a iubi pe un altul. Atunci Hristos va umple viaţa noastră săracă, iar bucuria noastră va fi într-adevăr deplină.

Să privim la Botezător şi să-i urmăm exemplul. Dumnezeu ne cere şi nouă să trecem neobservaţi făcând binele, îndeplinindu-ne îndatoririle noastre. Dumnezeu ne cere să fim mesagerii săi, vestitorii tainelor Sale, purtători ai bucuriei şi a evangheliei. Prin viaţa noastră, prin comportarea şi cuvintele noastre să-l arătăm pe Hristos acolo unde se desfăşoară în fiecare zi munca noastră, în familia noastră, între prieteni. Dovada cea mai bună a convingerii şi a validităţii a ceea ce proclamăm, este legătura dintre cuvinte şi fapte; este în multe cazuri condiţia de care nu se poate face abstracţie pentru a vorbi lumii despre Dumnezeu. Să pregătim drumul lui Hristos, să fim cei care îl anunţă altor inimi. Bineînţeles că vor fi şi greutăţi şi obstacole, însă harul lui Dumezeu ne va ajuta dacă vom rămâne fermi în credinţă şi iubire.

Să luăm şi noi cuvintele Sfântului Ioan Botezătorul şi să le punem în practică: "Este nevoie ca el să crească, iar eu să mă micşorez". Acesta să fie motto-ul, emblema vieţii noastre creştine în drumul nostru spre bucuria veşnică, spre gloria lui Dumnezeu.

Să ne rugăm şi noi lui Dumnezeu spunând: Doamne vreau să fiu un flaut simplu, ca tu să cânţi. Să nu fiu altceva decât o voce împrumutată, care strigă în deşert. Să fiu vocea ta, Doamne, în mijlocul lumii, în ambientul şi locul în care ai vrut să-mi petrec existenţa.

Călin Drăgan – Meditaţie la naşterea Sfântului Ioan Botezătorul: Pocăinţa – între chemare omenească şi … dar al lui Dumnezeu

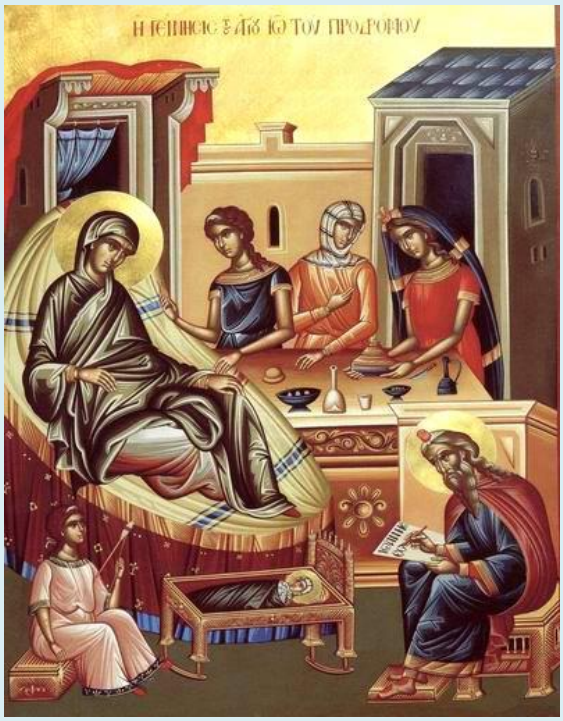

Astăzi este ziua naşterii vestitorului pocăinţei, Ioan, Înaintemergătorul Domnului. Este greu să chemăm pe cineva la pocăinţă; cu excepţia propriei noastre chemări, cu mare precauţie trebuie să dăm curs impulsurilor de a spune cuiva cum să-şi trăiască viaţa. Pocăinţa este, în primul rând, un dar de la Tatăl Ceresc. Pentru că putem cere aproapelui, după mintea noastră, să schimbe un lucru mic în viaţa lui, să mute o pietricică dintr-o parte într-alta, dar dacă o facem fără înţelegere şi dragoste, acel lucru mic poate de fapt ascunde în spatele lui munţi de suferinţă şi de deznădejde pe care noi nu-i putem nici muta, nici opri din căderea lor ce ne poate strivi şi pe noi şi pe ceilalţi. Avem însă nădejde chiar şi aşa la mila Domnului.

Este extrem de greu să vezi pe cineva rănindu-se şi să nu faci nici un gest, ştiind că dacă-l faci, îi vei agrava şi multiplica toate căderile ulterioare. Orice chemare la schimbare a altuia fără Hristos este o chemare a orgoliului şi orice chemare la pocăinţă este o chemare a iubirii. Dar chiar şi cu asta lucrează Domnul.

Cineva spunea că principala activitate a lui Dumnezeu este să preschimbe consecinţele fărădelegilor noastre în puţinul de bine şi de milă care ne este necesar

pentru a fi mântuiţi. Una dintre cele mai riscante (şi mai subtile) forme de necredinţă este să credem că noi îl mântuim pe aproapele nostru.
La polul opus stă nesimţirea completă în faţa suferinţei aproapelui şi a pierderii lui. Scopul nu este să stăm neclintiţi la mijloc între aceşti doi poli, ci – parafrazându-l generos pe Nicolae Steinhardt - având harul Domnului şi numai astfel, să ne plimbăm liberi între cei doi poli, rugându-l pe Domnul să ne dea trezvie, dragoste, smerenie şi dreaptă judecată.

Scopul vieţii creştinului nu este atât chemarea la pocăinţă a aproapelui său, cât rugăciunea şi ascultarea Cuvântului. Harul şi cuvântul Domnului lucrează mântuirea în inimi, nu – după cum prea adesea ni se pare – cuvintele noastre în urechile şi minţile altora. De luat aminte, însă, că propovăduirea cuvântului evangheliei şi mărturisirea lui Hristos este o datorie care ne revine tuturor.

Dă-ne, Doamne, a umbla în Căile Tale. Învaţă-ne mila şi iubirea Ta.

În încheiere, subliniem care este, în veşnicie, rolului Sfântului Ioan Botezătorul: el nu ne ameninţă cu iadul, dacă nu ne căim de păcatele noastre. Asta este o variantă pentru omul încă sufletesc, un început, adesea bun pentru noi toţi.

Rolul întru veşnicie al Sfântului Ioan este să arate cu degetul, fiecăruia dintre noi, că HRISTOS A ÎNVIAT!

În această icoană se vede adevărata şi chemarea ultimă a marelui profet şi Înaintemergător: Chemarea la pocăinţă este chemarea la Învierea lui Hristos.

Ioan-Lucian Radu - Un înger se naşte pe pământ

Sfântul evanghelist Marcu îşi deschide Evanghelia cu începutul predicării între oameni şi al slujirii lui Hristos în lume. Şi nu întârzie să înfăţişeze în adevărata ei însemnătate profeţia lui Maleahi despre Botezătorul Ioan, înger care va merge înaintea feţei Domnului: ***„Iată, Eu trimit pe îngerul Meu şi va găti calea înaintea feţei Mele (Maleahi 3,1).***

Proorocul Maleahi şi Evanghelistul Marcu îl numesc pe Ioan înger, pentru că Ioan a fost în viaţa sa ca un înger din cer, mai aproape decât toţi oamenii de vieţuirea îngerească. Apoi, ca să se vadă limpede că ţinta lucrării pe pământ a lui Hristos a fost să facă din oameni îngeri, din oameni muritori, păcătoşi, robi din fire, să facă fiinţe fără de moarte, fără de păcat, aşa cum sunt şi îngerii în ceruri. Ioan asemenea unui înger mai întâi, prin ascultarea faţă de Dumnezeu. Apoi, prin libertatea faţă de lume şi în al treilea rând, prin negrija faţă de trup.

Îngerii ascultă desăvârşit de Dumnezeu. Lor li se dezvăluie în fiecare zi tainele de negrăit ale înţelepciunii, puterii şi iubirii lui Dumnezeu iar ascultarea lor faţă de Ziditorul izvorăşte din bucurie şi supunere.

Sfântul Ioan şi el a fost ascultător lui Dumnezeu din tinereţile sale. Fiind născut din părinţi în vârstă, a rămas orfan din copilărie şi nu 1-a mai avut decât pe Dumnezeu drept Părinte. S-a dus în pustie (Luca 1, 80) pentru ca duhul lui să fie zi şi noapte una cu voinţa Dumnezeului Celui Viu. S-a dăruit cu totul lui Dumnezeu, doar de la El aşteptând totul.

Ioan mai este asemenea îngerilor şi prin neatârnarea sa faţă de lume şi de oameni. Nefiind legat în nici un fel de lume, Ioan, ca un înger al lui Dumnezeu, tuna fără patimă asupra mai-marilor Ierusalimului, înaintea cărora oamenii se plecau ca în

faţa unor idoli: ***„Neam de năpârci, cine v-a învăţat să fugiţi de mânia viitoare?” (Luca 3, 7),*** şi vărsa mustrări asupra lui Irod pentru toate relele pe care le-a făcut (Luca 3, 19). Ioan ţinea seama numai de Dumnezeu şi de voia Lui. Nu făcea deosebire între oameni, nu se uita nici la haină, nici la cin, nici la ştiinţă, nici la avere, nici la ani, ci numai la suflet.

Şi iarăşi, Ioan era ca un înger prin negrija faţă de cele pământeşti. Îngerii nu sunt făpturi trupeşti ca oamenii, ei sunt înveşmântaţi în trupuri cereşti (I Corinteni 15, 40). Îngerii nu au nici o grijă de sine. Nu se ostenesc îngrijorându-se ce vor mânca, sau ce vor bea, sau cu ce se vor îmbrăca. Îl slujesc pe Dumnezeu şi ştiu că de la El au hrană şi adăpare şi îmbrăcăminte.

Ioan se hrănea cu lăcuste şi miere sălbatică. Nu bea nici vin nici băutură tare. Dar nu se spune că n-ar fi avut vreodată ce mânca şi ce bea. Nu lăcustele şi mierea îl hrăneau, ci puterea lui Dumnezeu care se împărtăşeşte credincioşilor Lui prin acelea. Nu-şi făcea griji Ioan nici pentru haine şi locuinţă. Casa lui era pustia acoperită de bolta cerului şi haina lui din păr de cămilă, încinsă cu o cingătoare de piele. Şi Ilie se încingea cu o curea de piele, semn al morţii patimilor şi al împlinirii voinţei lui Dumnezeu. Dormea fie sub cerul liber fie în vreuna din multele peşteri din pustia de dincolo de Iordan.

Despre înfăţişarea sa fizică, Părintele Ion Buga creionează, poate în linii prea dure, aspectul său: „Era la înfăţişarea trupească sălbatic şi înfricoşător şi fără asemănare cu ceilalţi oameni, din pricina petrecerii îndelungate în pustie. Avea părul capului des şi încâlcit, faţa-i era arsă de soare, subţire la trup, iar braţele şi coastele îi erau atât de slabe încât semăna cu un păianjen. Şi picioarele lui semănau cu cele ale lăcustelor. Vorba îi era aspră şi dulce; aspră pentru cele de ruşine, dulce în predica spre pocăinţă. Şi într-un cuvânt, precum îi era hrana miere sălbatică aşa îi era şi învăţătura, amestecată cu dulceaţă şi asprime”.

(extras din Sfântul Nicolae Velimirovici, Predici, Editura Ileana, Bucureşti, 2006, pp. 71-72)

Pr. prep. drd. Marian Vild - Naşterea proorocului care a unit cele două testamente

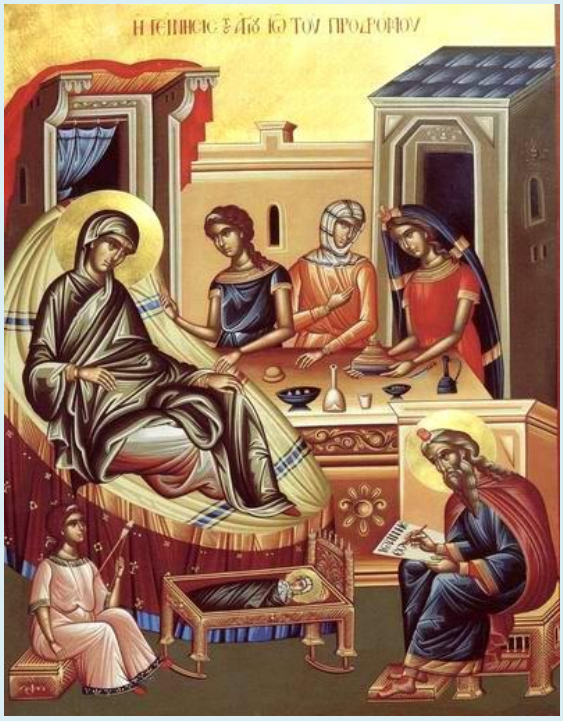

La 24 iunie, creştinii ortodocşi sărbătoresc Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul. Aceasta este una dintre cele mai vechi şi mai pline de bucurie sărbători din cultul Bisericii. Ziua sa de naştere a devenit o zi de sărbătorire a celui care s-a învrednicit să pregătească venirea Mântuitorului în lume, mărturisindu-L drept răscumpărător al păcatelor întregii lumi, fapt pentru care este numit Înaintemergătorul Domnului.

Prin mâna lui a primit Iisus botezul în apele Iordanului, moment în care Sfânta Treime S-a arătat în plinătatea Ei.

Ducând o viaţa curată, dedicată în întregime lui Dumnezeu, Sfântul Ioan Botezătorul a întruchipat sfinţenia dobândită încă din timpul vieţii, Biserica numindu-l „înger pământesc şi ceresc“.

La prăznuirea Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul, pornind de la întrebarea pe care şi-o puneau contemporanii săi: ***„Ce oare va fi acest prunc?“ (Luca 1, 66),*** meditǎm şi noi asupra locului şi rolului acestui mare prooroc în iconomia mântuirii.

Aplecându-ne asupra personalităţii şi misiunii extraordinare a Sfântului Ioan, ne vin în minte cuvintele pe care Hristos Însuşi le-a rostit despre el: ***„Adevărat zic vouă: nu s-a ridicat între cei născuţi din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuşi, cel mai mic în Împărăţia Cerurilor este mai mare decât el“ (Matei 11, 11).*** Această mărturisire a lui Hristos, care ne este transmisă şi de evanghelistul Luca într-o formă asemănătoare (7, 28), frapează la prima vedere prin succesiunea a două afirmaţii în care proorocul devine din „cel mai mare“, în prima, „cel mai mic“ în cea de a doua. Acelaşi prooroc, Ioan Botezătorul, este pus de Mântuitorul în două contexte diferite, care schimbă statutul său, de la o extremă la alta. Este vorba, de fapt, despre două afirmaţii puse însă, oarecum, în contrast (în original, între cele două fraze apare particula adversativă , tradusă în limba română prin deşi, totuşi sau dar). De aceea, versetul a fost considerat, încă din vechime, o crux interpretum.

Cel mai mare om născut din femeie

Prima afirmaţie concordă cu ceea ce noi ştim din sfintele Evanghelii despre naşterea şi viaţa proorocului. Astfel, nu ne este greu să îl percepem pe Sfântul Ioan Botezătorul ca fiind cel mai mare între cei născuţi din femei, dacă ne gândim la faptul că naşterea sa a fost vestită de înger (Luca 1, 13-17); că din cauza îndoielii tatălui său, Zaharia, acesta a rămas mut, în chip minunat, până la naşterea proorocului (Luca 1, 20); la vieţuirea lui încă din tinereţe în pustie (Luca 1, 80); la îmbrăcămintea sumară şi hrana sărăcăcioasă (Matei 3, 4; Marcu 1, 6); la propovăduirea şi misiunea sa vestită încă din Vechiul Testament (Matei 3, 2-3; Marcu 1, 2-4); la momentul extraordinar al Teofaniei de la Iordan (Matei 3, 13-17; Marcu 1, 9-11); etc.

Având conştiinţa măreţiei personalităţii Sfântului Ioan Botezătorul, Biserica îl numeşte în imnografia ei: „temeiul proorocilor“, deşi a fost ultimul dintre proorocii Vechiului Testament. Mai mult, este numit şi „cel mai mare dintre prooroci“, luând locul lui Moise, pentru că, într-adevăr, dacă Moise s-a învrednicit de a vedea „spatele“ lui Dumnezeu, adăpostit în peştera de pe Sinai sub căuşul „palmei“ lui Dumnezeu (Ieşire 33, 18-23), Sfântul Ioan Botezătorul se învredniceşte să pună el căuşul palmei sale de lut pe capul Dumnezeului înomenit în apele Iordanului.

De aceea, pentru misiunea şi viaţa sa, în iconografia ortodoxă Ioan Botezătorul este zugrăvit cu aripi, întrucât a dus, într-adevăr, o viaţă îngerească.

„Cel ce se smereşte pe sine se va înălţa“

Acestei imagini, însă, Mântuitorul îi alătură o alta, în care marele prooroc devine cel mai mic, în contextul unei realităţi diferite, dumnezeieşti: „Împărăţia cerurilor“. Sintagma din urmă are o paralelă în Sfintele Scripturi: „împărăţia lui Dumnezeu“, de unde deducem că este vorba despre o realitate spirituală, în care Dumnezeu Însuşi conduce şi stăpâneşte întreaga creaţie.

De ce în această realitate cerească Sfântul Ioan este cel mai mic? Dacă este aşa, ce şanse avem noi să fim părtaşi şi membri ai Împărăţiei cerurilor? Dacă Ioan este cel mai mare dintre cei născuţi din femei şi în acelaşi timp, va fi cel mai mic în împărăţie, înseamnă că acolo nu va fi nici un om? În ce sens este el cel mai mic în Împărăţia cerurilor? Iată întrebări legitime care se ridică între creştinii care se adapă din Cuvântul lui Dumnezeu.

Textul a atras atenţia creştinilor din toate timpurile, astfel că istoria exegezei Noului Testament consemnează diverse interpretări. Dintre acestea, ne oprim asupra celor pe care le expune Sfântul Maxim Mărturisitorul, cunoscut pentru tâlcuirile sale la locurile dificile ale Scripturii şi ale scrierilor Părinţilor. El nu reduce însă tâlcuirea sa la un singur înţeles şi aceasta din două motive: în primul rând, pentru a face o sinteză a interpretărilor cunoscute în vremea sa şi, în al doilea rând, întrucât, în concepţia sa, înţelesurile Sfintei Scripturi sunt de o bogăţie inepuizabilă.

Potrivit Sfântului Maxim, un prim înţeles ar fi în legătură cu virtutea smereniei: „Cel ce se va smeri pe sine mai mult decât Ioan, căci aceasta înseamnă mai mic, acela e mai mare decât Ioan“. Într-adevăr, potrivit învăţăturii lui Hristos, smerenia este cea care trebuie să caracterizeze conduita creştină, iar celor cărora o vor dobândi li se promite Împărăţia cerurilor: ***„Fericiţi cei săraci cu duhul că a acelora este Împărăţia cerurilor“ (Matei 5, 3).*** Aşadar, deşi nu au viaţa ascetică şi misiunea Sfântul Ioan, cei care se smeresc vor dobândi Împărăţia cerurilor, fiind înălţaţi de Dumnezeu Însuşi, căci: ***„Cel ce se înalţă pe sine se va smeri, iar cel ce se smereşte pe sine se va înălţa“ (Matei 23, 12).*** Deducem, de aici, că Împărăţia cerurilor va fi a celor smeriţi.

Al doilea înţeles redat de Sfântul Maxim vizează gnoseologia teologică: „Fiindcă se credea că Ioan a dobândit prin contemplaţie toată cunoştinţa îngăduită aici, cunoştinţa cea mai mică şi cea mai de pe urmă în viaţa viitoare e mai mare decât cea de aici“. Oricât de mult ar înainta cineva în contemplarea şi cunoaşterea celor dumnezeieşti încă din viaţa aceasta, ea păleşte în faţa celei pe care Dumnezeu o va descoperi în eshaton. Acest lucru nu înseamnă însă că cei credincioşi nu au acces încă de pe acum la cunoaşterea celor dumnezeieşti ca fii ai Bisericii, înţeleasă ca

inaugurare a Împărăţiei cerurilor, dar această cunoaştere este „în parte“ şi vederea de acum, „ca în oglindă, în ghicitură“, pe când dincolo, „deplin“ şi „faţă către faţă“, după expresia paulină (I Corinteni 13, 12). Acest lucru, întrucât noi, în Biserică, ne aflăm între „deja“ şi „nu încă“: deja împărăţia lui Dumnezeu a fost inaugurată, dar ea va ajunge la deplinătate abia în eshaton.

Distincţia dintre cele două iconomii: a Legii şi a harului

Cel de al treilea înţeles: „teologul cel mai înalt e mai mic decât cel de pe urmă dintre îngeri“, după Sfântul Maxim, ar putea avea un dublu înţeles. Unul ar fi prin reducerea semnificaţiei sintagmei „Împărăţia cerurilor“ doar la lumea nevăzută a îngerilor, între care Dumnezeu împărăţeşte şi atunci desigur că Sfântul Ioan este mai mic decât oricare din aceste duhuri slujitoare ale lui Dumnezeu (părere respinsă de Sfântul Ioan Gură de Aur). Celălalt sens, ar viza tot nivelul cunoaşterii şi contemplării lui Dumnezeu şi potrivit acestuia, negreşit cel mai mare teolog pătrunde mai puţin decât sfinţii îngeri care stau în jurul tronului lui Dumnezeu.

Ultimul şi cel mai cuprinzător înţeles pe care ni-l dă Sfântul Maxim Mărturisitorul este fundamentat pe distincţia dintre cele două iconomii: a Legii şi a harului: „Cel ce stă pe treapta cea mai de pe urmă în vieţuirea evanghelică e mai mare ca cel înălţat în treapta Legii“. Acest ultim înţeles este esenţial şi în cadrul său pot fi cuprinse şi celelalte trei de dinainte. Oricât de mult s-ar fi nevoit Sfântul Ioan Botezătorul şi oricât de „mare“ ar fi fost, el nu s-a bucurat de împărtăşirea belşugului harului lui Dumnezeu revărsat la Cincizecime, întrucât pogorârea plenară a harului lui Dumnezeu în lume este rod al preamăririi lui Hristos prin Patimi, moarte, Înviere şi Înălţare. Nu este vorba doar de o distincţie cronologică - Sfântul Ioan, ca legătură între cele două Testamente, aparţine, totuşi, lumii care nu a cunoscut încă restaurarea adusă de lucrarea mântuitoare a lui Hristos - ci şi de o distincţie ontologică, Ioan fiind cel mai înalt dintre cei care s-au apropiat de Dumnezeu cu puterile naturale ale omului căzut, în timp ce membrii Împărăţiei cerurilor sunt cei încorporaţi în Trupul lui Hristos, aşadar restauraţi de harul lui Dumnezeu care se revarsă neîncetat asupra lor în Biserică.

Căci, după părintele Stăniloae, Biserica este tocmai extinderea Trupului îndumnezeit al lui Hristos în credincioşi prin Duhul Sfânt. Or, în acest sens, oricât de minunată a fost lucrarea şi viaţa Sfântului Ioan Botezătorul, fără a nega asistenţa lui Dumnezeu în misiunea sa („Fost-a om trimis de la Dumnezeu...“, Ioan 1, 6), el este incomparabil mai mic decât cei care sunt mădulare ale Trupului lui Hristos şi se hrănesc necontenit cu Trupul şi Sângele Său. Aşadar, membrii Împărăţiei

cerurilor sunt mai mari nu prin ei înşişi, ci prin harul lui Dumnezeu de care se împărtăşesc.

Un sfânt universal

Prin tradiţie, locul în care a fost înmormântat Sfântul Ioan se află în Sevastria, în Samaria. De aici, însă, moaştele sale au fost duse în alte oraşe (Ierusalim, Alexandria), pentru a nu fi profanate. Capul a fost şi el dus în mai multe locuri, încât de multe ori i s-a pierdut urma, fiind aflat ulterior la Ierusalim, Emesa sau chiar Roma. Multe biserici pretind că au fragmente din moaştele Sfântului Ioan Botezătorul - Studion din Istanbul, azi Moscheea Imrahor Camii. Documentele arată că aici se păstrează încă din secolul al IX-lea mâna dreaptă şi craniul, frumos îmbrăcate în aur şi pietre preţioase. Ceea ce este suprinzător este veneraţia musulmanilor pentru aceste sfinte moaşte şi pentru Sfântul Ioan, în general. De altfel, în Coran, alături de alte personaje biblice, apare şi Sfântul Ioan Yahya, ca prooroc al lui Dumnezeu. Deşi mai scurt, episodul naşterii sale prezintă foarte multe asemănări cu textul evanghelic.

Sfântul Ioan Botezătorul nu este cinstit doar de confesiuni creştine, ci şi de musulmani, unionişti şi de unele grupări gnostice (mandeeni, nazorei). (D.L.)

Mai multe zile de prăznuire

Sfântul Ioan Botezătorul este singurul sfânt din calendarul creştin căruia îi sunt dedicate mai multe zile de prăznuire: Naşterea (24 iunie), Tăierea capului (29 august) şi Soborul Sfântului Ioan Botezătorul (7 ianuarie) şi alte trei mai mici: Întâia şi a doua aflare a capului (24 februarie), A treia aflare a capului (25 mai), precum şi Zămislirea (23 septembrie).

Cea mai veche este dedicată naşterii sale, fiind atestată încă din primele secole creştine. Fixarea datei de 24 iunie nu este întâmplătoare, ci pleacă de la mărturia scripturistică. Astfel, se spune că zămislirea a avut loc după ce preotul Zaharia a încheiat zilele slujirii la templu. După cum se ştie, rânduiala templului a stabilit ca tămâierea în Sfânta Sfintelor să aibă loc o singură dată pe an, în luna a şaptea, ziua a 10-a (cf. Levitic 16, 29). În calendarul iudaic, luna a şaptea, numită Tişri, cuprindea o parte din septembrie şi o parte din octombrie. Luând în considerare zilele care au trecut până când Zaharia a ajuns acasă, Sfinţii Părinţi au stabilit ziua zămislirii la 23 septembrie (corespunzând Bunei Vestiri - 25 martie), fixând ziua naşterii Sfântului Ioan la 24 iunie (corespunzând Crăciunului - 25 decembrie).

Zilele de 24 iunie şi 25 decembrie corespund solstiţiului de vară (ziua începe să descrească), respectiv de iarnă (ziua începe să crească). Astfel se împlineşte ceea ce a spus Sfântul Ioan despre sine: „Acela trebuie să crească, iar eu să descresc“ (Ioan 3, 30), arătând prin aceasta că el este cel mai mare (cea mai lungă zi din an) şi totuşi cel mai mic, după cum pe pământ Mântuitorul este cel mai mic (cea mai scurtă zi din an) şi totuşi cel mai mare. (D.L.)

„Încă din pântecele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt“

La 7 kilometri de centrul Ierusalimului se află un sat pitoresc numit Ein Karem sau „patria Sfântului Ioan Botezătorul“

Sfântul Evanghelist Luca este singurul care prezintă în amănunt naşterea Sfântului Ioan în capitolul 1 al Evangheliei Sale. Deşi erau oameni drepţi înaintea lui Dumnezeu, preotul Zaharia şi soţia sa, Elisabeta, nu au putut până la bătrâneţe să aibă copii. La poporul evreu, acesta era considerat un mare blestem ce se abătea asupra familiei, din partea lui Dumnezeu. Uneori, nici jertfele nu le erau primite la templul celor ce nu aveau copii.

Dar, în vremea împăratului Irod, în timpul săptămânii când era de rând la templu, Zaharia a intrat să tămâieze, iar îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii, i s-a arătat, anunţându-l că i-au fost ascultate rugăciunile şi că Dumnezeu le va da un copil, căruia trebuie să-i pună numele Ioan. Pentru că a fost neîncrezător în vestea adusă de Arhanghelul Gavriil, Zaharia a rămas mut până în ziua când s-au împlinit acestea.

După ce a născut Elisabeta, în 8-a zi, când pruncul trebuia tăiat împrejur, s-au strâns vecinii şi rudele şi voiau să-l numească pe acesta Zaharia, ca pe tată. Dar Elisabeta a spus că se va chema Ioan. Şi cum toţi cei prezenţi obiectau, cerându-i părerea, Zaharia a scris pe o tăbliţă ***„Ioan este numele lui“ (Luca 1; 63),*** iar în clipa următoare a putut din nou să vorbească.

Alături de Biserica „Sfântul Ioan Botezătorul“ din Ein Karem se află grota în care s-a născut profetul care leagă cele două testamente

De naşterea lui, aşa cum a vestit îngerul, aveau să se bucure mulţi, ***„căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură ameţitoare şi încă din pântecele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt. Şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor“ (Luca 1, 15-16).***

Arhimandrit Emilianos Simonopetritul - Cine nu ştie că sfinţii sunt persoane vii?

Când cineva ne respinge sau este supărat pe noi, ne apropiem de el, îl întrebăm de ce e supărat, nu cumva are ceva cu noi, îi facem un dar ca să-l îmbunăm, să-l înveselim, urmărim ce vrea ca să ne iubească mai mult sau ca să-l iubim; şi este un om muritor, poate chiar păcătos. Cu mult mai mult trebuie să facem aşa ceva cu un sfânt. Trebuie să intrăm în legătură cu el, ca să putem avea tihna şi uşurinţă de a-i cere ce vrem. Sfântul s-a luptat în viaţă, a trăit într-un anume loc, s-a ostenit pentru Hristos şi, de aceea, nu îngăduie să-i răpim tainele fără să ostenim. El este sigur că şi noi, ostenindu-ne, putem să izbândim, deoarece cunoaşte din experienţă proprie iubirea şi disponibilitatea lui Dumnezeu de a ne îmbogăţi. Dar vrem să înţelegem şi noi propria sa trudă, să facem propriile lui încercări ascetice. Aceasta este o cerinţă a legii duhovniceşti, a legăturii noastre cu sfinţii. Prin urmare, trebuie să dobândim legături personale cu sfinţii. Dacă nu dobândim cu mulţi, să dobândim cel puţin cu unul. Decât să fim singuri, mai bine să fim cu încă cineva.

Să intrăm în legătură cu sfântul al cărui nume îl purtăm sau cu Sfântul Ioan Botezătorul, care este foarte la îndemână şi uşor abordabil. Până şi pe musulmani îi ascultă. Să intrăm în legătură cu Sfântul Nicolae, care merge şi la păcătoşi şi la

criminali şi îi scapă. Să intrăm în legătură cu Maica Domnului. Cine i-a vorbit Maicii Domnului şi a dat greş, nu i-a auzit glasul, nu a primit mângâierea ei? Pe Maica Domnului o strigă chiar şi în iad, cu atât mai mult noi, care suntem în afara iadului. Să avem, pe cât putem, propriii noştri mijlocitori. Şi, fără îndoială, cine nu ştie că sfinţii sunt persoane vii, că se află "în mâna lui Dumnezeu" şi pot, prin urmare, să acţioneze ei înşişi?

(Arhimandrit Emilianos Simonopetritul, Cuvânt despre ascultare şi priveghere, Editura Sf. Nectarie, pp. 68)

Arhim. Emilianos Simonopetritul: Naşterea cinstitului Înaintemergător

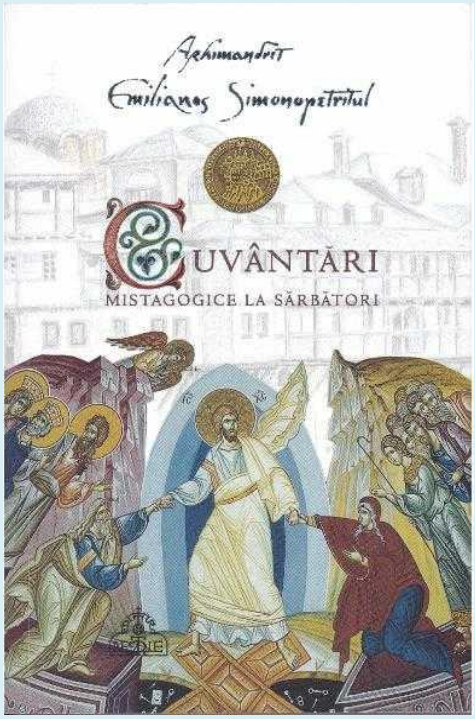

Astăzi îl sărbătorim pe Sfântul Ioan Botezătorul, cel care şi-a plecat mâna peste capul Domnului şi L-a preînchipuit prin viaţa sa. Anul acesta este foarte semnificativă prăznuirea Naşterii Sfântului Ioan, deoarece s-a întâmplat în Duminica tuturor Sfinţilor, dintre care până atunci făceau parte numai sfinţii Vechiului Legământ, şi pe care acesta i-a unit cu sfinţii din Noul Legământ. Prima sărbătoare care urmează după naşterea Sfântului Ioan este praznicul Sfinţilor apostoli, care şi-au întins mrejele şi au umplut Biserica cu popoarele întregii lumi.

Cinstitul Înaintemergător este cel mai mare dintre toţi sfinţii Vechiului Legământ şi, am putea spune, de neajuns în sfinţenie. Cu toate că a fost numit cel mai mic în Împărăţia cerurilor (cf. Mt. 11, 11; Lc. 7, 28), asta nu înseamnă că nu are un loc esenţial înaintea lui Hristos. Toate acestea sunt semne ale dumnezeieştii iconomii, şi de aceea rămâne primul după „Prima”, cea care L-a născut pe Hristos.

Sfântul Ioan Botezătorul a fost trimis ca înainte-vestitor şi la cei din iad, adică a propovăduit tuturor morţilor venirea lui Hristos [Troparul de la Tăierea cinstitului cap al Sfântului Ioan Botezătorul (29 august)]. I-a pregătit, la fel ca şi pe cei vii, prin faptele lui, prin pustnicia lui, prin „cuvintele” gurii lui, care erau o adevărată sabie duhovnicească (cf. Ef. 6, 17), dar şi o armă împotriva diavolului, şi care erau, în acelaşi timp, mângâiere, dulceaţă şi expresie a bunătăţii lui Dumnezeu.

Sfântul Înaintemergător este un exemplu pentru noi, monahii, care nu putem să trăim fără el. Vai nouă dacă nu-l avem zi şi noapte drept model!

Slava de la Litie îl numeşte „înger pământesc şi om ceresc“. Faptul de a fi „înger pământesc” este mai greu, dar, în acelaşi timp, este şi „om ceresc”, care e insuflat de cer, trăieşte şi se hrăneşte, este adăpat şi hrănit „cu sânge ceresc” şi primeşte „o transfuzie de sânge” din cer. El se dă pe sine însuşi pentru plinirea cerului, iar cerul îi dă hrană ca să sporească şi mai mult.

Stihira continuă numindu-l şi „ostaş”. „Ciudat!”, ar putea zice cineva. Ostaşul este cel care a fost rânduit împreună cu cei trimişi la război, care-i ameninţă pe vrăjmaşi şi nu se încurcă, după cum zice apostolul Pavel, cu lucrurile lumeşti, pentru că sunt înrolaţi de către Însuşi Hristos în oastea Sa (cf. 2 Tim. 2, 4). Prin urmare, substantivul „ostaş” înseamnă: nu mă îndeletnicesc cu nimic altceva decât cu războiul, cu lupta, până îmi va cădea capul. Şi va cădea prin smerenie, prin lepădare de sine, prin ascultare, prin a face invers decât îmi place mie, prin a nu mă interesa de nimeni şi de nimic, ca să împlinesc Evanghelia. Prin urmare, ostaş al lui Hristos este cel neamestecat cu lumea, cu gândurile, cu faptele, cu interesele acestei lumi, iar viaţa lui este o expediţie, o călătorie către moarte.

Stihira continuă numindu-l pe Ioan „Înaintemergător al lui Hristos”. Prin faptul că imnograful a aşezat, întâi, ideea de ostaş şi, mai apoi, pe cea de Înaintemergător vrea să arate că Ioan nu poate fi în nici un alt fel Înaintemergător al lui Hristos, şi nici noi nu putem fi înaintemergători ai Celui ce vine, ai lui Hristos, Care este prezent de-a lungul istoriei prin noi, decât printr-o campanie ostăşească şi prin moarte.

Cum îl numeşte Domnul Însuşi pe Ioan? Îl numeşte „înger”, folosind cuvintele Vechiului Legământ: „Iată, Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feţei Tale, care va pregăti calea Ta!” (Mal. 3, 1; Mt. 11, 10). Hristos S-a răstignit, ascultând întru toate de Tatăl Său. Trebuia ca El Însuşi să- Şi hotărască moartea, si de aceea a mers înaintea ucenicilor la moarte. Lucrul acesta l-a preînchipuit Înaintemergătorul, care, prin tăierea capului său, a preînchipuit alergarea lui Hristos către moarte. Ucenicii s-au temut de această călătorie a lui Hristos, dar mai târziu au aflat adevărul.

Hristos continuă să Se refere la Ioan, zicând: „El este Ilie cel ce va să vină” (Mt. 11, 14). Numele de „Ilie” este dumnezeiesc şi descoperă lucrarea şi calea lui Dumnezeu. Şi numele de „Ioan” descoperă lucrarea lui Dumnezeu, arătând ceva care este dăruit si se transmite, ceva care este pus în lucrare dinlăuntrul lui

Dumnezeu. De aceea şi Hristos, referindu-Se la Ioan, spune: „Dacă vreţi, aşa cum au spus prorocii, să vină Ilie, Eu vă spun că Ilie deja a şi venit“ (cf. Mt. 17, 12).

Prin urmare, Ioan nu a avut nici un alt scop, decât să preînchipuie lucrarea Domnului, şi de aceea a fost numit „luceafăr”. El a luminat lumea, pentru că era o preînchipuire a lui Hristos, adevăratul Ilie care trebuie să vină. Aşa cum prin proroci, prin drepţi şi prin mucenici a fost profeţită venirea şi arătarea Fiului lui Dumnezeu în trup, în acelaşi fel au fost folosite şi persoanele ca preînchipuiri. Este ca şi cum Hristos ar spune: „Ioan trebuia să pătimească pentru a preînchipui propria Mea patimă, fiindcă lumea pe Mine Mă aşteaptă.”

De aceea şi stihira spune mai încolo că Ioan este „glasul Cuvântului“, adică nu este un om simplu. Fiul este Cuvântul Tatălui, iar Ioan este „glasul Cuvântului“, preînchipuie propovăduirea lui Hristos. Hristos a preluat propovăduirea lui Ioan. Ioan propovăduia un singur lucru: pocăinţa; spunea neîncetat „Pocăiţi-vă!”. Acelaşi lucru l-a făcut şi Hristos (Mt. 3, 2; 4, 17). Toate coincid, ca să arate că era o singură arătare a Fiului lui Dumnezeu în istorie şi în viaţa zilnică.

Într-adevăr, Ioan a fost un propovăduitor neîntrecut al pocăinţei. Dacă cercetaţi, din adevărata sa perspectivă, predica lui Ioan, veţi găsi, în parte, toate elementele propovăduirii lui Hristos - deplinătatea se găseşte în Hristos - şi veţi vedea cât de bucuros era în predica sa şi câtă bucurie, renaştere, înviere si vioiciune le transmitea oamenilor. Nimeni nu rămânea posomorât auzindu-i predica, ci alergau să-l audă până şi desfrânatele, tâlharii, vameşii, fariseii şi saducheii, cu toţii alergau la el, ceva îi atrăgea ca un magnet.

Ioan era un astfel de om, încât nimeni nu pleca fără să se fi cutremurat. Era mângâietor, foarte îngăduitor şi dulce. Deşi părea aspru şi neabătut, de fapt în cerinţele lui faţă de popor era foarte îngăduitor, ca şi cum le-ar fi spus: „Este foarte uşor să te mântuieşti!”; „Iată, faceţi asta şi vă veţi mântui!“. În acelaşi fel le vorbea şi ostaşilor, şi vameşilor, şi desfrânatelor.

Ioan deschidea inima oamenilor, le crea premisele ca să poată primi luminarea Sfântului Duh, Cel care este trimis prin Fiul lui Dumnezeu. De aceea Imnograful spune că Ioan este un „povăţuitor al Luminii“. Acest „luceafăr”, Ioan, îi povăţuia pe toţi către deplinătatea luminii Domnului. S-a făcut „povăţuitor al Luminii” pentru că a rămas pustnic, nu a schimbat nici o singură zi din viaţa de pustie, nu şi-a scos nici pentru o zi cureaua de piele, care arăta mortificarea vieţii sale. Nu a existat nici o zi în care să nu postească, în care să nu fie aspru cu sine însuşi, ca un

ostaş al propriei sale fiinţe. Acest pustnic a fost cel mai potrivit ca să devină „povăţuitor al Luminii”.

Pentru că Biserica poate să sporească şi să nască sfinţi doar întru Lumină, înţelegeţi că nici noi nu putem trăi altfel decât întru Lumină, adică urmând cu credincioşie vieţuirea noastră monahală, care este o viaţă apostolică. De aceea, în aceeaşi stihiră se spune că Ioan este „începutul apostolilor”, primul „pre-apostol”, am putea spune. Mrejele sale s-au întins în toată Iudeea, iar apoi mrejele apostolilor s-au întins în întreaga lume.

* Fragmente din cateheza rostită în Sfânta Mănăstire Simonos Petras, 24 iunie 1989.

(Din: Arhimandrit Emilianos Simonopetritul, Cuvântări mistagogice la sărbători, Editura Sfântul Nectarie, 2016, p. 19-30).

Pr. Ovidiu Bosta - Sfântul Ioan Botezătorul, cel mai mare om născut din femeie

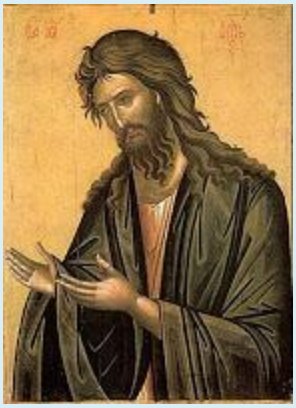

Atunci când se foloseşte superlativul în legătură cu o persoană, dacă facem abstracţie de Evanghelie şi de creştinism, putem să ne gândim la eroii filmelor şi ai benzilor desenate, la savanţii diferitelor epoci, la cei ce au conceput sisteme filozofice, la cei care au determinat într-un fel sau altul cursul istoriei. Dacă luăm seama însă la cuvântul Evangheliei trăit în decursul veacurilor, pentru noi cei mai mari oameni sunt sfinţii Bisericii. Dintre toţi sfinţii, despre unul singur Domnul nostru Iisus Hristos a spus că este cel mai mare om născut din femeie. Acesta este Sfântul Ioan Botezătorul, a cărui naştere o prăznuim în fiecare an la 24 iunie.

Sfântul Ioan Botezătorul este ultimul dintre prooroci, ultimul dintre cei care au vorbit poporului lui Israel să se pregătească pentru venirea lui Mesia. Iar naşterea acestui ultim prooroc s-a petrecut într-un mod minunat. Părinţii lui au fost Sfinţii Zaharia şi Elisabeta. Amândoi se trăgeau din seminţia lui Levi, adică dintre cei care erau rânduiţi să slujească la templul din Ierusalim, Zaharia făcând parte din ceata preoţească. Vieţuirea acestor doi era deosebită fiind drepţi înaintea lui Dumnezeu umblând fără prihană în toate poruncile şi legile Domnului (Lc. 1,6). Singura lor întristare era aceea că nu aveau copii pentru că erau bătrâni iar Elisabeta era stearpă. Pentru a dobândi un copil de la Dumnezeu aceşti doi sfinţi au făcut rugăciuni îndelungate, rugăciuni care au fost ascultate, căci Arhanghelul Gavriil a fost trimis să îi vestească lui Zaharia că femeia sa, Elisabeta, îi va naşte un fiu.

Fiul lui Zaharia este prezentat de înger ca dar al lui Dumnezeu, ca cel care a fost dinainte rânduit spre a fi prooroc şi înainte-mergător al Domnului. Numele acestui prooroc este ales de însuşi Dumnezeu, Ioan însemnând Dumnezeu este milostiv. Pe lângă nume, îngerul îi vesteşte lui Zaharia şi caracterul misiunii fiului său şi gradul

de curăţie al vieţuirii lui, fiind o persoană purtătoare de Duh Sfânt încă din pântecele maicii sale.

Cuvintele spuse de înger despre Ioan sunt uimitoare şi sublime în acelaşi timp Bucurie şi veselie vei avea şi, de naşterea lui, mulţi se vor bucura. Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură ameţitoare şi încă din pântecele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt. Şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor. Şi va merge înaintea Lui cu duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea dreptţilor, ca să gătească Domnului un popor pregătit (Lc.1, 14-17).

De aceea Zaharia şi-a exprimat neîncrederea, cerând un semn prin care să fie încredinţat că cele spuse de înger sunt adevărate. Drept răspuns, îngerul i-a spus că va fi mut până se vor împlini cele spuse de el. Fără grai, terminându-şi săptămâna slujbei la templu, preotul s-a întors la casa sa, iar cuvintele îngerului au început să se împlinească unul câte unul.

Sfântul Ioan Botezătorul este considerat cel mai mare sihastru şi postitor din câţi au fost vreodată. Viaţa lui aspră pe care a dus-o în pustiul Iordanului, chemarea poporului la mărturisirea păcatelor şi la pocăinţă, vrednicia de a-L boteza pe Domnul Iisus Hristos, mărturisirea adevărului şi însetarea de dreptate care i-a atras şi pedeapsa tăierii capului, toate acestea fac din Sfântul Ioan proorocul, Înainte-Mergătorul şi Botezătorul, un model de urmat pentru noi, cei care considerăm că cei mai mari oameni sunt sfinţii Bisericii.

Apostolat în Ţara Făgăraşului nr.17 - iunie 2008

Sursa:
http://daruindveidobandi.blogspot.com/2008/06/sf-ioan-boteztorul-cel-mai-mare-om.html

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Sânzienele

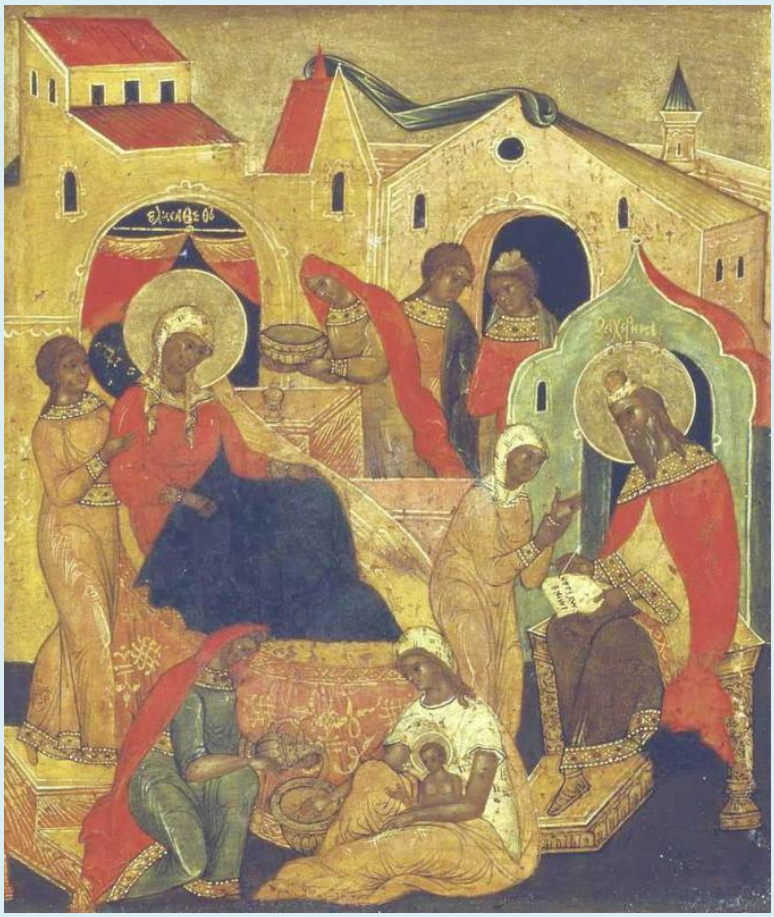

Sărbătoarea de astăzi a Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul este cunoscută în popor şi sub denumirea de Sânziene sau Drăgaica, fiind una dintre cele şase sărbători închinate de Biserica Ortodoxă Sfântului Ioan Botezătorul, alături de zămislirea (23 septembrie), soborul (7 ianuarie), prima şi a doua aflare a capului (24 februarie), a treia aflare a capului (25 mai) şi tăierea capului (29 august, zi de post oricând ar cădea în cursul săptămânii).

Data de 24 iunie nu a fost fixată într-un mod întâmplător ca zi a naşterii Sfântului Ioan Botezătorul. Potrivit Sfintei Scripturi, zămislirea Sfântului Ioan a avut loc după ce Zaharia, tatăl său, a tămâiat în Sfântul Altar - loc în care numai arhiereul intra o singură dată pe an, în luna a şaptea, ziua a zecea (Levitic 16, 29). Această lună din calendarul iudaic cuprindea o parte din septembrie şi alta din octombrie.

Având în vedere cele descoperite în Sfânta Scriptură, Sfinţii Părinţi au rânduit ca ziua zămislirii Sfântului Ioan să fie pe 23 septembrie, iar ziua de 24 iunie ca zi de naştere. Pe de altă parte, nu trebuie să uităm că până la Primul Sinod Ecumenic de

la Niceea din anul 325 solstiţiul de vară era pe 24 iunie, atunci când ziua începe să scadă, de unde putem înţelege că Sfântul Ioan Botezătorul, persoana care reprezintă Legea Veche, se naște într-un timp când ziua se micșorează, ca semn că Legea Vechiului Testament începe să apună pentru că vine Legea harului, a Noului Testament.

Conform unor cercetători, fixarea sărbătorii Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul la 24 iunie s-a realizat pentru înlocuirea unor sărbători păgâne, care aveau loc în 22 şi 23 iunie, în perioada solstiţiului de vară, şi aveau un caracter agricol.

Sfântul Ioan Botezătorul este întruchipare a smereniei, curăției, iubitor și propovăduitor al pocăinței, fiind numit „înger în trup” şi considerat în mod deosebit drept arhetip al vieții monahale.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Sărbătoarea Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul

În data de 24 iunie, Biserica Ortodoxă sărbătoreşte Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, profetul care a unit Vechiul Testament cu Noul Testament şi a propovăduit oamenilor venirea Mântuitorului.

Sfântul Ioan Botezătorul încheie lungul şir al profeţilor Vechiului Testament. Este mărturisit de Hristos ca fiind cel mai mare om născut din femeie. Este darul lui Dumnezeu pentru rugăciunile părinţilor săi înaintaţi în vârstă.

Naşterea Sfântului Ioan a dezlegat tăcerea tatălui său, care rămăsese mut atunci când a auzit că soţia lui bătrână va aduce pe lume un copil.

S-a născut din făgăduinţă sfântă, fiind fiul arhiereului Zaharia şi al Elisabetei, rudenia Maicii Domnului. Aflându-se Elisabeta înaintată în vârstă, Dumnezeu s-a îndurat de rugăciunile ei și ale soţului ei, dăruindu-le un prunc, a cărui naştere s-a

vestit prin Arhanghelul Gavriil, cel ce i-a binevestit şi Sfântei Fecioare Maria Naşterea Mântuitorului Iisus Hristos.

Mărturiile biblice ne indică faptul că se naşte cu circa 6 luni înaintea lui Iisus, în cetatea Orini, aproximativ în anul 4 î.Hr. A crescut în pustiul Iudeii şi şi-a început activitatea profetică în jurul anului 26 d.Hr., menirea şi lucrarea acestuia fiind descrise de evanghelistul Luca: „Şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor; şi Lui Îi va merge el înainte cu duhul şi cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea dreptilor, ca să-I gătească Domnului popor pregătit" (Luca 1, 16-17).

Biserica îl cinsteşte pe Sfântul Ioan, Îngerul Pustiei, ca pe cel ce a deschis calea Domnului şi a mers mai înainte la iad, ca să binevestească Învierea.

Iar odată cu el îi cinsteşte şi pe fericiţii săi părinţi, care au împlinit toată dreptatea Legii celei Vechi, din care Legea cea Nouă a crescut ca o împlinire dumnezeiască şi ca o arvună a Ierusalimului Ceresc.

Biserica a închinat Sfântului Ioan Botezătorul şase sărbători: zămislirea - 23 septembrie; naşterea - 24 iunie; soborul - 7 ianuarie; tăierea capului - 29 august; prima şi a doua aflare a capului - 24 februarie; a treia aflare a capului - 25 mai.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Ziua Naşterii Înaintemergătorului Domnului

Astăzi, sărbătorim Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, numită în popor Sânziene sau Drăgaica. Despre Sfântul Ioan Botezătorul fiecare creştin ştie mai ales naşterea lui minunată, Botezul Domnului şi sfârşitul său, chip al martiriului de mai târziu din Biserică. Persoana lui este menţionată în toate cele patru Evanghelii, precum şi în scrierile istoricului iudeu din secolul I, Iosif Flavius („Antichităţi iudaice” 18, 5, 1-3).

Biserica noastră îl cinsteşte pe Sfântul proroc Ioan Botezătorul de-a lungul anului bisericesc în zilele de:

- 23 septembrie - „Zămislirea Sfântului proroc Ioan Botezătorul”,
- 7 ianuarie - „Soborul Sfântului proroc Ioan Botezătorul”,
- 24 iunie - „Naşterea Sfântului proroc Ioan Botezătorul” şi
- 29 august - „Tăierea capului Sfântului proroc Ioan Botezătorul”.

Este cunoscut în mod special pentru sfinţenia vieţii lui, pentru severitatea ascezei, râvna înflăcărată după dreptate şi după cele cereşti. A fost denumit de imnologii Bisericii „înger în trup” sau „înger omenesc”.

Sfântul Ioan Botezătorul s-a născut în cetatea Orini, în familia preotului Zaharia. Elisabeta, mama sa, era descendentă a seminţiei lui Aaron. Naşterea proorocului Ioan s-a petrecut cu şase luni înaintea Naşterii lui Iisus. Naşterea sa a fost vestită de către îngerul Gavriil lui Zaharia, în timp ce acesta slujea la Templu. Pentru că nu a dat crezare celor vestite de îngerul Gavriil, Zaharia a rămas mut până la punerea numelui fiului său.

Aproximativ în anul 29 d.Hr., în vremea domniei împăratului Tiberiu (14-37 d.Hr.), Ioan s-a dus, la porunca lui Dumnezeu, în părţile Iordanului şi a început să propovăduiască, chemând oamenii la pocăinţă şi vestind apropiata venire a lui Mesia (Matei 3, 2). Aici, la Iordan, Îl botează pe Domnul nostru Iisus Hristos şi este martorul descoperirii Sfintei Treimi.

În lupta sa pentru trezirea sufletelor, Sfântul Ioan Botezătorul nu putea să nu se întâlnească şi cu păcatul cel mai scandalos din ţara sa. Regele Irod Antipa îşi izgonise legiuita soţie şi trăia cu Irodiada, soţia fratelui său, Irod Filip. Ioan îl mustra pe Irod Antipa, iar Irodiada obţine de la Irod arestarea Sfântului Ioan şi întemniţarea lui în cetăţuia Maherus.

La ziua de naştere a lui Irod Antipa, fata Irodiadei, la îndemnul acesteia, cere capul sfântului, iar regele, care i-a promis până la jumătate din împărăţie, ordonă decapitarea proorocului. Astfel îşi încheie viaţa plină de sfinţenie Înainte-mergătorul Domnului Iisus Hristos.

Biserica îl cinsteşte pe Sfântul Ioan, Îngerul Pustiei, ca pe cel ce a deschis calea Domnului şi a mers mai înainte la iad, ca să binevestească Învierea. Iar odată cu el îi cinsteşte şi pe fericiţii săi părinţi, care au împlinit toată dreptatea Legii celei Vechi, din care Legea cea Nouă a crescut ca o împlinire dumnezeiască şi ca o arvună a Ierusalimului ceresc.

„Înlocuiţi gândurile, grijile şi stresul cu rugăciunea şi nădejdea în Domnul!”

Duminică, 24 iunie a.c., zi ce a coincis în Biserica noastră cu prăznuirea „Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul”, Mănăstirea Sihla şi-a serbat primul din cele trei hramuri din cursul unui an.

În după-amiaza de sâmbătă, pelerini din toate colţurile ţării, legaţi sufleteşte de Mănăstirea Sfintei cuvioase Teodora de la Sihla şi de locul în care s-a nevoit părintele Paisie Olaru, au împânzit curtea şi au umplut arhondaricul mănăstirii.

Sărbătoarea a debutat liturgic cu Privegherea de sâmbătă seara, oficiată în paraclisul de vară al mănăstirii. Slujba, ce a reunit vecernia, litia şi utrenia, a fost săvârşită de un frumos sobor de slujitori, alcătuit atât din părinţi ai mănăstirii Sihla, cărora s-au adăugat şi alţii, precum părintele Nichifor Horia, exarhul administrativ al mănăstirilor din Arhiepiscopia Iaşilor şi stareţul Mănăstirii „Sfinţii Trei Ierarhi” din Iaşi şi părintele Chesarie Codreanu, stareţul Mănăstirii Dobrovăţ, de lângă Iaşi.

A doua zi, sărbătoarea a continuat cu Sfânta Liturghie, la care au participat aproximativ 1000 de pelerini. În cuvântul de învăţătură rostit după citirea Sfintei Evanghelii, părintele Nichifor Horia a vorbit despre coincidenţa fericită dintre tema duminicii a 3-a după Rusalii, în care Mântuitorul Hristos ne îndeamnă să nu cădem pradă grijilor vieţii şi pomenirea Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul, un prooroc care a trăit având ca singură grijă pregătirea venirii Mântuitorului Hristos în lume.
Părintele Nichifor a explicat credincioşilor că Evanghelia duminicii a 3-a după Rusalii, ne îndeamnă la echilibru şi la înmulţirea credinţei: „Noi suntem datori să lucrăm, ca să nu fim altora povară, ci să putem noi să ajutăm pe alţii. E greşit însă a ne pune nădejdea numai în cele ale lumii şi numai în forţele proprii. Astăzi vorbim prea mult despre griji, despre stres, tocmai pentru că nu avem suficientă credinţă în grija lui Dumnezeu faţă de toată făptura Sa. E adevărat, lumea de astăzi ne predispune la o gândire autonomă, chiar atee, dar noi trebuie să fim puternici şi să rezistăm. Să ne aşezăm din timp în timp la umbra mănăstirilor şi a Sfinţilor care au rodit din ele. Să învăţăm arta credinţei şi a rugăciunii de la cuvioşii părinţi şi de la bunii noştri creştini. Iar aceste sfaturi se adresează mai ales celor care locuiesc în oraşe, unde grijile sunt mai mari. Încercaţi să lucraţi aşa cum o faceţi acum, dar înlocuiţi gândurile, grijile, stresul cu rugăciunea şi nădejdea în Domnul!”.

În încheiere, stareţul Mănăstirii „Sfinţii trei Ierarhi” a mai vorbit despre exemplul oferit Bisericii de Sfântul Ioan Botezătorul şi de drepţii săi părinţi, Zaharia şi Elisabeta.

Următorul hram, pe 6 august

La finalul Sfintei Liturghii, s-au împărtăşit peste 100 de credincioşi, atât aceştia cât şi ceilalţi prezenţi putând apoi să se închine la o părticică din moaştele Sfântului Ioan Botezătorul, prezente în mănăstire de peste 270 de ani.

Sărbătoarea de la Sihla s-a încheiat cu o agapă la care au fost invitaţi toţi pelerinii. Indiferent că au preferat pachete cu hrană, dinainte pregătite, ori că s-au aşezat la mesele ce aproape au umplut curtea, părinţii Mănăstirii Sihla s-au asigurat că nimeni din cei veniţi la hram nu pleacă acasă fără să se împărtăşească şi din bucuria mâncării făcute cu dragoste şi binecuvântare.

Părintele Pahomie Cătana, stareţul Sihlei ne-a spus: „Organizarea unui asemenea hram nu este un lucru deloc uşor, însă nu se compară cu bucuria rugăciunii împreună. Avem conştiinţa că noi suntem cei câştigaţi când, în Liturghie, rugăciunii noastre nevrednice se adaugă şi rugăciunile pelerinilor veniţi de departe. Inspiraţi de sfinţi şi de părinţii cu viaţă sfântă ce au trăit pe aceste meleaguri, am

învăţat că nici o bucurie nu se compară cu împreună-rugăciunea, şi că nici un efort nu e prea mic pentru a o dobândi”.

Următorul hram al Mănăstirii Sihla va fi pe data de 6 august, de ziua Schimbării la Faţă a Mântuitorului, iar al treilea în ziua următoare, pe 7 august, când biserica noastră o pomeneşte pe Sfânta Teodora de la Sihla. În aceste două zile sunt aşteptaţi la Sihla peste 3500 de pelerini.

***

Tot ieri, părintele Nichifor Horia, exarhul administrativ al mănăstirilor din Arhiepiscopia Iaşilor a vizitat Schitul „Sfântul Daniil Sihastru”, păstorit de părintele Meletie Muntianu, aflat în munte, la o distanţă de 4 km de Sihla, iar la întoarcere spre Iaşi a poposit şi la Schitul Ţibucani, păstorit de părintele Hrisostom Filipescu. (N.P.)

Nicolae Pintilie - Sfinţii Ioan Botezătorul şi Ioan cel nou de la Suceava, modele pentru tinerii de azi

Mii de credincioşi din întreaga ţară, dar şi români din afara graniţelor au participat, pe 24 iunie, la hramul Mănăstirii Sfântul Ioan cel nou din Suceava. Sfânta Liturghie a fost oficiată de un sobor de peste 30 de preoţi şi diaconi, în frunte cu Înaltpreasfinţitul Teofan, Arhiepiscop al Iaşilor şi Mitropolit al Moldovei şi Bucovinei, alături de Înaltpreasfinţitul Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului şi de Înaltpreasfinţitul Pimen, Arhiepiscopul Sucevei şi Rădăuţilor.

După citirea pericopei evanghelice, Înaltpreasfinţitul Teofan a rostit cuvântul de învăţătură, în care a subliniat faptul că tinerii au nevoie de modele pe care le regăsesc, în special, în sfinţii lui Dumnezeu – precum sunt Sfântul Ioan Botezătorul sau Sfântul Ioan cel nou de la Suceava. „Amândoi, în conştiinţa Bisericii, au rămas şi sunt doi tineri care nu s-au rătăcit în întunericul acestei lumi. Pe de o parte, pentru tinerii şi tinerele care aleg calea desăvârşirii în sihăstrie – acesta este îngerul în trup, Sfântul Ioan Botezătorul care în post, în rugăciune, în curaj mărturisitor, în singurătate a dobândit Împărăţia Cerurilor. Pe de altă parte, pentru cei care doresc să-l slujească pe Dumnezeu în cetate, într-o bună zi să-şi întemeieze o familie, îl avem ca şi chip de urmat pe Sfântul Ioan cel nou de la

Suceava. Tânăr, inteligent, cu bunăstare, a preferat, creştin adevărat fiind, să părăsească toate averile pe care le dobândise, ca să nu-L piardă pe Hristos Domnul", a explicat Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei.

Libertatea sau sclavia tânărului

În acelaşi timp, a ţinut să precizeze şi care sunt caracteristicile unui tânăr, care sunt luptele lui în această viaţă şi cum poate fi libertatea greşit înţeleasă. „Când spunem tânăr, spunem om care doreşte libertate, om care este cuprins de entuziasm, om care are mult curaj şi, mai ales, multă bucurie. Ce se întâmplă adesea, în viaţa tinerilor noştri? Căutând libertate fără de margini, cade tânărul în sclavie. Sclavie faţă de trup, faţă de drog, faţă de imagini pornografice. Dorind să-şi obţină libertatea, devine rob şi sclav al păcatului. Dorind tânărul să fie plin de entuziam, dacă este cuprins de robia păcatului, devine un om plafonat, un om rutinat, un om lipsit de viaţă. Tânărul este definit, de asemenea, prin curaj. Dar, ce curaj sau putere să mai aibă, când păcatul i-a zdrobit toate puterile sale sufleteşti şi trupeşti? Şi, în loc să fie plin de bucurie, devine un om al tristeţii. Căci un om al păcatului, un om al poftelor, nu poate să fie plin de bucurie în adevăratul sens al cuvântului", a atras atenţia Înalpreasfinţitul Teofan.

La finalul slujbei, deşi afară ploua, credincioşii n-au renunţat să se alăture tradiţionalei procesiuni cu moaştele Sfântului Ioan cel nou de la Suceava pe străzile municipiului.

Constantin Ciofu - Trei zile de sărbătoare la catedrala din Piatra Neamţ

Ziua de 24 iunie 2015 este una specială pentru enoriaşii din Parohia „Sfântul Ioan“ - Domnesc din Piatra Neamţ şi pentru locuitorii acestui oraş. Ctitoria ştefaniană de la poalele Muntelui Pietricica îşi serbează hramul printr-o serie de evenimente religioase. Monumentul, alături de turnul aflat în apropiere, a fost pus în valoare printr-o serie de lucrări de reabilitare a esplanadei din faţa locaşului de închinăciune.

În ziua pomenirii Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul, miercuri, 24 iunie 2015, Biserica „Sfântul Ioan“ - Domnesc, catedrala oraşului Piatra Neamţ, îşi serbează ocrotitorul. Manifestările religioase dedicate hramului vor începe în această seară, de la ora 17:00, când va fi adusă de la Catedrala Mitropolitană din Iaşi racla în care se află moaştele mai multor sfinţi ai Bisericii noastre.

Mâine-seară, de la ora 19:00, în locul special amenajat lângă Biserica Domnească din Piatra Neamţ, se va oficia Vecernia unită cu Litia de către Înaltpreasfinţitul Părinte Teofan, Arhiepiscopul Iaşilor şi Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, alături de un sobor de preoţi şi diaconi. În continuare, va avea loc procesiunea cu sfintele moaşte, la finalul căreia Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei va rosti un cuvânt de învăţătură.

„Racla cu sfintele moaşte va ajunge la Piatra Neamţ în seara zilei de luni, 22 iunie 2015, şi va fi întâmpinată de un sobor de preoţi. Marţi, 23 iunie, 2015, la ora 18:45, împreună cu părintele Valentin Tofan, protopop al Protopopiatului Piatra Neamţ, şi cu soborul preoţilor, îl vom întâmpina pe Înaltpreasfinţitul Părinte Teofan. Ierarhul nostru va sluji Vecernia unită cu Litia, urmată de procesiunea cu sfintele moaşte.

În ziua hramului, Sfânta Liturghie va fi săvârşită de delegatul Mitropolitului Moldovei şi Bucovinei şi va fi urmată de slujba Parastasului. De la ora 18:00, în biserica noastră se va sluji Taina Sfântului Maslu de către un sobor de preoţi“, a amintit preotul paroh Dan Ovidiu Cojan, care este şi director al Seminarului Teologic Liceal Ortodox din Piatra Neamţ.

În organizarea hramului, părintele paroh şi pr. Ciprian Timofte, slujitor la Biserica „Sfântul Ioan“ - Domnesc, au fost sprijiniţi de enoriaşii parohiei. „Oamenii sunt deosebit de receptivi când trebuie să ne implicăm în sărbătoarea hramului. Rugăm pe Bunul Dumnezeu, ca prin mijlocirea Sfântului Ioan Botezătorul şi a tuturor sfinţilor pe care îi vom avea anul acesta în Sfânta Biserică, să le răsplătească cu sănătate sufletească şi trupească“, s-a exprimat parohul de la „Sfântul Ioan“ - Domnesc.

Monument inclus în circuitul turistic

Biserica „Sfântul Ioan“ Domnesc împlineşte anul acesta 518 ani de la punerea pietrei de temelie. Sfântul Voievod Ştefan cel mare, ctitorul locaşului de închinăciune, a făcut posibil ca într-un an de zile să fie ridicată, urmând ca imediat să fie construit şi turnul clopotniţă, considerat un simbol al oraşului.
„Farmecul acestei biserici este dat de poziţionarea sa în centrul oraşului, pe această «colină a bucuriei». Vizitatorii pot ajunge în acest locaş de închinăciune, ghidaţi fiind de crucea turnului clopotniţă“, a menţionat pr. paroh Dan Ovidiu Cojan.

Turnul clopotniţă al Bisericii „Sfântul Ioan“ - Domnesc a fost reabilitat în cadrul proiectului „Restaurare şi punere în valoare a zonei istorice şi culturale Curtea Domnească din Piatra Neamţ - prin reabilitarea, dotarea şi punerea în valoare a siturilor şi clădirilor de patrimoniu: muzeul de etnografie, muzeul de artă, Teatrul Tineretului, turnul clopotniţă, ruinele beciului şi ruinele zidului de incintă ale Curţii Domneşti şi muzeul aferent“, fiind redat circuitului turistic.

„De mai bine de un an de zile, lucrările din jurul turnului clopotniţă s-au finalizat, astfel că acesta a căpătat un alt aspect. Monumentul este inclus în circuitul turistic al obiectivelor istorice al municipiului Piatra Neamţ, oferind vizitatorilor bucuria de a vedea expoziţiile amenajate. De la balconul turnului, oraşul nostru poate fi admirat din toate unghiurile“, a amintit pr. paroh Dan Ovidiu Cojan.

Ziua naşterii Botezătorului, o excepţie în calendarul orthodox

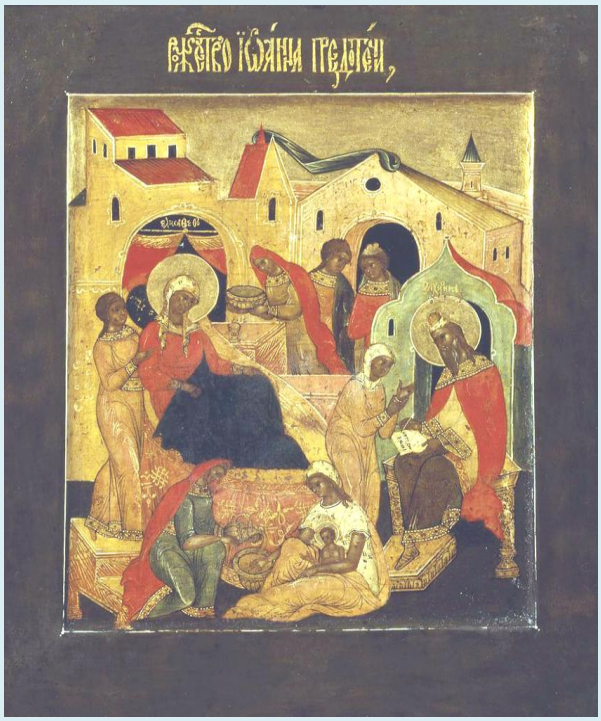

Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul a fost fixată cu 6 luni înaintea Crăciunului, când se celebrează naşterea lui Iisus. Este atestată în secolele IV-V ale erei creştine.

Sărbătoarea naşterii Înaintemergătorului Domnului reprezintă o excepţie făcută acestuia, întrucât sfinţii şi martirii sunt comemoraţi, de obicei, în ziua morţii, considerată a fi ziua naşterii lor pentru Împărăţia Cerurilor.

Numai Maica Domnului şi Sfântul Ioan Botezătorul au privilegiul de a li se sărbători atât zămislirea (23 septembrie, 9 decembrie) şi naşterea (8 septembrie, 24 iunie), cât şi alte evenimente din viaţa lor (ca Buna-Vestire, Aflarea capului Sfântului Ioan Botezătorul).

Motivaţia este aceea că Sfânta Fecioară este cea dintâi şi cea mai mare decât toţi sfinţii, iar Sfântul Ioan Botezătorul, potrivit proorociei făcută de îngerul Gavriil – este ***"mare înaintea Domnului" şi s-a umplut de Duh Sfânt încă din pântecele maicii sale (Luca I, 15),*** iar după mărturia Mântuitorului însuşi, ***"nu s-a ridicat între cei născuţi din femei mai mare decât Ioan Botezătorul" (Matei XI, 11).***

Semnificaţia numelui Ioan

Sfântul Ioan Botezătorul, propovăduia venirea Mântuitorului şi care L-a botezat pe Domnul nostru, Iisus Hristos în râul Iordan. Fără a se teme de autorităţile vremii aceleia, Sfântul Ioan a spus mereu adevărul, în cele din urmă fiind întemniţat, apoi tăindu-i-se capul. Este unul dintre cei mai importanţi sfinţi în cultul creştin, simbol al adevărului, al lucrării neîntrerupte şi al smereniei, deoarece sfântul trăia modest, sărac pe dinafară, dar atât de bogat în inima sa.

Ion, Ioana - din ebraică: Dumnezeu a avut milă, numele acesta fiind printre cele mai frecvente la popoarele creştine, amintindu-ne dragostea şi mila cele fără de sfârşit ale Domnului pentru noi, oamenii.

Derivate: Ioan, Ionuţ, Oana, Ionica, Ioanichie, Ionel, Ionela, Nelu, Nela, Ianoş, Janina, Gianina şi multe altele.

Biserica Ortodoxă cinsteşte mai mulţi sfinţi care s-au numit Ioan sau Ioana.

Mai întâi trebuie amintit Sfântul Ioan Botezătorul, cel care propovăduia venirea Mântuitorului şi care L-a botezat pe Domnul nostru, Iisus Hristos în râul Iordan. Fără a se teme de autorităţile vremii aceleia, Sfântul Ioan a spus mereu adevărul, în cele din urmă fiind întemniţat, apoi tăindu-i-se capul. Este unul dintre cei mai

importanţi sfinţi în cultul creştin, simbol al adevărului, al lucrării neîntrerupte şi al smereniei, deoarece sfântul trăia modest, sărac pe dinafară, dar atât de bogat în inima sa.

Sărbătorile Sfântului Ioan Botezătorul sunt: 7 ianuarie, 24 iunie, 29 august ş.a.

Un alt sfânt cu numele Ioan este Sfântul Ioan Hrisostom (Ioan Gură de Aur) numit astfel pentru predicile sale deosebit de frumoase. Toţi cei ce-l ascultau pe Sfântul Ioan erau pătrunşi de cuvintele sale deosebite, pline de credinţă. Acest sfânt este un simbol al învăţăturii pe care creştinul trebuie să o propovăduiască şi celorlalţi, al dăruirii pentru Hristos, al lucrării neobosite, deoarece Sfântul Ioan, în întreaga sa viaţă, nu a făcut altceva decât să îi ajute pe fraţii săi creştini, nu doar cu învăţătura sa, ci cu tot ce putea. Sub îndrumarea sa aveau loc acţiuni de binefacere, el fiind înainte de toate un exemplu viu de milă şi dragoste, un model de bun creştin. Ziua Sfântului Ioan Gură de Aur - 13 noiembrie.

Alţi Sfinţi Ioan prăznuiţi de Biserica Ortodoxă: Sfântul Ioan Evanghelistul, cel mai tânăr dintre cei doisprezece Apostoli ai Mântuitorului; Sfântul Ioan Damaschin; Sfântul Ioan Iacob Hozevitul.

(Leon Magdan, Numele meu - mic dicţionar ortodox, Editura Corint Turism, Bucureşti, 2004, pp. 21-22)

Interpretarea numelui de „Ioan”

Nikephoros Theotokis, (filozof grec, teolog şi arhiepiscop al sfârşitului de veac XVIII), în lucrarea sa despre Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul scrie : Numele de Ioannis (Ιωάννης sau Ioan), trimis de sus de către Duhul Sfânt, i-a fost dat de Sfântul Arhanghel Gavril, lui Zaharia, zicând: „şi-l vei numi Ioan”.

Theotokis interpretează acest nume luând fiecare literă în parte, care în greacă sunt şapte la număr, I.Ω.A.N.N.H.Σ sau I.O.A.N.N.I.S, pentru a împlini profeţia proorociţei Ana, care în prima carte a Regilor, zice Cea stearpă va naşte de şapte ori, fiecare prunc fiind reprezentat de către o literă ce alcătuieşte numele de Ioannis. De asemenea, în Sfânta Scriptură numărul şapte este întâlnit de mai multe ori şi este considerat a fi un număr sacru.

Iată interpretarea numelui Ioannis (Ioan) pornind de la cele şapte litere ale alfabetului grecesc, potrivit lui Nikephoros Theotokis:

I = Ιεραρχίες sau Ierarhii

Potrivit Sfântului Dionisie Areopagitul, care a scris Despre ierarhia cerească, există trei Ιεραρχίες (Ierarhii, Sfere şi Triade) de îngeri, fiecare Ierarhie conţinând trei Cete sau Coruri. Acestea sunt după cum urmează:

Prima ierarhie:
1. Serafimi
2. Heruvimi
3. Tronuri

A doua ierarhie:
1. Stăpânii
2. Domnii
3. Puteri

A treia ierarhie:
1. Începătorii
2. Arhangheli
3. Îngeri

Există de asemenea şi o a zecea ceata, care potrivit Tradiţiei a căzut sub ispită şi s-a transformat în diavolii. Această ceată a fost înlocuită pe pământ de către monahi, lucru care explică de ce atunci când un călugăr este tuns în monahism primeşte chipul îngeresc, prin virtutea lor de a trăi ca îngeri pământeşti prin fecioria lor, credinţa absolută în Dumnezeu şi rugăciunea necontenită. Astfel, monahii sunt a zecea ceată de îngeri şi au primit un exemplu de viaţa de la însuşi Sfântul Ioan Botezătorul. Sfântul Ioan este întâistătătorul şi conducătorul Cetei monahilor, iar ziua naşterii sale marchează începutul monahismului.

Theotokis menţionează de asemenea că, potrivit numerelor greceşti, Litera I reprezintă valoarea numărului zece, număr ce simbolizează pe prea cinstitul Înaintemergător.

Ω = Imaginea prevestitoare a celor două naturi din Hristos

Potrivit lui Theookis Ω (Omega = ultima literă a alfabetului grecesc) este un simbol care prefigurează prima venire a lui Hristos, aşa cum litera I îl prefigura pe Sfântul Ioan Botezătorul şi Înaintemergătorul Domnului. Potrivit teologilor, litera Ω îşi are originea în alăturarea a două litere de o împreună pentru a forma una singură, aşadar oo a devenit Ω (doi o micron au devenit un O mega). Literele oo împreună prefigurează cele două naturi ale lui Hristos, atât cea divină cât şi cea umană, precum şi prefigurarea veşniciei Sale prin forma fără de sfârşit a literei. Semnificaţia esenţială este că Dumnezeu - omul, Iisus Hristos, nu are nici început nici sfârşit. Întrucât oo împreună au devenit ultima literă a alfabetului grecesc Ω, ne amintim de asemenea de titlul pe care Hristos Şi l-a atribuit în Apocalipsa lui Ioan 1,8: Eu sunt Alfa şi Omega.

ANN = Ανάσταση Νεκρών sau Învierea din Morţi

Urmând imaginea prefiguratoare a naşterii Sfântului Ioan Botezătorul prin litera I şi imaginea întrupării lui Hristos prin Ω, următoarele trei litere din numele Ioannis merg împreună cu imaginea celei de-a Doua veniri a lui Hristos. Literele AN împreună sunt primele două litere ale cuvântului Ανάσταση (Înviere) iar următoarea literă N este prima literă a cuvântului Νεκρών (Moarte), care mărturiseşte declaraţia Simbolului de credinţa în învierea morţilor, de la sfârşitul veacului.

H = Veacul al VIII-lea

Conform sistemului numeral grecesc litera H este litera ce reprezintă numărul opt, iar numărul opt, în Tradiţia ortodoxă prefigurează veacul al VIII-lea, veacul post-apocaliptic ce va veni după veacul prezent. Şi, la fel cum prin literele ANN am mărturisit credinţa noastră în învierea morţilor, aşa continuăm şi acum să mărturisim ceea ce ne învaţă crezul şi în viaţa veacului ce va să vină.

Σ = Dubla perfecţiune

În sistemul numeric grecesc, litera Σ este estimată la valoarea de 200. Numărul de 200 este obţinut prin adunarea a două de 100. Numărul 100 în Sfânta Scriptură este numărul perfecţiunii. Când adunăm 100 cu 100, însă, obţinem ceva dincolo de perfecţiune. Acest număr întruchipează aşadar mai mult decât perfecţiunea şi viaţa veşnică ce va să vină.

traducere şi adaptare: Lucian Filip
sursa: www.johnsanidopoulos.com

Arhim. Mihail Daniliuc - „Nopţile de sânziene”, un timp de linişte şi pace

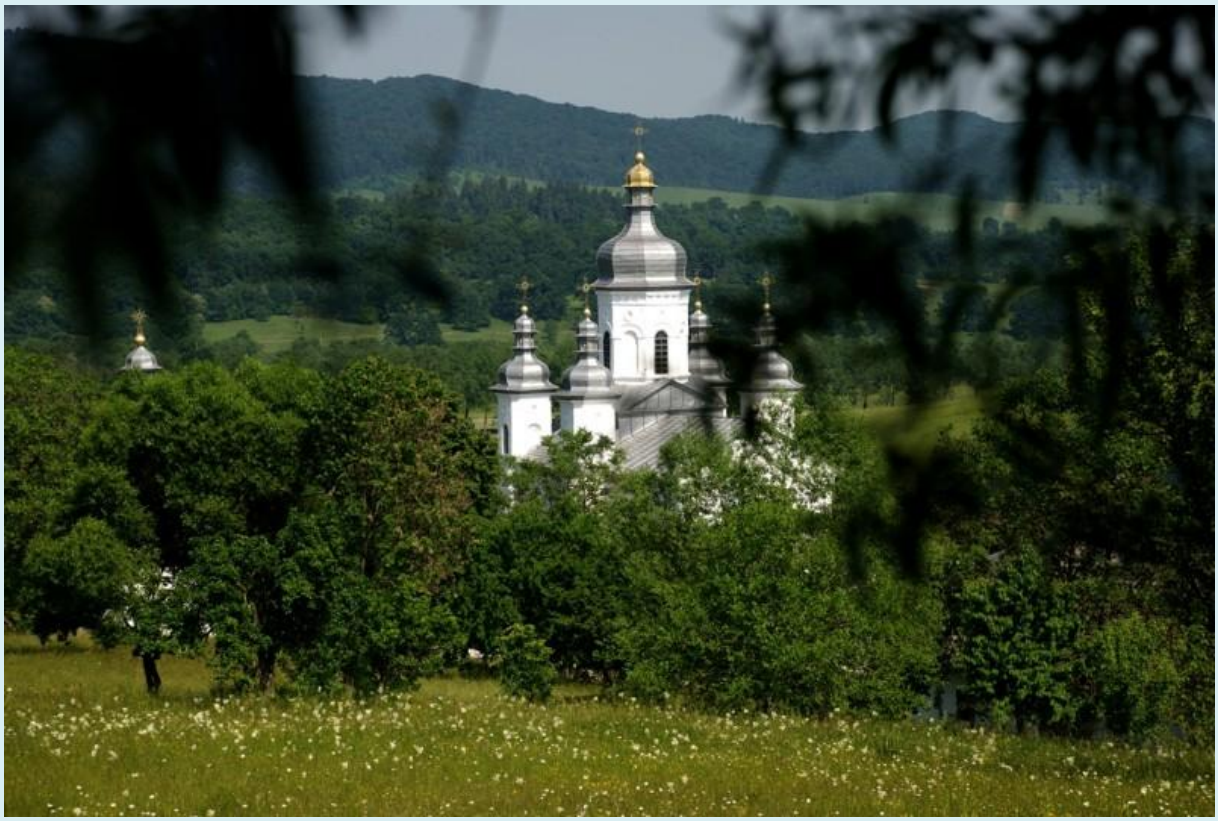

Sărbătoarea naşterii Sfântului Ioan Botezătorul şi-a căpătat în calendarul popular românesc multiple denumiri. Bătrânii îi ziceau zilei „Sfântul Ion de vară”, dar cea mai cunoscută dintre ele este aceea de „Sânziene”. Dincolo de semnificaţiile spirituale ale praznicului şi de cele etnofolclorice împământenite prin felurite tradiţii şi obiceiuri deosebite, aş vrea să vă aduc în atenţie, la marea sărbătoare a proslăvirii naşterii Botezătorului Domnului, o carte inspirată din numele popular al zilei.

Mă refer la romanul Nopţile de Sânziene, publicat de scriitorul Mihail Sadoveanu prin anul 1934. Cartea nu se arată interesantă doar prin prisma titlului ales de romancier, ci îndeosebi prin tematica ei care, din păcate, rămâne actuală şi astăzi: dramatica înstrăinare şi distrugere a codrilor seculari româneşti.

Acţiunea se petrece îndată după prima conflagraţie mondială, undeva prin părţile Vasluiului, unde se întindea pădurea Borza, deţinută de doi fraţi din familia de boieri Mavrocosti, Lupu şi sora lui, Kivi. Se pare că Lupu, stăpânit de dorinţa de a-şi construi un aeroplan, ajunge să se îndatoreze la bănci pentru a-şi înjgheba propriul aparat de zbor. Strâmtorat din punct de vedere financiar, boierul

Mavrocosti de la Necseni se vede silit să încheie un contract cu inginerul francez Antoine Bernard, vânzându-i acestuia dreptul de a exploata lemnul codrilor Borzei, văzuţi de omul de afaceri francez doar ca o foarte profitabilă investiţie, din care „se pot scoate multe milioane”. După o serie de ezitări, ba chiar remuşcări, boierul Lupu semnează contractul. Odată perfectată tranzacţia, prinţul simte unele mustrări de conştiinţă. Dar, asta nu e tot. Numeroşi oameni legaţi direct sau indirect de pădurea Borzei îşi manifestă dezaprobarea şi revolta faţă de distrugerea ei. „Armata” de apărare a codrilor locului era formată fie din oameni simpli, precum ţiganii lingurari trăitori într-un tihnit cătun situat în inima pădurii, fie de boierul Manolache, pădurarul Peceneaga, administratorul moşiei Mavrocordeştilor, Sofronie Leca şi însăşi sora prinţului Lupu, Kivi.

Cu omenească solidaritate, jivinele pădurii se alătură demersului omenesc, spre salvarea mirificului ţinut împădurit. În noaptea de sânziene, pădurarul Peceneaga devine, involuntar, martorul unei negrăite minuni. Animalele sălbatice, întrunite într-un veritabil sinod, capătă grai omenesc şi îşi spun părerea, caută soluţii pentru salvarea casei lor.

Finalul întâmplării vă las să-l descoperiţi lecturând în întregime romanul. Vă garantez că va fi o revelaţie. Peisaje şi descrieri cu totul emoţionante. Nici de astă dată, Sadoveanu nu-şi dezminte numele de „patriarh al limbii române”.

Şi, totuşi, aş zăbovi încă asupra unui amănunt: de ce „nopţi de sânziene”? Şi în această carte, Sadoveanu conturează o imagine paradisiacă a pământurilor noastre româneşti, văzându-le drept lucrul mâinilor lui Dumnezeu. Iată afirmaţia sa, prezentă, de altfel, nu numai în romanul Nopţile de Sânziene, ci şi în multe alte scrieri: „Dumnezeu va avea grijă şi de oameni şi de pădure, cum are grijă de toată zidirea Sa”. Glia ţării noastre devine, la Sadoveanu, o cetate în care nu se intră oricum şi pe care nu o poate stăpâni oricine. Natura se poartă prietenos cu cei ce o consideră un fel de „Canaan românesc”, dar îşi arată ostilitatea faţă de cei ce jinduiesc a o stăpâni samavolnic şi viclean. Pădurea, la Sadoveanu, a reprezentat nu doar o pavăză, un refugiu din faţa restriştilor istorice, ci şi locul întâlnirii cu Dumnezeu. În codrii Borzei, bunăoară, ţăranii au găsit urmele unei bisericuţe de lemn, căci acolo va fi trăit cândva un sihastru. De aceea, cotlonul acela de branişte îl numeau La Paraclis, unora servindu-le drept loc de rugăciune: pădurarul Peceneaga se ruga dimineaţa la Paraclis, simţind că acolo Cerescul Părinte Se află mai aproape de om.

„Nopţi de sânziene”, deoarece în acel răstimp Domnul a rânduit să se biruiască legile statornicite de El şi, ca într-un basm, spune Sadoveanu, la Sfântul Ion de

vară „Dumnezeu a orânduit pace între toate animalele, jigăniile şi păserile. Le dă şi lumina înţelegerii pentru acel răstimp, ca să grăiască întocmai aşa cum grăiesc oamenii. Oriunde s-ar afla toate se strâng în sobor şi stau la sfat. Şi când se aude zvon în poiană, toate sălbătăciunile s-au bulucit şi aşteaptă numai semn de sus, ca să le vină grai omenesc şi să deschidă soborul. Ca dintr-o toacă de la o mănăstire din cer, s-a auzit de trei ori: toc-toc-toc. Din văzduhul miezului-nopţii începu să ningă o lumină albă peste jivinele pădurii. Atunci pădurarul Peceneaga văzu toate dihăniile şi păserile cum începu a prinde grai omenesc. Primul lucru ce l-au vorbit, adunate în sobor, a fost acela de a binecuvânta pe Domnul Dumnezeu, mormăind fiecare cu viersul său”.

De ce recurge scriitorul la acest mod de a susţine lupta pentru păstrarea codrilor Borzei? Nu cumva oamenii s-au dovedit atunci, ca şi astăzi, laşi, corupţi, incapabili să înţeleagă rostul şi rolul secularelor păduri în existenţa milenară a neamului nostru? Spun unii critici literari, printre care cel mai competent exeget al operei sadoveniene, Ion Oprişan, că romancierul întovărăşeşte pe om cu lumea necuvântătoarelor tocmai fiindcă animalierul îndeplineşte, în opera sa, rolul de etalon şi nevinovăţie. Prin ochii lor, de o rară sensibilitate şi expresivitate, animalele îndeamnă la prietenie şi sinceritate, amintind parcă de timpuri imemoriale, de atmosfera din grădina Raiului.

Iată, aşadar, o carte în care Sadoveanu adună cu multă trudă şi dragoste, ca în aproape întreaga sa creaţie literară, credinţa, tradiţiile neamului nostru, frumuseţea şi poezia pământului românesc.

BISERICA BELVEDERE
Str. Cărvunarilor nr. 2, sect. 6, Bucureşti e-mail: bisericabelvedere@yahoo.com

Cuvânt pentru suflet

†) Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul
(Sânzienele – Drăgaica)

Sfânta Evanghelie după Luca 1, 1-25, 57-68, 76, 80

"Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot cu numele Zaharia din ceata preoţească a lui Abia, iar femeia lui era din fiicele lui Aaron şi se numea Elisabeta. Şi erau amândoi drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile şi rânduielile Domnului. Dar nu aveau nici un copil, deoarece Elisabeta era stearpă şi amândoi erau înaintaţi în zilele lor.

Şi pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul săptămânii sale, a ieşit la sorţi, după obiceiul preoţiei, să tămâieze intrând în templul Domnului. Iar toată mulţimea poporului, în ceasul tămâierii, era afară şi se ruga.

Şi i s-a arătat îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii. Şi văzându-l, Zaharia s-a tulburat şi frică a căzut peste el. Iar îngerul a zis către el: "Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-l vei numi Ioan. Şi bucurie şi veselie vei avea şi, de naşterea lui, mulţi se vor bucura. Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură ameţitoare şi încă din pântecele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt. Şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor. Şi va merge înaintea Lui cu duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea dreptilor, ca să gătească Domnului un popor pregătit".

Şi a zis Zaharia către înger: "După ce voi cunoaşte aceasta? Căci eu sunt bătrân şi femeia mea înaintată în zilele ei". Şi îngerul, răspunzând, i-a zis: "Eu sunt Gavriil, cel ce stă înaintea lui Dumnezeu. Şi am fost trimis să grăiesc către tine şi să-ţi binevestesc acestea. Şi iată vei fi mut şi nu vei putea să vorbeşti până în ziua când vor fi acestea, pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor".

Şi poporul aştepta pe Zaharia şi se mira că întârzie în templu. Şi ieşind, nu putea să vorbească. Şi ei au înţeles că a văzut vedenie în templu; şi el le făcea semne şi a rămas mut.

Şi când s-au împlinit zilele slujirii lui la templu, s-a dus la casa sa.

Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit şi cinci luni s-a tăinuit pe sine, zicând: "Că aşa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocara mea".

Şi după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu. Şi au auzit vecinii şi rudele ei că Domnul a mărit mila Sa faţă de ea şi se bucurau împreună cu ea.

Iar când a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul şi-l numeau Zaharia, după numele tatălui său. Şi răspunzând, mama lui a zis: "Nu! Ci se va chema Ioan". Şi au zis către ea: "Nimeni din rudenia ta nu se cheamă cu numele acesta". Şi au făcut semn tatălui său cum ar vrea el să fie numit. Şi cerând o tăbliţă, el a scris, zicând: "Ioan este numele lui". Şi toţi s-au mirat. Şi îndată i s-a deschis gura şi limba şi vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu.

Şi frica i-a cuprins pe toţi care locuiau împrejurul lor; şi în tot ţinutul muntos al Iudeii s-au vestit toate aceste cuvinte. Şi toţi care le auzeau le puneau la inimă, zicând: "Ce va fi, oare, acest copil?". Căci mâna Domnului era cu el.

Şi Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duh Sfânt şi a proorocit, zicând: "Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel, că a cercetat şi a făcut răscumpărare poporului Său; iar tu, pruncule, proorocal Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului, ca să gătești căile Lui".

Iar copilul creştea şi se întărea cu duhul. Şi a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel."

Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (24 iunie)

De regulă, Biserica serbează ziua morţii sfinţilor, adică data trecerii lor spre cele cereşti, ca ziua lor de naştere. **Numai Maica Domnului şi Sf. Ioan Botezătorul fac excepţie de la această regulă**, lor sărbătorindu-li-se atât zămislirea (23 sept, 9 dec) şi naşterea (8 sept, 24 iun), cât şi alte evenimente din viaţa lor (ca Bunavestire, Aflarea capului Sf Ioan Botezătorul). Aceasta deoarece Sf Fecioară este cea mai mare dintre sfinţi, iar despre Sf. Ioan Botezătorul Însuşi Mântuitorul spune că *„nu s-a ridicat între cei născuţi din femei mai mare decât Ioan Botezătorul*" .

Părinţii Sfântului Ioan, Zaharia (preot la templul din Ierusalim) şi Elisabeta (rudă a Sf Fecioare Maria), aveau o vieţuire deosebită, fiind *„drepţi înaintea lui Dumnezeu umblând fără prihană în toate poruncile şi legile lui Dumnezeu*". Singura lor întristare era aceea că nu aveau copii pentru că erau bătrâni iar Elisabeta era stearpă. Pentru a dobândi un copil de la Dumnezeu, aceştia au făcut rugăciuni îndelungate, rugăciuni care au fost ascultate, căci Arhanghelul Gavriil îi vesteşte lui Zaharia, pe când acesta tămâia cu cădelniţa în altar, că femeia sa, Elisabeta, îi va naşte un fiu cu numele de *Ioan* ce înseamnă *„Dumnezeu este milostiv"* sau *„darul lui Dumnezeu".* Şi Elisabeta a rămas însărcinată, bucurându-se că Domnul a făcut aceasta ca să ridice ruşinea ei dintre oameni.

Chiar înainte de a se naşte, Sf Ioan Botezătorul remarcă prezenţa lui Iisus "tresărind de bucurie" în pântecele mamei sale, cu prilejul vizitei Sf. Fecioare Maria la verişoara sa Elisabeta.

La vremea cuvenită Elisabeta a născut pruncul căruia la opt zile i-au pus numele Ioan. La ceremonialul tăierii-împrejur, Zaharia, „umplut de Duhul Sfânt", a proorocit despre fiul său: *„Iar tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului, ca să găteşti căile Lui, să dai poporului Său cunoştinţa mântuirii întru iertarea păcatelor lor*" (Luca I, 76-77).

Curăţia vieţii, slujirea lui Dumnezeu şi urmarea voii Lui le conturează Sfântului Prooroc Zaharia şi Sfintei Elisabeta un portret de părinţi model. Stăruinţa lor în rugăciunea de a naşte prunci şi răspunsul binecuvântat al lui Dumnezeu îi face exemplu de urmat al tuturor familiilor. Din astfel de familii ies oameni mari înaintea lui Dumnezeu. Un cuplu care trăieşte fără credinţă în Dumnezeu, îşi creşte copiii fie ca într-un muzeu, fie ca într-o şcoală, fie ca într-un templu păgân sau închisoare. Nu există familie perfectă, aşa cum nu există om fără de păcat. Nu există familie care să nu aibă ispite. Viaţa este o luptă care implică greutăţi, căderi şi ridicări. Dar toate familiile sunt chemate să devină mici biserici, aşa cum toţi oamenii sunt chemaţi la sfinţenie.

Pruncul Ioan creştea şi se întărea cu Duhul. Rămas orfan de mic, este crescut de o rudă până la vârsta de 10 ani, când pleacă în pustie. Acolo, într-o peşteră, s-a nevoit Sfântul Ioan mai bine de 20 de ani, în cea mai aspră asceză pe care noi ne-o putem închipui. Îmbrăcat foarte sumar, într-o haină săracă de păr de cămilă, desculţ, umbla printre pietrele ascuţite din pustiu, printre animale sălbatice şi şerpi veninoşi, rugându-se tot timpul şi având mintea numai la Dumnezeu. Prin această viaţă pustnicească, Sfântul Ioan devine modelul şi prototipul pustnicilor de mai târziu care au populat pustiurile, trăind adânc şi din plin Evanghelia lui Hristos.

Viaţa Sfântului Ioan a fost una a rugăciunii, a ascezei şi a aşteptării smerite a venirii lui Mesia, Cel promis de Dumnezeu şi vestit de prooroci. Iar la împlinirea vremii, la vârsta de 30 de ani, Sfântul Ioan a fost chemat de Dumnezeu la propovăduire şi a ieşit din Munţii Iudeii în pustiul Iordanului, aproape de Marea Moartă, pentru a propovădui iudeilor botezul pocăinţei, pentru a pregăti poporul ales pentru venirea lui Mesia, pentru a-L arăta lumii pe Hristos şi pentru ca apoi să-L boteze în apele Iordanului.

Sfântul Ioan Botezătorul este cinstit ca Prooroc al Celui Preînalt, ca Înaintemergător şi Botezător; ca mare mucenic pentru moartea lui martirică; ca înger în trup, pentru covârşitoarea lui sfinţenie. Este zugrăvit în icoane cu aripi îngereşti şi este cinstit ca prieten al Mirelui, prieten al Mântuitorului Hristos. Mântuitorul Însuşi îl cinsteşte pe Sfântul Ioan, ca pe un adevărat Prooroc. Iar dovada vie a acestei cinstiri este că Iisus S-a lăsat botezat de Ioan, în Iordan.

Sf. Ioan Botezătorul rămâne peste veacuri şi dincolo de ele "*glasul celui ce strigă în pustie*", mâna care ne indică cu hotărâre, dar şi cu capul plecat în smerenie, spre singura Cale pe care trebuie s-o urmăm. Spre acest glas dumnezeiesc, spre acest strălucit sfeşnic al luminii ne cheamă pe noi praznicul de astăzi al naşterii sale. Cu ce ne înfăţişăm noi azi ca să întâmpinăm pe cel care a propovăduit lumii apropierea Împărăţiei lui Dumnezeu? Cu nimic altceva decât cu hotărârea de a-i asculta îndemnul lui: ***"Faceţi fapte vrednice de pocăinţă".*** **Amin.**

Surse: Proloagele; Pr. Sofian Boghiu; Pr. Ion Cârciuleanu; ziarullumina.ro

Duminica a 3-a după Rusalii

Sfânta Evanghelie după Matei 6, 22-33 (Despre grijile vieţii)

"Zis-a Domnul către dânşii: luminătorul trupului este ochiul; dacă va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat; iar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care este în tine, este întuneric, cu cât mai mult va fi întunericul!

Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî şi pe altul va iubi, sau de unul se va ţine şi de celălalt nu va avea grijă; nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui Mamona.

Drept aceea vă spun vouă: să nu vă îngrijiţi pentru viaţa voastră gândind ce veţi mânca, ori ce veţi bea; nici pentru trupul vostru cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana, şi trupul, decât îmbrăcămintea?

Uitaţi-vă la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare, şi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Au nu sunteţi voi cu mult mai presus decât ele?

Şi cine dintre voi, oricât şi-ar pune el mintea, poate să-şi adauge la statura sa un cot?

Iar de îmbrăcăminte ce vă îngrijiţi? Luaţi seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc, şi totuşi vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea sa, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei.

Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este şi mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu în acest fel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, o puţin credincioşilor?

Deci, să nu duceţi grijă zicând: ce vom mânca, sau ce vom bea, sau cu ce ne vom îmbrăca! Căci toate acestea le caută păgânii; doar ştie Tatăl vostru cel ceresc că aveţi nevoie de toate acestea. Ci căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui, şi toate acestea se vor adăuga vouă."

*„**Nu este bogat cel care stăpâneşte multe, ci acela care nu are nevoie de nimic.** Căci care este folosul celui care stăpâneşte întreaga lume, dar trăieşte în mai multă mâhnire decât cel care nu are nimic? **Aşezarea lăuntrică este cea care îi face pe oameni bogaţi sau săraci**, iar nu posedarea banilor sau lipsa lor."*

(Sf. Ioan Gură de Aur)

Risipirea cotidiană

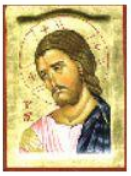

Se spune că, fiind preocupaţi de lucrurile urgente, nu trebuie să uităm de cele cu adevărat importante. **E necesar să ne deprindem a învăţa care ne sunt priorităţile**. Şi Domnul nostru Iisus Hristos ne arată cum trebuie să ne rânduim fiecare zi a acestei vieţi - *"căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui"*, iar după aceasta urmează celelalte preocupări.

Mulţi dintre noi ne risipim viaţa şi energiile ocupându-ne timpul cu tot felul de banalităţi. Ne-am deprins a ne plânge că nu avem timp pentru cele duhovniceşti, însă putem observa că nu ştim să ne găsim timp nici pentru celelalte lucruri importante pentru noi şi familia noastră. O rugăciune o rostim pe fugă, depănăm cu rapiditate câteva strâmbe cruci sau mergem la biserică apăsaţi de gândul că locul nostru nu este acolo.

Aşteptăm binecuvântarea milostivirii lui Dumnezeu, însă noi nu ne implicăm cu nimic. Mergem în concedii peste mări şi ţări, însă nu ştim cum arată în interior biserica din cartierul sau localitatea unde locuim.

Mântuitorul face o comparaţie şi întreabă: ***"Dacă voi, răi fiind, ştiţi să daţi daruri bune fiilor voştri, cu atât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor ce cer de la El".*** În bunătatea Sa, Dumnezeu ne dă şi ne binecuvântează. Să facem şi noi măcar un mic efort - să deschidem traista pentru a primi din darurile Sale. **Amin.**

(Sursa: ziarullumina.ro)

Despre grijile vieții

Evanghelia de astăzi ne spune, de la început, că *„Luminătorul trupului este ochiul. De va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat*". **Ochiul curat anunţă şi curăţă o inimă curată**. Ochiul curat aduce lumina lui Hristos în sufletul doritor de Dumnezeu. Mare parte a ispitelor care se năpustesc asupra noastră vin prin ochii aceştia trupeşti, care judecă mereu cu sminteala din fiecare dintre noi, care văd mereu păcatul acolo unde ar trebui să vadă virtutea, care se preocupă de cele ale lumii acesteia, mai mult decât de cele ale lui Dumnezeu. Priviţi la ochii copiilor! Cât sunt ei de curaţi, de luminoşi! Ochii lor sunt curaţi pentru că inimile lor sunt curate. Pentru că în inima lor nu a intrat viclenia, păcatul, necurăţia. O astfel de privire, o astfel de lumină a ochilor noştri aşteaptă Dumnezeu de la noi!

Mai departe, Domnul spune un lucru grav. Ne spune că nu putem sluji la doi domni: şi lui Dumnezeu, şi lui mamona. Adică nu putem fi creştini doar de sărbătoare, de duminică, iar în restul săptămânii să facem voia celui rău, a mamonei. Nu putem căuta Împărăţia Cerurilor fără să ne hotărâm, foarte clar, cui vrem să slujim. Lui Dumnezeu nu-I place duplicitatea, trădarea. A sluji lui Dumnezeu înseamnă a te pune total, definitiv, în slujba Sa, a-I sluji neîncetat, aşa după cum ne învaţă Sfânta noastră Biserică, atunci când ne îndeamnă să ne rugăm neîncetat, să Îl slăvim pe Dumnezeu cu vreme şi fără de vreme. Astfel, şi El, Bunul Dumnezeu, Se va îngriji să nu fim lipsiţi de absolut nimic, niciodată, din ce avem nevoie pentru mântuirea noastră.

Fiecare dintre noi, zice Domnul, suntem mai de preţ în faţa lui Dumnezeu decât crinii câmpului. Şi că tuturor El ne poartă de grijă. Sfinţii Părinti au o afirmaţie: *Dragostea lui Dumnezeu este nemărginită. Cel mai mare sfânt nu-L poate iubi pe Dumnezeu aşa cum poate iubi Dumnezeu pe cel mai păcătos om.* El mă iubeşte pe mine - cel mai mic dintre cei mici - mai mult decât iubeşte un sfânt pe Dumnezeu! Sau aş putea spune altfel: Dumnezeu iubeşte atât de mult pe cel mai amărât şi mai păcătos om, cât nu-L putem noi iubi pe El.

Bunul Dumnezeu ne vrea să intrăm în această dragoste şi să nu căutăm mai întâi toate „celelalte": ce vom mânca, ce vom bea, cu ce ne vom îmbrăca. Căutând Împărăţia Cerurilor, suntem deja în ea, pentru că intrăm deja în Împărăţie, prin Tainele Sfintei noastre Biserici, mâncând Trupul lui Hristos, bând băutura nouă din acest Izvor nesecat de dragoste şi jertfă, care este Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

Să ne rugăm Domnului, căutând Împărăţia Sa, să ne dea darul de a ne raporta întotdeauna la El, de a lăsa pe Dumnezeu să gândească în mintea noastră şi să nu gândim numai cu mintea noastră. Să facă Bunul Dumnezeu să pricepem îndemnul cel mare al Duminicii de astăzi: ***„Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui, şi toate acestea se vor adăuga vouă".*** **Amin.**

(ÎPS Laurenţiu Streza)

Istorioară - Despre grijile vieții

Într-o seară de iarnă, o tânără familie stătea în jurul mesei. Tatăl era trist şi apăsat de griji, iar mama plângea, ţinându-şi faţa în palme. Fetiţa lor cea mică, mirată de această situaţie, se apropie încet şi întrebă:

- Mami, de ce plângi?

- Fata mea, sunt zile grele nu mai avem bani şi pentru a putea trăi am vândut şi casa aceasta frumoasă. Mâine va trebui să ne mutăm într-o casă mult mai mică. De aceea plâng, fiindcă ne este greu să plecăm din acest loc minunat, unde am trăit în linişte atâţia ani, şi să ne mutăm într-o casă sărăcăcioasă şi ca vai de ea.

- Dar, mami, nu locuieşte Dumnezeu şi în casa aceea săracă în care ne vom muta?

Miraţi de credinţa copilei şi de adevărul spus de aceasta, părinţii au înţeles că, în viaţă, greutăţile şi necazurile de orice fel încolţesc sufletul omului, dar credinţa, speranţa şi dragostea nu trebuie niciodată uitate, fiindcă doar cu ele în suflet drumul spinos al vieţii e străbătut mai uşor.

Şi nu trebuie să uităm că acolo unde oamenii se iubesc locuieşte Dumnezeu!

Preot Paroh Liviu Popa – tel. 0722 280 003
Contul bisericii: BCR, Sect. 4, PAROHIA BELVEDERE – RO41RNCB0069007665720001

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Muntele (Gornenski) din Ein Karem

De îndată ce ajunge la Ein Karem, locul natal al Sfântului Ioan Botezătorul, orice pelerin va remarca cupolele aurite ale catedralei Mănăstirii Muntele ce aparţine Misiunii Bisericeşti Ruse la Ierusalim.

Foto: Silviu Cluci

Începuturile Mănăstirii Muntele din Ein Karem sunt legate de crearea Misiunii Bisericeşti Ruse din Ierusalim în anul 1847 şi numirea arhimandritului Antonie (Kapustin) ca şef al misiunii în anul 1869.

Arhimandritului Antonie - ctitorul mănăstirii

Încă din momentul numirii sale în postul de şef al Misiunii Spirituale Ruse, arhimandritul Antonin s-a gândit să achiziţioneze o proprietate la Ein Karem. Cu sprijinul ministrului cumunicaţiilor, P.P. Melnikov, în anul 1869 la Petersburg s-a organizat un comitet pentru adunarea de mijloace, care au fost trimise apoi în Palestina. Din lista donatorilor fac parte nume importante, personalităţi ale Rusiei

din perioada respectivă, întreprinzători şi a binefăcători, dar şi simpli credincioşi ruşi. Banii au fost adunaţi, iar la 16 februarie 1871 s-a întocmit actul de vânzare-cumpărare, confirmat oficial în luna octombrie 1873. Ulterior, arhimandritul Antonin a mai achiziţionat câteva terenuri, care au intrat treptat în teritoriul Mănăstirii Muntele.

Achiziţionarea de pământuri în Ein Karem nu a fost decât un prim pas în organizarea aici a unei mănăstiri ruseşti, deoarece era necesară rezolvarea seriei de probleme de natură canonică şi diplomatică.

Primele construcţii

În perioada 1880-1883 s-a constituit treptat centrul spiritual din Ein Karem. La început, s-a deschis o capelă provizorie, care a funcţionat un timp într-un cort din grădină, în timpul iernii aceasta fiind mutată în clădirea Misiunii Spirituale Ruse. Odată cu începutul activităţilor lăcaşului provizoriu, a început căutarea unui loc pentru construirea unei biserici permanente. Arhimandritul Antonin a găsit acest loc pe terasa inferioară de pe una din pantele abrupte ale muntelui care se afla pe pământurile cumpărate de el. El a realizat personal planul viitoarei biserici şi al clopotniţei. Construcţia a fost încredinţată unui grup de zidari sub conducerea de Ilias Djiries.

Ridicarea lăcaşului a durat timp de trei ani. Clopotniţa a fost aşezată separat, ceva mai sus pe panta dealului. La 14 februarie 1883, noua biserică a fost sfinţită de arhimandritul Antonin cu cinul mic, în cinstea icoanei Maicii Domnului din Kazan.

Arhimandritului Antonin voia ca toată panta colinei să fie populată de monahiile rusoaice care doreau să rămână în Ţara Sfântă până la sfârşitul vieţii lor. Mănăstirea fusese gândită în chilii, adică unul care să nu fie legat de un tipic sever de viaţă de obşte, „fără stareţă, fără trezorerie, fără formalităţi de rang şi altele asemenea”. Deja la sfârşitul anilor ’80 la Mănăstirea Muntele erau 14 asemenea case, iar la mijlocul anilor 1890 existau treizeci de case, cu peste 80 de vieţuitoare.

Arhimandritul Leonid şi noua biserică

Înfiinţarea oficială a Mănăstirii Muntele a avut loc după moartea arhimandritului Antonin (†1894), odată cu instalarea noului şef al Misiunii Spirituale Ruse, arhimandritul Rafail (Truhin). Cu anumite amendamente, regulile mănăstirii au fost confirmate prin hotărârea Sfântului Sinod din 24 iulie 1898. Această dată se consideră data de înfiinţare a mănăstirii.

Secolul al XX-lea a început pentru mănăstire cu multe speranţe. În perioada arhimandritului Leonid (Senţov), au apărut peste 20 de căsuţe-chilii, destinate să fie locuinţe pentru surorile din mănăstire, un arhondaric pentru două sute de pelerini, clădirea trapezei, precum şi construcţii cu destinaţie gospodărească: un grajd, o presă de ulei, o hulubărie şi o prisacă. Tot atunci au fost create ateliere proprii de pictură de icoane şi de broderie cu aur. S-au păstrat până astăzi icoanele pictate de surori sau broderiile cu perle şi mărgele.

Arhimandritul Leonid a susţinut energic construcţia unui lăcaş mai încăpător la Mănăstirea Muntele, şi a făcut mai multe eforturi în acest sens. Noul lăcaş din Mănăstirea Muntele a fost început în anul 1910, în numele Sfintei Treimi. Însă viitorul aşteptat în primii ani din secolul al XX-lea nu s-a adeverit.

Încercări şi biruinţe

Mănăstirea Muntele, asemenea întregii Palestine ortodoxe şi Bisericii Ortodoxe Ruse, urma să treacă prin grele încercări. Activitatea de construcţie susţinută şi scăderea numărului de vieţuitoare din Mănăstire au dus mănăstirea la o criză financiară gravă. Însă acesta nu a fost decât începutul.

În anul 1914, toate instituţiile ruseşti din Ţara Sfântă au fost închise, iar cei care slujeau acolo au fost fie evacuaţi, fie internaţi, încăperile fiind ocupate de trupele turceşti. Monahiile de la Mănăstirea Muntele, cu excepţia celor bătrâne şi neputincioase, au plecat în Alexandria, unde au rămas până la sfârşitul războiului. La scurt timp după aceasta, fostele domenii canonice ale Sfântului Sinod al Imperiului Rus din Palestina au ajuns în jurisdicţia Bisericii Ortodoxe Ruse din Străinătate. Mănăstirea a revenit sub jurisdicţia Patriarhiei Moscovei în anul 1948, însă nu a existat posibilitatea de a încheia construcţia noii biserici.

Abia pe 28 octombrie 2007, la peste 97 de ani de la aşezarea pietrei de temelie, catedrala din Mănăstirea Muntele a fost sfinţită.

Pr. Silviu Cluci - Biserica rupestră a Sfântului Ioan Botezătorul de la Mănăstirea Muntele din Ein Karem

Această biserică a fost sfinţită în anul 1987, de către mitropolitul Filaret al Minskului şi al Bielorusiei.

Lăcaşul este lipit de teritoriul mănăstirii franciscane dedicate Vizitei Maicii Domnului, căreia îi aparţine majoritatea peşterii naturale în care se află casa Sfântului proroc Zaharia şi a Sfintei Elisabeta, părinţii Sfântului Ioan Botezătorul.

O scară lată din piatră duce de la biserica cu hramul icoanei Maicii Domnului din Kazan spre mica biserică rupestră. La intrarea în biserică se află trei icoane de mari dimensiuni: una cu întâlnirea dintre Sfânta Elisabeta şi Maica Domnului, iar celelalte două cu Mântuitorul, respectiv Sfântul Ioan Botezătorul.

Ain Karem, patria Sfântului Ioan Botezătorul - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte

Spre sud-vest de Ierusalim, la 10 km, se află localitatea Ain Karem, patria Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul.

Ain Karem (Foto: pr. Silviu Cluci)

În dimineața zilei de 16 octombrie mergem în pelerinaj la Ain Karem. Parcurgem Ierusalimul nou, trecem pe lângă vechiul cimitir Memilas, unde se crede că au fost îngropați mulți creștini martirizați de perși în anul 614; lăsăm în stânga noastră cele patru clădiri ale muzeului național, dominate de așa-numitul „Templu al Cărții”, unde se păstrează manuscrisele de la Qumran, și ajungem în marginea Ierusalimului, spre sud-vest, pe o culme înaltă. De aici se poate admira o frumoasă zonă muntoasă, plină de liniște și pitoresc. Între aceste culmi, care formează Munții Iudeii, se adăpostește satul natal al celui mai mare prooroc și om născut din femeie, Sfântul Ioan Botezătorul. În limba arabă satul poartă numele de Ain Karem.

Coborâm o vale în serpentină și în 30 minute suntem în satul Ain Karem ascuns între munți aproape pleșuvi. Este un sat mic, format din circa 100 de familii de iudei și arabi, dominat de cinci mănăstiri, din care patru catolice și una ortodoxă.

Cea dintâi este Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul, în posesia călugărilor benedictini spanioli, înălțată pe locul nașterii marelui proroc, în partea de nord a satului.

Alta este Mănăstirea de călugărițe catolice „Surorile Sfântului Sion", situată în partea de sud a satului Ain Karem.

Nu departe de ea este și mănăstirea de călugări franciscani, numită „Mănăstirea Vizitării Maicii Domnului la Sfânta Elisabeta" (Visitation), și în apropiere, o mică mănăstire de călugărițe misionare, „Sfântul Vincent de Paul".

Ultima este mănăstirea ortodoxă rusă de călugărițe, așezată sus, pe panta muntelui de sud, alături de cele catolice.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Pelerinaj la Mormântul Domnului, Editura Mănăstirii Sihăstria, 2010, pp. 314-315)

Mănăstirea Vizitării - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte

Aici se crede, după tradiție, că a venit Maica Domnului în vizită la Sfânta Elisabeta unde a stat trei luni, cum spune evanghelistul Luca.

Foto: www.goisrael.com

Trecem pe lângă izvorul Maicii Domnului, în partea de sud a satului Ain Karem, și urcăm ușor panta muntoasă unde se află trei mănăstiri catolice și una ortodoxă. Lăsăm în stânga noastră Mănăstirea Sfântul Vincent de Paul și în dreapta Mănăstirea Surorile Sfântului Sion și ne oprim în curtea Mănăstirii catolice a Vizitării Maicii Domnului. Aici se crede, după tradiție, că a venit Maica Domnului în vizită la Sfânta Elisabeta unde a stat trei luni, cum spune evanghelistul Luca. Este o mănăstire de călugări franciscani.

În partea de răsărit a curții se ridică o măreață biserică catolică, cu două altare suprapuse. La etaj se face mereu slujbă pentru pelerinii catolici care vor să se cuminece aici.

Noi intrăm la demisol. Aici se vede o fântână în mijlocul bisericii și un altar dedicat Maicii Domnului. Ne închinăm și ieșim.

În partea de vest a incintei se vede un lung coridor acoperit, pe care se află scris în 43 de limbi, printre care și în limba română, imnul de laudă al Maicii Domnului: Mărește, suflete al meu, pe Domnul și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile... (Luca 1, 46-55). Citim textul românesc, ne reculegem, cerem ajutorul Maicii Domnului și al Sfintei Elisabeta, apoi plecăm spre mănăstirea ortodoxă rusă de călugărițe.

Doamne, ce bine ar fi dacă creștinele noastre s-ar iubi mai mult și dacă s-ar vizita în numele Tău, ca să se roage și să vorbească cele de folos, iar nu să judece și să clevetească!

Coborâm panta muntoasă, ocolim cele trei mănăstiri catolice, apoi urcăm din nou muntele pe alt drum până la jumătate și dăm de o grădină mare, cu alei de chiparoși, cu tot felul de pomi mediteraneeni - măslini, lămâi, portocali și arbori de piper. În mijlocul acestui parc frumos, foarte bine îngrijit, se află o mănăstire de călugărițe ruse.

Biserica este din secolul trecut. Nu prea mare, simplă, nepictată. Corpurile de chilii sunt răsfirate în această livadă în terase și comunică cu biserica prin mici poteci pietruite. Intrăm să ne închinăm. În interior sunt icoane în ulei, puternic influențate de Renaștere. Două călugărițe „palamarițe” (paraclisiere), îmbrăcate foarte modest, fac curățenie. Una știe puțin românește.

Hramul mănăstirii este „Icoana Maicii Domnului din Kazan”. Soborul este format din 50 de călugărițe și doi duhovnici. În biserică se face pravilă și liturghie zilnică, după tradiție. Ieșim și pornim spre poartă. De aici se poate privi foarte bine satul Ain Karem. Este un sat minunat, foarte intim, liniștit, ascuns între Munții Iudeii, care adăpostește cinci mănăstiri și multă pace duhovnicească.

După culmea muntelui, se află un loc pietros și pustiu, numit „Pustiul Sfântului Ioan Botezătorul”. După tradiție se crede că aici ar fi petrecut marele prooroc până la vârsta de 30 de ani, când a plecat la propovăduire în pustiul Iordanului.

Tot aici, undeva, se crede că ar fi adormit Sfânta Elisabeta, când pruncul avea doar doi ani, în timp ce Zaharia preotul a fost tăiat de Irod cu sabia în templu.

Peste munte, la locul unde a postit Sfântul Ioan Botezătorul, se află o mică mănăstire cu câțiva călugări sihaștri care duc o nevoință foarte aspră, încercând să imite pe dascălul lor.

Ne luăm rămas bun de la locul și patria marelui prooroc, coborâm în centrul satului, luăm autobuzul și ne întoarcem din nou la Ierusalim.

Soarele fierbinte se află la cumpăna amiezii.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Pelerinaj la Mormântul Domnului, Editura Mănăstirii Sihăstria, 2010, pp. 318-320)

Pr. Silviu Cluci - Biserica vizitei Maicii Domnului din Ein Karem

Puţin mai sus de izvorul Maicii Domnului din Ein Karem este aşezată o biserică închinată Sfintei Elisabeta şi întâlnirii acesteia cu Maica Domnului.

Aflat în proprietatea călugărilor franciscani, aşezământul e format din două biserici suprapuse.

Biserica de jos, construită în perioada bizantină, este închinată Sfintei Elisabeta. Alături de fântâna din interior, într-o nişă, se păstrează piatra după care, potrivit tradiţiei, Sfânta Elisabeta l-ar fi ascuns pe pruncul Ioan în timp ce soldaţii trimişi de Irod căutau copii pentru a-i ucide. Episodul e relatat de Evanghelia apocrifă a Sfântului Iacob (secolul al II-lea).

Deasupra primei biserici, cruciaţii au construit o a doua biserică. După ce a fost distrus de arabi, locaşul a fost abandonat şi transformat în locuinţă. În anul 1679, franciscanii l-au răscumpărat. Biserica actuală a fost construită în anul 1939, după proiectul lui Antonio Barluzzi.

(Foto) Popas la Izvorul Maicii Domnului din Ein Karem

foto: Oana Nechifor, Pr. Silviu Cluci

Potrivit tradiției creştine, la acest izvor s-a oprit Maica Domnului pentru a bea apă, atunci când s-a întâlnit cu Elisabeta. Chiar dacă astăzi apa izvorului nu mai este potabilă, simpla ei atingere îţi dă fiori la gândul că şi Maica Domnului a trecut pe aici.

MARY'S SPRING
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Sfântul Ioan Botezătorul şi Even Sapir – locul copilăriei

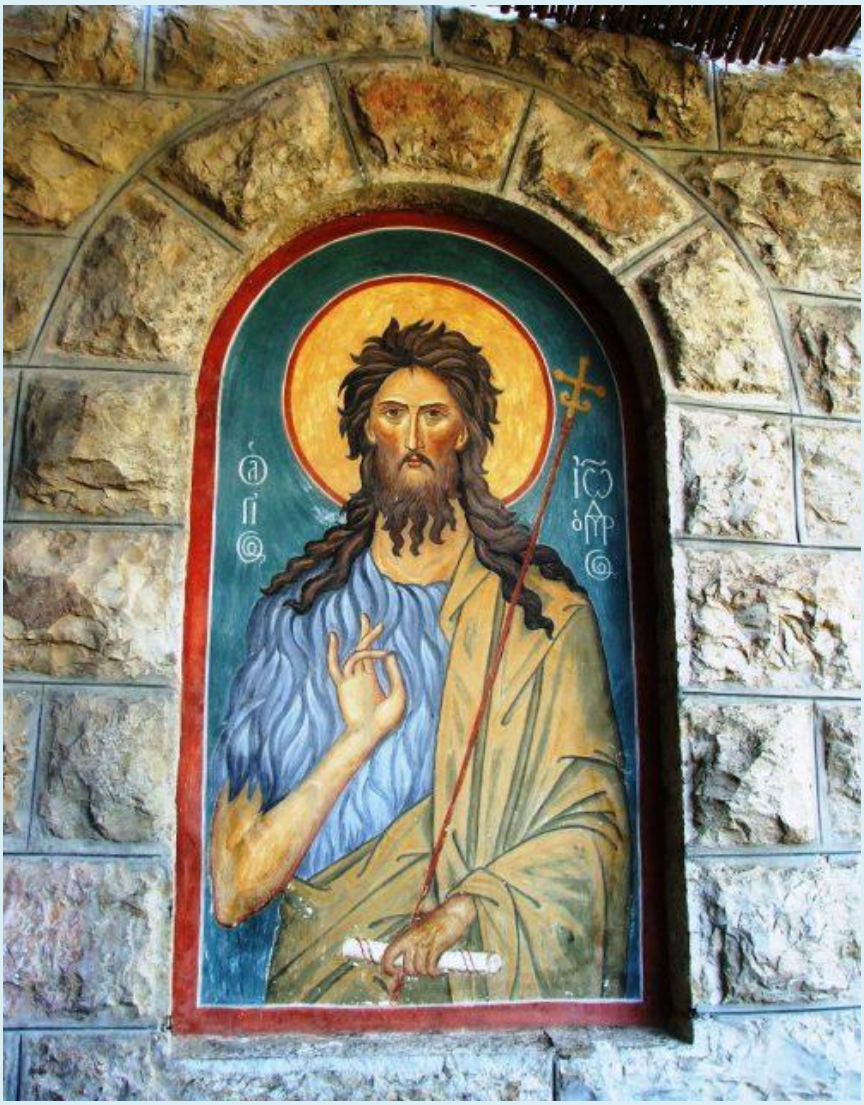

Even Sapir, Măn. Sfântului Ioan din pustiu

Sfântul apostol şi evanghelist Luca istoriseşte despre naşterea Sfântului Ioan Botezătorul astfel: „Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot cu numele Zaharia din ceata preoţească a lui Abia, iar femeia lui era din fiicele lui Aaron şi se numea Elisabeta. Şi erau amândoi drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile şi rânduielile Domnului. Dar nu aveau nici un copil, deoarece Elisabeta era stearpă şi amândoi erau înaintaţi în zilele lor.” Şi pe când preotul Zaharia slujea în templul din Ierusalim, tămâind, Sfântul Arhanghel Gavriil i se arată şi îi binevesteşte zămislirea fiului său, care va purta numele de Ioan şi de a cărui naştere „ mulţi se vor bucura. Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură ameţitoare şi încă din pântecele mamei sale se va umple de

Duhul Sfânt. Şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor. Şi va merge înaintea Lui cu duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea dreptţilor, ca să gătească Domnului un popor pregătit.” Însă, pentru faptul că nu a putut crede toate acestea, bătrânul preot Zaharia este pedepsit să rămână mut, până în ziua când fiul sau se va naşte…

„ Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit şi cinci luni s-a tăinuit pe sine, zicând: Că aşa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocara mea. Iar în a şasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.” Sfântul Arhanghel Gavriil i se arată Preacuratei Fecioare Maria, binevestindu-i: „Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei. Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui şi cugetă în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta? Şi îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Şi iată vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare şi Fiul Celui Preaînalt se va chema şi Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. Şi va împărăţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit. Şi a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat? Şi răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea şi Sfântul care Se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. Şi iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit şi ea fiu la bătrâneţea ei şi aceasta este a şasea lună pentru ea, cea numită stearpă. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă. Şi a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Şi îngerul a plecat de la ea. Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda… Şi a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; şi s-a înapoiat la casa sa.”

Ein Karem, locul întâlnirii dintre Maica Domnului şi Elisabeta

Aflată la 10 kilometri de Ierusalim şi la 150 km de Nazaret, Ein Karem, localitatea în care locuiau preotul Zaharia şi Elisabeta soţia sa, este astăzi un orăşel evreiesc cochet, supranumit însă de secole „patria Sfântului Ioan Botezătorul”. În traducere, Ein Karem înseamnă Fântâna din Vie, arătând că zona colinară era mănoasă, spre deosebire de aridul Ierusalim, dincolo de care se întinde Pustiul Iudeii.

Pe locul întâlnirii dintre Preacurata Maria şi bătrâna Elisabeta, loc în care tradiţia spune că Maica Domnului a locuit trei luni (poate şi pentru a fi îndrumată întru ale maternităţii de către rudenia sa) este ridicată acum Mănăstirea catolică a Vizitării. Pe zidurile acesteia este scris în zeci de limbi imnul de laudă al Maicii Domnului: „Măreşte sufletul meu pe Domnul. Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile…”.

Măn. Sfântului Ioan Botezătorul Ein Karem (locul naşterii)

Măn. Sfântului Ioan Botezătorul Ein Karem (locul naşterii)

Povestind despre vizitarea acestui loc, Părintele Ioanichie Bălan are o observaţie: „Doamne, ce bine ar fi dacă creştinele noastre s-ar iubi mai mult şi dacă s-ar vizita în numele Tău, ca să se roage şi să vorbească cele de folos, iar nu să judece şi să clevetească!”

Măn. Sfântului Ioan Botezătorul Ein Karem (locul naşterii)

În centru localităţii se află izvorul de la care locuitorii luau apa şi pe care l-a folosit şi Maria în perioada şederii sale la sora mamei sale, Elisabeta; de secole se numeşte Izvorul Maicii Domnului (în prezent însă apa sa nu mai este potabilă).

Ein Karem, locul naşterii Sfântului Ioan Botezătorul

„Şi după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu. Şi au auzit vecinii şi rudele ei că Domnul a mărit mila Sa faţă de ea şi se bucurau împreună cu ea.”

În secolul al V-lea, Patriarhia Ierusalimului a ridicat pe locul naşterii Sfântului Ioan Botezătorul o bazilică maiestuoasă, cu pardoseala în mozaic, refăcută apoi de către cruciaţi în secolul al XII-lea, după care locul a fost pângărit de musulmani.

Mănăstirea catolică Sfântul Ioan Botezătorul, aşa cum arată ea astăzi, este o construcţie relativ nouă, din a doua parte a secolului al XIX-lea, dar care păstrează în stânga altarului o grotă considerată a fi parte din locuinţa preotului Zaharia şi locul în care s-a născut Înaintemergătorul Domnului, cel mai mare om născut din femeie.

Proorocia făcută de preotul Zaharia la naşterea fiului său este înscrisă pe zidul mănăstirii în multe limbi, inclusiv în limba română: „Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel, că a cercetat şi a făcut răscumpărare poporului Său; Şi ne-a ridicat putere de mântuire în casa lui David, slujitorul Său, Precum a grăit prin gura sfinţilor Săi prooroci din veac; Mântuire de vrăjmaşii noştri şi din mâna tuturor celor ce ne urăsc pe noi. Şi să facă milă cu părinţii noştri, ca ei să-şi aducă aminte de legământul Său cel sfânt; De jurământul cu care S-a jurat către Avraam, părintele nostru, Ca, fiind izbăviţi din mâna vrăjmaşilor, să ne dea nouă fără frică, Să-I slujim în sfinţenie şi în dreptate, înaintea feţei Sale, în toate zilele vieţii noastre. Iar tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului, ca să găteşti căile Lui, Să dai poporului Său cunoştinţa mântuirii întru iertarea păcatelor lor, Prin milostivirea milei Dumnezeului nostru, cu care ne-a cercetat pe noi Răsăritul cel de Sus, Ca să lumineze pe cei care şed în întuneric şi în umbra morţii şi să îndrepte picioarele noastre pe calea păcii.”

Even Sapir - locul copilăriei Sfântului Ioan Botezătorul

Primul capitol din Evanghelia Sfântului apostol Luca se încheie astfel: „ Iar copilul creştea şi se întărea cu duhul. Şi a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel.”

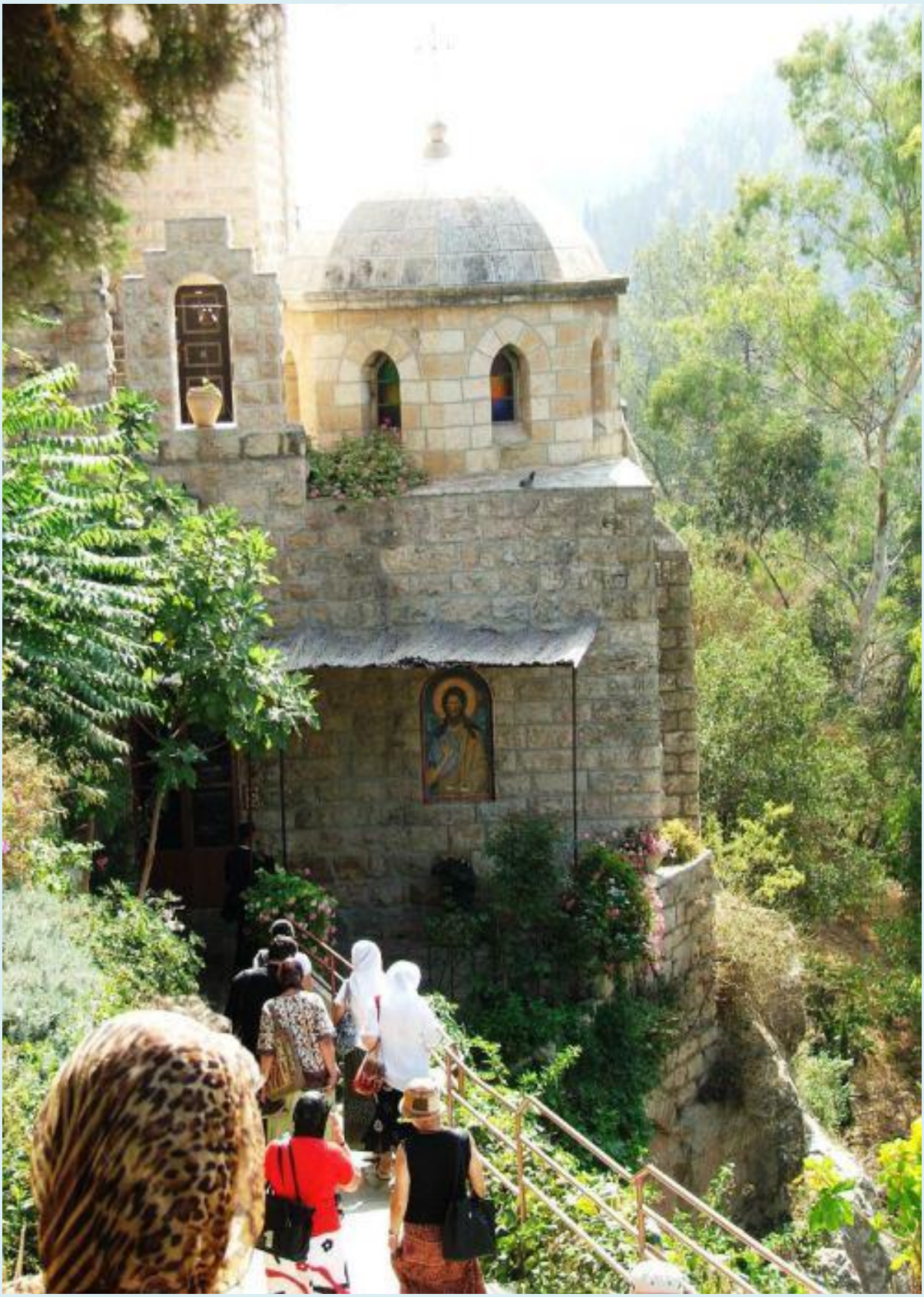

Even Sapir, Măn. Sfântului Ioan din pustiu

Even Sapir, Măn. Sfântului Ioan - intrarea în peşteră

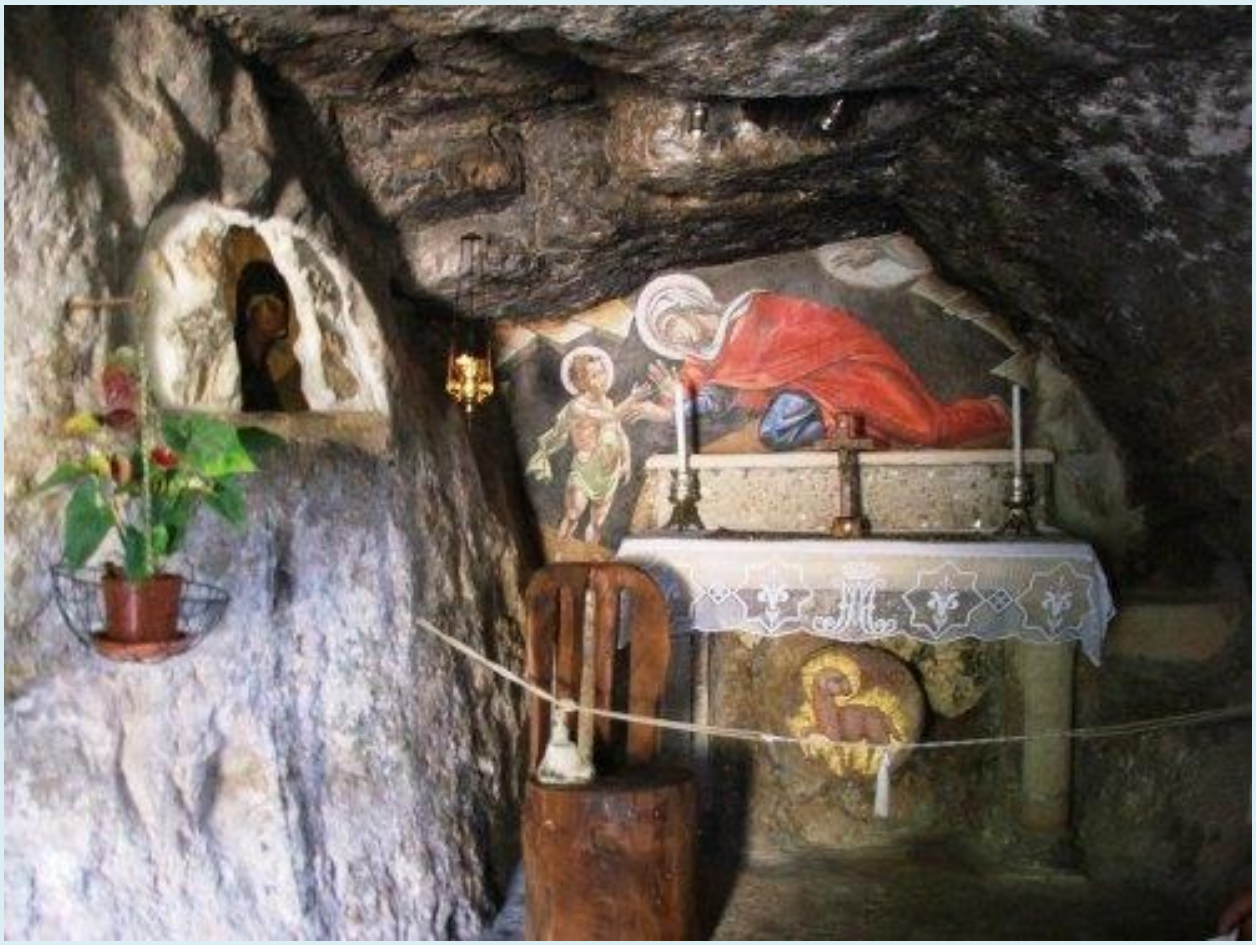

Peştera Sfintei Elisabeta şi a Sfântului Ioan, Even Sapir

Când regele Irod a dat poruncă să fie omorâţi toţi copiii până la doi ani şi-a adus aminte şi de fiul preotului Zaharia, temându-se să nu fie acela Împăratul cel de curând născut.

Sinaxarul zilei de 5 septembrie – Sfântul Prooroc Zaharia – povesteşte: Sfântul Zaharia era atunci în Ierusalim, slujind după obicei în biserică, în rândul săptămânii sale, care în acea vreme îi căzuse. Deci, ascunzându-se Elisabeta în munte [pruncul Ioan avea atunci un an şi jumătate], se rugă cu lacrimi lui Dumnezeu ca s-o apere pe ea şi pruncul. Când a văzut de sus pe ostaşi cu dinadinsul căutând-o şi apropiindu-se, a strigat către muntele cel de piatră care era acolo: „Munte al lui Dumnezeu, primeşte pe maica cu pruncul!” Şi îndată s-a desfăcut muntele şi a primit-o pe ea înăuntrul său şi a ascuns-o de ucigaşii cei ce o căutau…

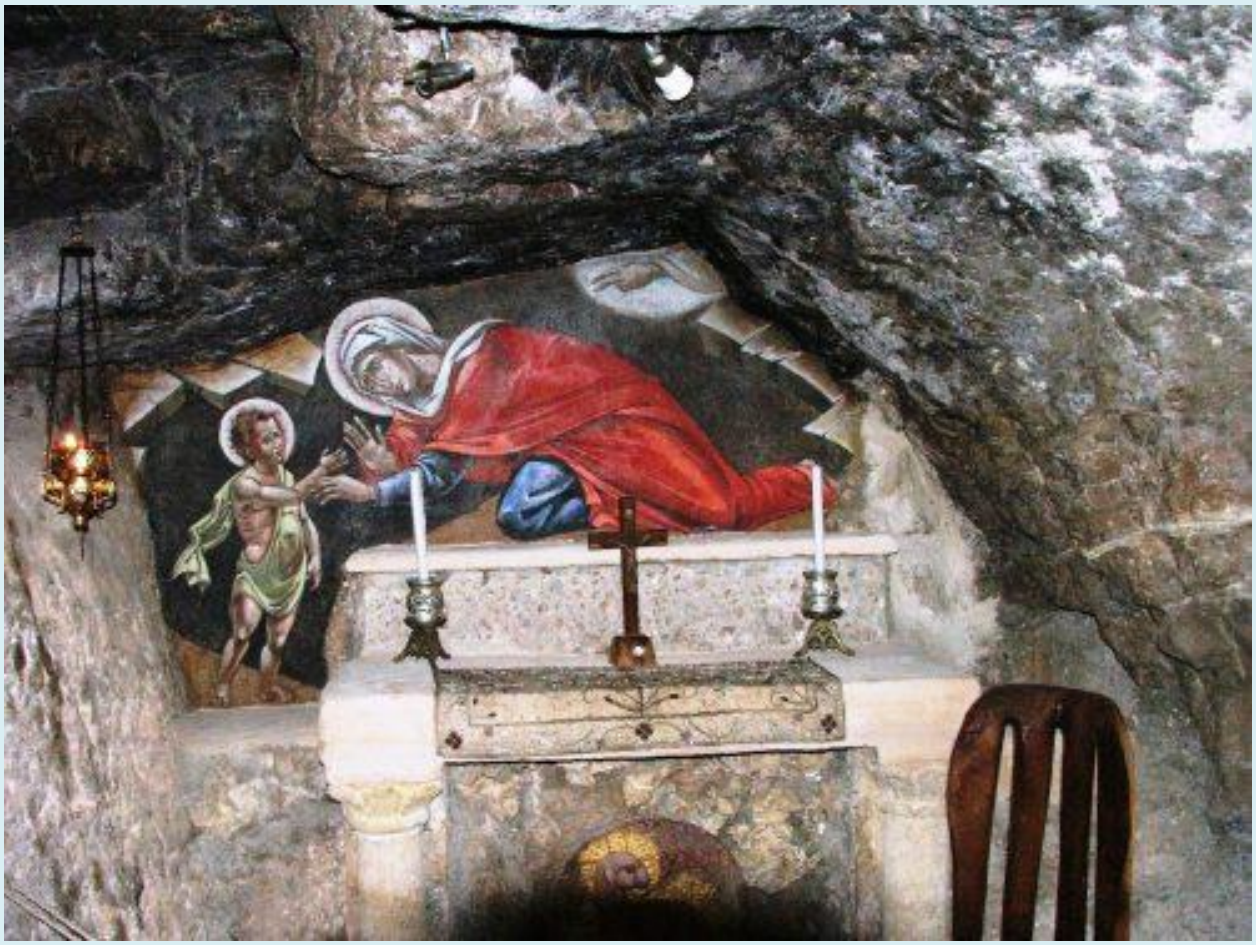

Peştera Sfintei Elisabeta şi a Sfântului Ioan, Even Sapir

Iar Elisabeta, acoperindu-se de Dumnezeu, petrecea în muntele cel ce se desfăcuse, împreună cu Ioan, unde, după dumnezeiasca poruncă, li se făcuse peşteră şi curgea izvor de apă. Şi a crescut un finic deasupra peşterii, plin de roade. Când era vreme de mâncare, se pleca pomul acela jos, dîndu- şi spre mâncare rodul său, apoi iar se ridica în sus."

Nu departe de Ein Karem, dar într-o zonă colinară cu versanţi abrupţi, se află astăzi mosavul Even Sapir (o localitate de tip cooperativă agricolă), cu doar 650 locuitori, fondată în anul 1950 de către emigraţi din Kurdistan. Autocarul abia trece pe drumul îngust de pe panta muntelui, oprindu-se la capătul pădurii prin care pelerinii trebuie să coboare preţ de câteva minute, pe jos. Se ajunge astfel la Mănăstirea franciscană a Sfântului Ioan din pustiu, aşezământ construit peste stânca aceea care s-a deschis, ocrotindu-i pe Sfânta Elisabeta şi pe pruncul său Ioan.

Este acesta unul dintre cele mai fermecătoare locuri din Ţara Sfântă: versantul este acoperit de iederă şi flori, izvorul Sfântului Ioan Botezătorul are apa tămăduitoare, rece şi bună – foarte apreciată în zilele caniculare de pelerinaj – iar dacă coborî treptele abrupte, sub nivelul bisericii şi al izvorului, ajungi pe un platou cu un mic bazin cu peşti coloraţi, decorativi, în dreapta căruia se afla peştera în care a vieţuit copilul Ioan.

Sinaxarul spune: „ După patruzeci de zile de la uciderea lui Zaharia, Sfânta Elisabeta, mama Înainte-Mergătorului, şi-a dat sfârşitul în aceeaşi peşteră. Iar Sfântul Ioan a fost hrănit de un înger până la creşterea lui, şi l-a păzit în pustie, până la ziua arătării sale către Israel.”

Se pare că Sfântul Ioan Botezătorul a vieţuit în acest pustiu singur, de la vârsta de doi ani, în mai multe peşteri, hrănindu-se cu lacoste (un soi de fructe şi nu lăcuste / insecte, aşa cum s-a tradus) şi miere sălbatică, ducând o viaţă aspră, de post şi rugăciune.

Izvorul de deasupra peşterii, din care se ia apa de băut, curge prin interiorul stâncii până la nivelul peşterii, făcând un bazin în care se scaldă cei care au probleme medicale grave, spre tămăduire, după care apa ajunge la bazinul cu peşti.

Even Sapir, Măn. Sfântului Ioan - peştera, bazinul cu peşti

Even Sapir, Măn. Sfântului Ioan din pustiu

Peştera aceasta din stânca desfăcută în mod miraculos, spre salvarea Sfintei Elisabeta şi a copilaşului Ioan, este unul dintre locurile minunate, în care simţi ca sufletul se umple de linişte dumnezeiască. Locul este şi tămăduitor, eu însămi pot da mărturie despre aceasta: în aprilie 2010, sosita în Ţara Sfântă pentru sărbătoarea Învierii Domnului, înainte de vizita la Ein Karem m-am simţit foarte rău, eram răcită, în fază acută, febrilă, în care ar fi trebuit să zac în pat şi nu să mă aflu în program, însoţind un grup de pelerini. La Even Sapir, cât timp Părintele Roman, ghidul nostru, povestea despre acest loc al copilăriei în sălbăticie a Sfântului Ioan Botezătorul, eu am stat, pentru jumătate de oră, în peşteră; am ieşit de acolo sănătoasă, ca şi cum locul ar fi sterilizat toţi microbii din organismul meu, mulţumind Sfântului Ioan Botezătorul pentru puterea sa tămăduitoare, de care aflasem de multă vreme! Şi apa rece din bazinul de lângă peşteră are puterea de a alunga duhuri rele şi boli, de a vindeca neputinte trupeşti şi sufleteşti!

Dacă de la intrarea în mănăstirea din Even Sapir o iei pe cărarea din stânga (în dreapta coborî spre izvor şi stâncă), după 200 metri ajungi la peştera care adăposteşte mormântul Sfintei Elisabeta, ceea ce atestă, o dată în plus, autenticitatea locului.

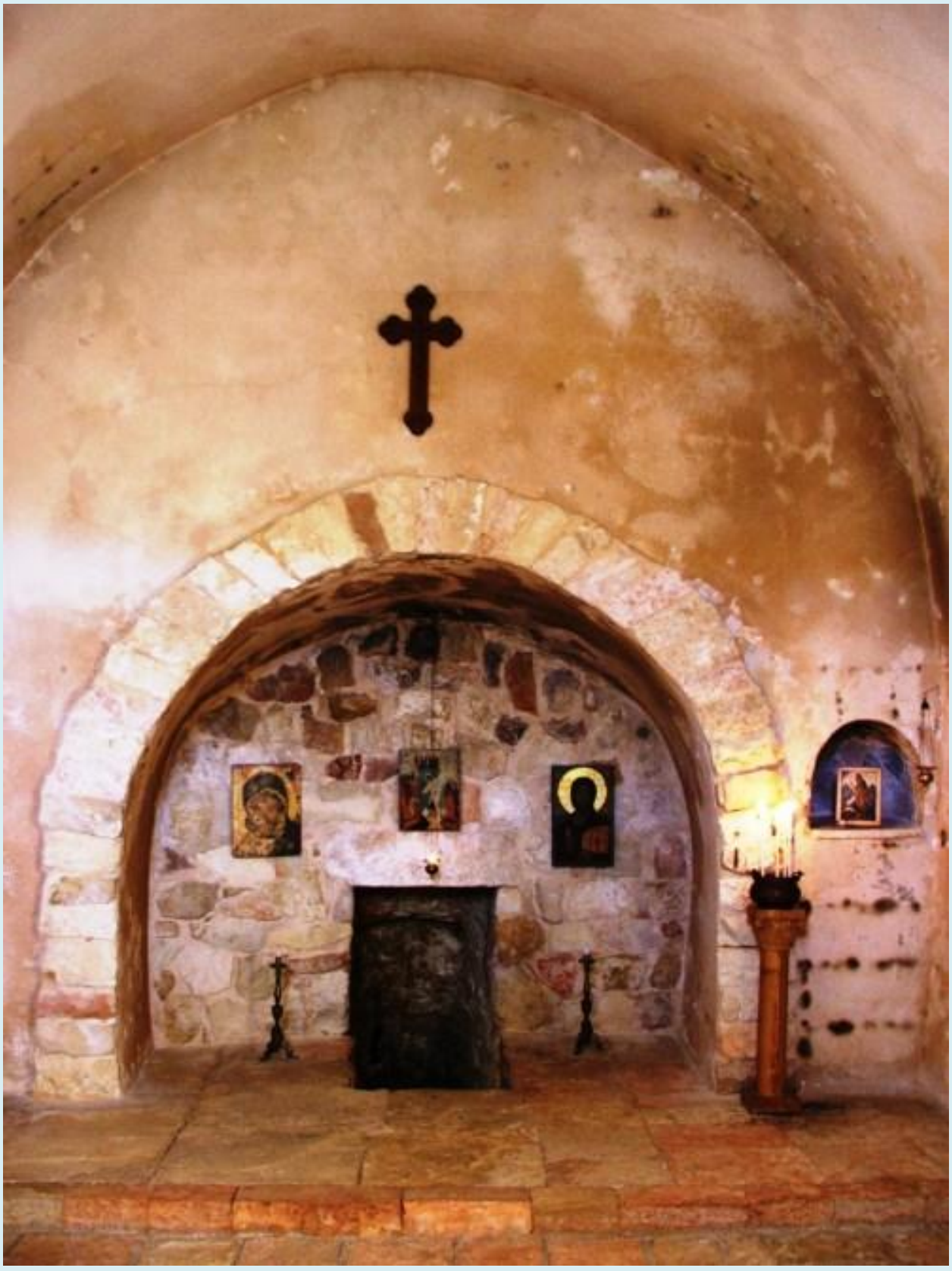

Even Sapir, mormântul Sfintei Elisabeta

Într-adevăr, există o lungă perioadă din viaţa Înainte –Mergătorului Domnului, despre care Sfânta Evanghelie nu pomeneşte nimic, se ştie doar că Sfântul Ioan Botezătorul a crescut în pustie, în absolută singurătate şi în aspră nevoinţă. Aici însă, la Even Sapir, întreaga natură – stânca, apa, florile, isopul, până şi cactuşii imenşi – totul vorbeşte direct sufletului despre o copilărie binecuvântată de prezenţa Domnului, în care păruta nevoinţă este răspuns la prea plinul dragostei, la grijă Tatălui Ceresc.

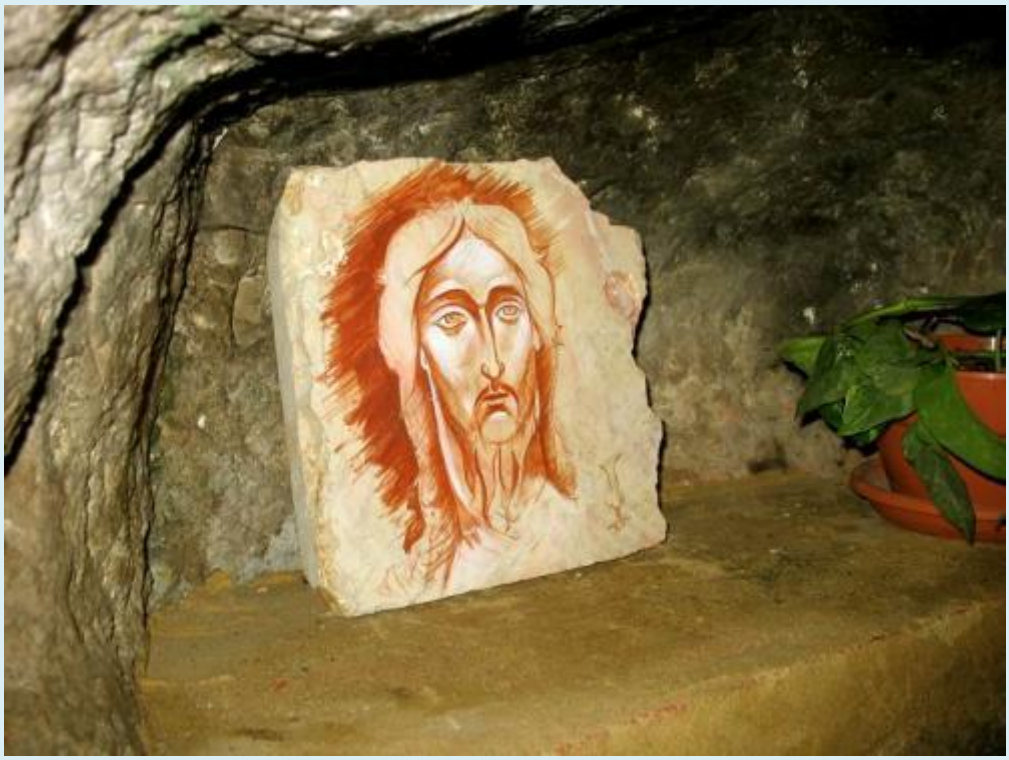

Sursa:https://miriamturism.wordpress.com/2013/01/05/sf-ioan-botezatorul-locuri-marturii/

Pr. Silviu Cluci - Ein Karem - Patria Sfântului Ioan Botezătorul

La sud-vest de Ierusalim, la câţiva kilometri se află localitatea Ein Karem, numită de evanghelistul Luca „ţinut muntos” şi „cetate a seminţiei lui Iuda”. Cu două mii de ani în urmă, aici s-au petrecut o serie de evenimente remarcabile ale istoriei Noului Testament.

Foto: Silviu Cluci

Semnificaţia numelui localităţii nu este pe deplin lămurită: izvorul îmbelşugat sau izvorul viei sau, simplu, izvorul Karemului. Locuit deja din epoca bronzului, Iosua a repartizat Karemul tribului lui Iuda (Iosua 15,20 şi 59). Se poate ca Ein-Karem să fie Karem din Vechiul Testament, oraş al neamului lui Iuda (Nav. 15, 59).

Conform tradiţiei creştine, în Ein Karem s-a aflat casa Sfinţilor Zaharia şi Elisabeta, părinţii Sfântului Ioan Botezătorul, Înaintemergătorul Domnului Hristos.

La Buna Vestire, Arhanghelul Gavriil i-a vestit Maicii Domnului că şi Elisabeta, verişoara sa, a zămislit un fiu prin puterea lui Dumnezeu, pentru care nimic nu este

cu neputinţă (Luca 1,36). Aflând vestea, Maica Domnului „s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda” (Luca 1, 39) şi a rămas împreună cu verişoara sa până la naşterea lui Ioan Botezătorul (Luca 1, 56).

Identificarea localităţii se bazează pe distanţa de la Ierusalim (7,5 km) pe care arhidiaconul Teodosie, care a făcut un pelerinaj aici în anul 530, o menţionează în descrierea pe care a lăsat-o Ţării Sfintei, precum şi pe menţiunea sărbătoririi la Ein Karem a Sfintei Elisabeta (28 august), într-un lecţionar gruzin, înainte de anul 638.

În secolele V-VII, bizantinii au construit aici o bisericuţă închinată Sfintei Elisabeta. Despre biserica „Bet-Zaharia” („Casa lui Zaharia”) scriau autori medievali, inclusiv egumenul rus Daniil, în cunoscuta sa „Călătorie” (de la începutul secolului al XII-lea). Egumenul Daniil menţionează biserica Sfintei Elisabeta din apropiere de Ein Karem („la jumătate de verstă” de casa lui Zaharia), în locul în care mama Sfântului Ioan Înaintemergătorul, împreună cu fiul, au scăpat de slugile împăratului Irod (tradiţie păstrată în Prima Evanghelie a lui Iacov, text apocrif). Mai târziu, cruciaţii au găsit la Ein Karem două sanctuare pe care le-au reconstruit.

Astăzi, la Ein Karem se află Mănăstirea rusească Muntele (unde se păstrează cinstita icoană a Maicii Domnului din Kazan, un stâlp din casa sfântului proroc Zaharia şi a dreptei Elisabeta, piatra pe care a propovăduit Ioan Botezătorului); izvorul Maicii Domnului, care curge între mănăstirea rusească şi mănăstirea franciscană al Vizitei, unde, conform tradiţiei, a venit Maica Domnului şi a stat la ruda ei Elisabeta; mănăstirile catolice a Surorilor Sionului (fondată în anul 1860) şi a Surorilor Rozariului (fondat în anul 1910).

(Foto) Locul naşterii Sfântului Ioan Botezătorul - Ein Karem, Israel
https://doxologia.ro/foto/locul-nasterii-sfantului-ioan-botezatorul-ein-karem-israel-galerie-foto

Pr. Silviu Cluci - Biserica Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul din Ein Karen

„Şi după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu. (…) Şi frica i-a cuprins pe toţi care locuiau împrejurul lor; şi în tot ţinutul muntos al Iudeii s-au vestit toate aceste cuvinte” (Luca 1, 57, 65).

După o veche tradiţie, în Ein Karen este locul naşterii Sfântului Ioan Botezătorul (Luca 1, 67-79). În secolele V-VII, bizantinii au construit aici o bisericuţă închinată Sfintei Elisabeta. Mai târziu, cruciaţii au refăcut aşezământul, însă biserica cruciaţilor a fost distrusă de Saladin sau, mai exact, a fost transformată într-un mare han. În secolul al XVII-lea, călugării franciscanii au recuperat şi au restaurat întreaga biserică.

Actuala biserică a fost construită la sfârşitul secolului al XIX-lea. În interior, la stânga privind spre altarul principal, câteva trepte de piatră conduc spre o grotă naturală considerată ca făcând parte din locuinţa lui Zaharia.

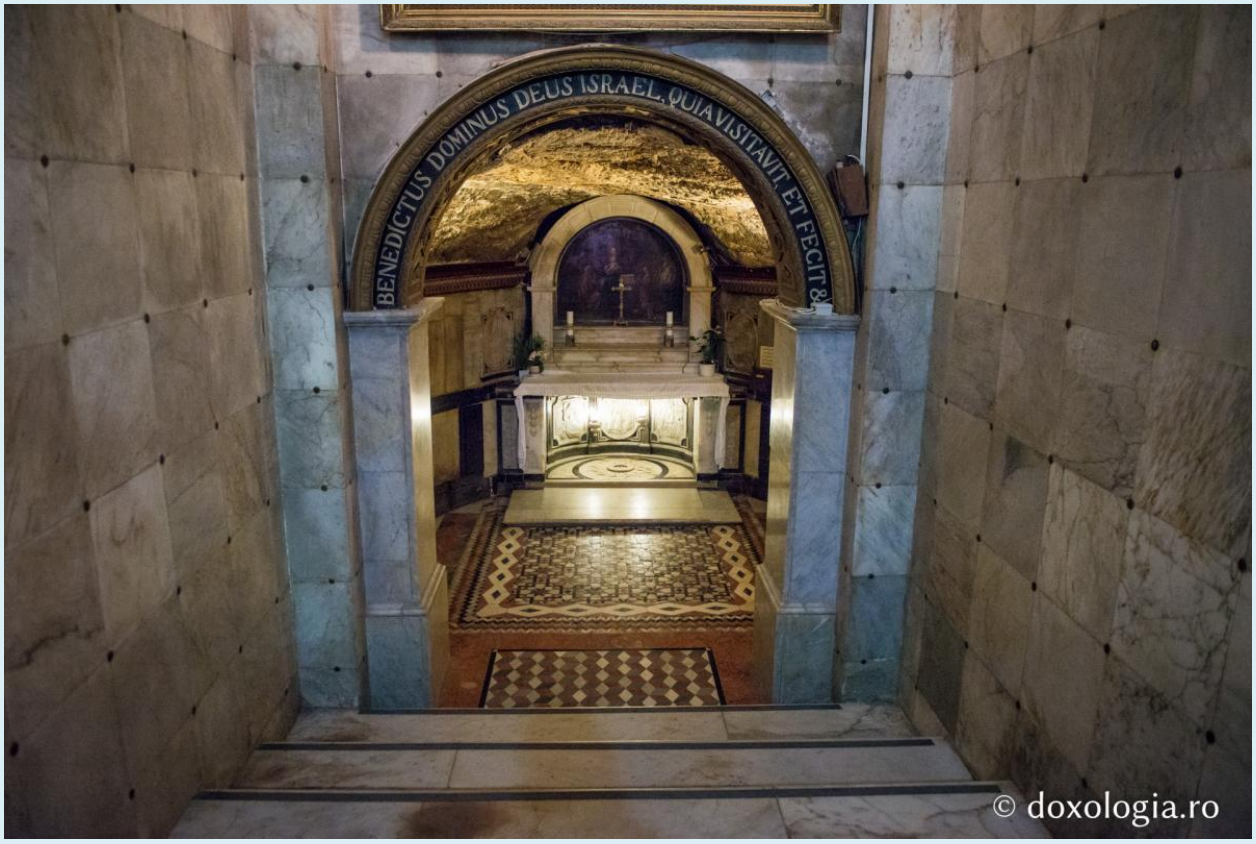

În timpul lucrărilor de restaurare din prima partea a secolului al XX-lea, sub actualul portic al bisericii a fost descoperit un paraclis din secolul al V-lea sau al VI-lea, cu două morminte săpate în piatră, din epoca romană. Inscripţia grecească de pe unul dintre mozaicurile paraclisului dă mărturie că este vorba despre mormintele unor martiri.

După o tradiţie din secolele VII-VIII, în aceste morminte au fost îngropaţi pruncii nevinovaţi masacraţi din porunca lui Irod. Alături de acest paraclis a fost descoperită o bisericuţă, tot din epoca bizantină.

(Foto) Locul naşterii Sfântului Ioan Botezătorul - Ein Karem, Israel: **https://doxologia.ro/foto/locul-nasterii-sfantului-ioan-botezatorul-ein-karem-israel-galerie-foto**

Locul nașterii Sfântului Ioan Botezătorul - Ein Karem, Israel (foto)

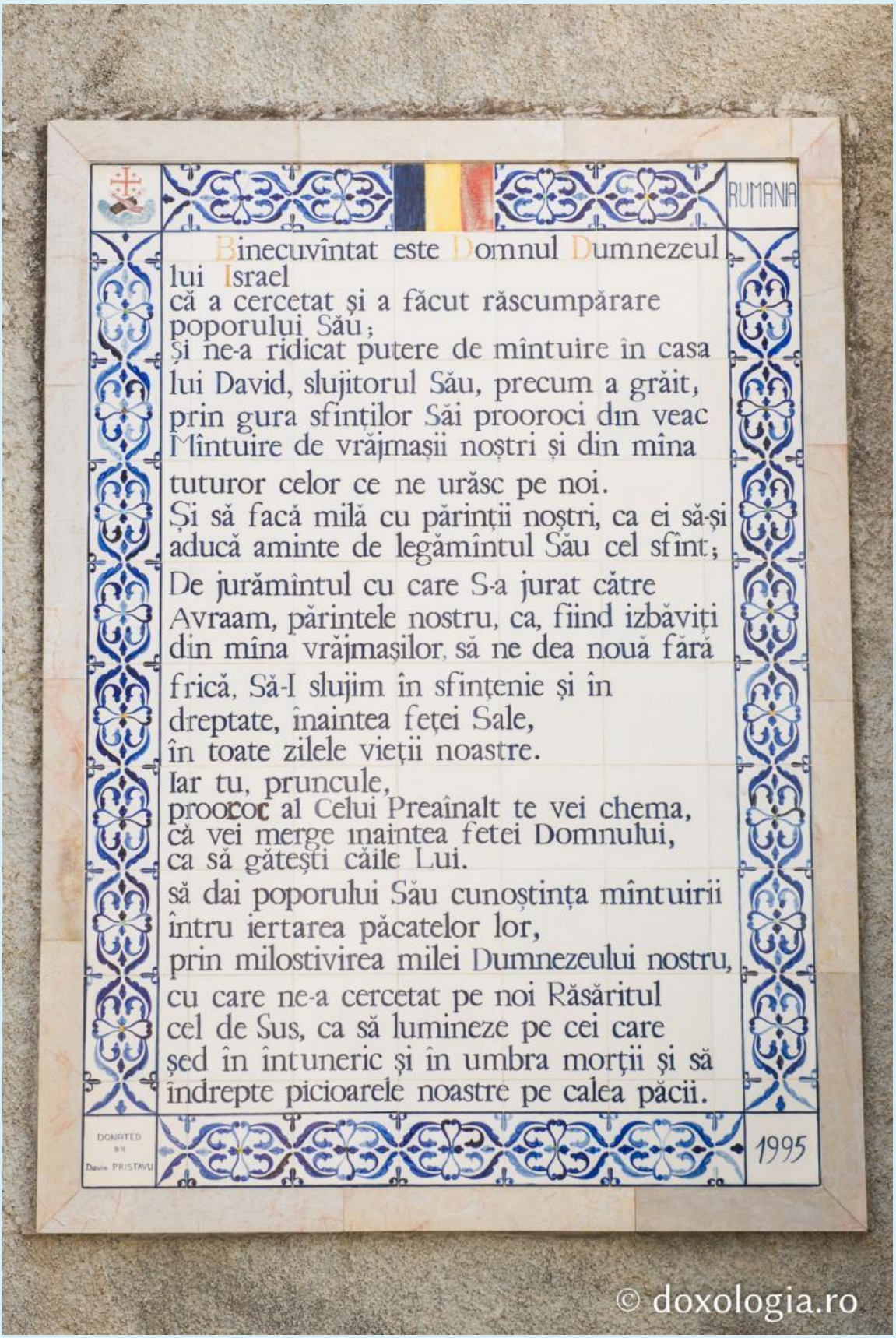
RUMANIA
Binecuvîntat este Domnul Dumnezeul lui Israel
că a cercetat şi a făcut răscumpărare poporului Său;
Şi ne-a ridicat putere de mîntuire în casa lui David, slujitorul Său, precum a grăit, prin gura sfinţilor Săi prooroci din veac
Mîntuire de vrăjmaşii noştri şi din mîna tuturor celor ce ne urăsc pe noi.
Şi să facă milă cu părinţii noştri, ca ei să-şi aducă aminte de legămîntul Său cel sfînt;
De jurămîntul cu care S-a jurat către Avraam, părintele nostru, ca, fiind izbăviţi din mîna vrăjmaşilor, să ne dea nouă fără frică, Să-I slujim în sfinţenie şi în dreptate, înaintea feţei Sale, în toate zilele vieţii noastre.
Iar tu, pruncule, proorocul al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului, ca să găteşti căile Lui.
să dai poporului Său cunoştinţa mîntuirii întru iertarea păcatelor lor,
prin milostivirea milei Dumnezeului nostru, cu care ne-a cercetat pe noi Răsăritul cel de Sus, ca să lumineze pe cei care şed în întuneric şi în umbra morţii şi să îndrepte picioarele noastre pe calea păcii.
DONATED BY Dorin PRISTAVU
1995
© doxologia.ro

© doxologia.ro

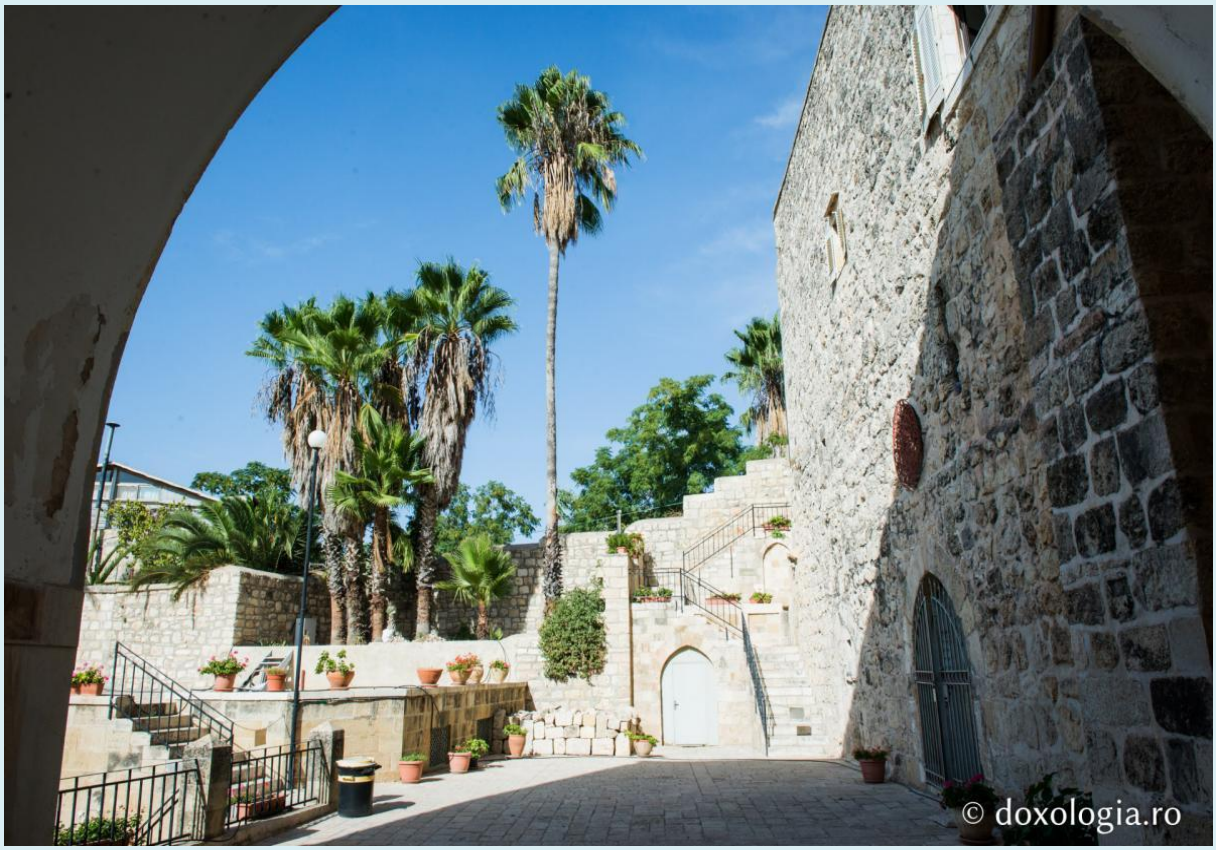
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

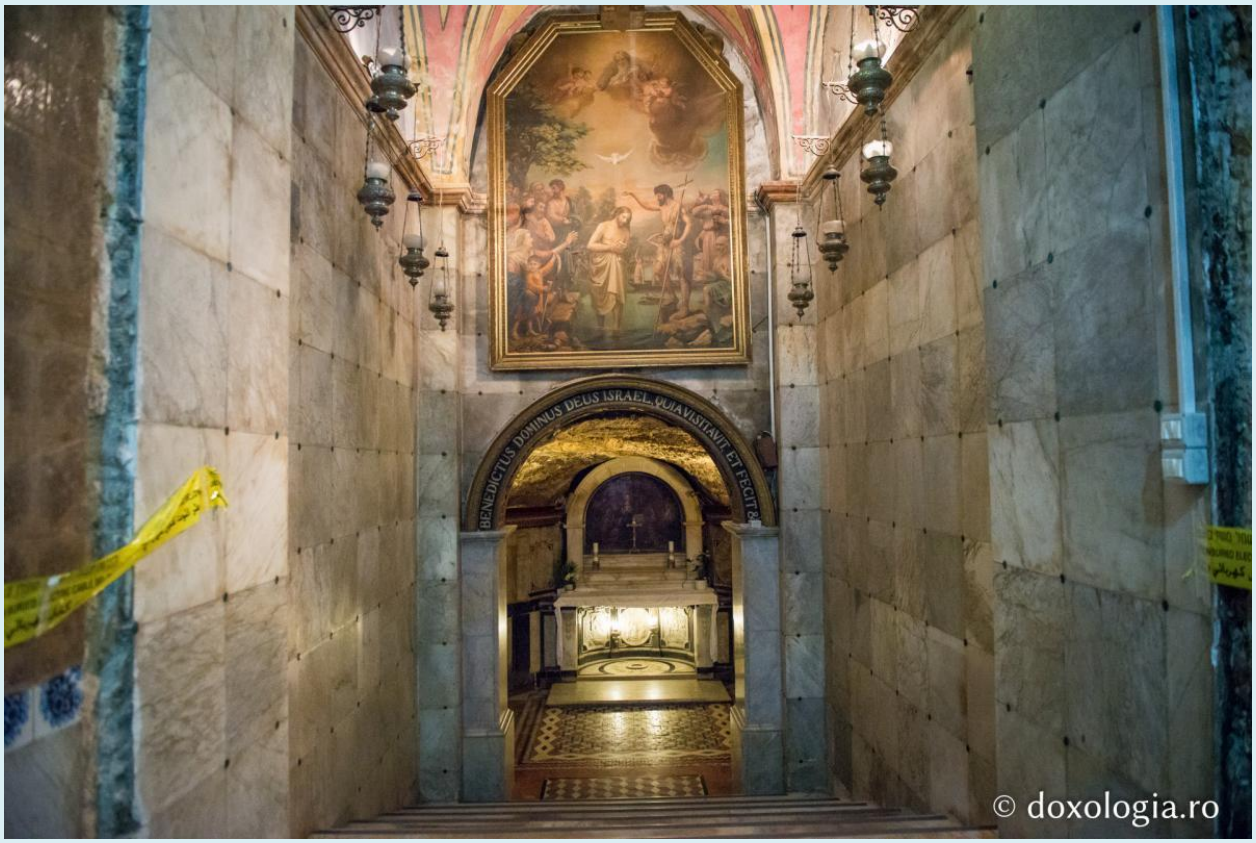
BENEDICTUS DOMINUS DEUS ISRAEL, QUIA VISITAVIT ET FECIT
© doxologia.ro

DOMINUS DEUS ISRAEL, QUIA VISITAV
© doxologia.ro

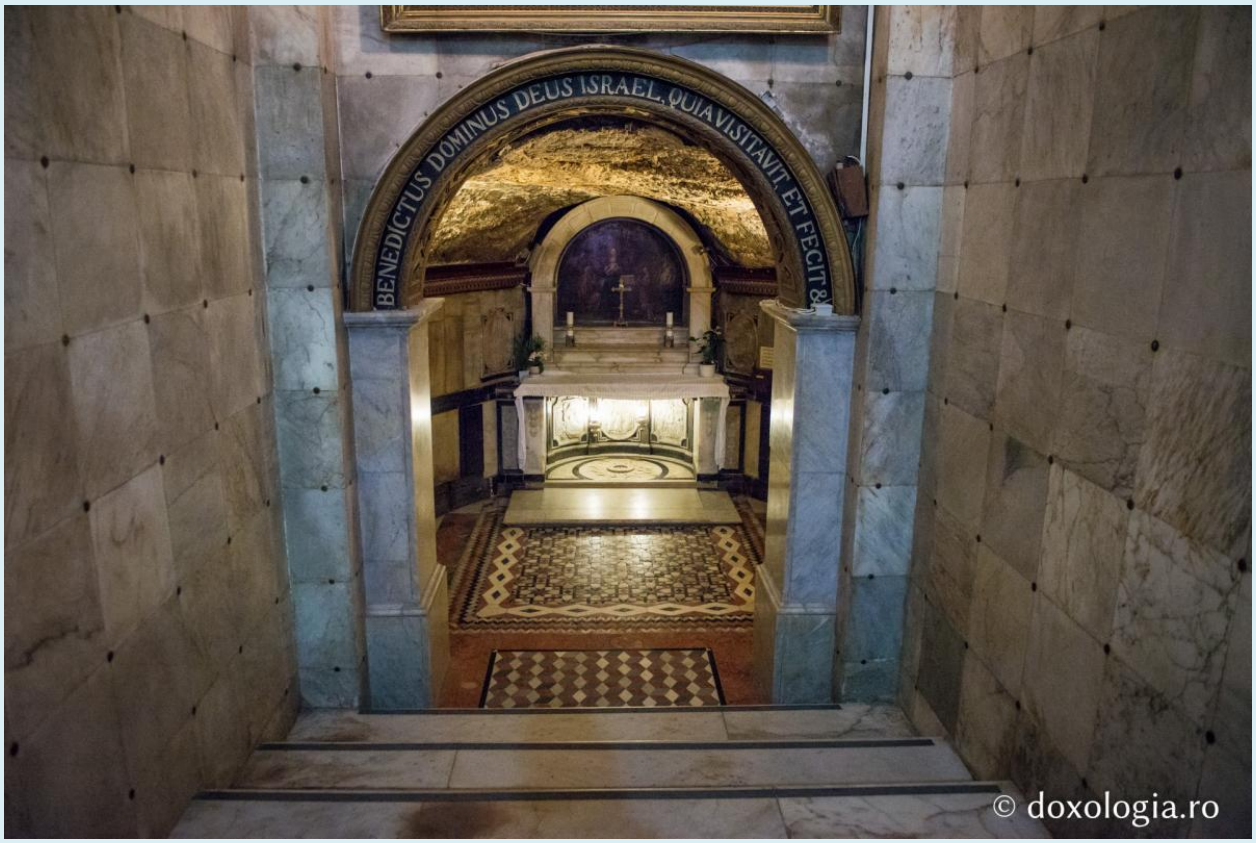
BENEDICTUS DOMINUS DEUS ISRAEL, QUIA VISITAVIT ET FECIT &
© doxologia.ro

BENEDICTUS DOMINUS DEUS ISRAEL, QUIA VISITAVIT, ET FECIT &
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

HIC PRÆCURSOR DOMINI NATUS EST
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Icoane

Οἱ Ἅγιοι
ΖΑΧΑ
ΡΙΑΣ
ΕΛΙ
ΣΑΒΕΤ
ΙΩ. Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Η ΠΡΟΤΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΙΩ ΤΟΥ ΑΡΜΟΥ

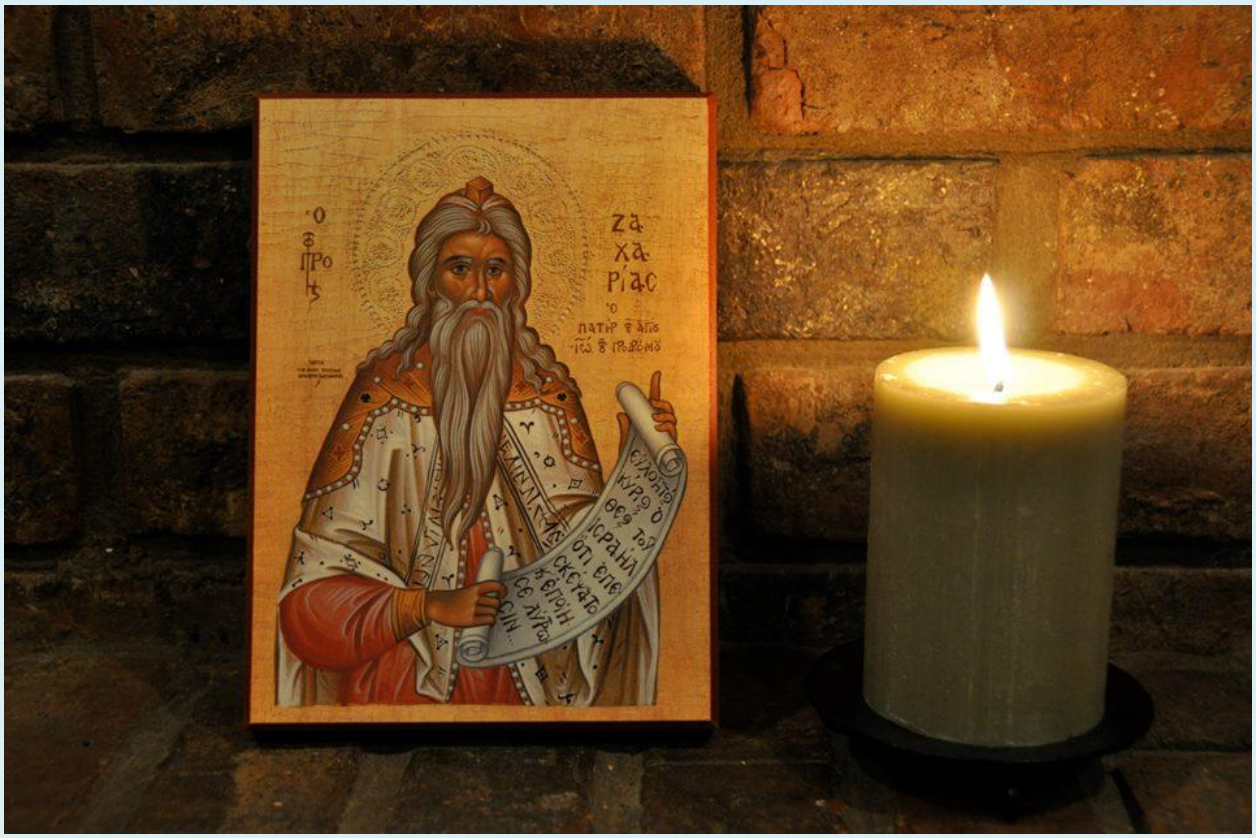
ΖΑ
ΧΑ
ΡΙΑΣ

ΜΡ ΘΥ

SF. IOAN
BOTEZĂTORUL
ÎNAINTEMERGĂTORUL
DOMNULUI

24 iunie

21.12.2013

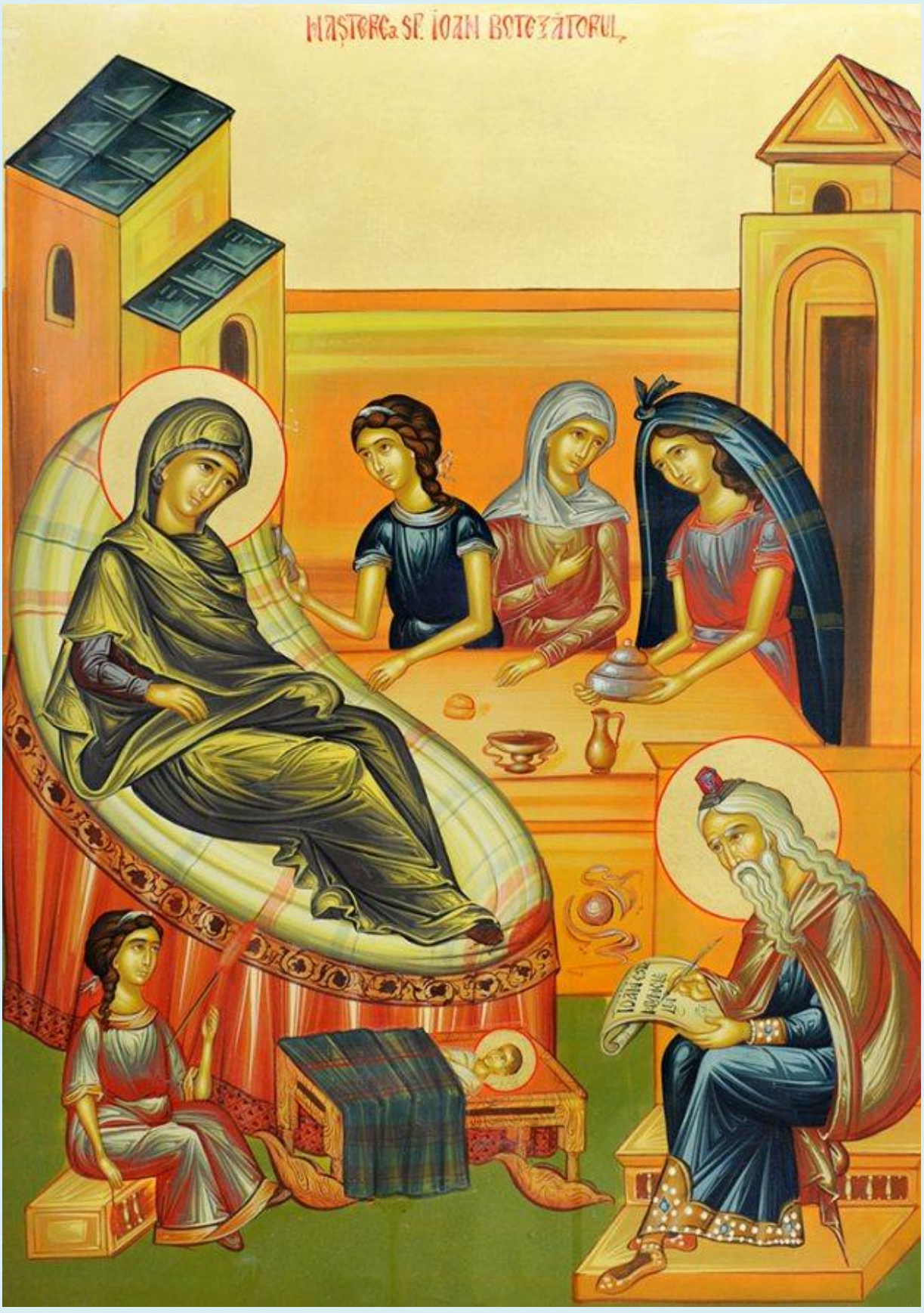
NAȘTEREA SF. IOAN BOTEZĂTORUL

NAȘTEREA SF. IOAN BOTEZĂTORUL
Solodchi Mihail

NAȘTEREA SF. IOAN BOTEZĂTORUL
Solodchi Mihail

NAȘTEREA SF. IOAN-BOTEZĂTORUL

NAȘTEREA SFÎNTVLVI IOAN BOTEZĂTORVL.

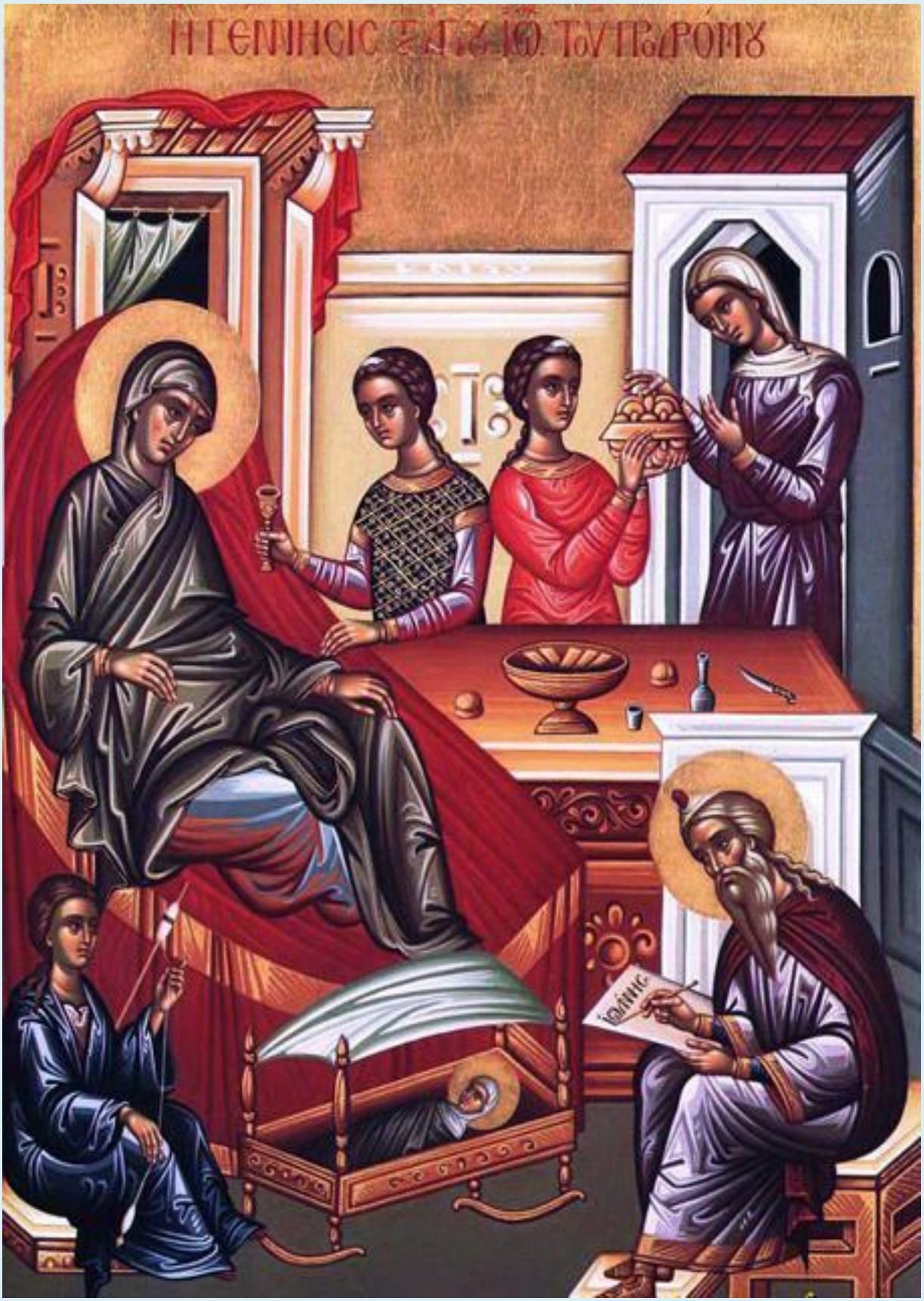

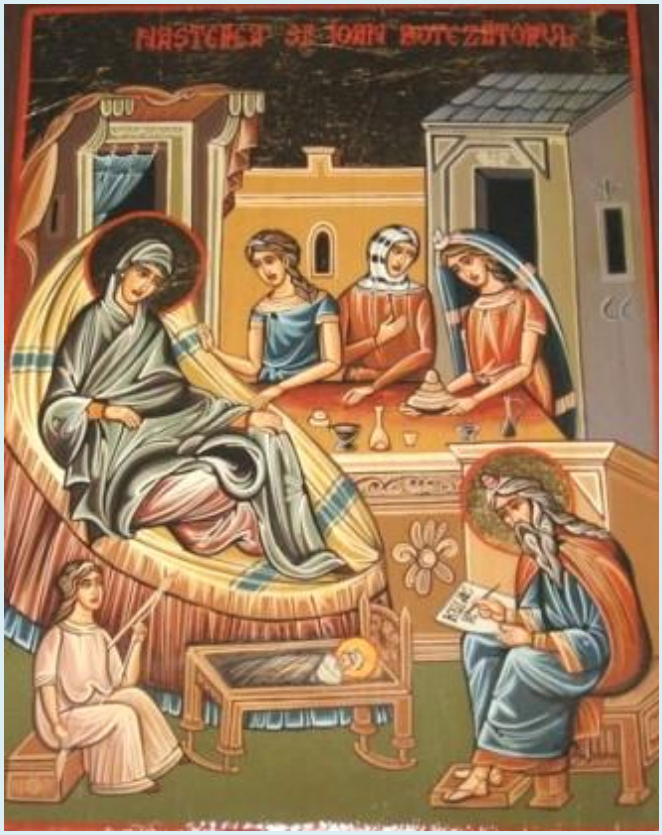

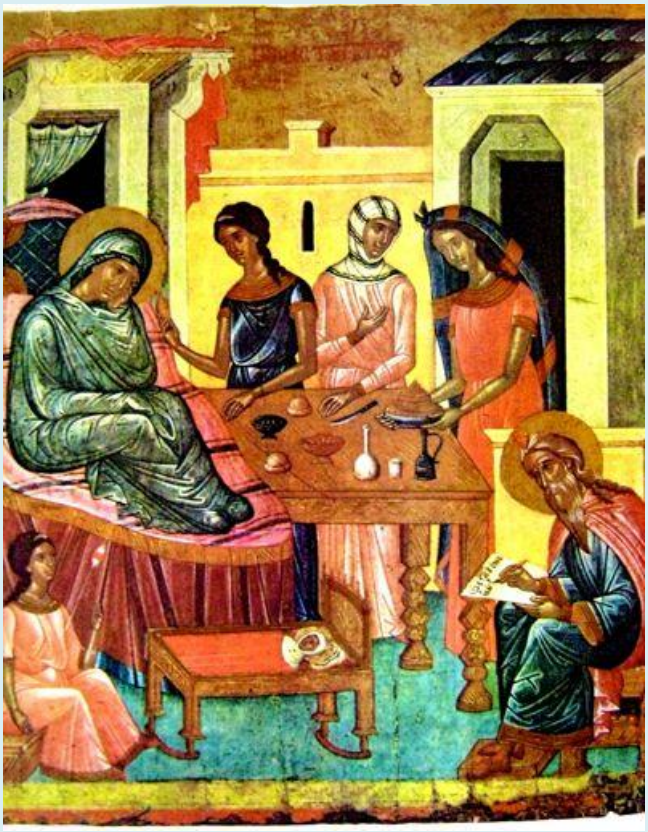

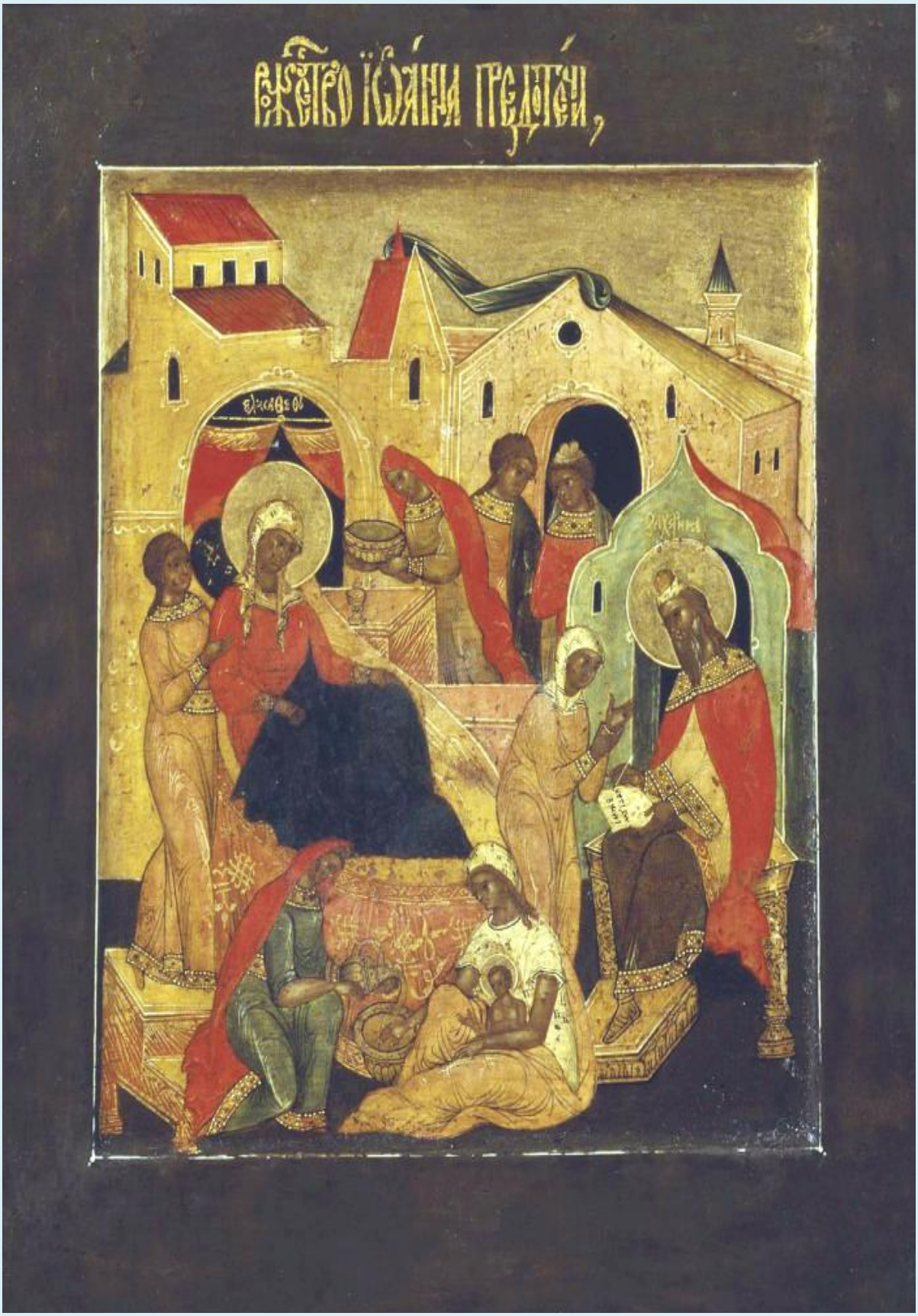
РЖЕСТВО ЇѠАННА ПРЕДТЕЧИ,

ميلاد يوحنا
Η ΓΕΝΝΗCIC ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

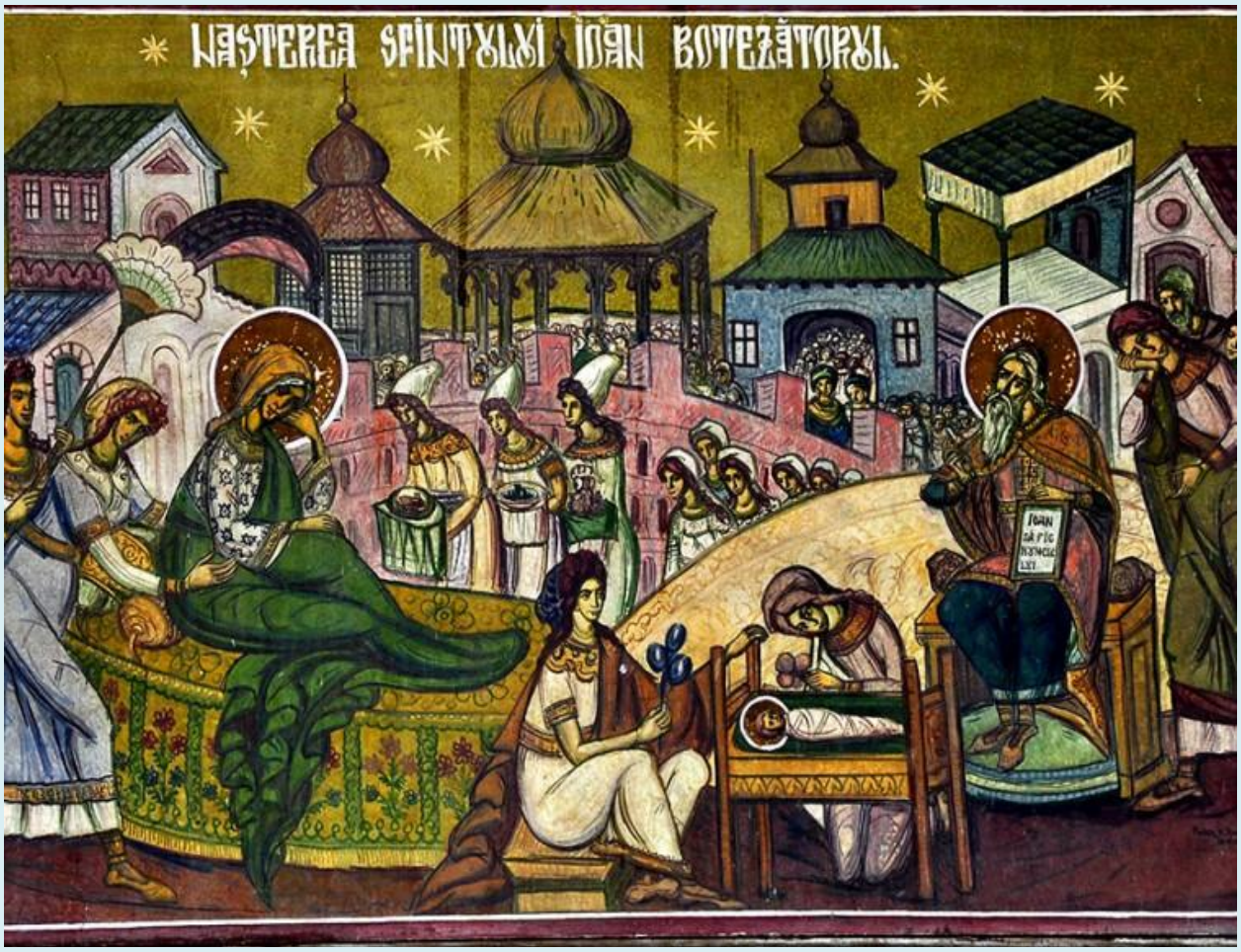
NAȘTEREA SFÎNTVLVI IOAN BOTEZĂTORVL.

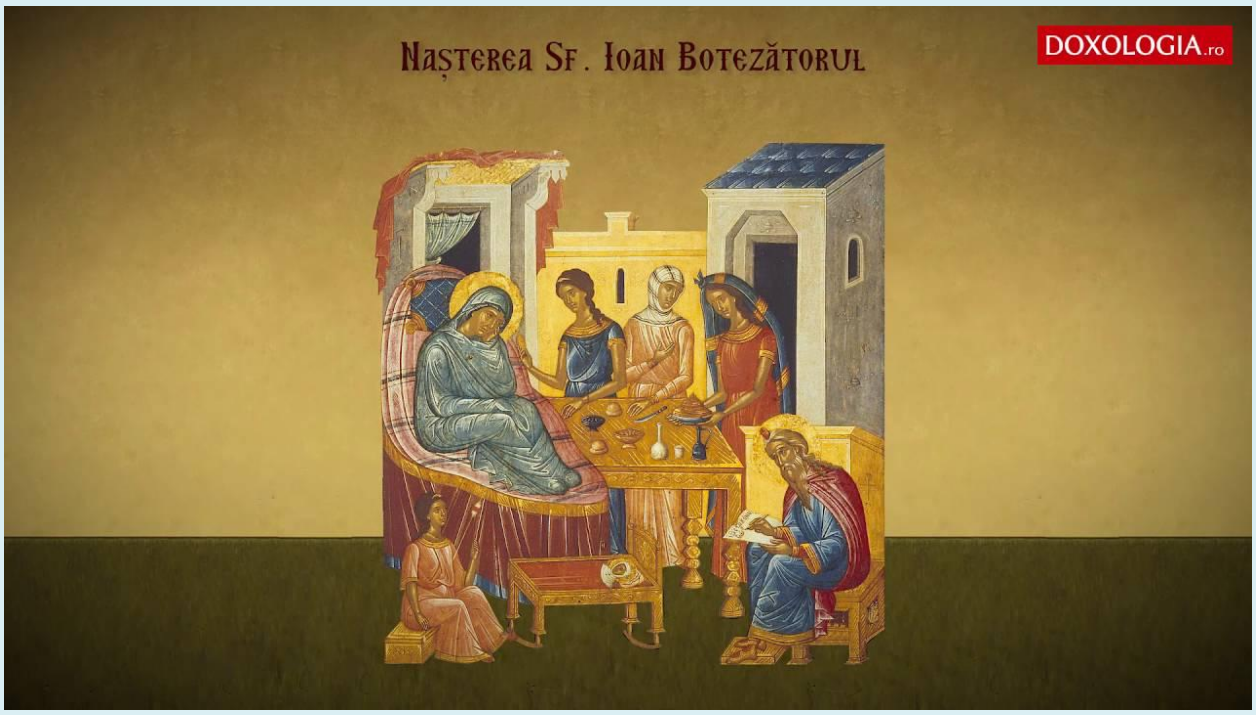
Nașterea Sf. Ioan Botezătorul
DOXOLOGIA.ro

Nașterea Sfântului

Ioan Botezătorul

CALENDARUL SĂRBĂTORILOR SF. IOAN BOTEZĂTORUL

7 IAN. Soborul Sf. Ioan Botezătorul

24 IUN. Nașterea Sf. Ioan Botezătorul

24 FEB. Întâia și a doua aflare a capului Sf. Ioan Botezătorul

29 AUG. Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul

25 MAI A treia aflare a capului Sf. Ioan Botezătorul

23 SEPT. Zămislirea Sf. Ioan Botezătorul

Duminica dinaintea Nașterii Domnului

(a Sf. Părinți după trup ai Domnului
și a tuturor prorocilor)

BASILICA.RO

(†) Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul

- Praznicul de astăzi poartă și denumirea de Sânziene sau Drăgaică.
- Împlinindu-se vremea, Sfânta Elisabeta a născut fiu la bătrâneţe, deşi era stearpă, precum de demult Sara a născut pe Isaac.
- În ziua a opta au venit preoţii şi prietenii în casa lui Zaharia, ca să taie pruncul împrejur şi toţi voiau să-i pună numele tatălui său.
- Iar Zaharia, mut fiind, cerând o tăbliţă, a scris: „Ioan să fie numele lui!” Şi îndată limba i s-a dezlegat.

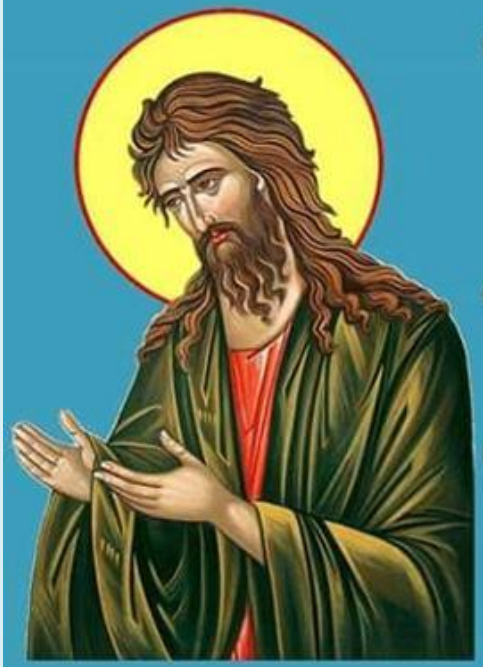

- Atunci toţi s-au minunat de acele minuni: cum a născut cea îmbătrânită, cum maica şi tatăl cel mut s-au unit la un nume şi cum, după scrierea numelui, mutul îndată a grăit.
- Naşterea Sfântului Ioan a fost înaintemergătoare Naşterii lui Hristos cea minunată.
- Soarele cel neapus, Hristos, Mântuitorul nostru, vrând să răsară lumii, se cădea mai întâi să trimită un Luceafăr, adică pe Sfântul Ioan, care să meargă înainte, ca un vestitor al Domnului.

©doxologia.ro

Rugăciune către Sf. Ioan Botezătorul

(a Episcopului Macarie Drăgoi)

Sfinte Prorocule Ioan, Înaintemergătorule și Botezătorule al lui Hristos, neputincioasă este mintea noastră în a-ți aduce laude după cuviință. Ci destul îți este ție lauda Mântuitorului Hristos, lângă al Cărui Tron mijlocești împreună cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta, îți mulțumim și cu umilință te rugăm: tinde mâna cea îngerească și risipește norul gândurilor rele care ne copleșesc pe noi. Adu pace în inimile, casele și obștile noastre. Împacă-ne cu Dumnezeu și cu aproapele nostru. Spre fapte bune ne îndeamnă și cu boldul pocăinței trezește inimile noastre ca să pricepem prețul mântuirii noastre.

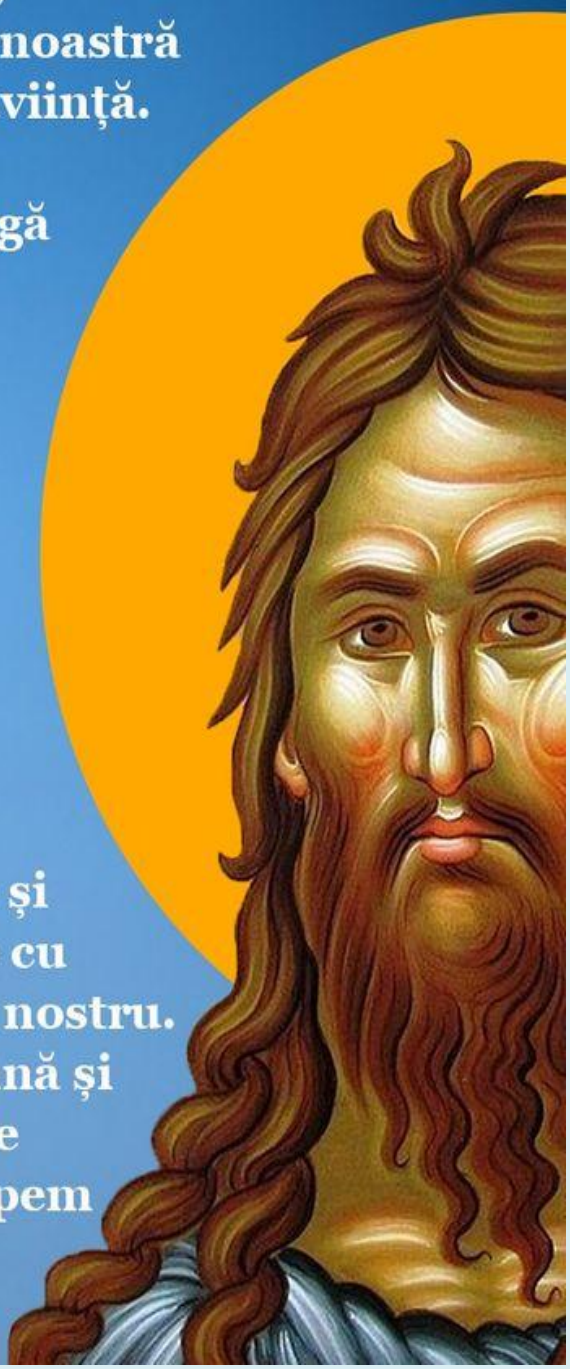

Rugăciune către Sf. Ioan Botezătorul

(a Episcopului Macarie Drăgoi)

Învățătorule al pocăinței, dă-ne darul străpungerii inimii și lacrimi prin care să ne curățim de păcate și sufletele noastre mai albe ca zăpada să le albim. De fărădelegi și de cei puternici ai pământului, care strică rânduiala lui Dumnezeu, scapă-ne, prin rugăciunile tale. Sfinte Ioan Înaintemergătorule, tu, despre care Scriptura spune: „Înainte de a te fi zămislit în pântece, te-am cunoscut și, înainte de a ieși din pântece, te-am sfințit și te-am rânduit proroc pentru popoare”, fii cu noi și ne luminează calea în acest veac întunecat și vrăjmaș cerului, ca, prin rugăciunile tale fiind păziți, înaintea lui Hristos, la Judecată, să dobândim partea cea de-a dreapta, împreună cu toți casnicii Săi. Amin.

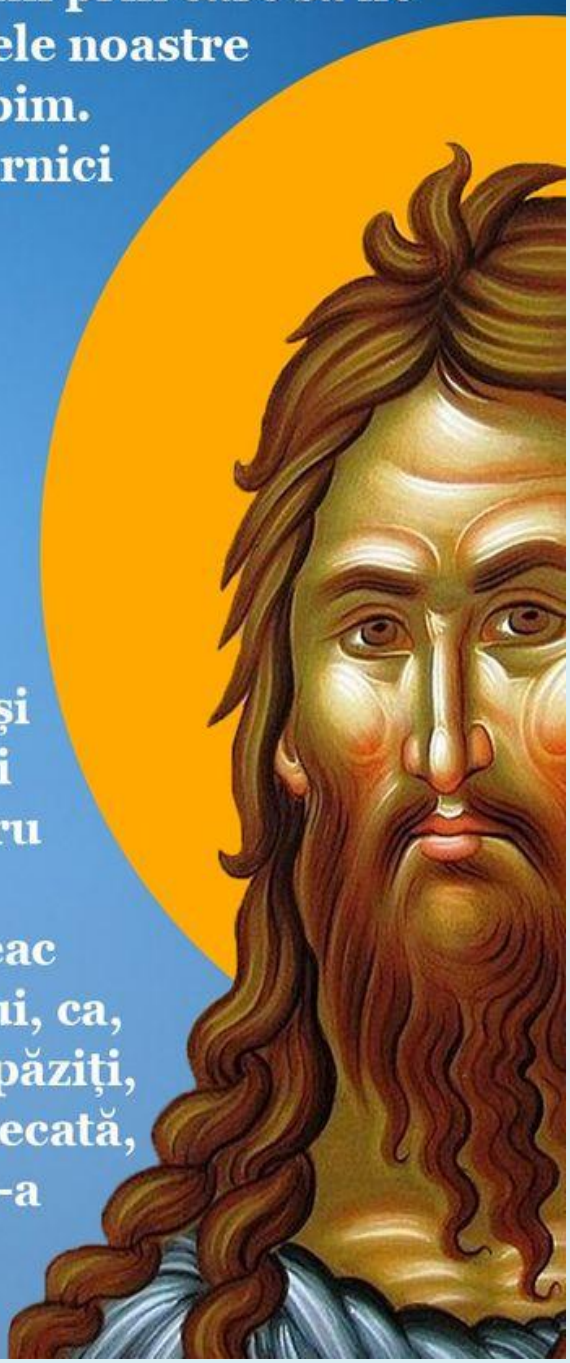

Şi bucurie şi veselie vei avea şi de naşterea lui mulţi se vor bucura. Şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor. Şi va merge înaintea Lui cu duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea dreptilor, ca să gătească Domnului un popor pregătit.

LUCA 1; 14, 16-17

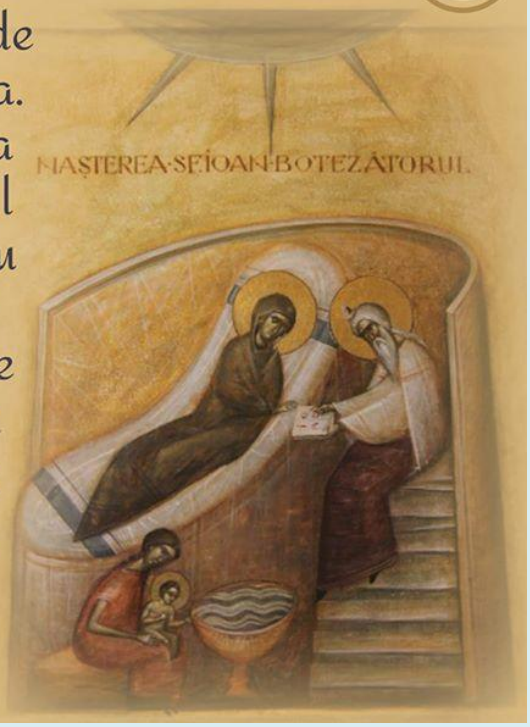

Troparul Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul

Glasul 4

Proorocule şi Înaintemergătorule al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi, cei ce cu dragoste te cinstim; că nerodirea celeia ce te-a născut şi amuţirea părintelui tău s-a dezlegat, întru slăvită şi cinstită naşterea ta şi Întruparea Fiului lui Dumnezeu lumii se propovăduieşte.

Troparul Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul

Glasul 4

Proorocule şi Înaintemergătorule al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi, cei ce cu dragoste te cinstim; că nerodirea celeia ce te-a născut şi amuţirea părintelui tău s-a dezlegat, întru slăvită şi cinstită naşterea ta şi Întruparea Fiului lui Dumnezeu lumii se propovăduieşte.

Spor şi sănătate, mult belşug în toate!
La Mulți Ani de Sfântul Ioan!
Sfântul să vă călăuzească
paşii spre lumină, fericire şi împliniri.

La Mulți Ani de
Sfântul Ioan
Botezătorul!
Așa cum Sfântul Ioan a deschis calea pentru Iisus Hristos, tot așa să-ți deschidă și ție calea către o viață frumoasă, plină de iubire, fericire, împăcare, realizări și multă sănătate!
La Mulți Ani!